William Diehl

Ființa răului

Primal Fear, 1993

Cred în lege. Cred în inviolabilitatea tribunalului şi în măreția justiției. Cred, de asemenea, că lucrurile nu stau întotdeauna aşa cum par, că uneori faptele pot fi manipulate, la fel cum un scamator îşi manipulează publicul. El atrage atenția asupra unei mâini în timp ce cu cealaltă mână execută trucul. Aceasta se numeşte inducere în eroare. În cazul de față, procurorul este un scamator, inducându-vă în eroare, distrăgându-vă atenția de la faptele reale prin trucuri spectaculoase şi informații care, de fapt, au foarte puțin de-a face cu vinovăția ori inocența clientului meu. El a adus în fața domniilor voastre ceea ce consideră a fi o probă – de fapt, o probă neconcludentă. Declară că acuzatul a avut motivații, circumstanțe, intenții, dar nu a produs nici o probă solidă asupra crimei. După spusele sale, clientul meu este imoral, mincinos, a fost prins înşelându-şi victima, este disperat chiar. Clientul meu nu neagă aceste afirmații – dar oare motivația ori împrejurarea ori intenția îl transformă într-un criminal?

Este el oare judecat pentru imoralitate, minciună sau înşelăciune? Veți putea trimite acest om pe scaunul electric pentru că este disperat? În interesul justiției, vă aduc la cunoştință că trebuie să ignorați farsele acestui scamator; priviți spre cealaltă mână: cea în care trebuie să se afle adevărata dovadă; veți descoperi că acolo nu se află nimic. Acesta este un tribunal, nu un spectacol de magie. Iar clientul meu riscă pedeapsa cu moartea.

Doamnelor şi domnilor jurați, puteți afirma cu precizie că adversarul meu a dovedit, fără dubiu, vinovăția acestui om. Sistemul este viciat, căci, oricât ar fi de abil, suferă de o slăbiciune:

William Diehl

Fiinţa răului

Primal Fear, 1993

Cred în lege. Cred în inviolabilitatea tribunalului şi în măreţia justiţiei. Cred, de asemenea, că lucrurile nu stau întotdeauna aşa cum par, că uneori faptele pot fi manipulate, la fel cum un scamator îşi manipulează publicul. El atrage atenţia asupra unei mâini în timp ce cu cealaltă mână execută trucul. Aceasta se numeşte inducere în eroare. În cazul de faţă, procurorul este un scamator, inducându-vă în eroare, distrăgându-vă atenţia de la faptele reale prin trucuri spectaculoase şi informaţii care, de fapt, au foarte puţin de-a face cu vinovăţia ori inocenţa clientului meu. El a adus în faţa domniilor voastre ceea ce consideră a fi o probă – de fapt, o probă neconcludentă. Declară că acuzatul a avut motivaţii, circumstanţe, intenţii, dar nu a produs nici o probă solidă asupra crimei. După spusele sale, clientul meu este imoral, mincinos, a fost prins înşelându-şi victima, este disperat chiar. Clientul meu nu neagă aceste afirmaţii – dar oare motivaţia ori împrejurarea ori intenţia îl transformă într-un criminal?

Este el oare judecat pentru imoralitate, minciună sau înşelăciune? Veţi putea trimite acest om pe scaunul electric pentru că este disperat? În interesul justiţiei, vă aduc la cunoştinţă că trebuie să ignoraţi farsele acestui scamator; priviţi spre cealaltă mână: cea în care trebuie să se afle adevărata dovadă; veţi descoperi că acolo nu se află nimic. Acesta este un tribunal, nu un spectacol

de magie. Iar clientul meu riscă pedeapsa cu moartea.

Doamnelor şi domnilor juraţi, puteţi afirma cu precizie că adversarul meu a dovedit, fără dubiu, vinovăţia acestui om. Sistemul este viciat, căci, oricât ar fi de abil, suferă de o slăbiciune: imperfecţiunea umană. Clientul meu este uman şi, deci, imperfect, aidoma scamatorului care-i doreşte moartea. De aceea vă rog să nu vă lăsaţi induşi în eroare. Analizaţi probele cu atenţie; sunt convins că-l veţi considera nevinovat.

Martin Vail
Sinteză către juriu

Statul versus *Nicholas Luma*
3 septembrie 1979

NU EXISTĂ TIRANIE MAI CRUDĂ
DECÂT ACEEA SĂVÂRŞITĂ
SUB PAVĂZA LEGII
ŞI
ÎN NUMELE DREPTĂŢII
MONTESQUIEU, 1742

UNU

26 FEBRUARIE 1983

Când ieşea de sub duş, arhiepiscopul Richard Rushman, supranumit "Sfântul din Lakeview Drive" atât de către catolici şi protestanţi, cât şi de către evrei, datorită operelor sale de caritate, mai avea aproximativ zece minute de trăit. Moartea îl aştepta în prag.

Duşul fierbinte îl relaxase, aşa încât începu să fredoneze, ţinând isonul aparatului stereo din dormitor. *Oda bucuriei* de Beethoven era una din

bucăţile lui muzicale favorite. Corul triumfal îl înfiora întotdeauna. Acum răsuna cu atâta intensitate, încât nu auzi deschizându-se uşa de serviciu ce dădea în bucătărie.

Uşa de la bucătărie e descuiată! Doamne! Ce curăţenie, ce aseptic pare totul – peste tot numai inox şi faianţă, parcă ar fi o sală de autopsie. Şi muzica. Atât de potrivită. Fermecătoare. Cu volumul la maximum, ca de obicei. Nu va auzi nimic. Stă în dormitor, cu ochii închişi, şi se vede dirijând orchestra cu o baghetă imaginară în timp ce fredonează. Ce al dracului de previzibil a fost totul.

Arhiepiscopul stătea în uşa băii, frecându-se cu prosopul turcesc pluşat. Era un bărbat înalt, prezentabil, cu trupul zvelt şi puternic. Era bronzat deasupra umerilor, pe porţiunea neacoperită de obicei de tricou. Părul negru îi cădea rebel pe frunte. Îşi încordă bicepsul, admirându-i proeminenţa în timp ce se ştergea la subsuoară. Când termină, aruncă prosopul pe jos şi, rămas gol în mijlocul încăperii, începu să se legene în ritmul muzicii.

Ciocolată energizantă. O simt cum trece prin mine ca o încărcătură electrică, şi-acolo jos, mă umple, mă pregăteşte pentru marele O. Nu da chix, sprijină cu mâna uşa frigiderului ăstuia înalt de doi metri, ca să nu facă zgomot când o deschizi. Aşa, perfect. Uite-le, sticluţele de lapte cu ciocolată. Soldăţei aliniau pe raft.

Intrusul răsturnă de mai multe ori sticluţa de sus în jos şi de jos în sus, urmărind atent cum se transformă conţinutul într-o cremă groasă de ciocolată. Apoi scoase dopul şi bău. În loc să apese cu piciorul pedala recipientului pentru gunoi, săltă capacul cu mâna şi aşeză cu precauţie sticla în căptuşeala de plastic.

Ce îngrijit, ce curat Ce al naibii de aseptic.

Arhiepiscopul îşi frecă acum trupul cu o pânză presărată cu talc. Cu ochii închişi, absorbit

de muzică, îşi folosea vocea în chip de contrabas când intrau alămurile. Bum bum bum bum bumbumbumbuuum...

Doamne, ce plăcute sunt cuţitele la pipăit. Uşoare, echilibrate, îndemânatice, reci. Ce netede, ce lucioase, ce unse, aşa ca ea, când e dornică, pregătită.

Intrusul deschise sertarul mascat în care erau rânduite cuţitele de tăiat carne şi îşi trecu degetele pe suprafaţa mânerelor unse cu ulei de in. Îl alese din ochi pe cel mai mare, a cărui lamă lungă de oţel se subţia până când tăişul devenea invizibil. Din ascunzişul său, lucea în lumina palidă a nopţii. Intrusul luă cuţitul. Îşi trecu degetul mijlociu peste lungimea lamei, lăsând în urmă un fir de sânge. Îl linse.

Corul se aude din ce în ce mai tare. Mă simt din ce în ce mai încordat, mă furnică în burtă, mi se zbat tâmplele, am spasme. În scurtă vreme explodez.

Porni spre sufragerie, ţinând cuţitul în jos, de-a lungul coapsei. Uşa de la dormitor era deschisă.

Sanctum sanctorum. Draperii şi cuvertură purpurii, sângele Domnului. Covor alb, suflet neprihănit Lumânări aprinse, curăţă aerul. Tămâie...

Şi inelul, aşezat pe noptieră, unde-l punea întotdeauna când se pregătea pentru duş.

Uite-l. Numai puritate şi lumină. Eminenţa Sa. Sfinţia Sa... Împuţiciunea Sa. Sfântul cel binecuvântat al oraşului? Sfântule, unde-ţi este aura? Pe tăblia patului? Prin vreun sertar? Întruchipare a răului, despuiat, dirijând simfonia îngerilor, miruit cu dreptatea de sine.

Muzica se înteţi. Intrusul păşi spre noptieră, luă inelul şi şi-l strecură pe deget. Excelenţa Sa era învăluit în armonii, rupt de realitate. Intrusul se apropie şi îl atinse pe umăr cu latul lamei de cuţit. Surprins, arhiepiscopul se întoarse. Ochii i se

mărire a mirare. Încercă să zâmbească, dar atunci văzu cuţitul. Întrebările i se citiră pe faţă.

Intrusul întinse mâna cu inelul şi îndreptă cuţitul spre podea. Dezorientat, arhiepiscopul schiţă un nou zâmbet. Intrusul repezi cuţitul spre covor cu un gest imperativ, astfel încât Sfinţia Sa îngenunche încet. Teama lui luă locul uimirii. Arhiepiscopul se aplecă înainte, pentru a săruta inelul de pe mâna întinsă dinaintea sa.

Trebuie să mă încadrez în timp. Moarte măreaţă, moarte de nimic... Iartă-mă, Doamne, căci am păcătuit, iartă-mă, Doamne, căci am păcătuit, iartă-mă, Doamne, căci am...

„Iartă-mă, Doamne!" strigă intrusul.

Arhiepiscopul Rushman privi în sus, spre cuţitul care sclipi o fracţiune de secundă înainte de a lovi. Simţi lama cum îi străpunge umărul, prin muşchi şi ţesut, până la os. Scoase un strigăt ce exprima deopotrivă groază, teamă şi durere, ca urletul disperat al creaturilor iadului ce prevestesc moartea.

Când cuţitul îşi luă din nou avânt, încercă să-l oprească cu mâna teafără; cea vătămată atârna neputincioasă. Lama îi pătrunse în palmă, se răsuci, se retrase, se implântă iar, şi iar, şi iar. Arhiepiscopul se înclină spre spate, încercând zadarnic să respingă lovitura mortală. Simţi o arsură sub ureche; lama îi străbătu de astă dată gâtul, jugulara şi esofagul, ieşind pe sub cealaltă ureche – o spintecătură atât de iscusită şi puternică, încât şira spinării rămase unica legătură dintre cap şi trup.

Sângele ţâşni din rana îngrozitoare.

Cuţitul se abătu din nou asupra pântecului gol. Şi din nou, de la un şold la celălalt. Arma ucigaşă spintecă iar şi iar, aruncând scântei de lumină. Victima se prăbuşi pe spate, răsturnă o masă şi o lampă, îşi strângea spasmodic rănile, simţind în mână materia moale a arterelor şi a cărnii sfârtecate. Capul i se bălăbănea înainte şi

înapoi, ca un dop de plută pe apă. Durerea îl copleşi...

În părculeţul aflat peste drum de casa parohială, un poştaş îşi eliberă din lesă căţeluşa pe nume Gretchen şi-o urmări cu privirea de-a lungul tufelor ce despărţeau gazonul de trotuar. De la etajul al doilea, din dosul storurilor de la apartamentul arhiepiscopului îi răsunară în urechi frânturi de muzică clasică şi începu să-i ţină isonul, fredonând melodia ce-i amintea de trecut.

Se oprise pe trotuar şi, furat de vraja muzicii, o porni cu gândul înapoi, în timp.

Deodată, un strigăt acoperi muzica:

„Iartă-mă, Doamne!"

Privi în sus, spre fereastră. Auzi o bufnitură puternică.

Lumina din spatele storurilor deveni piezişă; urmă un strigăt de groază atât de cumplit, încât căţeluşa îşi ciuli urechile şi începu să urle.

Poştaşul încremeni de spaimă. Părul de pe braţe i se zburli. Scâncind, căţeluşa fugi spre stăpânul ei, care o luă în braţe. În aceeaşi clipă, se auzi un nou strigăt, la fel de îngrozitor, ce sfârşi printr-un geamăt înăbuşit.

În spatele jaluzelelor, prin razele luminii, se mişca o siluetă; poştaşul alergă pe stradă, făcând semn maşinilor, strigând după ajutor.

DOI

Locotenentul Abel Stenner a fost primul detectiv sosit la faţa locului. Drept şi ţeapăn, pus la patru ace, era un om hotărât şi sigur de sine, cu o înfăţişare care ascundea orice urmă de emoţie. Atât alura sa glacială, cât şi totala lipsă de afectivitate îi atrăseseră de mult porecla de "Ţurţurele", e-

adevărat, niciodată folosită faţă de el. La uşa casei parohiale stăteau doi poliţişti în uniformă, care-l priveau cum coboară din maşină, îndreptându-se spre ei fără grabă. Unul ridică panglica galbenă ce împrejmuia zona interzisă şi locotenentul trecu pe dedesubt.

Fără să le arunce o privire, spuse „Mulţumesc" şi intră în clădirea din cărămidă cu trei etaje, ce făcea corp comun cu biserica în stil gotic.

— Tii, să fiu al naibii, omul ăsta n-are palton? Nu cred să fie mai mult de zece grade.

— La ce i-ar trebui palton dacă n-are sânge în vine?

Cu spatele la uşa dormitorului stătea un poliţist veteran, cu părul cărunt şi nasul roşu ca de beţiv. Era palid şi părea emoţionat. Stenner se proţăpi chiar în faţa lui, împreunându-şi mâinile la spate.

— Ce s-a întâmplat aici?

Poliţistul deschise o agendă, din care începu să citească, poticnindu-se:

— Omul se numea, ăă... Harriman... Raymond Harriman... Îşi plimba câinele peste drum şi... asta se-ntâmpla pe la zece şi zece... şi a auzit ţipete, ştiţi, nişte ţipete care...

— Cine a mai intrat în cameră?

— Numai eu, domnule. Am verificat, adică am vrut să mă conving că e mort, deşi... nu era nevoie, având în vedere...

— Nimeni altcineva?

— Nu, domnule. Am pus un om la uşă, ăă... În bucătărie, dar numai eu am fost la locul faptei. Am oprit casetofonul cu vârful pixului, cânta groaznic de tare.

— Foarte bine. Ce ai... cum te cheamă? Travers, nu-i aşa?

— Travers, domnule.

— Te simţi bine, Travers?

— Da, sigur, domnule. Doamne sfinte, n-am văzut în viaţa mea aşa ceva şi doar sunt în poliţie de douăjdoi de ani!

— Ce s-a întreprins până acum? întrebă Stenner.

— Păi, am încercuit zona cu panglici. Am pus pază peste tot, în jur, înţelegeţi, ca măsuri preliminare. Adică, nu intră şi nu iese nimeni, dar încă n-am cercetat... biserica sau altceva, pentru că n-am ştiut...

— Eşti sigur că te simţi bine, ofiţer?

Travers aprobă nesigur din cap.

— Ieşi puţin la aer. Să nu intre şi să nu iasă nimeni... nimeni, în afară de oficialităţi, ai înţeles? Fără presă. Şi ai grijă, nici o declaraţie deocamdată. Pe cel care suflă o vorbă îl atârn pe frânghie la uscat cu mâinile mele. E limpede?

— Limpede, domnule.

Bucuros să scape din locul acela, Travers se năpusti pe scări, trecând pe lângă Lou Turner, secundul lui Stenner, un detectiv de culoare, de vreo 30 de ani. Acesta intră grăbit în apartament, apoi se dădu îndărăt câţiva paşi, după ce văzu priveliştea din dormitor.

— Sfinte Sisoe! exclamă, întorcându-se precipitat.

Scoase o batistă şi tuşi în ea. Covorul din holul ce ducea spre bucătărie era pătat cu sânge.

— Te descurci, Louis?

— Sigur. Un mic şoc, doar atât.

— E-n regulă, spuse locotenentul.

Stenner stătea în pragul dormitorului ce aparţinuse arhiepiscopului Rushman, examinând prin ochelarii cu rame de sârmă o scenă parcă din *Le Grande Guignol.* În timp ce evalua dezastrul, maxilarele i se încleştară de câteva ori. Nimic altceva nu-i modifică expresia feţei. Ochii săi reci şi abili cercetau camera. La câţiva centimetri de capul său, pe tocul uşii, se vedea amprenta aproape completă a unei mâini însângerate.

— Louis, du-te jos. Vreau pază pe întreg perimetrul. Trimite o echipă de patru oameni în biserică, alta în casa scării – şovăi o clipă, apoi adăugă – şi pe acoperiş. Începeţi imediat cercetările. Vocea-i era plată, monotonă.

— Crezi că mai e aici?

— S-ar putea să avem noroc.

— În regulă.

Turner coborî. Stenner se întoarse şi, păşind cu grijă, se luă după nişte urme de paşi însângeraţi, care traversau bucătăria, oprindu-se brusc la uşa de serviciu. Acolo se afla un poliţist tânăr, ce aducea cu un cerb înfiorat. Pe bufetul din bucătărie era o altă amprentă însângerată.

— Cum te cheamă, fiule? întrebă Stenner.

— Roth, domnule.

— Bine, Roth. Treci de partea cealaltă a uşii şi ai grijă să nu intre nimeni. Eu voi încuia pe dinăuntru. Nu te mişca de-acolo, până nu apar cei de la laborator. Ai înţeles?

— Da, domnule.

Zgribulindu-se din cauza aerului rece, poliţistul tânăr coborî scara de lemn ce ducea de la uşa de serviciu spre forfota de jos, unde lanternele străpungeau noaptea. Stenner încuie uşa bucătăriei şi băgă cheia în buzunar. Găsi un sul de şerveţele din hârtie pe care-l luă cu el în dormitor.

Se opri în prag, admirând dormitorul spaţios, decorat cu un desăvârşit bun-gust. Uşa era într-un capăt al camerei.

În capătul celălalt, cu tăblia plasată pe mijlocul peretelui opus, se afla un pat dublu, impunător, încadrat de noptiere asortate.

În stânga lui Stenner, în apropierea uşii, un aparat stereo şi un aparat de radio erau aşezate pe o mobilă adecvată, de comandă, în ton cu patul şi scrinul masiv aşezat în colţ. Era limpede că, în afara suportului pentru aparate, mobila era veche, de mare valoare.

Lângă peretele din dreapta uşii erau aşezate o canapea din piele neagră şi o măsuţă pentru cafea. Alături, era uşa băii.

În colţul îndepărtat, lângă fereastră, se aflau un scaun de piele şi un taburet asortat cu canapeaua.

Fereastra, mărginită de draperii grele, era protejată de jaluzele. Draperiile, cuvertura patului şi carpetele erau purpurii, iar covorul era – sau fusese – alb. Deasupra patului atârna un crucifix mare, pe fondul unei frunze de laur, iar deasupra canapelei – o fotografie cu o *Pietà* de şaisprezece pe douăzeci de centimetri.

Între uşă şi canapea era garderoba.

„Se vede că îi plăcea confortul", gândi Stenner.

Scoase din buzunar o agendă şi făcu o schiţă a camerei. Puse sulul de hârtie pe jos, la intrarea în dormitor şi, călcând pe capăt, îl rostogoli în faţa sa, ca pe un covor roşu, desfăşurat în calea unui mare demnitar. Astfel intră în mijlocul scenei.

Totul în jur era stropit cu sânge – pereţii, patul, scaunul, covorul – de parcă pe-acolo s-ar fi abătut furia sadicului Jackson Pollack. Apropiindu-se de pat, detectivul observă laba unui picior, apoi un picior întreg şi, în sfârşit, ceea ce rămăsese din trupul omului care fusese apreciat ca una dintre cele mai măreţe personalităţi ale oraşului.

Cadavrul zăcea gol între pat şi fereastră, cu capul înghesuit la perete şi aplecat fioros într-o parte, cu ochii ieşiţi din orbite, cu obrajii umflaţi, ca şi limba ce-i atârna din colţul gurii, cu mâna îngropată până la încheietură într-o rană căscată, ce se întindea sub linia maxilarului, de la o ureche la alta. Trupul, braţele, picioarele, chiar şi degetele erau ciopârţite de zeci de tăieturi îngrozitoare. Pe stomacul deschis era gravat cu precizie artistică numărul 666. Sângele ce cursese în şuvoaie formase un aşternut năclăit pentru rămăşiţele

pământeşti ale arhiepiscopului Richard Bernard Rushman.

În timp ce examina cadavrul, pe Stenner îl trecu deodată un fior. Organele genitale nu se mai aflau la locul lor. Stăpânit de teamă, Stenner îşi îndreptă din nou privirea asupra gurii umflate: acolo fuseseră îndesate părţile intime ale preotului, iar ceea ce păruse a fi limba era, de fapt, altceva.

De obicei, pe Stenner nu-l impresionau asemenea masacre. De astă dată însă, în gură îi năvăli gustul amar al fierii; trebui să respire de câteva ori adânc pentru a-şi reveni.

În spatele său, recunoscu vocea tărăgănată a ofiţerului de la biroul judiciar:

— Doamne, ce porcărie!

Stenner se întoarse:

— Ai grijă cum vorbeşti, Harvey, suntem într-un locaş bisericesc.

— Care nu pare totuşi neprihănit.

Harvey Woodside era transpirat după ce urcase scările. Avea formă emisferică, un trup masiv: capul ţâşnea parcă direct dintre umerii greoi, rotunjiţi. Fiind astmatic, respiraţia îi ieşea zgomotos printre buzele groase; de sub pleoapele cărnoase, o pereche de ochi căprui aruncau priviri iscoditoare în continuă căutare de dovezi. Purta o vestă neagră peste o cămaşă havaiană în culorile curcubeului; ambele erau îndesate în pantalonii cenuşii, necălcaţi cam de multişor, susţinuţi de bretele tricolore. Mâinile sale aveau însă o delicateţe aparte şi erau întotdeauna îngrijite. În general, era un om dizgraţios, adesea antipatic, dar când era vorba despre biroul judiciar, devenea un specialist neîntrecut în medicină legală.

Echipa lui, formată din trei oameni, ajunse la intrarea în apartament, cărând nişte cutii metalice.

Aruncând o privire către dormitor, unul dintre ei spuse:

— Aici o să avem de lucru până la paştele cailor.

Woodside aşteptă ca Stenner să iasă din dormitor, apoi înaintă cu mersul său legănat pe cărarea de hârtie până la cadavrul arhiepiscopului Rushman.

— Bun, bun, bun, murmură după câteva minute, apoi i se adresă lui Stenner: Te-ai pricopsit cu un nebun în toată legea, Abel.

— Aşa s-ar părea.

— Ai vreo idee când s-a întâmplat?

— Probabil pe la zece şi zece. Mi se pare că avem şi-un martor, de fapt, un martor auditiv, spuse Stenner privindu-şi ceasul. După declaraţiile lui, fapta s-ar fi petrecut acum vreo douăzeci de minute.

— Un amănunt preţios. În regulă, băieţi, să trecem la treabă. Luaţi-o metodic, de la podea la tavan. Aveţi grijă de baie, de hol – uşa aia unde dă?

— În bucătărie.

— ...Şi de bucătărie. Faceţi poze, luaţi amprente, să nu ştergeţi praful, vedeţi să nu vă scape nimic! Năzbâtia asta o să cam zguduie cartierul.

Radiotelefonul lui Stenner prinse deodată viaţă.

— Domnule locotenent, ar fi cazul să veniţi urgent în biserică, îi comunică Turner.

Stenner porni prin vestibul, până la capătul scărilor. Un poliţist îi deschise o uşă din fundul holului; de acolo, detectivul străbătu un coridor lung şi ajunse într-o cameră mică, de aşteptare, alăturată altarului. Sub abcisa înaltă, dincolo de şirurile largi de bănci, îl găsi pe Turner în faţa unui confesional, împreună cu patru ofiţeri de poliţie; toţi erau cu armele în mâini, în poziţie de tragere.

Stenner reduse în grabă distanţa ce-l despărţea de grup, îşi făcu loc printre poliţişti şi privi în confesional.

Un tânăr în vârstă de cel mult douăzeci de ani, cu un chip aproape îngeresc, cu ochii măriţi de

teamă, stătea ghemuit pe podeaua confesionalului. Părul îi era năclăit de sânge, ca şi faţa, mâinile şi îmbrăcămintea. Îşi ţinea braţele încrucişate pe piept, iar în pumnul drept strângea un cuţit mare de bucătărie mânjit de sânge.

Clătinându-şi capul înainte şi înapoi, captivul murmura cu o voce abia auzită, care inspira milă:

— N-am făcut nimic. N-am făcut nimic, mamă, n-am făcut nimic.

TREI

Toţi călătorii din metrou erau concentraţi asupra ziarului de dimineaţă şi, mai ales, asupra titlului de pe manşetă:

ASASINAREA ARHIEPISCOPULUI RUSHMAN!

Şi a subtitlului: UN TÂNĂR ARESTAT PENTRU CRIMĂ

Martin Vail era însă mai interesat de ultimul număr al revistei *City Magazine,* pe care tocmai o cumpărase de la standul din staţie. Cercetă tabla de materii, apoi sări la pagina 32 şi se aşeză comod pentru a savura articolul.

VAIL, NAŞUL INOCENŢILOR
SÂNGERARE PE CHELTUIALA ORAŞULUI
de
JACK CONNERMAN

Juriul deliberează de o oră şi jumătate, e ora opt, într-o seară de joi. Mai sunt doar şapte zile pentru cumpărăturile de Crăciun, iar tribunalul, aglomerat, e tensionat ca sala de aşteptare a unui spital. Se discută vrute şi nevrute, dar toate privirile sunt aţintite asupra uşii prin care va reveni juriul. După ce toată

lumea de aici a rezistat pe baricade de-a lungul a douăsprezece zile de mărturii atât de incendiare, încât judecătorul a amenințat că va chema pompierii, nimeni nu abandonează piesa tocmai acum, la ultimul act.

— Cine este el? În acest oraş, este *asasinul* legii. Un vampir. Priveşte-l cu atenţie şi vei vedea sângele picurându-i de pe colţi. Umblă după vânat mare, vine aici cu geanta aia boţită, cum poartă doctorii, îi sfârâie călcâiele de nerăbdare să te demoleze, înţelegi ce vreau să spun? Procurorii? Rahaat! Pe ăştia-i înghite la micul dejun, la prânz şi la cină, se duce acasă şi, înainte de culcare, mai îmbucă şi câte-un judecător-doi. Dacă ai ghinionul să fii procuror şi te trezeşti în aceeaşi cameră cu el, ştii ce ai de făcut. Bagajele. Îţi strângi frumuşel hârţoagele, le dai foc şi te duci acasă. Faci o baie fierbinte, citeşti o carte, sugi nişte bomboane de ciocolată. Oricum, te mai bucuri puţin de viaţă, pentru că eşti ca şi mort. Mâine s-ar putea să atârni în cârlig, în vreun abator nenorocit.

Îmi vorbeşte un aprod ofilit, cu ochii roşii, cu burta ţuguiată, cu respiraţia urât mirositoare, care de douăzeci şi doi de ani încoace a văzut tot felul de avocaţi perindându-se prin tribunal. Ştie toate trucurile. Fără îndoială, cunoaşte mai multă legislaţie decât orice judecător din Philadelphia, dintr-aceia plătiţi cu cinci sute de dolari pe oră.

— Marty Vail. Moartea pe două picioare, îmi mai zice aprodul înainte de a pleca.

Anul se apropie de sfârşit în această seară de decembrie în sala de judecată nr. 6 a Curţii Supreme – unde Clarence Darrow l-a făcut odată praf pe-un judecător local, care şi-a dat imediat demisia, devenind profesor de drept – în timp ce mulţimea aşteaptă cu sufletul la

gură verdictul juriului în cazul *Joe Pinero* versus *Oraş*.

Vail şade visător pe pervazul unei ferestre, cu ochii pierduţi asupra oraşului luminat sărbătoreşte. E-atît de calm, încât ai putea crede că se află în stare de comă. Fumatul e interzis aici, dar Vail fumează ţigară după ţigară şi nimeni nu-i spune să înceteze.

La ce s-o fi gândind?

Probabil plănuieşte ca, de pe urma acestui proces, să dobândească în proprietate o halcă din oraşul pe care, de un an încoace, îl târăşte în noroi.

Pe banca apărării stă clientul lui, Joe Pinero, de meserie ucigaş. Bate darabana cu degetele, îngânând o melodie închipuită. După atitudine, nu-ţi poţi da seama dacă e îngrijorat pentru soarta lui. De fapt, de ce-ar fi? Martin Vail i-a aplicat lovitura de graţie celui mai reputat procuror al oraşului, care, în momentul de faţă, îşi varsă fierea la toaletă.

„Dacă Vail ar fi aruncător într-o ligă de baseball, ar fi regele *change-up*-ului", mi-a declarat odată un prieten, gazetar sportiv. „El nu urmăreşte doar scorul final. Trebuie să câştige toate punctele.'"

Charlene Crowder, cu înfăţişarea unui hamal încercat, după o viaţă petrecută copiind procese, jură că cele ce-mi povesteşte s-au desfăşurat întocmai:

— Asta se-ntâmpla acum vreo şase-şapte ani, la începuturile lui, mă-nţelegi? Apăra un tip neînsemnat. Proba-cheie o constituia o pălărie găsită la locul faptei. Vail îl face knock-out pe procuror, dovedind că pălăria nu aparţine câtuşi de puţin acuzatului. Cu asta, bagă procesul în buzunar. Bun. După aia, se duce la biroul unde se păstrează probele şi spune: „Clientul meu îşi vrea înapoi pălăria."

Azi, Vail zice că atunci a glumit, dar adevărul e că a recuperat pălăria.

În decurs de şapte ani, Vail a devenit o legendă. Nu dă interviuri, poartă întotdeauna cărţi de vizită pe care scrie „Fără comentarii", vine la tribunal în costume boţite, se tunde din an în paşti, cravatele-i atârnă într-o parte, ca un ştreang de gâtul spânzuratului. Cât despre pantofi, nu par a fi vreodată atinşi de perie sau cremă.

Umblă ca un somnambul prin sala de tribunal, de parcă ar căuta o idee pierdută pe jos. O clipă mai târziu, izbucneşte în urlete şi gesticulări, ca un vulcan. Brusc, devine fermecător, zâmbind cald, protector. După care se transformă într-o viperă, sărind la gâtul procurorului. Uneori surâde, alteori pare îngrijorat, alteori plictisit. Dar privirea aceea cenuşie rămâne neschimbată. Uitaţi-vă la ochii lui – veţi simţi fiorul morţii. În urmă lasă prăpăd, nu ia niciodată prizonieri. E călăul fără milă, care-şi zdrobeşte adversarii ca pe alune.

Marty Vail la treizeci de ani: copilul teribil al legii anilor optzeci. În mâinile lui, legea nu e decât mingea unui jongler.

Joe Pinero: prietenii şi duşmanii l-au poreclit, deopotrivă, „Umbra", pentru că *oriunde* ar fi, poartă ochelari de soare – probabil nu şi-i scoate nici în somn. Un adevărat bandit, un războinic al străzii, care are la activ condamnări pentru atac armat şi omor prin imprudenţă. Prima condamnare, între doi şi cinci ani, a primit-o pentru jefuirea unui funcţionar cu un bătac de baseball, ascuţit cu ferăstrăul. A stat închis nouă luni. A doua oară, a împuşcat un tip, într-o încăierare între două bande; cazul a fost

redus la omor prin imprudenţă, datorită lipsei de probe concludente. L-a costat ieftin: şase luni. Acum un an şi jumătate, pe o stradă aglomerată, Pinero s-a jucat de-a războiul cu alţi trei gangsteri. Când fumul armelor s-a risipit, doi erau morţi, iar Pinero încasase trei gloanţe. Martorii au dispărut, nimeni nu ştia cine şi cui ce a făcut, aşa că Pinero s-a mai odihnit puţin la zdup, tot pentru omor prin imprudenţă. Evident, nu e o figură prea populară în cercurile celor care apără legea.

Acum un an, Pinero se-ndrepta spre casă, după o petrecere de Revelion. Pe drum, i-au căzut pe cap doi poliţişti – unul aparţinând de ţinut, altul de stat şi, din întâmplare, chiar fratele primului. Poliţistul regional l-a recunoscut, aşa că l-au obligat să tragă pe dreapta. A-nceput hărţuiala: mersul în linie dreaptă, atinsul nasului cu degetul, suflatul în fiolă, în sfârşit, tot tacâmul legat de „conducerea sub influenţa alcoolului". Şi cum trecuseră deja frontiera înspre oraş, amatorilor de distracţii li s-a alăturat un altul, poliţist din partea oraşului. Percheziţionându-i maşina, au găsit în portbagaj uri pistol încărcat. Pinero s-a înfuriat, strigând diverse fraze legate de drepturile cetăţeanului, ca şi de poliţiştii regiunii şi ai statului care atrag oameni paşnici în afara teritoriului de care răspund. Rezultatul a fost o bătaie zdravănă, aplicată cu exces de zel revoltatului de către cei trei reprezentanţi ai ordinii publice.

Pinero s-a trezit la spital, cu două coaste rupte, maxilarul spart, multiple contuzii şi acuzaţii pentru conducere în stare de ebrietate, opunere de rezistenţă în momentul arestării şi port ilegal de armă.

Dracul, amic bun cu Pinero, şi-a vârât şi-aici coada: analizele au dovedit că Pinero nu depăşise gradul de alcoolemie permis când se

afla la volan. Oficialităţile locale au înghiţit în sec, mai ales în momentul intrării în scenă a lui Marty Vail. În decurs de zece luni, Vail a reuşit să învrăjbească oraşul cu ţinutul, ţinutul cu statul. După îndelungi tratative, s-a învoit să renunţe la acuzaţiile aduse împotriva ţinutului şi statului. În schimb, a dat naştere unei dușmănii aprige între cei doi poliţişti fraţi şi omologul lor, reprezentant al oraşului.

Acum, Vail contemplă luminile clipitoare din pomul de Crăciun aşezat în piaţă; procurorul stă în genunchi la WC-ul bărbaţilor şi se roagă, în timp ce juriul deliberează într-o sală alăturată, încercând să înţeleagă ce s-a întâmplat de fapt şi cât va costa toată povestea.

Sunt două ore de când juriul a părăsit sala de judecată. Mă îndrept spre fereastră şi mă aşez pe pervaz, lângă Vail. Şi-a scos cravata, şi-a îndesat-o în buzunarul de la piept al costumului de tweed, care arată de parcă i-ar fi servit de pijama în ultima săptămână. Judecătorul Harry Shoat, conservator fanatic, l-a admonestat în plină şedinţă în legătură cu aspectul lui neîngrijit.

— Cu tot respectul, onorată instanţă, mă aflu aici pentru a practica legea, nu pentru a poza pe coperta unei reviste de modă, a fost replica lui Vail, care era să-l coste o amendă de o mie de dolari, pentru dispreţ manifestat faţă de instanţă.

— Ce părere ai? îl întreb pe Vail.

— Cred că luminiţele clipitoare într-un brad de Crăciun sunt cea mai elocventă dovadă a prostului gust. Arată ca nişte semafoare nenorocite.

— Cât crezi că mai durează deliberarea juriului?

— Până vor hotărî cât primim.

— Crezi că-i atât de simplu?

— Da, îmi răspunde, aprinzându-şi o ţigară, a suta, probabil, judecând după mucurile strânse în paharul de plastic transformat în scrumieră.

— Când ai simţit că vei câştiga? îl întreb.

— În momentul în care am preluat cazul.

Încrederea în sine şi privirea, astea sunt atuurile lui. Niciodată nu-i trece prin cap că va pierde. Unica sa îndoială este legată de suma pe care o va obţine.

După două ore şi patruzeci de minute aflu, în sfârşit, verdictul: 7,6 milioane dolari despăgubire pentru Joe Pinero, ex-bandit, devenit milionar peste noapte. Sala înnebuneşte. Procurorul Silverman se întoarce la toaletă. Vail a obţinut 2,5 milioane.

Judecătorul i se adresează, zâmbind condescendent:

— Poate acum îţi vei permite un costum nou, domnule avocat.

— Poate, răspunde Vail.

Oraşul pregăteşte un recurs.

Bătălia merge înainte.

Începe un an promiţător.

Vail se zgribuli în cojocul de oaie, după ce citise de două ori articolul din *City Magazine. Nu-i rău,* îşi zise, *nu-i rău deloc.* Şi fotografia-i plăcea. Înfăţişa un bărbat tânăr, cu privirea dură, cu un zâmbet arogant, ţinându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, sprijinit de un scaun judecătoresc. La picioare-i zăcea, tuflită, o geantă în genul celor purtate de medici. Nici textul ce însoţea poza nu era mai prejos: MARTIN VAIL: RUGĂCIUNEA DE DIMINEAŢA A PROCURORILOR.

Vail râse pe-nfundate. Îi datora autorului o masă bună. Îşi vârî revista în buzunar şi, cum metroul ajunsese la destinaţie, coborî, ridicându-şi

gulerul pentru a se apăra de burniţă şi de vântul umed venit dinspre nord, care-i biciuia trupul şi faţa. Alergă spre clădire şi urcă treptele largi, de granit, două câte două.

Înăuntru îşi scutură zăpada de pe guler şi-şi aprinse o ţigară. Pe hol îl întâlni pe Bob, vânzătorul de ziare, care-i flutură revista în faţă:

— Domnule V., e un articol ucigător!

Vail luă revista şi-i strecură lui Bob o monedă în palmă.

— Păstrează restul, spuse grăbit.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, strigă Bob.

Vail urcă pe scări până la etajul al doilea. Ura aglomeraţia din lifturi. Era ora nouă şi cinci. Era cu cinci minute în întârziere. Acceptabil. Petrecuse o oră de pregătire mentală, în vederea întâlnirii ce urma. Valerie Main, secretara, îi aruncă o privire indignată.

— Aţi întârziat, mârâi ea.

— Din cauza vremii, spuse Vail scoţându-şi cojocul şi aruncându-l pe un scaun. Purta un pulover de schi, pantaloni din catifea cord şi bocanci cu tălpi groase.

— Aţi sfeclit-o, îi şopti secretara criptic, în timp ce intra în birou.

PATRU

Vail rămase uimit. În locul unor oameni tineri, ageri, pregătiţi să încheie eficient un târg, în birou îl aştepta un grup de politicieni veroşi, scoşi de la naftalină: Arnold Flederman, procurorul municipal – care făcea umbră locului de când lumea –, Otis Burnside, consilier municipal – păpuşarul influent care trăgea sforile în principalul cartier al oraşului –, şi Johnny Malloway, fost

agent FBI, actualmente comisar de poliţie – care se pricepea să pună degetul pe rană.

Mai era şi Roy Shaughnessey.

Doamne, ce caută ăsta aici? se întrebă Vail.

Toţi îi studiau ţinuta cu dispreţ. Încăperea impunătoare era lambrisată cu lemn de mahon şi alamă, avea mobilier masiv, de valoare. În dreptul biroului, ce domina camera, se afla un scaun cu spătar de lemn, destinat lui, fără îndoială. În faţă era aşezată asistenţa, dispusă în semicerc. Roy Shaughnessey şedea discret, într-o parte.

Le-ar mai trebui un reflector, care să lumineze scaunul, ca totul s-arate ca o «întâlnire de gradul trei», îşi spuse Vail. Apoi se aşeză pe scaun, fără un cuvânt.

— 'Neaţa, domnule Vail, deschise Malloway discuţia. Suntem aici pentru a-ţi da o mână de ajutor. Eşti într-o situaţie delicată, băiete.

— Nu există judecător în oraşul ăsta care să nu-ţi vrea pielea în saramură, intră Flederman în vorbă. Se aplecă şi expedie un calup de tutun în scuipătoarea de alamă de lângă scaunul său.

Vail răspunse printr-un zâmbet ironic.

— Eşti într-o încurcătură cam cât lacul Michigan de mare, începu Burnside, privindu-l pieziş de sub pleoapele presărate cu negi. Vrem să-ţi uşurăm situaţia. Ai o reputaţie bună pe-aici. De ce să ţi-o distrugi?

Toţi erau preocupaţi de binele lui. Vail tăcu.

Tăcu şi Shaughnessey, înţeleptul de la Procuratura Generală. Îmbrăcat într-un costum elegant, cu o batistă de mătase în buzunarul de la piept, se legăna încet în fotoliul mare de piele. Era un om masiv, cu faţa cărnoasă. Buzele umflate îi erau curbate a dispreţ, părând neavizaţilor a schiţa un zâmbet. Avea o privire tăioasă, ageră. Îşi ţinea mâinile împreunate pe piept, frecându-şi întruna degetele mari. Era un bun ascultător; era, de asemenea, un înalt demnitar al statului, care, cu un semn, putea abate ciuma asupra celor care

ameninţau să tulbure apele liniştite ale ordinii de drept. Vail îl cunoscuse cu zece ani în urmă: un mare om politic, trecut prin treizeci de ani de experienţă şi patru administraţii. Guvernatorii se temeau de el, în timp ce candidaţii la preşedinţie îi cereau sfatul. Pe lângă el, celelalte trei personaje din încăpere erau simpli figuranţi.

De ce naiba a venit aici?

Vail încercă să afle răspunsul. Îşi fixă privirea în ochii lui Shaughnessey, ignorându-l pe Flederman, care scuipa întruna ameninţări, aer împuţit şi bucăţi de tutun, în vreme ce Burnside şi Malloway îi ţineau isonul. Fulgii de zăpadă băteau în fereastră. Radiatorul şuiera în surdină. Nimeni nu se încumeta să întrerupă înfruntarea dintre cele două priviri.

— M-ai înţeles? îşi încheie Flederman discursul.

Shaughnessey îşi desprinse primul privirea de a lui Vail. Se uită la Flederman, iar Vail îl urmă.

— N-am înţeles, spuse Vail.

— *Nu?* întrebă Flederman.

— Cum adică, n-ai înţeles? interveni Burnside.

— Nu înţeleg ce doriţi de la mine.

— Isuse, te ştiam băiat deştept, exclamă Flederman şi scuipă, nimerind, din fericire, scuipătoarea.

— Nu ne-a ascultat, zise Shaughnessey încet.

— Ce vrei să spui? se enervă Flederman. Adică am vorbit aşa, ca să mă aflu-n treabă?

— Probabil, spuse Shaughnessey, întorcându-se către Vail. Ai vreo idee?

— M-am gândit să ascult întâi oferta lor, răspunse Vail calm, separându-l astfel pe Shaughnessey de turmă. Bănuia acum de ce venise acesta: ca mediator, fără să susţină vreuna din părţi. Ca ascultător înţelept.

Shaughnessey schiţă un zâmbet satisfăcut:

— Înveţi repede, domnule Vail.

— Mulţumesc.

— Învaţă? Ce să înveţe? întrebă Flederman.

Shaughnessey îl privi pe Vail.

— Joci şah, nu-i aşa?

— Jucam pe vremuri. Acum sunt cam ocupat.

— Există o regulă veche în şah, i se adresă Shaughnessey lui Flederman, cel care mută primul pierde.

Flederman era descumpănit. Privirea i se plimba de la Shaughnessey la Vail, de la Vail la Burnside.

— La dracu, zi ceva, Otis! se rugă el.

— Ce mă-sa vrei să spui cu „oferta"? îl întrebă Burnside pe Vail, în timp ce faţa-i devenea stacojie. Noi nu facem oferte, noi îţi aducem faptele la cunoştinţă.

Shaughnessey îşi scutură un fir de praf imaginar de pe pantaloni.

— Linişteşte-te, Otis, spuse el împăciuitor.

— Bine, da'...

— Îţi închipui că suntem aici ca să facem compromisuri? zise comisarul Malloway.

— Nu un compromis, răspunse Vail, ci o negociere. Într-un compromis, toată lumea pierde. Într-o negociere, toată lumea câştigă.

Shaughnessey râse din nou satisfăcut.

— Ce ţi-o fi părând atât de nostim, Roy? îl întrebă Burnside.

— Educaţia.

— Cum adică?

Shaughnessey îl privi o clipă, apoi spuse:

— I-aţi auzit explicaţia?

— Despre ce? întrebă Flederman.

— Despre compromis şi negociere. Fii drăguţ, domnule Vail, mai explică-le o dată.

Vail aprobă:

— Aşadar, dacă luaţi în calcul compromisul, înseamnă că urmează să renunţaţi silit la ceva; dacă vă gândiţi însă la negociere, dumneavoastră sunteţi cei care hotărâţi ce doriţi să obţineţi şi ce

doriţi să abandonaţi. În acest fel, primiţi ce vreţi şi vă debarasaţi de ceea ce vă este inutil. Fără nici o complicaţie.

Ochii lui Malloway se îngustară:

— Ce-ar fi să ne povesteşti şi nouă scenariul?

— Consider că aş face o greşeală, răspunse Vail.

— Aha, va să zică, aşa consideri?

— Da, aşa cred.

— Şi de ce, oare, crezi aşa? întrebă Flederman, mutându-şi bucata de tutun dintr-o falcă în cealaltă.

La întrebare îi răspunse, de astă dată, Shaughnessey:

— Pentru că vei sfârşi la tribunal, Arnold. Iar domnul Vail ştie că nimeni nu doreşte acest lucru.

— Bine, dar... ezită Burnside, de partea cui eşti, de fapt, Roy?

— Nu fac decât să vă ascult, Otis, atâta tot, zise Shaughnessey, apoi continuă, privindu-l pe Vail: Am venit să mediez în această problemă, deoarece este implicat şi statul. Ţi-aş fi recunoscător, domnule Vail, dacă ai binevoi să-mi expui situaţia din punctul dumitale de vedere. După cum văd, a avut deja loc prima mutare a jocului.

Vail se ridică în picioare. Întotdeauna vorbea mai elocvent în această poziţie; îşi închipuia că se adresează unui juriu. Scoase din buzunar o pungă cu alune şi o oferi asistenţei, dar se alese doar cu priviri. Se servi singur, îşi aprinse o ţigară, se îndreptă spre capătul încăperii şi se sprijini de perete.

— Acest proces i-a costat pe contribuabili în jur de... şapte sute de mii de dolari până acum, corect? Recursul îi va costa alte şapte sute, poate chiar mai mult. Cetăţenii nu vor fi încântaţi de perspectiva asta.

— Ti se pare că ţii tot oraşul în buzunarul tău împuţit? zbieră Flederman.

— Ba dimpotrivă. Dumneavoastră veţi *lovi* în buzunarele cetăţenilor, dacă introduceţi recurs. Pe Silverman l-aţi ars deja, aşa că vă trebuie un nou avocat.

— Te angajez pe tine, spuse Flederman.

— De ce? Din mândrie? Nici nu aveţi măcar motive întemeiate pentru a face apel. Dacă veţi fi respins, veţi face o figură proastă în faţa contribuabililor. Intrând într-un nou proces, intraţi într-o roată a norocului.

— Şi dacă ţi-aş trage câteva la fund? răspunse Flederman.

— Ia-o uşor, Arnold, interveni Shaughnessey. Ascultă-l pe omul ăsta, în loc să pierzi vremea certându-te cu el.

— De ce pierd vremea?

— Pentru că nu-l interesează aspectul. Nu-i aşa, domnule Vail?

— Aveţi dreptate, domnule, răspunse Vail gândind: „Ce bufniţă înţeleaptă!"

— Nu-nţeleg, i se adresă Burnside lui Shaughnessey; putem să-l călcăm în picioare pe gândacul ăsta, şi tu ştii asta.

— Nu cred că-i aşa de simplu.

— Ba eu cred, spuse Malloway. Îl acuzăm pe Pinero pentru port ilegal de armă. Doar e un ticălos care a mai intrat de trei ori la apă. Îi dăm douăzeci de ani. Când o să iasă de la răcoare, va fi prea bătrân ca să se mai bucure de banii pe care i-a primit la proces.

Shaughnessey ridică din sprâncene şi se uită la Vail.

— În regulă, spuse Vail. Ne vedem în sala de judecată.

Malloway păli. Flederman se aplecă în scaun şi se holbă la Vail.

Shaughnessey privi în podea. Apoi, către Vail:

— Spune-le!

— Nu-l puteţi băga la apă pentru port ilegal de armă.

— Cum adică?

— Arestarea a fost ilegală. Clientul meu n-a fost găsit conducând în stare de ebrietate; ca atare, percheziţia maşinii a constituit o încălcare a drepturilor civice. Instanţa a constatat deja că nu el a provocat atacul împotriva poliţiştilor. Juriul nu-şi va schimba hotărârea. Aşa că îi veţi plăti lui Pinero alte patru milioane, veţi datora încă şapte sute de mii pentru proces şi vă veţi ridica oraşul în cap. N-aveţi sorţi de izbândă, domnule Malloway.

În încăpere se aşternu o linişte grea. Shaughnessey se rezemă de spătarul scaunului şi-şi frecă degetele mari. Îl întrebă apoi pe Vail:

— Ai vreo idee?

— Da, domnule.

— S-o auzim.

— Renunţaţi la recurs. Cazul cu portul ilegal de armă nu stă în picioare. Pentru binele comunităţii, vom accepta o reducere a sumei de judecată la un milion şase sute de mii. Oraşul va plăti jumătate, iar ţinutul şi statul vor plăti câte patru sute de mii fiecare. Ne vom da cu toţii mâinile, iar Pinero va părăsi oraşul pentru totdeauna. Oricum intenţionează să se mute în California.

— Să fiu al dracului, spuse Flederman, scuipând tot tutunul în urna de alamă. Malloway şi Burnside se uitau cu gurile căscate la Vail. Shaughnessey îşi freca mai departe degetele mari.

— Ce-ar fi să vă mai gândiţi? întrebă Vail. Vorbim la telefon.

— De ce n-am lua o hotărâre pe loc? sugeră Shaughnessey cu delicateţe. Şi, înainte ca cineva să apuce să facă vreo prostie, o să servesc din punga ta cu alune, fiule.

După plecarea lui Vail, Arnold Flederman sări în picioare şi izbi cu pumnul în masă.

— Puţălău arogant! strigă el. Ce-a fost rahatul ăla cu pierdutul la prima mutare, cu negocierea şi compromisul? Despre ce dracu' vorbea?

— Mă cita pe mine, spuse Shaughnessey amuzat. Mi-a audiat o conferinţă acum zece ani, când era student la drept.

— Glumeşti! exclamă Flederman.

Shaughnessey nu răspunse. Ridică receptorul, formă un număr, aşteptă.

— Sunt Roy Shaughnessey, doresc să vorbesc cu judecătorul... Spuneţi-i să întrerupă, trebuie să vorbesc *acum.* Aştept...

— Despre ce-i vorba? întrebă Burnside.

— Scadenţa, spuse Shaughnessey. Domnul Vail e pe cale să primească o lecţie despre politică... Alo, Harry. În regulă, a acceptat un milion şase sute de mii... Nu, nu s-a târguit, deşi ar fi putut cere mai mult... Ştii, Harry, e un băiat deştept, dar are nevoie să-nveţe câte ceva despre umilinţă. Ţi-l dau pe mână. Trage-i la fund.

CINCI

La ora zece şi jumătate dimineaţa, localul lui Butterfly Higdon se cam golise, căci vremea micului dejun era pe sfârşite. La barul circular, Burt Sheflin îşi savura primul pahar pe ziua respectivă. Îşi înecase deja cariera de cântăreţ în whisky de secară. Pins, barmanul, fost luptător profesionist, îl salută pe Vail.

Masa de biliard era ocupată de doi „duri" cu mânecile suflecate, concentraţi la culme asupra jocului.

— Ai întârziat, îl admonestă pe Vail Butterfly Higdon, care era probabil cea mai bună bucătăreasă din întreg statul.

— Adu-mi, te rog, meniul obişnuit, răspunse Vail.

— Nu vezi că strângem după masa de dimineaţă?

— Şi ce-i cu asta?

— Te porţi de parcă ar fi localul tău.

De fapt, Vail era întrucâtva proprietar, laolaltă cu o duzină de avocaţi, judecători, poliţişti şi ziarişti. Cu vreo doi ani în urmă, puseseră mână de la mână pentru a salva restaurantul, pe care Butterfly era să-l piardă din cauza unui tip care, extinzându-se, voia să i-l înghită. Vail îşi umplu o ceaşcă cu cafea şi se îndreptă spre un separeu din spate.

Judecătorul şedea la locul său obişnuit, în separeul rezervat celor de-ai casei. Pe masă zăcea un maldăr de ziare, un exemplar din *City Magazine,* deschis la articolul despre Vail. Îşi sorbea cafeaua şi citea ziarul de dimineaţă, ţinându-şi cu o mână pince-nez-ul. Pe o farfurie în faţa lui, o plăcintă cu afine rămăsese neatinsă. Vail îşi scoase scurta, şi-o aruncă pe un scaun şi se aşeză în faţa celui mai în vârstă politician din gaşca lui Higdon.

— Ai întârziat, îi spuse judecătorul fără să-l privească. Observ că, mai nou, eşti imortalizat în cerneală, adăugă el, arătând spre revista deschisă.

Vail trecu peste complimentul sarcastic. Scoase din buzunar patru dolari de argint şi îi înşiră pe masă. Judecătorul îi privi peste ziar, sfârşi articolul pe care-l citea, apoi puse, cu grijă, ziarul deoparte.

— Deci au fost patru, da?

— Patru la unu. Nu prea echitabil, aş zice.

— Ai dreptate.

Jack Spalding, judecătorul, era înalt, cu obrajii scobiţi; figura rasată îi era brăzdată de cicatricele lăsate de cei patruzeci şi cinci de ani de bătălii purtate în tribunal. Părul cărunt era pieptănat spre spate, lăsând liberă fruntea înaltă; ochii albaştri erau ageri, atenţi la orice provocare. Ca de obicei, purta un costum elegant, asortat cu cămaşa şi cravata. În buzunarul de la piept îşi pusese o garoafă.

Spalding era un om de o mare distincţie, care părăsise scaunul judecătoresc, dezamăgit atât de avalanşa de procese ce priveau traficul de droguri şi portul ilegal de arme, cât şi de noua generaţie de avocaţi, lipsiţi de orice urmă de entuziasm pentru meserie. Acum ţinea cursuri în fiecare dimineaţă, pentru o mână de avocaţi promiţători, care îşi exersau cazurile în faţa lui, citindu-i articole de lege, punându-i înţelepciunea la încercare cu diverse trucuri. Bineînţeles, îi prindea întotdeauna, deşi le crea uneori senzaţia că l-au păcălit pentru a-i învăţa că adesea agerimea joacă un rol mai important într-un proces decât buchea cărţii.

Martin Vail era mândria lui, fiul pe care nu-l avusese niciodată; protejatul care-şi întrecuse dascălul. Îi accepta aroganţa tinerească şi felul încrezut de a fi ca pe nişte manifestări ale unei minţi atât de puternice şi disciplinate, încât excludea probabilitatea eşecului.

Judecătorul zise, privind din nou cele patru monede înşirate pe masă:

— Aşadar, patru la unu. S-au aruncat tare la tine. Se pare că a fost o partidă dură.

— Ai dedus corect.

— Oraşul, ţinutul şi statul, aşa-i?

— Da. Ăsta-i ultimul pont pe care ţi-l dau.

— Au fost deci doi reprezentanţi ai oraşului, de vreme ce ei au primit nota de plată, apoi câte unu din partea ţinutului şi a statului. Ia să vedem... unul a fost procurorul municipal Flederman, el răspunde, de fapt, de treaba asta.

Vail împinse una din monede, iar judecătorul o prinse cu palma.

— Al doilea a fost Otis. Ăsta-i coada de topor a oraşului. Vail îi împinse al doilea dolar pe masă.

— De la ţinut... cel mai afurisit om pe care-l au. Johnny Malloway.

— Până aici ai jucat strălucit, zise Vail, trimiţând al treilea dolar peste masă, către judecător. Ţi-a mai rămas unul.

— Să vedem... pe cine ar asmuţi împotriva ta din partea statului? Să fie cineva din guvern? Sau din procuratura generală... Oricum, cineva cu limba alunecoasă, care să-i ţină în frâu pe tăvălugii ăştia de Flederman, Burnside şi Malloway. Aha, trebuie să fie vorba de Woodrow P. Carlisle în persoană.

Vail clătină din cap zâmbind. Judecătorul exclamă uimit:

— Să fiu al naibii! Bine, mă dau bătut. Cine-i omul fantomă trimis de stat?

— Roy Shaughnessey.

— Glumeşti! spuse Spalding şocat de-a dreptul.

— Ba sunt foarte serios. Şi acum vine bomba: ăsta a fost de partea mea, adăugă Vail, atacându-şi cu lăcomie micul dejun, care-i fusese adus între timp.

— Ce vrei să spui?

— Oferta mea a constat în reducerea cheltuielilor la un milion şase sute de mii şi promisiunea ca Pinero să părăsească statul. Shaughnessey i-a pus să accepte fără nici o târguială. Toată discuţia a durat mai puţin de o jumătate de oră.

— Şi au înghiţit totul, fără noduri?

— Chiar aşa. Ca uns.

— Mi se pare că vei avea probleme cu clientul tău. Ce o să spună când îl vei anunţa că a pierdut şase milioane jumate?

— Va primi un milion şase sute de mii. Eu o să iau doar cinci sute de mii.

— Şi cum o să-i explici chestia asta? Pinero e la fel de scrupulos ca hiena. Nu uita că a băgat în pământ patru oameni până acum... cel puţin despre patru oameni ştim noi.

— O să-l sperii de moarte, spuse Vail.

— Cum aşa?

— Îl ameninţ cu zece ani la o închisoare de stat.

— Mda, e o sperietură bună.

— Gândeşte-te că Pinero n-a văzut în viaţa lui un milion de dolari, de-abia ştie să numere până la zece. Cu puţin noroc, o să sfârşească sub vreun pod, înainte să-şi termine de sortat banii. Sper ca nenorocitul ăsta s-apuce măcar să-şi încaseze cecul, până să se aleagă cu un glonţ în creier.

Judecătorul readuse în discuţie şedinţa de dimineaţă:

— Să ne-ntoarcem la oile noastre; ţin să te avertizez, amice, că ceva nu-mi miroase a bine în toată povestea asta.

— Bine, dar mi se pare un târg foarte corect. Oraşul va colecta opt sute de mii, statul şi ţinutul câte patru sute de mii. Nimeni nu va suferi prea tare.

— Da, dar aici n-a fost vorba de un simplu litigiu, ci de politică. Iar în politică nu există logică de obicei. Mă întreb ce vor tipii ăia, de fapt.

— Cred că ai devenit uşor paranoic.

— Fără-ndoială. Sunt de acord că, pentru ei, afacerea a fost rezonabilă, dar să accepte chiar aşa, pe loc? Nu e-n regulă. Şi zici că Roy a fost de partea *ta*?

— Le-a spus să accepte târgul imediat.

— Înseamnă că i-ai rămas dator, Martin. Îţi va cere, la rândul lui, un serviciu.

— Hai să fim serioşi. Ce-aş putea face eu pentru Roy Shaughnessey?

— Oho, sunt sigur că are ceva în minte. Când va veni scadenţa, vei afla. Şi nu vei avea încotro. Ăsta-i stilul lui.

Martin Vail îşi continuă în tăcere micul dejun. După câteva minute, judecătorul ciocăni în masă, spunând:

— Te paşte o mică problemă, avocatule.

Vail privi spre intrare, unde tocmai îşi făcea apariţia Joe Pinero, poreclit şi „Băibăiete", din cauza unui tic de vorbire, ce se număra printre altele: pocnea din degete când vorbea, ca şi cum

şi-ar fi dat singur ghes; scutura mereu din umărul drept, alungând de acolo câte-o muscă invizibilă. Străbătu foarte repede restaurantul. Întotdeauna mergea foarte repede.

— Băibăiete avocatule, zise el pocnind din degete, ai fost la rahatul ăla de şedinţă? Cum mă-sa stăm? întrebă Pinero şi se aşeză la masă, lângă judecător.

— Am fost la şedinţă, Joe, şi stăm foarte bine, răspunse Vail ştergându-se la gură.

— Băibăiete, cu ce rahat ne-alegem? Juma' de milion? Un rahat de milion cumva?

— Tu primeşti un milion o sută de mii, dar trebuie să părăseşti statul în ziua în care încasăm cecul.

— Băibăiete, ce-aud? Ai săpat atâta pentru un rahat ca ăsta?

— Nu va avea loc nici un recurs, nu va mai fi nici o problemă. Doar să iei banii şi s-o ştergi.

— Băibăiete, ce rahat, omule – se văită Pinero din ce în ce mai nervos, pocnind din degete şi smucind din umăr – îmi spui, adică, să-nghit rahatul ăla de milion şi gata?

— Îţi spun că pleci de aici cu un milion o sută de mii, Joey. Zi că ai noroc şi gata.

Pinero izbi cu palma în masă, vărsând cafeaua lui Vail.

— Băibăiete, aşa noroc să aibă mă-ta. Ăştia au dansat tontoroiul în capul meu, eu capăt sute de vânătăi căcăcioase, tu-ţi tragi juma' de milion şi pentru asta trebuie să fiu norocos, băi?

Vail se ridică în picioare. Ocoli încet separeul, îşi umplu din nou ceaşca cu cafea şi se întoarse. Se postă în faţa lui Pinero şi îi aruncă cea mai dură privire pe care-o avea în arsenal; de obicei, o folosea în faţa martorilor care încercau să-l ducă de nas. Pinero rămase perplex. Simţea că se petrece ceva, dar nu înţelegea ce anume. Ştia doar că Vail era pe cale să-l învingă. Vail spuse blând:

— Schimbă placa, Joey. Fără ajutorul meu ai fi acum după gratii pentru zece ani. Te-ai scotoci de bănuţi prin buzunare, s-aduni de-un pachet de ţigări.

— Băibăiete, mai sunt şi alţi rahaţi de avocaţi pe-aici, să ştii. De ce nu-i spunem secăturii ăleia de procuror că ne vedem iar la căcatul de tribunal?

— Nu.

— Băibăiete, cum nu? Chiar aşa, *nu?*

— Băibăiete, pe dracu'. Nu-nţelegi că târgul s-a încheiat? Ia-ţi milionul şi cară-te în California. Dacă nu, or să te toace atât de tare, încât o să-ţi *doreşti* să fii în statul Rock Island, „Băi"!

— Băibăiete, avocatul meu îmi dă şuturi în cur şi vrea să ţopăi de veselie. Ce părere ai, judecătorule?

— Am ieşit la pensie, spuse Spalding prudent.

— Joey, înainte să faci o criză de isterie, ascultă-mă puţin. Dacă facem recurs, or să sară şi statul, şi ţinutul, şi oraşul pe fundul tău; atât de sus, încât de-acolo vor putea vedea cum răsare soarele. Şi, crede-mă, au cu ce să te-mbrobodească. Înţelegi? În momentul ăsta avem de încasat un cec de un milion şase sute de mii. Eu mă mulţumesc cu jumătate de milion pentru munca mea; tu o ştergi frumos cu un milion şi-o sută de mii în buzunar şi toată lumea-i mulţumită. Ai măcar *habar* câte zerouri sunt într-un milion de dolari?

— Zerouri? Pinero rămase pe gânduri, scuturându-şi umărul. Băibăiete, cui îi pasă de rahatul ăsta? Un milion de rahaţi, asta-i mai mult decât pot să număr. Am un creier cam căcănar, este, avocatule?

— Se aranjează, Joey.

Joey îi zâmbi judecătorului:

— Băibăiete, pute avocatu' ăsta, de tare ce e, nu-i aşa, dom'le judecător?

— O, da, excelent de tare, împuţitul de avocat.

— Băibăiete, mă duc în căcatul ăsta de Los Angeles. Poate apar în vreun rahat de film, ce ziceţi? Poate-mi *cumpăr* un rahat de film.

Pinero îşi scutură umărul de câteva ori, pocni din degete, se aplecă spre Vail şi-l întrebă cu un aer confidenţial:

— Băibăiete, câte rahaturi de zerouri sunt *de fapt* într-un milion de marafeţi?

ŞASE

Ninsoarea se transformase într-o burniţă îngheţată. Vail reuşi să parcurgă distanţa dintre staţia de metrou şi casa lui cu două etaje, pe jumătate alergând, pe jumătate alunecând. Casa era situată în partea de nord a oraşului, la zece minute de centru de mers cu metroul. O poziţie ideală pentru Vail, care detesta să se urce la volan, motiv pentru care nu-şi înlocuise maşina furată cu doi ani în urmă. Cartierul fusese restaurat în stilul secolului trecut. Era format din opt case, izolat şi liniştit, locuit de profesori, muzicieni, tineri profesionişti în ascensiune, de esteticieni ieşiţi la pensie. Din respect pentru atmosfera istorică a locului, Vail nu-şi pusese firmă la uşă. Pe o plăcuţă de alamă fixată pe uşă scria discret: M. VAIL, AVOCAT.

Holul cel spaţios, despărţit prin uşi de sticlă glisante de cabinetul de lucru spre stânga şi de sufragerie spre dreapta, era domeniul lui Naomi Chance – secretara, maestra de ceremonii, organizatoarea, cercetătoarea şi discipola lui Vail. Cabinetul de lucru devenise biroul lui Vail: o cameră elegantă cu alcovuri, biblioteci încastrate în pereţi şi un şemineu deschis. Piesa de greutate era o masă uriaşă de stejar – masa de lucru, încărcată cu teancuri enorme de scrisori, dosare şi cărţi, lăsând doar un mic spaţiu liber, unde Vail îşi

putea desfăşura activitatea. Scaunul îmbrăcat în piele era montat pe rotile, pentru ca el să se poată deplasa comod prin cameră, către diverse rafturi cu cărţi şi acte. Discuţiile cu clienţii le purta, de obicei, pe o canapea din piele neagră, aşezată în faţa căminului.

Sufrageria era transformată în sală de aşteptare. Apartamentul particular şi-l amenajase la etaj: patru dormitoare cu băi adiacente. Cel mai spaţios dintre ele devenise camera de oaspeţi, cu toate că aceştia erau destul de rari. Lângă biroul său se afla bucătăria, unde îşi gătea din când în când.

— Ai întârziat, îl întâmpină Naomi.

— Bine, bine, răspunse Vail, îndreptându-se spre birou. Cât de veche e cafeaua?

— Are treizeci de minute.

— Perfect.

Vail îşi turnă o cană mare cu cafea şi o privi pe Naomi, care stătea în uşă cu un pachet în mână. Era înaltă, subţire, de culoarea ciocolatei cu lapte. Părea descinsă dintr-o gravură egipteană: pomeţi înalţi, ochi mari, căprui. Părul îi era aranjat în şuviţe subţiri, după stilul african. Era, cu totul, o fiinţă minunată, având înţelepciunea unui bătrân şi agerimea unui adolescent.

— Pachetul ăsta a sosit acum vreo oră, zise ea, mor de curiozitate să-l deschid.

— Păi, deschide-l, fără ceremonialuri. De la cine e?

Naomi scoase cartea de vizită din pachet şi citi: „Îţi mulţumesc pentru ajutor. Sper că articolul te-a jignit. Connerman".

În pachet erau şase exemplare din *City Magazine* şi fotografia în original, fixată într-o ramă demodată din lemn. Vail mângâie rama şi râse. Evident, Connerman fusese ironic în privinţa ajutorului. Vail îi fusese un interlocutor zgârcit la vorbă. Şi asta pentru că nu-i plăcea să vorbească

despre sine; nu din modestie, ci din considerentul că viaţa lui privată trebuie să rămână privată.

— Clasează exemplarele, spuse Vail, pune fotografia pe un raft în bibliotecă.

— Nu vrei să citeşti articolul?

— L-am citit.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Am uitat.

— Mutule. Măcar e bun?

— Connerman cel dintotdeauna, care mănâncă rahat. Citeşte-l şi tu. Scrie-i un bilet din partea mea. Anunţă-l că îl dau în judecată pentru suma de treizeci şi cinci de dolari – nu cred să posede mai mult.

— Asta e urât din partea ta.

— N-ar gusta alt răspuns.

— Ei, ce-ai rezolvat de dimineaţă?

— Am rezolvat: tipii renunţă la recurs, „Băibăiete" primeşte un milion o sută de mii şi pleacă din oraş, iar noi primim cinci sute de mii şi cazul e încheiat.

— Superb. Dar cum va reacţiona Pinero?

— I-am spus deja. A făcut o mică criză de nervi. Acum e fericit.

— Doamne, ce zi, şi nici n-a ajuns încă la jumătate! Ce-ar fi să tragi un pui de somn?

— Foarte nostim.

— Ai văzut asta? întrebă ea, despăturind ziarul *Times*.

— Am citit în metrou.

— Îngrozitor. Ce părere ai?

— Am părerea că arhiepiscopul a fost omorât şi că poliţia a prins un suspect.

Se aşeză, îşi scoase pantofii, îşi puse picioarele pe masă şi începu să şi le frece.

— Nu cred să fie peste zero grade afară, zise el.

— Vrei să-ţi aduc o pereche de ciorapi uscaţi?

— Nu mi-aş permite să te rog aşa ceva, aş putea fi luat drept şovin. Şi, de fapt, tu mi-eşti

asistentă, nu valet.

— Mă-ntorc imediat. Apropo, se zice că puştiul ăla care a ucis...

— Care *se presupune* că a ucis.

— Bine, care se presupune..., dar în articol scrie că l-au găsit ascuns în biserică, cu arma în mână.

— Repetă, te rog, după mine...

Naomi îşi dădu ochii peste cap, mimând cuvintele lui Vail:

— Nevinovat, până la proba contrarie.

Vail zâmbi condescendent.

— Foarte bine, zise el. Nu uita: în momentul de faţă, puştiul ăla, Aaron şi numaiştiucum, este nevinovat. Şi nu mai crede tot ce citeşti. Doar ştii ce se spune despre ziare: prima oară când tipăresc o gafă se consideră o greşeală; a doua oară devine, deja, un fapt. Nu crede nici tot ce auzi. În prima zi de facultate, profesorul de drept a intrat în clasă şi ne-a spus aşa: „De azi înainte, când mama voastră declară că vă iubeşte...

— ...să cereţi părerea unei terţe persoane – îi luă ea vorba din gură – ştiu, iar în continuare profesorul v-a sfătuit: „Niciodată să nu uitaţi să întrebaţi şi de ce".

— Bravo, văd că înveţi repede.

— Nici nu-i greu. În definitiv, aud povestea asta în fiecare dimineaţă, răspunse ea şi urcă scările.

Deşi avea cunoştinţe juridice reduse, învăţa foarte repede şi mergea cu cercetările până-n pânzele albe. În momentul în care era pusă pe urma unei informaţii, pornea în căutarea datelor ca un câine de vânătoare. Pleca de la un nume şi descoperea întreaga biografie. Dintr-o singură dată reconstituia un calendar. Dintr-un singur raport, alcătuia un dosar. Era celibatară, bătea la maşină câte o sută douăzeci de cuvinte pe minut, stenografia şi, uneori, când Vail era îngropat în

cărţile lui, îi pregătea prânzul în bucătărie. Într-un cuvânt, îi era de un nepreţuit ajutor.

Coborî şi-i aruncă lui Vail în poală o pereche de ciorapi de lână.

— Mulţumesc, spuse Vail. Hai să vedem agenda de astăzi.

Naomi se aşeză şi îşi răsfoi carnetul. Dar Vail n-o asculta. Era absorbit de fiinţa ei.

Erau uneori momente, ca acesta, când lui Vail îi venea s-o ia pur şi simplu în braţe şi s-o ducă sus, pe scări, în stilul lui Rhett Butler. Dar între ei se încheiase o convenţie: să fie parteneri de afaceri, nu de plăceri. Atracţia fizică reciprocă apăruse în ziua în care ea îi răspunsese la anunţul publicat în ziarul local. Timp de două luni, de când lucrau împreună, existase o singură noapte în care bariera stabilită căzuse. Ce noapte!

Lucraseră până la miezul nopţii la un raport ce trebuia prezentat a doua zi. Pe jos, în birou, erau împrăştiate cărţi, note şi hârtii mototolite. O harababură. Naomi era întinsă pe canapea, în faţa căminului.

— Meritǎm o mică sărbătoare, spuse Vail.

Merse în bucătărie, de unde reveni cu o sticlă de Dom Perignon şi cu două pahare.

— Pe asta o păstrez de un an. De două luni îmi doresc să o deschid.

Scoase dopul, turnă în pahare şi se aplecă peste canapea. Ciocniră paharele.

— Pentru echipa noastră, spuse el.

— Să trăim, răspunse Naomi.

La al treilea pahar, Vail şedea pe canapea, mângâindu-i picioarele. Tensiunea dintre ei era electrizantă. Dar amândoi se străduiau să evite inevitabilul. Mâna lui urca încet către pulpele ei.

— Marty, gemu ea uşor.

— Fii liniştită.

Mângâierile lui urcau, abia atingând-o.

— Doamne! oftă ea.

Marty se întinse lângă ea, sărutându-i gura, apoi urechile, apoi gâtul, iar ea răspunse, aşezându-i mâna sub cap, pe care i-l îndrumă pe nesimţite spre sâni. Două luni de abstinenţă explodară atunci. Începură să se dezbrace frenetic unul pe celălalt, fără a pierde cadenţa seducţiei mutuale. Goală, ea îl prinse între picioare, rotindu-se în cercuri largi deasupra lui, ca s-o poată simţi. Apoi îl călăuzi uşor înăuntrul ei, astupându-i strigătele cu buzele.

S-au iubit atunci nebuneşte, fără să-şi poată dezlipi trupurile unul de celălalt, ca prinşi în vraja unei hipnoze.

Era patru dimineaţa când Naomi sări de pe canapea.

— Doamne, gemea ea în timp ce se îmbrăca.

— Ce faci? întrebă Vail.

— Ce crezi că fac? Mă îmbrac.

— Te rog, rămâi. De ce vrei să pleci acum, pentru Dumnezeu? E ora patru dimineaţa.

— Ai înnebunit? Tot cartierul va şti că am rămas la tine peste noapte. Oricum, trebuie să-mi schimb hainele. N-am nici periuţă de dinţi la mine. Totul a fost atât de... neaşteptat.

— Mă doare-n cot de cartier. Nici măcar *nu-i cunosc* pe vecini.

— E vorba de principiu.

— La dracu'! exclamă Vail. Îşi aprinse o ţigară, se aşeză în capul oaselor şi o privi cum se îmbrăca.

— Ce-ar fi să iei un taxi, să-ţi aduci repede de-acasă nişte haine şi o periuţă de dinţi...

— Martin, opreşte-te!

Îşi puse scurta, îl sărută pe obraz şi porni spre uşă. Se întoarse suspinând şi spuse:

— Uite ce e, a fost extraordinar. Nici nu bănuieşti ce-a însemnat asta pentru mine. Dar n-avem voie s-o repetăm.

— Ce vrei să spui?

Naomi se întoarse şi se aşează pe marginea canapelei.

— Asta ar schimba întreaga noastră relaţie.

— Ce? Vail o privi o clipă neîncrezător, apoi râse. Eşti foarte ciudată, Naomi. Eşti o femeie foarte ciudată.

Încercă s-o prindă, dar ea se feri.

— Nu-i adevărat. Am aproape patruzeci de ani şi la vârsta mea trebuie să-mi folosesc capul. Pur şi simplu nu vreau ca în fiecare dimineaţă, venind spre serviciu, să mă întreb dacă în ziua aia vom face treabă sau amor.

— Doar nu-ţi închipui că va fi aşa.

— Ba da. Mai devreme sau mai târziu, aşa va fi, cu siguranţă. Între două depoziţii ne vom strecura în dormitor pentru „una mică". Şi pe urmă o să-mi aduc aici câteva schimburi, pentru cazul în care aş rămâne peste noapte. Îmi place munca mea, Marty. Îmi iubesc şeful. Sunt plătită bine şi la timp. Îmi place cartierul. Hai să nu stricăm totul, bine?

— A fost îngrozitor de bine, Naomi.

— *Întotdeauna* e îngrozitor de bine, Marty.

— Asta-i placa nevestelor bătrâne.

— Iar eu sunt o fostă nevastă bătrână.

Îl mângâie pe obraz.

— Ne-am înţeles?

Ce-i putea răspunde? Cine se poate împotrivi la ora patru dimineaţa?

— Bine, în regulă. Ne-am înţeles.

— Asta nu-nseamnă că trebuie să ştergem totul cu buretele, adăugă ea, în timp ce se ridica să plece.

Aşadar, tensiunea dintre ei nu se risipise câtuşi de puţin. Era doar pusă la păstrare.

— Eşti absolut superbă în dimineaţa asta, Naomi. Vreau s-o ştii înainte să ne apucăm de treabă, spuse Vail.

— Nu-ncepe, te rog.

— Nu-ncep nimic. N-am voie să-ţi fac un compliment?

Naomi maimuţări un zâmbet de manechin, apoi răspunse:

— Ce s-a întâmplat cu tine azi-noapte? Ai avut vise erotice?

— Aseară am fost singur la „Ecranul de argint". Am văzut două dintre filmele mele favorite: *Venit din trecut* şi *Străinul.* Pelicula perfectă, fără nici o zgârietură, ca şi sunetul...

— O să faci reumatism dacă mai frecventezi mult depozitul ăla nenorocit!

— Mă tot duc la depozitul ăla nenorocit de când m-am mutat în oraşul ăsta îngheţat. Aşa că...

— Aşa că pe agendă nu figurează nimic pentru azi. Dacă-ţi aminteşti, azi urma să lucrezi pentru recurs. Totuşi, figurează Leroy, cu un semn de întrebare alături.

— Ah, Leroy. Bine, spune-mi povestea lui Leroy, versiunea scurtă.

Naomi era expertă în a reduce orice dosar la un rezumat concis, ordonat cronologic, păstrând detaliile edificatoare.

— Leroy Nelson, începu ea. Un tip urâcios. Alb, douăzeci şi şase de ani. Lucrează la topitoria Ames, locuieşte cu maică-sa pe Railroad Avenue; a divorţat acum vreo şase luni. Are două antecedente. Primul: o bătaie într-un bar; a fost condamnat, a plătit o amendă de cinci sute de dolari. Al doilea: furt; a fost prins cu un televizor şi un aparat stereo, ambele „calde". N-a făcut puşcărie, a beneficiat de şase luni de libertate sub supraveghere. Asta a fost acum optsprezece luni. De-atunci e curat.

— Nici o scofală, remarcă Vail.

— Bun. Pe douăzeci şi cinci noiembrie, a doua zi după sărbătoarea Thanksgiving, Leroy dă pasienţe cu mamă-sa. La ora şapte seara, un tip mascat jefuieşte o benzinărie, situată la patru case de locuinţa maică-şi. Soseşte un echipaj de poliţie,

hoţul intră în panică. Băiatul de la benzinărie sare la bătaie, îi scoate masca, iar hoţul o tuleşte prin uşa din spate, părăsindu-şi arma la locul faptei. Ajutaţi de un portret robot şi de descrierile tipului de la benzinărie, poliţia îi face o vizită mamei şi-l saltă pe Leroy. În timpul vizitei, poliţiştii găsesc două uncii de marijuana în portofelul lui. Acum, Leroy are la activ două probleme: jaf armat şi uz de stupefiante. El susţine că a fost confundat, iar maică-sa îi oferă un alibi. Aici intrăm noi în scenă.

— Şi în trei luni răsturnăm situaţia, completă Vail.

— Întocmai. Până la urmă reiese că Leroy a cumpărat arma acum un an, de la un magazin specializat. În declaraţie susţine că a vândut-o cu câteva luni înainte de jaf.

— Nu ne rămâne decât să vedem ce-i cu arma asta. A vândut-o sau nu?

— Până acum n-au apărut nici chitanţa, nici cumpărătorul.

— Acum ne va ajuta Video-cel-credincios.

— Ah, maşina infernală, spuse Naomi.

— Ai citit vreodată *Cu sânge rece* de Truman Capote?

— Da.

Vail găsi una din casetele video pe care le căuta şi o puse deoparte, în timp ce vorbea.

— Capote descrie cum a reuşit să reconstituie masacrul acela celebru din Kansas. Criminalii erau doi nenorociţi, Perry Smith şi Dick Hickock. În timp ce Capote a găsit cu Smith o cale de comunicare, de la Hickock n-a reuşit să scoată mare lucru. Aşa că stătea de vorbă cu Smith, cunoscut drept mitoman patologic, după care se ducea cu versiunea lui Smith la Hickock, iar Hickock, psihopat, dar cinstit, zicea: „Nu-i adevărat, nu s-a întâmplat aşa, ci aşa". În felul ăsta, jucând ping-pong cu versiunile celor doi, Capote a putut scrie o carte extrem de amănunţită despre cazul acela. Aha, am găsit a doua casetă.

Luă caseta şi o puse lângă prima.

— Ce legătură are Truman Capote cu Leroy Nelson şi cu aparatul video? întrebă Naomi.

— Aparatul e Dick Hickock al meu. Dacă-l comparăm cu afirmaţiile lui Leroy, poate aflăm adevărul. Vezi tu, Naomi, oamenii nu-şi amintesc niciodată cu exactitate ceea ce spun. Dacă citez în faţa unui martor din declaraţiile sale, iar apoi parafrazez citatul, martorul va jura că-i reproduc întocmai cuvintele, pentru că-şi închipuie că i le reproduc în continuare. Deci l-am înregistrat pe Leroy de trei ori. Uite c-am găsit şi a treia casetă. De trei ori l-am interogat, de trei ori mi-a spus povestea. Două dintre versiuni coincid, în afara câtorva amănunte minore. Versiunea din prima casetă însă diferă.

Vail deschise televizorul, introduse caseta în aparatul video şi-i dădu drumul. Pe ecran apăru Leroy Nelson. Era înalt, cu o faţă îmbătrânită, zbârcită ca o piele de animal. Părul său castaniu era ţepos şi netuns. Când vorbea, termina întotdeauna frazele cu un ton întrebător, ca şi cum se scuza mereu. Ochii aveau o expresie obosită, o privire abătută.

VAIL: Vorbeşte-mi despre armă.

NELSON: Păi, uitasem de ea.

VAIL: De ce nu mi-ai pomenit nimic?

NELSON: Păi, mi s-a furat acum două luni, aşa c-am uitat de ea.

VAIL: Deci, n-ai mai văzut-o de câteva luni?

NELSON: Exact. De când mi-a fost furată.

VAIL: De ce îţi trebuia o armă?

NELSON: Toată lumea are nevoie de armă, nu?

Vail scoase caseta şi introduse alta.

— Vasăzică, în prima casetă îmi spune că arma i-a fost furată cu o lună înainte de jaf, dar că n-a declarat nimic despre asta. În a doua casetă,

filmată după o săptămână, nu-l întreb nimic despre armă şi nici el nu aduce vorba. Acum să vedem caseta numărul trei, zece zile mai târziu. Aici îi întind o cursă. Eu nu apar, dar „citesc" după declaraţii.

VAIL: Hai să vorbim despre arma aia.

NELSON: V-am mai spus, i-am vândut-o unui tip pe care l-am întâlnit la centrul de sănătate, dar nu-l cunosc. El avea nevoie de-un pistol, eu de bani.

Vail opri aparatul şi se întoarse spre Naomi.

— Înţelegi, Leroy *credea* că eu mă uit pe declaraţia scrisă. Uitase versiunea pe care mi-o dăduse înainte. Ceea ce-mi repeta mie era, de fapt, versiunea pe care le-o turnase poliţiştilor.

— Aşadar, se presupune că Leroy minte?

— Minte pe cineva.

— Şi ce facem acum?

— Trebuie să aflăm adevărul despre armă.

— Crezi că el a comis jaful, Marty?

— Vom afla de la juriu.

— Susţinem nevinovăţia?

— Deocamdată.

— Precis o să-l scoţi basma curată.

— Ce-i cu tonul ăsta înţepat? Tu ai tras deja concluzia, nu-i aşa? Îl consideri vinovat.

— Poate. Dar nu-mi pasă. O să-l aperi oricum, chiar dacă-i vinovat.

— Bine, dar asta este munca noastră, Naomi. În caz că n-ai remarcat, în ultimele şapte luni noi apărăm oameni care, de obicei, sunt presupuşi a fi vinovaţi.

— Încă n-am reuşit să mă obişnuiesc cu gândul ăsta. Adică, întotdeauna simt că... mi se pare că e o problemă morală.

— Sunt avocat, nu moralist.

— Dar legea nu-i legată de moralitate?

— Legea, dragă Naomi, n-are nici o legătură cu moralitatea. Să zicem că eşti arestată pentru că au găsit la tine droguri. Ei bine, în tribunal nu eşti acuzată pentru că nu e bine să iei droguri, ci pentru că le *ai asupra ta.*

— Cu alte cuvinte, e-n regulă dacă mă droghez; totul e să nu am droguri asupra mea, nu?

— Exact.

— Îmi pare cam idioată legea asta.

— Ai dreptate. Există o grămadă de legi proaste, de legi făcute cu picioarele; asta nu e treaba noastră. Ceea ce trebuie noi să facem este să le folosim aşa cum sunt, în avantajul clienţilor noştri.

— Şi cum rămâne cu drogurile în cazul lui Leroy?

— Susţinem că percheziţia a fost ilegală. Au intrat fără mandat. N-aveau dreptul să-l caute în portofel.

— Deci, cum procedăm?

— Trebuie să scăpăm de armă. E singurul punct slab rămas.

Telefonul începu să zbârnâie. Naomi se duse să răspundă. Vail se întoarse la casetele video. Exista posibilitatea să-i fi scăpat ceva din discuţiile cu clientul său.

Naomi reveni în cameră.

— Te caută cineva.

— Să-ţi lase un mesaj. Sunt ocupat.

— Nu cred.

— Cum adică, nu crezi?

— Nu cred că e bine să nu răspunzi. Eşti sunat de la biroul judecătorului Shoat.

ŞAPTE

În timp ce taxiul îl ducea spre tribunal, Vail era frământat de întrebări. Oare de ce-l chemase

Shoat? Era nemulţumit de târgul încheiat? Era jignit de faptul că Vail îngenunchease oraşul, ţinutul şi statul? Sau voia să-i trântească o nouă acuzaţie pentru manifestare de dispreţ faţă de instanţă? Un lucru era sigur: n-avea să fie o întâlnire plăcută.

În holul tribunalului, îl întâmpină Bobby, vânzătorul de ziare:

— Alo, domnule V., am vândut toate exemplarele de azi. Datorită dumneavoastră, numărul de azi a fost cel mai tare pe care l-au scos vreodată.

— Îmi pare bine, îi răspunse Vail intrând în lift.

Sala de judecată era la etajul patru. Acum era aproape goală. Când Vail intră, Shoat îşi scutura simultan mâinile şi capul, strigând:

— Nu, nu şi nu. Cererea e respinsă. Vă rog, continuaţi, domnilor. Doresc să încheiem procedura astăzi, dacă se poate.

Harry Shoat, zis şi Harry-Călăul, îşi conducea Curtea cu fervoare dictatorială. Era stăpânul moşiei, un moralist calvinist care vedea păcatul în sine, nu şi pe păcătos, împărţind legea fără a ţine seama de circumstanţe. Era un om veşnic serios, suspicios, lipsit de simţul umorului. Mustaţa îi era tăiată la linie, iar părul pieptănat pe spate, lins. Într-un proces, urma întocmai calea pe care o hotărâse şi astfel ciocănelul devenea în mâna sa sceptrul cu care îngenunchea Curtea.

În calitatea sa de prim-judecător republican ales în ultimii doisprezece ani, Shoat îşi considera victoria asupra rivalilor democraţi ca pe un mandat al programului său ultraconservator. Îşi ascundea cu greu pornirile aspre, născute din prejudecăţi, împotriva acuzaţilor, pe care îi considera vinovaţi până la proba contrarie. Îi dispreţuia pe cei care credeau că pedeapsa capitală e o barbarie, ca şi pe cei care căutau cauza şi efectul în pleava socială a oraşului.

Harry-Călăul era însă un maestru al dreptului. Fost procuror, avea o memorie extrem de bogată şi amănunţită în antecedente juridice. Cu toate că era uneori capabil de interpretări uimitor de profunde şi neaşteptate, era un judecător rigid, total indiferent faţă de cadrul social al faptei şi făptaşului. Crima era crimă, pedeapsa – pedeapsă. Compasiunea nu-şi avea locul într-un proces. Unica împrejurare în care zâmbea era citirea sentinţei. Vail avea senzaţia că Shoat îşi înfrâna în mod constant impulsul de a sări din scaun, strigând aidoma Reginei de Cupă din *Alice în Ţara Minunilor:* „Să li se taie capul!"

Înainte ca Vail să ia loc în sală, judecătorul îl văzu şi îi indică uşa de la biroul său. Vail se arătă cu degetul: „Eu?" Shoat încuviinţă din cap. Aşa că Vail se îndreptă, ascultător, într-acolo.

Încăperea era mică, fără fir de praf, în perfectă ordine. Pe birou nu se aflau decât o scrumieră, un telefon şi un stilou în suportul său de marmură. Pe rafturile din spatele biroului, cărţile erau aliniate parcă cu rigla. Barul pentru băuturi, din colţ, nu arăta nici măcar printr-o picătură de apă că ar fi folosit. Totul părea simetric în camera aceea: biroul, cu muchiile lui ascuţite; scaunele, cu spătare drepte, incomode; lămpile, cu abajururi severe, hexagonale; revistele de pe măsuţa pentru cafea, aranjate în aşa fel încât să se vadă titlul fiecăreia. Oare ar fi îndrăznit cineva să citească vreuna, stricându-le ordinea? Totul era riguros aici. Riguros ca şi judecătorul Harry Madison Shoat de la Curtea Supremă de Justiţie. Omul era însă şi frustrat, căutând ordinea într-o lume de iad, care de multă vreme îşi pierduse simţul perfecţiunii.

Vail nu se îndură să boţească pernele de pe canapea, aşa că îşi alese ca loc fereastra, sub care radiatorul emana aer cald, aburind geamul. Şterse cu palma un ochi de geam şi privi în stradă. La colţ, două limuzine negre, oficiale, se ciocniseră una de alta. Rarii trecători mergeau cu braţele

întinse, pentru a-şi menţine echilibrul pe trotuarul îngheţat. O zi potrivită pentru teribilul spectacol ce avea să urmeze.

Shoat intră în cameră c-un aer snob de stăpân. Acesta ii era sanctuarul, iar ochii săi reci îl cercetau, ca să descopere dacă fusese mutat vreun obiect din loc.

— Mă bucur să te revăd, domnule avocat, spuse el, întinzând o mână moale, cărnoasă. Drăguţ din partea dumitale c-ai răspuns atât de prompt invitaţiei mele pe-o vreme împuţită ca asta.

Epitetul îl surprinse pe Vail. Vocabularul lui Shoat era, de obicei, foarte ales. Judecătorul îşi scoase roba, deschise un dulap, o aşeză cu grijă pe un umeraş şi o netezi. Îşi puse haina, încheind nasturele de la mijloc.

Precis doarme în pijama, îşi zise Vail. *Îşi încheie toţi nasturii, chiar şi ultimul de la gât; se strecoară sub plapumă şi doarme pe spate, cu mâinile adunate pe piept, ca un mort, să nu şifoneze aşternutul*

— Mi-am amânat programul de azi, ca să avem timp să discutăm. Ce bei? Bourbon sau scotch?

— Bere aveţi cumva?

— Nu, răspunse Shoat, părând umbrit de presimţiri.

— Atunci beau cu plăcere un bourbon, cu puţină gheaţă şi un strop de apă.

Shoat se duse la bar, de unde luă sticlele cu licoare şi două pahare, pe care le aşeză unul lângă altul. Scăpă două cuburi de gheaţă într-unul din ele, adăugă apă; ridică paharul, studie cantitatea de apă şi mai turnă un strop. Apoi îl umplu cu whisky şi i-l dădu lui Vail. După ce îşi umplu propriul pahar, îl termină pe jumătate dintr-o înghiţitură, după care oftă satisfăcut.

— Ce bine poate face un pahar de scotch după o zi de muncă – exclamă el – mai ales în jungla asta.

Se aşeză, studie suprafaţa biroului, mută suportul de stilouri un milimetru spre stânga. Scoase un şerveţel din sertar, şterse grijuliu fundul paharului şi-l aşeză pe birou.

— Am să-ţi cer o mică favoare, i se adresă el lui Vail.

— Perfect. Despre ce e vorba?

— Vreau să-ţi dau un caz din oficiu. N-ar trebui să fie o problemă pentru dumneata, nu-i aşa? Înţeleg că ultima dumitale ispravă s-a sfârşit cu jupuirea contribuabililor de jumătate de milion.

— Conform celor constatate de juriu, Joe Pinero a fost cel jupuit.

Shoat păru plictisit. Închise ochii şi spuse:

— Nu fi încăpăţînat cu mine, domnule Vail.

— N-am făcut decât să redau faptele.

— Bietul bătrân Al Silverman. I-ai făcut-o. Ştii că a stat trei săptămâni în spital? Dacă nu mă-nşel, acum s-a angajat profesor la universitate.

— De ce să ne-nduioşăm pentru bietul bătrân Al? A pierdut un caz. Se mai întâmplă.

— Dar nu şi dumitale, mi se pare. Nu în ultimii... patru ani, am dreptate?

— Mda, atunci au fost nişte târguieli pentru pledoarie, îmi amintesc bine.

— După cum bine ştii, nu agreez târguielile când e vorba de pledoarie. O judecată trebuie să fie limpede: alb sau negru. Fără nuanţe.

— Da, domnule judecător. Vă cunosc părerea. Cât despre Al Silverman, e un jurist excelent. A avut pur şi simplu ghinion.

— Cu un bandit, domnule Vail? Toată lumea ştie că Pinero era un ucigaş... plătit.

— Ceea ce nu are nici o legătură cu faptul că trei poliţişti l-au folosit ca pe un sac de box. Deci asta era, vreţi să mă mâncaţi de viu pentru că am câştigat procesul ăla.

— Ţi-am spus doar pentru ce te-am chemat. Te-am chemat, pentru că doresc să-ţi cer serviciul personal despre care ţi-am vorbit.

„Niciodată nu refuzi unui judecător un serviciu personal", evaluă Vail situaţia în gând.

— Îmi plănuisem o vacanţă la pescuit, spuse el, ca să-mi încarc bateriile. Presupun că mă puteţi aştepta două săptămâni.

— Nu! răspunse Shoat ferm. Mâine are loc audierea cazului, care vreau să intre pe rol în cel mult şaizeci de zile.

— Care-i acuzaţia?

— Omor deosebit de grav.

— Doamne! Un asemenea caz în numai şaizeci de zile? Cine mi-ar fi clientul?

Shoat se aplecă înainte şi spuse zâmbind:

— Aaron Stampler.

— Aaron... Vail îşi aminti deodată şi îngheţă. Isuse, e vorba cumva de asasinul arhiepiscopului Rushman?

Judecătorul scoase din sertar o ţigară subţire, brună. Vail scoase şi el o ţigară.

— Te deranjează? întrebă Shoat. Detest mirosul ţigărilor obişnuite. Deci, şedinţa preliminară va avea loc mâine dimineaţă, la ora nouă. Atunci voi stabili data procesului, probabil pentru prima săptămână din aprilie.

— Adică n-am la dispoziţie nici măcar şaizeci de zile, constată Vail, băgându-şi, indispus, pachetul de ţigări la loc.

— Ce importanţă are, domnule avocat? Oricum îl vom arde pe criminal.

Figura consternată a lui Vail atrase explicaţii noi din partea judecătorului.

— Avem cazul pe masă, înţelegi? Ştim că monstrul ăla îl cunoştea pe arhiepiscop, l-am prins cu arma în mână, iar amprentele lui însângerate se-ntind din casa parohială până în confesional.

— Se pare că ştiţi totul despre caz. Dumneavoastră îl judecaţi?

— Ţi-am spus *tot* ce ştiu. Da, eu îl voi judeca. Şi sper că n-o să-mi creezi probleme.

— Înţeleg. E un caz deschis-închis. Nu-mi rămâne decât să-l declar vinovat şi să implor clemenţa instanţei.

— Nu va exista clemenţă în această instanţă, domnule Vail. Arhiepiscopul Rushman a fost un adevărat sfânt. Până şi contestatarii pedepsei capitale vor fi de acord cu scaunul electric. Şi pentru Stampler va fi, cu siguranţă, scaunul electric. Va fi considerat cel mai odios criminal, după Charles Manson. Oricum ai pleda, tot acolo va ajunge.

Deci, asta era scadenţa. Voiau să-i arunce-n braţe un caz mort în faşă, să-l facă ţinta oprobriului public, să-i frângă spinarea. Vail nu avea de ales.

— Primul lucru pe care-l voi face, anunţă el, va fi o cerere pentru transferul procesului la altă instanţă.

— Nici un transfer. Se pare că nu înţelegi, domnule avocat. Du-te pe stradă, intră în restaurante, întreabă oamenii ce părere au. Vei descoperi că sunt cu toţii revoltaţi. Au şi de ce. Noi trebuie să le dăm satisfacţie, domnule. Şi le-o vom da.

— În acest caz, de ce nu l-am spânzura pe Stampler în faţa bisericii? Este-acolo un stejar mare.

— Te-am prevenit...

— Ce m-aţi prevenit? Îmi cereţi să preiau cazul, când, de fapt, i-aţi ales deja acuzatului celula morţii. Îmi spuneţi că oraşul fierbe, dar nu-mi permiteţi să transfer cazul unei alte instanţe...

— Vail, conversaţia noastră e strict confidenţială, zise Shoat precipitat. Consideră că nici n-a existat.

— Bine, pot să spun ceea ce cred despre...

— Nu mă interesează câtuşi de puţin părerea dumitale, nu te osteni de pomană. Ştiu că tinerii duri, ca dumneata, îmi spun Harry-Călăul. Nu mă deranjează. Ba chiar, în cazul ăsta, de pildă, aş apăsa cu plăcere maneta scaunului electric.

— Poate că, dacă cereţi, veţi fi lăsat s-o faceţi.

— Cred că mulţi s-ar bate să aibă privilegiul ăsta, dacă ne gândim la tot binele făcut de Eminenţa Sa comunităţii.

Vail îşi dorea cu ardoare o ţigară. Bău o înghiţitură mare din pahar.

— Şi dacă refuz?

— Nu-mi închipui c-ai putea fi atât de arogant. Şi, de altfel, ştii ce-ar vorbi oraşul despre dumneata dacă ai face un asemenea gest, după ce ai băgat jumătate de milion în buzunar?

— Să vă spun drept, domnule judecător, nu prea-mi pasă de palavrele oraşului la adresa mea. Dacă mi-aş dori, cu adevărat, să fiu o figură populară, mi-aş schimba sexul şi aş participa la concursul Miss America.

— Vail, cererea unui judecător nu se refuză, ştii bine. Ar însemna curată sinucidere. Refuză-mă pe mine şi-i vei jigni, astfel, pe toţi judecătorii din reţea. Te-ar mânca de viu, de cum ai pune piciorul în tribunal. Mai bei ceva?

— Nu, mulţumesc. E cam devreme pentru mine. Dar aş dori totuşi o ţigară. Să ies din birou?

— Fumează, nu-i nici o problemă, zise Shoat enervat, turnându-şi o nouă porţie de scotch.

Vail îşi aprinse ţigara, urmărind pe fereastră cum un echipaj de la serviciul de intervenţii ancora una din cele două maşini ciocnite. Se aplecă înainte, uitându-se de-a lungul străzii. Nu se vedea nici un pieton. Priveliştea era stranie, mai ales pentru mijlocul după-amiezii. În timp ce echipajul se îndepărta, trăgând după el maşina cea neagră, se apropie şi Shoat de fereastra aflată în spatele biroului său şi se uită afară.

— Încă mai e lapoviţă? întrebă el.

— Nu, dar temperatura e tot sub zero grade, aşa că gheaţa nu se va topi. Ar fi bine să conduceţi cu grijă pe drumul spre casă.

— Unul din avantajele funcţiei mele este că nu sunt nevoit să-mi conduc maşina, domnule Vail. Maşina mea este dotată cu un şofer; un tip remarcabil, între noi fie vorba, cam prea citit pentru un metis. E la curent cu noutăţile. Uneori îmi încerc deciziile pe el. În felul ăsta, aflu şi punctul lor de vedere.

— Al *lor?*

— Al metişilor. Al spaniolilor. Îmi place să fiu sincer şi deschis, să le-ascult şi problemele lor.

— Foarte lăudabil pentru dumneavoastră. Îi luaţi cumva şi în seamă?

Shoat nu răspunse. Rămase cu ochii aţintiţi spre Vail. Apoi, sarcasmul îi stăpâni din nou trăsăturile. Luă o înghiţitură lungă de scotch şi îşi încleştă dinţii pe ţigara de foi.

— Cazul acesta va atrage atenţia întregii naţiuni, continuă el după ce trase o duşcă bună din licoare. Arhiepiscopul era cunoscut în toată lumea. Vom avea pe cap presa naţională. De aceea vreau ca Stampler să beneficieze de cea mai bună apărare cu putinţă. Şi, când îl vom arde, să nu se poată spune că n-a avut parte de o judecată dreaptă. Din partea mea vei avea deplină libertate de acţiune; în acest fel, evităm criticile asupra sistemului nostru de justiţie.

— Şaizeci de zile răgaz ca să pregătesc un asemenea proces nu înseamnă libertate de acţiune. Cine va fi procurorul?

— Habar n-am.

— Lui Yancey nu i-a mai rămas nici un procuror bun. Jane Venable pleacă luna asta, şi-a găsit parteneri cu care-şi deschide un birou particular.

— Presupun că vor găsi pe cineva pe măsura sarcinii.

Vail străbătu agitat camera. Nu avea nici o cale de ieşire.

— Hocus-pocus şi uite-mă în sac, îşi zise cu glas tare.

— Poftim?

— Nimic, răspunse Vail. De fapt, nici nu l-am văzut măcar pe omul ăsta. Ştiu doar ce am citit azi-dimineaţă în ziar. Îmi trebuie nouăzeci de zile. Vreau să se amâne audierea cazului pentru vineri, ca ziua de mâine să mi-o petrec cu clientul meu. Am nevoie de-o citaţie, ca să pot intra în zona crimei fără probleme. Şi mai vreau ca, în următoarele treizeci şi şase de ore, să nu fiu sâcâit de către procurorul de district; el lucrează de aseară la cazul ăsta. Am nevoie de aceleaşi condiţii; iar de la biroul său să mi se pună toate datele la dispoziţie.

— Ai şaizeci de zile, Vail, nici o oră mai mult. Trebuie să ne grăbim cu procesul. În rest, îţi aprob toate pretenţiile. Sunt cerinţe rezonabile.

— Am uitat să menţionez cheltuielile de judecată care mi se cuvin.

— Bineînţeles. Cât despre cheltuielile personale, cum ar fi cooptarea unor experţi ca martori sau călătoriile, astea te privesc pe dumneata.

Vail stinse ţigara într-o scrumieră.

— Aşadar, daţi o dublă lovitură, zise el într-un târziu. Societatea va primi ca ofrandă un sacrificiu uman şi, în acelaşi timp, eu voi fi com-promis.

Shoat trase un fum din ţigara de foi, apoi aprobă cu un zâmbet condescendent:

— Îmi place cum gândeşti, domnule avocat. Ai evaluat corect situaţia. Dublă lovitură: pedeapsă şi răsplată: temele mele favorite.

Afară ningea din nou. Pe treptele îngheţate ale tribunalului fusese împrăştiată sare. Vail coborî cu grijă, ţinându-se de balustradă. Cele două limuzine negre dispăruseră. În locul lor, chiar la intrare, era parcată o alta, albastră-închis. „Vreun grangur care lucrează târziu", se gândi Vail. Să fie

maşina lui Shoat? Dar când ajunse la ultima treaptă, la geamul din spate al maşinii apăru o figură care se retrase imediat. Era Roy Shaughnessey. Şoferul coborî, ocoli maşina şi deschise portiera din spate.

Vail se uită înăuntru, la Shaughnessey.

— Pe o vreme ca asta n-ai să găseşti nici un taxi, îi spuse acesta. Urcă, te duc acasă.

Vail se urcă în limuzină. Şoferul îşi reluă locul la volan şi se întoarse spre Shaughnessey.

— Pe strada o sută unu, Fraser, îl lămuri Shaughnessey, e în zona de nord. Bei un coniac, Vail?

— De ce nu?

Shaughnessey deschise compartimentul situat în spătarul locului din faţă. Acolo se afla un mic bar, dotat cu cele necesare. Umplu două pahare şi-i întinse unul lui Vail.

— În cinstea ta, Martin; pot să-ţi spun Martin?

— Bineînţeles, Roy.

— Eşti un tip extraordinar, zise bătrânul înţelept, în timp ce ciocneau paharele; te-ai gândit vreodată să te muţi într-un loc mai acătării?

— Unde adică?

— Uite ce e, fiule, când e vorba despre tine, te strângi ca fecioria unei călugăriţe. Ştiu că te tragi din Sud. N-ai nici o recomandaţie, nu ţi se cunoaşte nici o rudă. Ţi s-a întâmplat să scapi hăţurile de câteva ori. Cu greu am aflat câte ceva despre tine.

— De ce tot acest efort?

— Pentru că e timpul să întorci foaia. La ora asta eşti un fel de Robin Hood. Începi deja să urci. Eşti un câştigător, ia-ţi avânt.

— Încotro?

— Haide, fiule, doar ştii cât de greu e s-ajungi în vârf fără un pedigree. La ora actuală, eşti cel mai bun avocat din statul ăsta. Nimeni n-ar dori să-ţi pună beţe-n roate.

— Asta e un fel de ofertă?

— Să zicem că face parte din educarea ta. Trebuie să salţi.

— Adică să joc marea piesă?

— Exact, râse Shaughnessey.

— De ce?

— Pentru că îţi doreşti ceea ce-şi doreşte toată lumea: să te muţi în partea cealaltă a oraşului, să devii cineva, să nu rămâi la stadiul cazurilor cu borfaşi ordinari şi pistolari.

— De aceea mi-ai pus în cârcă procesul Rushman?

Shaughnessey râse din nou:

— Nu-ţi fă sânge rău. Ai nevoie de puţină umilinţă, Martin. Pe de altă parte, ei au nevoie de un proces-spectacol. Iar tu îi vei pune la muncă grea pentru condamnarea aceea.

— Deci trebuie să dau un spectacol şi să-nvăţ ce-i aia modestia, dacă-nţeleg bine.

— Acesta-i cursul lucrurilor. Nu poţi ajunge nicăieri fără ajutor, Martin. Ai nevoie de prieteni.

— Aha, deci e vorba de un gest prietenesc?

— Primeşti şi faci o favoare în acelaşi timp. E momentul propice să-ţi construieşti viitorul.

— Şi cum propui s-o fac?

— Jane Venable pleacă. Biroul procurorului de district te aşteaptă.

— Şi crezi că aş putea petrece mai mult de zece minute în aceeaşi cameră cu Jack Yancey, fără să ne luăm la bătaie?

— Yancey are nevoie de tine. E-un puturos care-a rămas singur. Şi singur nu se descurcă. Trebuie să găsească pe cineva, până se va descoperi cât e de incompetent. Tu eşti acel cineva.

— Nu-mi pot permite să lucrez pentru un salariu de asistent al procurorului districtului. Numai procesul ăsta mă va costa şaptezeci şi cinci – o sută de mii de dolari.

— Doar ai câştigat jumătate de milion cu Pinero şi trăieşti ca un pustnic.

— Strâng şi eu bani pentru zile negre.

— Cunosc nişte oameni care în câţiva ani pot preface banii tăi albi într-un portofoliu de milioane de dolari.

— Dintr-o dată, toată lumea vrea să mă ajute.

— Ţi-am explicat de ce: pentru că eşti un învingător. Faptul că pierzi în cazul Rushman nu face decât să arate că eşti uman.

— De ce se grăbesc toţi să-l condamne pe puştiul ăsta?

— E un personaj dăunător. Şi un fapt oribil. Trebuie să facem cât mai repede ceva pentru comunitate, pentru stat. Oricum, s-ar putea să-l ai adversar pe Yancey. Pe urmă, cine ştie? Treci pentru scurtă vreme de partea cealaltă a baricadei şi poate descoperi că-ţi place rolul de procuror; peste trei-patru ani o să te uiţi de sus la tine, cel de-acum. Doar n-ai chef să preiei cazuri din oficiu până la pensie?

— Dar pentru tine, Roy, de ce are atâta importanţă viitorul meu?

— Pur şi simplu nu-mi place să lupt cu oamenii pe care nu-i pot învinge, răspunse Shaughnessey.

OPT

De la biroul lui, Charlie Shackleford o văzu pe Jane Venable ţâşnind din lift. Era înfofolită într-o scurtă bleumarin, cu o căciuliţă de lână trasă peste frunte; în picioare purta galoşi. Când intră în încăpere, îşi scoase căciuliţa, eliberând o claie de păr roşu; îşi aprinse o ţigară, croindu-şi drum prin jungla de birouri, funcţionari şi dosare, salutând personalul din cap, ca o regină care-şi salută supuşii. Charlie oftă. Era superbă. Strălucitoare. Îi amintea de modelele care prezintă blănuri scumpe

la expoziţiile internaţionale de modă, pe care le vedea la televizor.

Înaltă, semeaţă, arogantă, reprezenta visul de-o viaţă al lui Charlie, niciodată împlinit. Venable îi fusese Pigmalionul, transformându-i defectele în calităţi. Astfel, nasul cam lung deveni parte a aiurii ei mistice. Gâtul prea subţire, mascat în bluze cu guler rulat ori din dantele, ajunse emblema graţiei ei feminine. De obicei, purta haine largi, care-i scoteau în evidenţă silueta înaltă şi subţire. Când se prezenta însă în faţa completului de judecată, purta costume scumpe, mulate pe corp; îşi strângea părul într-un coc sever, pentru a-şi sublinia aerul profesionist, susţinut şi de inflexiunile vocii căpătate după ce urmase un an şcoala de dicţie. Totul era atunci studiat, de la gesturile mâinilor, până la privirile ochilor verzi. Bărbaţii din juriu salivau pur şi simplu, în timp ce femeile tânjeau să aibă măcar a mia parte din şarmul ei.

O adevărată bombă, la a cărei privelişte ţi se taie răsuflarea. Shackleford o adora de la distanţă, ascunzându-şi slăbiciunea în spatele unui fals sarcasm, rece şi sardonic.

Când intră în biroul ei, se făcuse aproape ora trei. Se trânti pe scaun şi îşi descălţă galoşii, făcându-şi de lucru cu unul dintre ei, în care rămăsese înţepenit pantoful.

— Charles, vrei să m-ajuţi? Îmi ard picioarele.

— Sigur. Cum a mers depoziţia?

— Închipuie-ţi prin ce-am trecut: trei ore în compania unei bătrâne de şaizeci şi nouă de ani, bolnavă de cancer în ultima fază; ea rătăcea când în lumea morfinei, când în lumea noastră, în timp ce eu mă străduiam să-i smulg o declaraţie coerentă.

— Va fi valabilă, până la urmă?

— Nu ştiu. În orice caz, va fi postumă. Femeia nu va apuca procesul.

— Bine, dar o depoziţie în stare de comă narcotică...

— Stai liniştit, Charlie. Doctorul era de faţă. Va depune mărturie că era lucidă în momentul depoziţiei.

Charlie îi pregăti o cană de supă la pachet şi i-o puse pe masă, spunând:

— Când termini supa, fă-i şefului o vizită. Te aşteaptă.

— Ce vrea de la mine?

— Nu ştiu, Janie, n-are obiceiul să mi se destăinuie. A venit pur şi simplu şi mi-a zis: „Roag-o pe Venable să vină la mine cum ajunge la birou", iar eu am răspuns: „În regulă". Asta a fost toată conversaţia. Dar întâi, trebuie să bei supa.

— Mulţumesc, Charlie, nu ştiu ce m-aş face fără tine.

— O să afli foarte curând, spuse el şi părăsi camera.

Jane Venable se întinse cu coatele pe birou, savurându-şi supa. Apoi fumă o ţigară. În cele din urmă exclamă un „Drace!", îşi luă pantofii în mână şi şchiopătă spre biroul lui Jack.

Încăperea era întunecată, cu storurile trase, semn că Yancey muncea din greu la exersarea loviturilor de golf. Jane bătu la uşă şi intră. Spre marea ei surprindere, şeful era aşezat la birou, răsfoind un dosar subţire. Yancey avea un fel de-a fi onctuos, cu vorba lui dulce şi un zâmbet etern pe chip. Cu opt ani în urmă, candidase ca rezervă la postul pe care-l ocupa acum. Fusese susţinut cu inima-ndoită de către democraţi, care nu-şi închipuiau că va câştiga. Dar Yancey se dovedi un birocrat absolut. Îşi puse în valoare alura plăcută şi talentul înnăscut de orator, depăşind încercarea cu succes. Odată pătruns în biroul procuraturii districtului, devenise omul potrivit la locul potrivit,

maleabil în mâinile celor care trăgeau sforile pe scena politică.

Jane Venable nu-l respecta pe Yancey din punct de vedere profesional, dar îl simpatiza. În fond, popularitatea lui crescuse în decursul anilor, cu toate că nu era un procuror agresiv. Nu era făcut pentru rigorile luptelor din instanţă, de aceea pledoariile finalizate prin înţelegeri făcuseră din el mai degrabă un vorbitor, decât un luptător. În schimb, avusese intuiţia de a se înconjura de o mână de procurori duri, care se războiau pentru el. Şi cum Jane era cea mai bună dintre ei, îi câştigase multe bătălii în cei şase ani cât îi fusese asistentă. Până nu demult, acesta fusese un compromis acceptabil pentru Yancey, avându-i în subordine pe Venable, pe Silverman şi pe Torres, care-i menţineau reputaţia. Dar Torres părăsise corabia cu câteva luni înainte, Vail îl distrusese pe Silverman. Iar Venable se hotărâse recent să accepte oferta deosebit de atrăgătoare a unei firme particulare de elită. Restul echipei era slab. Yancey era, aşadar, în încurcătură, cu atât mai mult cu cât peste opt-sprezece luni urmau noi alegeri. Chiar dacă era preocupat de propriul viitor, nu lăsa să se vadă acest fapt din atitudinea sa calmă, zâmbitoare. Făcu semn spre un scaun, Venable se aşeză picior peste picior şi începu să-l maseze pe unul dintre ele.

— Vreau să ştii de la-nceput, anunţă ea, că mi-am petrecut dimineaţa la căpătâiul unei femei muribunde, afară sunt cam minus douăzeci de grade, iar picioarele-mi sunt umflate ca nişte butuci. Aşa că, dacă ai chef să-mi dai veşti proaste, abţine-te.

— Mă rog, atunci poate că ar fi mai bine să aştept până vei...

— Haide, Jack, fără fasoane. Tu ai început, aşa că du treaba până la capăt.

— Dar nici n-am apucat să-ncep.

— Ba ai început, când m-ai invitat aici, la şuetă. Dă-i drumul.

— Aş vrea să-ţi cer un mic serviciu.

Jane deveni suspicioasă. După şase ani, îl cunoştea bine pe Yancey.

— Nu cred, răspunse ea precaut.

— Ce nu crezi?

— Nu cred că mai am timp să fac servicii.

— Dar nici nu ştii despre ce-i vorba!

— Nici n-am nevoie. Pur şi simplu n-am încredere în tine, Jack. Te minţi până şi pe tine. Aşa că, orice mi-ai cere, dacă e să-mi răpească timp, răspunsul meu e NU. Şi-acum scuză-mă, am treabă.

— Vreau să-ţi propun un caz cum n-ai mai avut şi nici nu vei mai avea vreodată.

— *Un caz?* Ştii bine că nu am timp să preiau nici un caz. În douăzeci şi nouă de zile o să fiu la noul meu birou de la etajul 28, ocupată să-mi rotunjesc veniturile, împreună cu...

— Am vorbit deja cu Warren.

— Cu Warren Langton? Despre ce?

— Vrei să m-asculţi puţin? Te scutesc de toate celelalte cazuri. Până pleci, trebuie să te concentrezi asupra unuia singur.

— Care anume?

— Cazul Rushman.

— Care caz Rushman?

— N-ai citit ziarele de dimineaţă?

— Am văzut ştirile la televizor: Rushman a fost ucis, poliţia a pus mâna pe un suspect. Atât.

— Ei, din clipa asta e cazul tău. Rezolvă-l şi vei pleca cu binecuvântarea mea.

— Să mă ocup *eu* de cazul arhiepiscopului Rushman? Dumnezeule, trebuie să-mi preiau noua slujbă în mai puţin de-o lună; procesul ăsta poate dura o veşnicie. Şi pe urmă, bietul om de-abia a murit aseară. Nici măcar n-a fost îngropat, iar tu-i aranjezi procesul.

— Acest caz va fi judecat cât se poate de repede. Toată lumea se grăbeşte să-l rezolve.

Jane sări furioasă în picioare, strigând:

— Îmi pare rău, nu pot să-l preiau. Nu poţi să-mi faci una ca asta. Sunt în perioada de preaviz. Peste douăzeci şi opt de zile plec de-aici, Jack.

— Pricepe odată că Blanding, Langton etc. etc. or să-ţi accepte o eventuală întârziere. Te-ai gândit la publicitatea care ţi se va face? La scară naţională, vreau să zic. Ar fi o linie excelentă de pornire în noul tău serviciu. Şi eu, care mă gândeam că vei fi-ncântată.

— N-am timp.

— Ba ai, Janie dragă!

— Mai las-o baltă cu alintătura asta!

— Ne-am înţeles cu Warren. Cazul ăsta e prea important ca să-i dai cu piciorul. Aşa că te aşteaptă până se termină procesul.

— Dracu să te ia! Oare cu mine s-a gândit cineva să stea de vorbă? E-n joc cariera mea.

— Eşti a mea până în momentul când juriul va da verdictul, draga mea. Obişnuieşte-te cu ideea asta.

— Vrei să te răzbuni pe mine pentru că plec, nu-i aşa?

— Uite ce e, cazul este deschis-închis. Nu ne putem permite nici un risc. Te-am ales pe tine, pentru că eşti cel mai bun procuror pe care-l am şi vreau să fiu sigur că-l vom înfunda pe nenorocitul ăla.

— Vrei să mă flatezi, aşa-i? Mersi, oricum, Jack. Numai că, tot ce ştiu despre arhiepiscopul Rushman e ceea ce am văzut timp de două minute pe canalul patru azi-dimineaţă.

— Avem suspectul la răcoare. Dar ştii cum e lumea, vrea să curgă sânge, vorba aia, ochi pentru ochi...

Zicând acestea, Yancey râse în sinea sa, ca de un banc sadic. Jane nu ştia că ochii arhiepiscopului fuseseră scoşi în timpul atacului.

— Probabil va pleda vinovăţia.

— Nu cred că se va face un asemenea târg. Tipul trebuie ars.

— Dacă avocatul hotărăşte să pledeze vinovăţia, nu-l putem arde.

— Ba da. Unica noastră variantă va fi scaunul electric. Chiar dacă pledează vinovăţia, putem cere pedeapsa capitală. Dacă avocatul nu e un idiot, va merge mână-n mână cu noi. N-are ce pierde.

— Cine-i avocatul?

— Nu ştiu. Îl va numi Shoat.

— Shoat va judeca?

— Poate. Având în vedere litrii de cerneală care se vor consuma cu ocazia asta, cred că va fi interesant să intre-n horă. Uite ce e, toţi vor să se termine cât mai repede toată afacerea. Audierea cazului are loc mâine, iar procesul în şaizeci de zile. Aşa că, ce pierzi? O lună, atât. Citeşte asta, spuse Yancey, întinzându-i lui Jane ziarul de după-amiază, care se aşeză fără tragere de inimă şi citi articolul.

> Un tânăr de 19 ani, fost rezident al internatului Savior House şi unul din „reabilitaţii" favoriţi ai arhiepiscopului Rushman, a fost arestat în această dimineaţă, acuzat de crimă prin mutilare asupra prelatului catolic, informează raportul poliţiei.
>
> Poliţia l-a poreclit „Măcelarul" pe tânărul Aaron Stampler, care locuieşte pe Region Street. Se preconizează că va fi acuzat de crimă cu premeditare.
>
> O sursă anonimă din cadrul departamentului de poliţie ne-a informat că arhiepiscopul Rushman, cunoscut ca Sfântul din Lakeview Drive, a fost „ciopârţit în bucăţi" cu un cuţit din propria-i bucătărie, în dormitorul casei parohiale de la Catedrala Sfânta Ecate-rina. Conform celor declarate de locotenentul Abel Stenner, drama s-a petrecut

luni seara, în jurul orei zece. Stenner a refuzat să ofere informaţii suplimentare.

„În douăzeci de ani de când sunt în poliţie, n-am mai văzut aşa ceva", i-a mărturisit sursa anonimă reporterului nostru. „Era ceva îngrozitor şi dezgustător..."

Restul articolului era o biografie a victimei. Jane aruncă ziarul pe birou.

— E chiar aşa cum scrie aici? Vreau să zic, dacă-i un caz atât de limpede, unde-i victoria mea?

— Fii fără grijă, draga mea, o vei dobândi. Ştii că puştiul susţine că e nevinovat?

— Chiar?

— Da.

— Parcă spuneai că-l ţin la răcoare.

— Da, totuşi pretinde că-i nevinovat.

— Ce s-a-ntâmplat până acum?

— Stenner lucrează de azi-noapte cu echipa lui. Stai de vorbă cu el, e pe drum. După aceea, hotărăşte-te.

Venable nu se dădea în vânt după Stenner. Era un poliţist strălucit, dar când lucrai cu el, parcă lucrai cu un robot.

— Îmi dă fiori, zise ea, adică nu-i băiat rău, dar îmi dă fiori.

— E cel mai bun poliţist din oraş.

— Nu-mi pasă. Îmi plac oamenii cu sânge-n vine.

— Uite-l.

Cu obişnuita-i figură serioasă, Stenner bătu la uşă, apoi intră, purtând o servietă din imitaţie de piele. Îi salută pe Yancey şi pe Venable şi, potrivindu-şi ochelarii cu rama de metal, trecu direct la treabă. Puse servieta pe colţul biroului şi o deschise.

— Am aici copii ale raportului iniţial şi o continuare mai detaliată pe care am scris-o ulterior; primul raport judiciar, de maximă importanţă. Trebuie să aşteptăm rezultatele până

vineri, cel târziu luni... O schiţă a zonei... o fotografie a presupusului vinovat, Aaron Stampler, alb, sex masculin, nouăsprezece ani. Stampler era un intim al victimei; a fost internat la Savior House până la Crăciun, când s-a mutat într-o garsonieră pe Region Street, la numărul 2175. În aceeaşi perioadă a părăsit Savior House o fată de şaisprezece ani, Linda Shrieber, care a locuit la el până acum vreo două săptămâni. N-am găsit-o încă, dar nu cred să fie fugară. Am discutat cu mai mulţi interni de la Savior House, nimic semnificativ până acum... Am adus mostre de amprente de mâini şi de încălţăminte de la locul crimei, ca şi amprentele acuzatului. Poftiţi caseta care conţine două ore şi jumătate de interogatoriu. Iar în plicul acesta sunt pozele. Fiţi pregătiţi, nu sunt prea drăguţe. Autopsia se va încheia peste aproximativ o oră.

— Ai fost foarte ocupat în ultimele – Venable se uită la ceas – paisprezece ore.

— Mi s-a spus că este o prioritate absolută.

— Ce părere ai? întrebă ea.

— Cred că băiatul e făptaşul. E foarte speriat, inventează multe, dar... Îi venim noi de hac. E doar o chestiune de timp. Avem mai multe probe decât obţinem, de obicei, într-o lună. Arma, amprentele, inelul arhiepiscopului...

— Ce inel?

— Băiatul purta inelul arhiepiscopului.

— Deci mobilul l-a constituit jaful?

Stenner cumpăni câteva clipe.

— Nu. Nu-mi place să fac speculaţii...

— Te rog, măcar de data asta.

— Aş zice că a fost un fel de temei... religios. Poate că Stampler e amestecat în satanism sau într-un cult obscur. Aşa se pare, după felul cum a făcut-o. Veţi înţelege când veţi vedea pozele. Trebuie să vă informez că n-am furnizat până acum nici un fel de informaţii. N-ar fi indicat să existe scăpări.

— Bună idee, spuse Venable şi se întoarse spre Yancey. Deci care-i problema, Jack? Pare că până şi tu ai putea câştiga un asemenea proces.

— Drăguţ din partea ta. Dar eu am nevoie de o stea. Vreau focuri de artificii. Vreau să te duci acolo şi să *copleşeşti* juriul cu fapte. Tratează cazul ca pe o prioritate absolută, nu ca pe o formalitate. Când puştiul va fi pe scaunul electric, vreau ca maică-sa, în caz că există, să-l îmbărbăteze pe călău.

— Te felicit pentru munca depusă până acum, i se adresă Venable lui Stenner. Dar era de aşteptat din partea dumitale, Abel. Acesta-i preţul pe care-l plăteşti când eşti cel mai bun. Toată lumea îţi cere imposibilul.

— Mulţumesc. Încerc să vă furnizez, în continuare, date.

— Ce modest! exclamă Jane după plecarea poliţistului.

Telefonul sună. Yancey răspunse.

— Da, sunt Jack... Glumeşti! Să fiu al naibii, poate există totuşi dreptate în lumea asta... Da, cred că Jane va fi procurorul!

Jane îşi scutură energic capul, ridicându-se.

— Mulţumesc pentru telefon, spuse Yancey şi puse receptorul în furcă.

— Ce sigur eşti pe tine! izbucni ea. Nu sunt deloc convinsă că vreau să joc în circul ăsta.

— Să nu-mi spui că ai trac, răspunse Yancey, luând crosa şi apucându-se să lovească mingile de pe covor.

— Haide, Jack, procesul ăsta nu te depăşeşte nici măcar pe tine. După cum par lucrurile, poate fi rezolvat şi-n somn.

Yancey exersă câteva lovituri. Apoi zise:

— S-ar putea să fie mai greu decât îţi închipui.

— Cum aşa?

— Tocmai am aflat cine-l va reprezenta pe Stampler.

— Hai, uimeşte-mă.

— Nu-i exclus. Yancey îşi ridică ochii de la joc. Martin Vail.

Jane era, într-adevăr, uimită.

— Martin Vail? repetă ea ca un ecou.

— Judecătorul a fost adineauri la telefon.

— Cum, Vail a acceptat cazul?

— Nu cred c-a avut de ales. După suma încasată cu Pinero, nu se putea da sărac.

— Vasăzică, i-au băgat cazul pe gât.

— Aşa mi se pare.

Jane îl înfruntase pe Vail de două ori. Prima dată, juriul revenise în sală după două zile de deliberări, anunţând că s-a ajuns într-un impas. Cazul intrase pe linie moartă. După doi ani fusese închis, dându-se vina pe greşelile de funcţionare a sistemului. Nimeni nu câştigase, nimeni nu pierduse atunci.

A doua întâlnire fusese un dezastru.

De trei luni, o unitate de elită de la departamentul de narcotice îi luase urma unui columbian, Raul Castillo, unul dintre principalii furnizori de cocaină ai oraşului. La investigaţii participaseră o duzină de poliţişti. Procuraseră înregistrări, filme, poze şi martori, însă toate acestea se întorseseră în final în favoarea iui Castillo, care-şi salvă astfel pielea.

Martorul principal era Miko Rodriguez, prieten din copilărie al lui Castillo, devenit poliţist. Se infiltrase în bandă, făcuse rost de dovezi, completase lacunele anchetei şi-o ajutase pe Jane să pregătească un probatoriu puternic împotriva lui Castillo. Dar ea comise o greşeală: se îndrăgosti de Miko. Şi, ca orice femeie îndrăgostită, se încrezu cu totul în el, dezvăluindu-i cele mai nimicitoare arme cu care urma să se arunce în proces. Între timp, lui Castillo i se întinse capcana, fiind arestat.

Astfel, Venable intră în scenă. În sala de judecată se simţea ca peştele-n apă. Frumuseţea, elanul, inteligenţa erau puse la bătaie, creând un

spectacol fabulos. Era, probabil, cel mai bun procuror de la biroul procuraturii districtului: iute, impecabil pregătită, atentă la cea mai mică greşeală a adversarului pentru atacul mortal. Ca şi Vail, nu lua niciodată prizonieri.

Vail îi era acum adversarul şi, în acelaşi timp, cel mai cumplit coşmar.

Procesul durase şase săptămâni. La început, scorul se egala: câte un punct pentru ea, câte unul pentru Vail. Apoi echilibrul se strică. Vail distrusese credibilitatea martorului ei, acuzându-l de corupţie şi sperjur. Declară casetele şi fotografiile ca probe imateriale şi inconsecvente, transformând pas cu pas probatoriul lui Jane, atât de minuţios pus la punct, într-o încâlcitură de „non-sequitur". În final rămase doar Miko Rodriguez să cârpească zdrenţele cazului ei.

Rodriguez se afla de două zile la bara martorilor. În cea de-a doua zi, Vail îl doborî. Folosind chiar una din înregistrările procurorului, demonstră că Rodriguez fabricase dovezi şi utilizase anumite informaţii pentru a scăpa de Castillo, ca să preia puterea în reţeaua cocainei. Era o acuzaţie gravă, dar care a rezistat. Castillo a fost eliberat, pierzându-se în jungla columbiană. La o lună după proces, Miko Rodriguez plutea pe lac, cu şase gloanţe în spinare. Pentru Jane a fost cea mai cumplită înfrângere, care a zguduit întreg biroul lui Yancey. Din fericire, cazul a fost uitat. De toată lumea, în afară de Jane.

În legătură cu cazul Castillo rămăseseră două mistere neelucidate: oare o manevrase, într-adevăr, Miko Rodriguez, ca să preia conducerea? Asasinarea lui părea să-i dea dreptate lui Vail. De asemenea, curios era faptul că Vail o cruţase de o mare umilinţă: niciodată nu dezvăluise că Rodriguez aflase multe informaţii din patul ei. Să fi fost acesta un semn de slăbiciune din partea lui Vail? Sau pur şi simplu nu i se părea un aspect important? Orice ar fi fost, procesul acela o

tiraniza în continuare. Nu era sigură dacă Yancey îi dăduse cazul Pinero lui Silverman pentru că ea era ocupată în acea perioadă, sau pentru că nu se-ncumetase s-o arunce din nou în ghearele lui Vail.

— De câte ori te-ai înfruntat cu Vail? întrebă Yancey cu un aer inocent.

— Ştii al dracului de bine de câte ori. Şi, nu uita, prima oară a fost meci nul.

— Da, dar a doua oară era gata să ne dărâme departamentul.

— Jack, îi şopti ea dezvelindu-şi colţii, tu dărâmi departamentul din ziua în care ai fost ales.

Figura lui mimă durerea:

— Hai, nu fi antipatică. Voiam doar să-ţi amintesc că îi datorezi o revanşă.

Aşadar, Yancey avea nevoie de ea, ea avea de plătit o poliţă, iar Vail era, de astă dată, cu mâinile legate.

— Presa va jubila, spuse ea într-un târziu, or să scormonească din nou cazul Castillo. Parcă văd titlurile: „Meci revanşard", sau „Lupta dintre sexe".

— Deci, intri în joc?

— Am senzaţia că-l înşel, suntem acum pe poziţii total diferite, iar scenariul e deja scris.

— Şi ce dacă? Nu uita că-i datorezi o bătaie.

Jane se gândi o clipă, apoi încuviinţă încet:

— Da, îi datorez o bătaie.

NOUĂ

Împreună cu gardianul, Vail coborî cu liftul până la subsol, trecu printr-o uşă de oţel şi coborî încă un etaj pe scări. Erau cam cu patru etaje sub pământ. Celularul era scobit în piatră, cele zece celule fiind prevăzute cu uşi groase de oţel.

Lumina provenea de la două neoane. Podeaua şi pereţii erau umezi, mirosind a urină, fecale şi vomă.

— N-am mai fost niciodată aici, spuse Vail dezgustat. Cum de nu porţi mască şi bici? Unde ţi-e roata de tortură?

— Foarte nostim. Chiar o să-l aperi pe Măcelar?

— Unde-ai auzit asta?

— Ce anume, că o să-l aperi?

— Nu, porecla de Măcelar.

— Aşa-i zice toată lumea.

— Vrei să spui toată lumea din celular, din poliţie sau din lume? Defineşte-mi acest „toată lumea", te rog.

— ... adică toată lumea, ce mai! Aşa au scris şi-n ziare.

— Aha, deci în felul ăsta porecla a devenit oficială.

— Am ajuns, anunţă gardianul. Deschise o vizetă şi Vail putu vedea o încăpere minusculă, în care se aflau un prici şi o găleată. Pereţii aveau culoarea noroiului. Pe capătul priciului se distingea, vag, o siluetă.

— Nu-i lumină aici.

— N-are nevoie de lumină.

— Ce dracu-i asta? Închisoare sau vreo temniţă nenorocită din Evul Mediu? Vreau să-mi scoateţi clientul de aici. *Acum!* Vreau să-l duceţi într-o celulă cu toaletă, lumină şi chiuvetă unde să se poată spăla pe dinţi. Şi mai vreau să-i faceţi un duş.

— Dumneata ştii ce-a făcut nemernicul ăsta?

— Nu-mi pasă nici dacă i-a dat foc papei şi şi-a prăjit dovleci peste el.

— Cine dracu...

— Dacă mă-ntrebi acum cine dracu' sunt, te scutesc eu de oboseală. Sunt Martin Vail, avocatul lui. Sunt şi ăla care-a uşurat oraşul de şapte milioane de dolari. Ai vrea să mai încerc o dată?

Pentru că asta se va-ntâmpla, dacă nu-l mutaţi pe băiat sus, unde să aibă în primul rând aer şi condiţii umane. Cuvântul cheie este *acum.*

Jumătate de oră mai târziu, Stampler era curat, îmbrăcat cu o uniformă cenuşie şi repartizat într-o celulă dezinfectată, cu toaletă şi chiuvetă. Camera nu avea fereastră, în schimb era luminată artificial. Vail aştepta în celulă. Auzi mersul târşâit şi zăngănitul de lanţuri, semn că-l aduceau pe Aaron.

Stampler era legat la glezne. Mâinile-i erau încătuşate, prinse de o curea de piele, cu care i se încinsese talia. Vail îl privi înmărmurit. Aaron Stampler era un băiat de talie mijlocie. Nu era nimic deosebit în aspectul lui, în afară de figură. Avea trăsături fine, pomeţi înalţi, un nas drept, o gură frumos desenată, iar pielea era netedă ca porţelanul. Ochii mari, albaştri, erau blânzi, cu privirea unui căprior. Tânărul părea mai degrabă dezorientat decât speriat.

Doamne, se gândi Vail. *Seamănă cu un înger.*

— Scoateţi-i harnaşamentul ăla, porunci el.

Gardianul scoase lanţurile de la picioarele lui Stampler, îi desfăcu cătuşele şi îl îndemnă să intre în celulă.

— Va trebui să-ncui uşa, Marty, spuse ofiţerul corecţional, un veteran care nu prea lua crimele în serios. Preferi să vii afară, să-i vorbeşti de după gratii?

— Încuie-ne, Tim. Te chem eu când termin.

Gardianul încuie uşa şi se îndepărtă.

— Aaron, numele meu e Martin Vail. Poţi să-mi spui Martin sau Marty, mi-e totuna.

Băiatul zâmbi.

— Am fost desemnat să-ţi fiu avocat. Te voi apăra împotriva acuzaţiilor care-ţi vor fi aduse vineri, când vei fi trimis în judecată. Fac asta din oficiu, aşa că nu te va costa nimic.

— Isuse! exclamă băiatul. Mulţumesc, vă sunt recunoscător. Şi vă mulţumesc pen'că m-aţi mutat ici-şa, sus.

Folosea dialectul acela vechi, specific locuitorilor din munţii Appalachi, având felul direct, simplu de a se adresa al muntenilor. Vocea lui curată, ca şi răspunsul copilăresc îl impresionară pe Vail. Era oare aievea puştiul ăsta?

— Aş vrea să ştii că mă poţi refuza. Dacă nu ne înţelegem, dacă n-ai încredere în mine...

— Nici măcar nu vă cunosc.

— De aceea sunt aici, Aaron. Ca să ne cunoaştem.

— Bine.

— Însă va trebui să-mi faci o favoare.

— Da, domnule.

— Să-mi spui întotdeauna adevărul. Să nu mă minţi. Am şanse mult mai mari să te apăr dacă ştiu ce s-a-ntâmplat, decât dacă *bănuiesc* doar şi se dovedeşte că m-am înşelat. Tot ceea ce-mi spui rămâne între noi. Dacă divulg ceva, voi fi dat afară din avocatură.

Băiatul încuviinţă zâmbind.

— Ştii de ce te afli aici?

Stampler aprobă încet din cap, privindu-l pe Vail cu ochii săi mari:

— Mi-au zis că l-aş fi omorât pe episcopul Richard.

— Aşa-l numeai, episcopul Richard?

— Da, domnule.

— Nu-mi mai spune „domnule". Nu sunt şeful tău.

— Bine, răspunse băiatul şi privi peste umărul lui Vail, spre uşa celulei.

Vail se întoarse, întâlnind ochii reci ai lui Abel Stenner. Se ridică de pe prici şi se îndreptă spre uşă.

— Te superi dacă te rog să ieşi?

— Avem şi noi drepturi aici, domnule avocat.

— Am o înţelegere cu judecătorul, Stenner: să nu-mi stea poliţia în cale până vineri, la trimiterea-n judecată. Până atunci, prizonierul îmi aparţine.

— N-am fost informat până acum, răspunse Stenner înţepat.

— În cazul ăsta, întreabă-ţi şeful, iar dacă nici el nu ştie încă nimic, roagă-l să-i dea un telefon judecătorului Shoat. Apropo, dumneata ai dat ordin să-l bage pe clientul meu în gaura aia de şobolan?

— Nu eu repartizez celulele arestaţilor, Vail, spuse Stenner încet. Cred că, într-un asemenea caz, procedura legală...

— Ţin să-ţi amintesc, locotenente, îl întrerupse Vail, că, în acest moment, omul din faţa dumitale e nevinovat. Şi va fi tratat ca orice om nevinovat care aşteaptă procesul, indiferent de ceea ce crezi.

— ... constă în a ţine deţinuţii în condiţii de maximă securitate, îşi continuă Stenner neabătut ideea.

— Numeşti hruba aceea „condiţii de maximă securitate"?

— După cum ţi-am spus...

Vail îl întrerupse din nou:

— L-ai interogat timp de aproape douăzeci şi patru de ore. Puteai măcar să-i dai voie să facă un duş. Pentru Dumnezeu, l-am găsit cu sânge uscat în păr.

— Ţi-am mai spus, nu sunt responsabil pentru ceea ce se întâmplă aici. Nu fac decât să investighez o crimă.

— Ei bine, n-ai s-o faci acum.

— Întotdeauna joci dur, nu-i aşa?

— Am cumva de ales?

Stenner se întoarse brusc, părăsind celularul.

Vail se aşeză lângă băiat, pe marginea priciului.

— Acesta e Stenner, cel care îţi investighează cazul. I se spune „Ţurţurele".

— Înţeleg, spuse Aaron. Nu cre' că-i curge sânge prin vine. Se juca tot timpul cu mine.

— Cine se juca cu tine?

— Domnul Stenner şi partenerul lui, Turner. Un negru prietenos. Acest Stenner se uita la mine cu ochi reci şi încerca să mă sperie. Pe urmă se ducea la o cafea sau la toaletă; atunci domnul Turner îmi vorbea frumos.

— Ai un bun simţ al observaţiei, Aaron.

— La urmă le-am zis: „Uitaţi, v-am spus tot ce ştiu. N-am ce să fac mai mult, decâ' să-ncep să inventez. Asta vreţi să fac?" Atunci au plecat amândoi şi nu s-au mai întors.

Vail îşi înăbuşi un surâs. Îşi închipuia foarte clar cât de greu le era celor doi poliţişti să manevreze adevărul.

— Am făcut ceva rău? întrebă Aaron.

— Te-ai descurcat de minune. Sunt sigur că-ţi aminteşti numele meu.

— Sigur, domnule Vail.

— Bun. Hai să începem. Spune-mi numele tău întreg.

— Aaron Luke Stampler.

— De unde eşti, Aaron?

— Kentucky.

— De unde din Kentucky?

— Să nu râdeţi. Din Crikside.

— Crikside? Cum se scrie?

— Taman cum s-aude: Crik, c-r-i-k, side, s-i-d-e. E de mărimea unei palme. E aşezat lângă Morgan's Crik, de aia i se spune Crikside.

— Şi câţi locuitori are, Aaron?

— Ştiu eu, vreo două sute.

— De câtă vreme eşti în oraşul nostru?

— Luna viitoare se fac doi ani.

— Ai mai fost vreodată arestat?

— Nu, domnule.

— Ai mai fost acuzat de crimă?

Băiatul îşi scutură capul.

— Câtă şcoală ai făcut?

— Am terminat liceul. O parte l-am făcut prin corespondenţă.

— Eşti un băiat deştept, nu-i aşa?

— Ce să spun, ştiu să intru-n casă când plouă.

Vail râse cu poftă.

— Bine că nu ţi-ai pierdut simţul umorului. Dă-mi voie să te întreb: erai prieten cu episcopul Richard?

— Da, domnule.

— De cât timp?

— L-am cunoscut la o lună după ce-am venit aici. Billy Jordan m-a dus la Savior House şi-acolo era episcopul Richard. Mi-a spus că po' să locuiesc acolo; i-am fost recunoscător, sărac cum eram.

— Cât ai locuit acolo?

— Un an şi nouă luni, până-n decembrie trecut. Când împlineşti optsprezece ani, trebuie să pleci de acolo, da' el m-a lăsat să mai stau aproape un an. Am ajutat la trebile bisericii. P'ormă, în decembrie, eu şi cu Linda ne-am găsit o locuinţă pe Region Street.

— Deci nu din cauza lui te-ai mutat?

— A, nu, domnule. De fapt, cre' c-ar fi vrut să mai rămânem, da'... era timpul să plecăm.

— De ce?

— Noi... adică Linda şi cu mine, dormeam împreună. Mă furişam în dormitorul ei după ce se stingeau lămpile şi... mă rog...

— Aţi fost prinşi?

— Nu, domnule, da' pân' la urmă cre' că ne-ar fi prins.

— Vasăzică, n-aţi plecat cu binecuvântarea lui?

— Ne-a spus că suntem oşcând bine veniţi acolo. N-a fost supărat pe noi, dacă asta vreţi să ştiţi.

— Aşadar, n-ai avut o ceartă cu arhiepiscopul?

— Nişodată.

— Dar Linda?

— Nici ea, după câte ştiu.

— Ea mai locuieşte pe Region Street?

— Nu, domnule, s-a mutat.

— Unde?

— În Ohio. S-a-ntors acasă. Nu-i era uşor. Ştiţi, eu aveam o slujbă. Trei dolari pe oră. Da' ea nu şi-a găsit de lucru. Într-o dimineaţă s-a sculat şi-a plecat. Mi-a lăsat un bilet de adio.

— Drăguţ din partea ei.

— Ce să-i faci? N-a fost rău c-am stat împreună. Vremile au fost rele.

— Dar n-ai suferit prea tare pentru plecarea ei, nu?

— Nu, domnule. Deşi mi-a fost dor de ea, uneori.

— L-ai ucis pe Episcopul Richard, Aaron?

Băiatul scutură energic din cap.

— Nu, domnule.

— Ai fost martor la crimă?

Aaron îl privi pe Vail cu ochi mari, fără un cuvânt.

— Ai fost acolo când s-a întâmplat?

Aaron încuviinţă uşor din cap.

— Dar n-ai *văzut* cu adevărat cele petrecute.

— Aşa cred, răspunse Aaron, privind în pământ.

— Ştii cine-i făptaşul?

Stampler nu răspunse.

— Bine, hai să-ncercăm altfel. Ţi-e frică de cel care l-a ucis pe arhiepiscop?

Aaron îl privi, încuviinţând din nou.

— Deci, îl cunoşti pe criminal?

Aaron rămase mut.

Taxiul coti, oprindu-se în faţa bisericii. Pe bancheta din spate, Vail sfârşea tocmai de citit, pentru a treia oară, articolul din ziarul de după-amiază.

— N-ar fi trebuit să mă las adus aici, zise şoferul furios. Parcă aş merge pe gheaţă.

— Păi chiar pe gheaţă mergi, îi răspunse Vail, şi nu m-ai adus pe gratis. Ţi-am oferit douăzeci de dolari bacşiş.

— Atunci, roagă-te s-ajungem acasă. Se pare c-o să ningă iar.

— Durează doar câteva minute. Aşteaptă-mă.

Catedrala Sfânta Ecaterina era cea mai veche biserică din oraş. Arhiepiscopul Rushman refuzase să-i aducă vreo modificare în structură. Era aceeaşi clădire uriaşă din cărămidă, ca în urmă cu o sută patruzeci şi cinci de ani, când fusese construită. Clopotniţa se ridica deasupra copacilor din Lakeview Drive, fiind vizibilă din largul lacului.

Vail străbătu cu grijă curtea îngheţată spre casa parohială – o clădire rigidă în continuarea bisericii – şi intră într-un hol spaţios. Într-o parte a încăperii era o scară ce ducea la etajul superior, în cealaltă – uşa biroului. În faţa lui Vail se afla o altă uşă spre un coridor ce dădea, probabil, în biserică.

În centrul holului, la o masă, şedea o călugăriţă.

— Bună ziua, soră, mă numesc Martin Vail.

— Domnule Vail, răspunse ea, eu sunt sora Mary Alice.

Era tânără şi avea o privire ciudată; compasiunea şi inocenţa erau amestecate cu o scânteiere de răutate.

— Am venit să... Începu Vail.

— Să examinaţi locul crimei, îl ajută sora.

— Exact.

— La capătul scărilor.

— Mulţumesc.

Îl uimea faptul că femeia nu era tulburată de dispariţia arhiepiscopului. Poate că era doar o mască. Urcă scările. La uşa apartamentului era postat un poliţist în uniformă. Vail trase cu ochiul spre dormitor. Petele oribile de sânge deveniseră

brune. *Dumnezeule, se pare că Rushman a fost într-adevăr măcelărit,* îşi spuse.

— Cine sunteţi? îl întrebă poliţistul.

— De la asigurările sociale, răspunse Vail.

— Domnule locotenent! strigă poliţistul precipitat.

Stenner apăru pe hol, din bucătărie.

— Ce cauţi aici? întrebă cu un aer absent, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la un răspuns.

— Scena crimei, domnule locotenent. Mă aflu aici în interesul clientului meu, un drept de care mă prevalez, dacă nu cumva Jack Yancey a modificat legile în ultimele ore.

— Nu ne-am terminat treaba aici. Vei putea intra după aceea.

Vail privi peretele pătat, zicând:

— L-au aranjat bine, nu glumă.

— Da. Vei vedea pozele. Tot ceea ce ai cerut se va afla pe masa sergentului mâine dimineaţă, la prima oră, inclusiv rezultatele autopsiei, pe care tocmai le-am primit.

— Mulţumesc.

Vail văzu un tehnician care tăia o bucată de covor, pentru analize.

— Sper să-mi rămână şi mie ceva, după ce plecaţi de aici. Gândiţi-vă şi la mine: juma-juma.

— Nu fi aşa dificil, răspunse Stenner, privind înapoi în cameră.

— Am o citaţie totuşi, domnule locotenent.

— Când vom fi gata, te anunţăm, domnule avocat. Acum scuză-mă, te rog, încheie Stenner, arătând spre uşă.

Vail coborî scările. Sora Mary Alice plecase. Intră în birou şi privi în jur.

De pe o masă mică, Papa Paul al VI-lea, sculptat în bronz, îmbrăţişa parcă omenirea, privind-o cu compasiune. Pe peretele din spatele biroului era poza unicului om căruia decedatul îi dăduse socoteală: Papa Ioan Paul al II-lea.

Biroul era o piesă masivă de mahon, ca şi cele trei scaune rânduite în semicerc în faţă. Încăperea austeră era îndulcită doar de biblioteca zidită în perete, ce se întindea pe doi pereţi. Era ticsită cu literatură ecleziastică: reviste religioase, un volum de legi canonice, ediţii ale unor opere de Dante, Dostoievski, Rousseau, Locke, Darwin şi alţi „giganţi", în limbile originale, ca şi lucrări ale lui Freud, Kant şi Schopenhauer.

Vail cercetă biroul ordonat, pe care se aflau doar telefonul, două tăvi pentru scrisori şi o agendă, deschisă la data crimei. Frunzări agenda încărcată cu întruniri, dineuri, consultaţii, distanţate de multe ori între ele doar de câte un sfert de oră. Programul pentru seara fatală conţinea „dojenirea ministrantului" şi „repetiţie pentru slujbă"; urma „Temă – Descartes: gândesc, deci exist. Ergo, dacă toate problemele pot fi rezolvate de raţiunea omenească, devine Dumnezeu o noţiune înve-chită? De explicat."

Era o întrebare interesantă, pe care Vail şi-o notă în propria agendă, din pură admiraţie pentru cel care şi-o pusese. Încercă apoi sertarele. Cel de sus, din stânga, era încuiat. Vail luă o clamă pentru hârtie din sertarul central, o îndoi şi o introduse în gaura cheii, care cedă după câteva mişcări abile. Înăuntru se afla un caiet mic, îmbrăcat în piele. Prima jumătate conţinea adrese şi numere de telefon, cea de-a doua avea ca titlu „Întâlniri personale".

Vail răsfoi caietul. În dreptul datei de 9 martie, Rushman scrisese în creion: „Linda 555-4527". În rest, mai erau doar câteva notaţii – după cum părea, arhiepiscopul nu prea avea timp pentru viaţa personală. După ce-şi copie şi această însemnare în agendă, Vail puse caietul la loc, încuind sertarul. În timp ce studia mai departe titlurile din bibliotecă, fu întrerupt de o voce cu un puternic accent irlandez.

— Scuzaţi-mă, domnule detectiv, vă pot ajuta cu ceva?

Preotul care intrase în încăpere era în jur de cincizeci de ani, avea părul de un alb imaculat şi un chip plăcut, de heruvim. Dar trăsăturile-i erau marcate de durere, iar ochii roşii dovedeau nesomn sau plâns. Pe mâneca stângă purta o banderolă neagră.

— Iertaţi-mă c-am intrat aici, părinte. Nu sunt detectiv, sunt avocat... Îl reprezint pe Aaron Stampler.

— Înţeleg. Sunt părintele Augustus Delaney, răspunse preotul deloc surprins, întinzându-i mâna.

— Vail. Martin Vail.

— Bietul Aaron. Mă rog pentru iertarea lui.

— Îl cunoaşteţi?

— Da. Un băiat cumsecade. Dumnezeu ştie ce demon cumplit i-a întunecat sufletul, de a putut face aşa ceva.

Instinctul îl îndemnă pe Vail să se abată de la principiul privind calitatea de nevinovăţie.

— Ce ironie a soartei! Episcopul nostru rămâne o victimă şi după moarte, când nu este lăsat să se odihnească în pace.

— Sunt întru totul de acord. Părinte, aş vrea să vă pun o întrebare cam neroadă, poate. Cu ce se ocupă un episcop?

Preotul zâmbi. Apoi, cercetând scrisorile de pe birou, răspunse:

— El conduce marele spectacol, domnule Vail, adică Sfânta Mare, care este arhidioceza. Această Mare se întinde pe o suprafaţă de cinci mii trei sute de mile: şapte colegii şi universităţi, câteva sute de şcoli elementare şi licee, douăsprezece spitale, trei sute douăsprezece parohii şi misiuni, peste o mie de preoţi, peste o sută de călugări şi cam trei sute de mii de călugăriţe; de asemenea, mii de diaconi şi ajutoare. Impresionant, nu-i aşa?

— Incredibil, răspunse Vail.

Delaney se sprijini de colţul biroului, cu mâinile împreunate, şi spuse:

— Episcopul este legătura dintre parohi şi preoţii Vaticanului. Este „profesor de doctrină, preot al sfintei adoraţii şi reprezentant al ocârmuirii bisericeşti", aceasta este definiţia descrisă în legile canonice. O responsabilitate uriaşă, domnule, care a strivit mulţi preoţi buni sub povara sa.

— Şi cum făcea faţă arhiepiscopul?

— Cu succes. Programul său era încărcat de dimineaţă până seara târziu; erau mereu delegaţii, întruniri, apoi bineînţeles, căminul Savior House, ca şi Fondul Episcopal, pe care îl finanţează operele de caritate! Pe lângă toate acestea, arhiepiscopul scrie... scria... articole teologice pentru revista *Catholic Digest,* ca şi pentru alte câteva publicaţii ecleziastice naţionale, întreţinea corespondenţa cu parohii şi preoţii săi, colabora la revista *Tribune* cu câte un articol săptămânal. Erau, de asemenea, slujbele, precum şi răspunsurile către nunţiul papal.

— Nunţiul papal?

— Corespondenţa papală. Episcopii dau socoteală doar papei, domnule Vail; au o mare putere discreţionară.

— De câtă vreme era episcop?

— A fost numit de către Papa Paul al VI-lea în 1975. Au fost buni prieteni. Nu s-a înţeles la fel de bine cu Papa Ioan.

— De ce?

— Poate pentru că era prea... deschis.

— În ce privinţe?

— Veniţi cu mine, răspunse Delaney. Trebuie să inspectez altarul. Înţelegeţi, domnule Vail, că este o perioadă foarte grea pentru episcopii din America. Se află între două tendinţe opuse: cea liberală şi cea tradiţionalistă. De aceea Biserica trăieşte o tensiune puternică, căreia mulţi episcopi nu i-au rezistat.

— Ce poziţie a avut arhiepiscopul Rushman?

— A încercat să... amelioreze... diferenţele din Marea sa. Să le reducă la nivel de conştiinţă a fiecăruia. Vaticanul are un punct de vedere mai rigid.

— A intrat cumva în conflict cu Roma din această cauză?

— În nici un caz. Se prea poate să fi devenit însă suspect. Sfântul Părinte e foarte conservator.

— Avea episcopul o rutină în activitatea sa?

— Da. De obicei, cobora la şapte şi zece – şapte şi un sfert dimineaţa. Atunci avea loc rugăciunea de dimineaţă. Apoi făcea pregătirile pentru slujbă, şi, cum asta pentru el era o mare bucurie, aproape o obsesie, făcea totul singur: aprindea luminile, lumânările din altar, aducea ostiile, umplea vasele cu apă şi vin. La slujba de dimineaţă se dispensa de ministrant. După slujbă îşi lua micul dejun şi citea ziarele: *Tribune, New York Times* şi *Wall Street Journal.* Apoi îşi scria corespondenţa. După-amiezile erau rezervate întrunirilor.

— Şi serile?

— Dineuri, banchete, discursuri. Marţi seara îşi pregătea predicile. Le înregistra pe casete video, le revedea, pentru a se asigura că vor ieşi perfect. De asemenea, la slujbe îşi înregistra ministranţii, făcându-le apoi observaţii.

— Era, deci, un perfecţionist? întrebă Vail în timp ce se opriră în dreptul absidei.

Câteva călugăriţe împodobeau altarul cu pânză neagră şi crini. În biserică erau oameni care se rugau. De undeva, din spate, se desluşea un plâns de bărbat.

— În anumite privinţe. Nu mă înţelegeţi greşit, domnule Vail. Era foarte uman. Îmi va lipsi cumplit de mult.

— Îmi pare rău.

— Acum vă rog să mă scuzaţi, am multe de rezolvat.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, spuse Vail.

Apoi străbătu coridorul spre casa parohială şi ieşi afară, chiar sub apartamentul episcopului.

Ce scria în ziar? Că a fugit prin uşa de la bucătărie, fiind văzut pe alee de o patrulă a poliţiei.

În stânga lui era o scară masivă din lemn, ce pornea de la intrarea de serviciu. Vail cercetă clădirea în formă de L.

Apoi reveni în biserică pe drumul deja parcurs, oprindu-se în dreptul confesionalului.

Deci pe-aici a venit. Prin uşa de la bucătărie, pe scara de lemn. Maşina poliţiei l-a speriat, aşa că a fugit înapoi, pe coridorul ăsta, şi s-a ascuns în confesional.

De ce oare? Dacă nu el a ucis, de ce-a luat cuţitul şi s-a ascuns?

Şi pe unde a scăpat adevăratul ucigaş?

O voce îi întrerupse gândurile:

— Era în primul confesional, pe cealaltă parte, îl lămuri sora Mary Alice.

— Ciudat loc pentru o ascunzătoare.

— N-aveţi dreptate. E ca un dulap. Copiii adoră să se ascundă în dulapuri.

— Îl comparaţi pe Aaron cu un copil?

— E un bărbat-copil. L-aţi văzut?

— Da.

— Frumos băiat, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Şi are nouăsprezece ani. Or, în statul nostru, la şaisprezece ani eşti considerat bărbat.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă pur şi simplu că la vârsta lui are „dreptul" de-a fi electrocutat.

— Îl puteţi salva, domnule Vail?

— De ce credeţi că mă aflu aici?

— Bineînţeles. Citim şi noi ziarele, ne uităm la televizor...

— Îl reprezint pe Aaron.

— Mi-am închipuit.

— Cât de bine îl cunoaşteţi?

— Ca oricine de aici, spuse ea cu căldură. Toţi îl cunoaştem.

— Cum e?

— Munceşte din greu. Atent cu cei din jur. Altruist. Un băiat tare drăguţ.

— Ar fi putut avea un motiv pentru a-l ucide pe arhiepiscop?

— Există, oare, vreun motiv pe lumea asta pentru a comite o crimă?

ZECE

Vail se năpusti în casă, de parcă l-ar fi suflat vântul pe uşă. Fără să-şi scoată haina, intră în birou strigând:

— Sună la Wall Eye McGinty şi spune-i judecătorului că am nevoie de el. Dacă-ţi răspunde că-ncepe vreo cursă, spune-i că mă doare-n fund! Îl vreau aici, *acum t* După aceea sună-l pe Checker, să trimită un taxi după el. Îmi trebuie numărul de telefon al lui Tommy Goodman, îl uit mereu...

— 555-4411, chiar foarte simplu, răspunse Naomi nedumerită. Dar ce se petrece aici?

— Heinrich Himmler al tribunalului ne-a pus la zid, o lămuri Vail în timp ce forma numărul.

— Cine, Shoat?

— Cine altul?

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-a aruncat în poală bomba deceniului sub forma unui caz din oficiu.

— Păi, avem unul: Leroy.

— Cum îţi sună Aaron Stampler?

Naomi rămase cu gura întredeschisă, reuşind să articuleze un „Do-o-oamne".

— Puţin zis, glumi Vail cu un zâmbet amar. Avem la dispoziţie şaizeci de zile ca să pregătim

procesul, iar eu de-abia mi-am văzut pentru prima oară clientul... Alo, Tommy... ştiu că eşti acasă, ridică receptorul... dă-l dracu' de robot, e vorba de ceva important.

— Importantă e şi liniştea mea, răspunse Goodman ridicând receptorul. Avea o voce dură, nazală, a unui fost boxer.

— Ce faci acolo?

— E sfârşitul trimestrului. Peste două zile am examen. Oral, omule!

— Eu am nevoie de tine în clipa asta.

— La revedere, răspunse Goodman şi întrerupse convorbirea.

— Drace! urlă Vail şi formă din nou numărul.

Naomi îşi strecură capul pe uşă:

— Judecătorul îţi transmite că-n zece minute are loc o cursă la Santa Anita, după aceea vine încoace.

— Fir-ar... alo, Tommy, tot eu sunt. Ascultă, mi-au pus în braţe un caz tare, tare fierbinte. Am nevoie de tine pentru următoarele şaizeci de zile... O să-ţi dau douăzeci de mii, câte zece pe lună.

Goodman ridică receptorul.

— Douăzeci de miare pentru două luni!

— Destul ca să-ţi plăteşti restul facultăţii şi practica pe deasupra, asta în caz că nu vrei să lucrezi la mine, bineînţeles. Până una-alta, îmi trebuieşti cu trup şi suflet, zi şi noapte, pentru astea două luni. Va trebui să renunţi la cursuri trimestrul următor. Dacă e vreo problemă, pot vorbi cu domnul Markowitz...

— Nu e nici o problemă. Doar că nu-mi vine să renunţ la un trimestru acum, spre sfârşit. Şi am şi examen oral peste două zile.

— Dă-l încolo. O să-l dai mai târziu. Oricum, judecătorul o să te-ndrume începând de mâine. Îţi trimit un taxi peste zece minute.

De astă dată Vail puse receptorul în furcă.

— N-ai găsit încă un taxi? se răsti el la Naomi.

— L-am înduplecat doar pe Maxie. Nici el nu-i sigur că vine.

Vail apăsă pe un buton şi ridică receptorul:

— Max?

— Salut, domnule Vail. Te-ai uitat azi pe fereastră?

— Nu-mi veni cu pretexte. Urcă-te în taxiul tău nenorocit, du-te la Wall Eye şi culege-l pe judecător, pe urmă abate-te prin Sutton şi ia-l pe Tommy. În drum, te abaţi pe la Ike, de unde cumperi delicatese pentru vreo zece-douăsprezece sandvişuri şi ceva de băut. Te prezinţi urgent încoace, cu toată încărcătura.

— Nici lanţurile nu m-ajută pe gheţăria asta!

— O sută de dolari, Max.

— Pe care spuneai să-l iau primul?

Tommy Goodman aştepta taxiul. Aşa se întâmpla întotdeauna când îl suna Marty. Goodman privea robotul telefonului, îl asculta pe Vail ţipând şi rugând, încercând să-l ignore; până la urmă vocea aceea îl hipnotiza, ademenindu-l cu promisiuni şi senzaţii tari, la fel cum şarpele-şi ademeneşte prada.

Totul începuse acum opt ani, în vechea arenă de pe Twelfth Street... Cât de dor îi era de locul acela! De-atunci, vechii clădiri îi luase locul un stadion uriaş, dintre acelea cu gazon artificial, aer condiţionat şi gherete cu hamburgeri.

Dar cu opt ani în urmă, în fiecare vineri seara te puteai duce la sala de pe Twelfth Street, să simţi mirosurile autentice de transpiraţie, rom şi fum de trabuc şi să priveşti de lângă ring lupta egală a profesioniştilor, adevărat test de aptitudini, frumuseţe şi putere.

Goodman era un bărbat arătos, în ciuda cicatricelor pe care le purta cu mândrie: un nas puţin turtit, o ureche îndoită, o mână atât de vătămată, încât n-ar fi putut mângâia nici măcar o

pisică fără să geamă de durere – toate acestea fiind trofee ale unui boxer profesionist. Puternica deviaţie de sept îi conferea o voce nazală, fapt care nu-l oprea ca, la nevoie, în virtutea celor 132 de puncte obţinute la testul de inteligenţă, să devină un strălucit orator, invidiat de orice aspirant la avocatură. Era cu doi ani mai tânăr decât Vail. Mai avea de parcurs trei trimestre la facultatea de drept şi un examen final, pentru a-şi împlini visul. Fără Marty Vail, n-ar fi ajuns aici.

Goodman crescuse frământat de două pasiuni: boxul şi dreptul, două profesiuni care, la urma urmei, nu se deosebeau prea mult una de alta. Elocinţa din sala de judecată îl fascina în aceeaşi măsură ca duritatea ringului de box. Idolii lui intraseră în legendă: Clarence Darrow, William O. Douglas, Muhammad Ali şi Sugar Ray Leonard. Fiind un băiat firav şi sărac, îşi găsise salvarea în acest sport, care-i conferise atât aureola de erou în timpul liceului, cât şi posibilitatea de a obţine o bursă pentru universitate. Odată luat bacalaureatul, deveni jucător profesionist, procurându-şi astfel banii necesari pentru facultate. Idolul său va deveni Martin Vail, care-şi făcuse deja un nume printr-o serie de procese câştigate spectaculos. De câte ori putea, Goodman asista, aşezat în primul rând, la loviturile de maestru ale lui Vail. Acesta, la rândul său un iubitor al boxului, îi descoperise obiceiul tânărului sportiv. Între ei se legă o prietenie trainică, iar Vail deveni mentorul studentului-pugilist.

Pe data de 3 februarie 1975, Goodman susţinea un meci, având-l ca adversar pe George Trujillo, un taur musculos, greoi, al cărui unic atu era forţa de brută. Lovea ca un ciocan şi avea maxilare ca de fier.

Goodman rezistă timp de şase runde, lovind cu dreapta în nasul şi falca acelei stane de piatră care-şi spunea Giuvaierul din Tampa. În runda a şaptea, Goodman îşi adună toate forţele, hotărât să

expedieze Giuvaierul la Tampa pe targă. Primul pumn îi împinse parcă articulaţiile degetelor până la încheietura mâinii. Durerea deveni insuportabilă. Continua să lovească, simţind cum, de fiecare dată, i se fărâmiţează pumnul, până când nu-i mai rămăsese decât stânga cu care să pareze şi să lovească. Mândria îl ţinea însă pe picioare. Când, după zece runde, sună gongul final, se prăbuşi zdrobit în scaun, în colţul său.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă antrenorul său, Elie Pincus, îngrijorat.

— Cred că mi-am rupt mâna dreaptă, reuşi Goodman să şoptească.

Era adevărat. Ceva mai târziu, şezând pe masa din vestiar, privea împreună cu Vail cum Pincus îi tăia mănuşa, descoperind o masă sângerândă, străpunsă de oase. Vail nu rezistase în faţa priveliştii.

— Aştept afară, zise el şi ieşi, fiind urmat, după câteva minute, de Sawbones Watson, medicul arenei.

— Trebuie să-l ducem la spital, Marty. Două din articulaţii i s-au dislocat aproape până la cot. Dar nu vrea să meargă. Cred că-i e frică să nu-i taie mâna.

— Dă un telefon la salvare. Roagă-i să nu-şi pună sirena în funcţiune, ca să nu-i audă.

— Băiatul e terminat, spuse Sawbones. N-o să mai poată lovi nici măcar o pernă cu mâna aia. Ce păcat! Tommy promitea să devină un luptător extraordinar la categoria mijlocie, rapid şi deştept cum e. Ne dădea clasă, ce mai. Trebuie să afle că nu va mai intra în ring.

— Vorbesc eu cu el.

— Bine, dar ai grijă să stai departe când îi dai vestea. Nu uita că încă mai poate lovi cu stânga.

Vail se întoarse în vestiar, unde Goodman fusese bandajat; Sawbones îi administrase un calmant puternic.

— Ce-i asta? Un soi de priveghi? întrebă Goodman moleşit.

— Sawbones zice că eşti în găleată, băiete.

— Ce ştie Sawbones? Dac-ar fi doctor adevărat, nu şi-ar face veacul pe-aici.

Îşi trecu uşor degetele peste bandaj, murmurând:

— Adio, facultate de drept.

— Poate că nu. Poate că te angajez eu.

— Să fac ce?

— Investigaţii. Majoritatea tâmpiţilor ălora locali nu-şi pot găsi nici pălăria dacă n-o au pe cap.

— Şi vrei să dau eu târcoale pe ici-colo?

— Vreau să fii în fruntea echipei mele de investigaţii.

— Sigur. Şi câţi oameni sunt la... biroul de investigaţii al lui Martin Vail?

— Tu vei fi primul.

Fuseseră necesare patru ore pentru operaţie şi punerea mâinii în ghips. Vail achită nota de plată. Două luni mai târziu, Tommy Goodman deveni şeful Biroului de Investigaţii „Martin Vail" – şi unicul său membru. Era mai mult decât capabil. Avea o înclinaţie naturală pentru o astfel de muncă. În primul an câştigă treizeci şi cinci de mii de dolari. Iar la începutul lui 1982, suma anuală se ridicase la cincizeci de mii. Facultatea însă dura mai mult decât se aşteptase, datorită acestor telefoane, în care vocea maestrului îl atrăgea în diverse aventuri senzaţionale. Cu toate aceste întreruperi, avea mai multe de învăţat petrecând câteva ore în compania judecătorului şi a lui Vail, decât la şcoală.

La salonul hipic Wall Eye McGinty, judecătorul era instalat comod într-un fotoliu, picior peste picior, ţinând în poală legendarul său caiet negru. Cu pixul în mână, urmărea fascinat

tabelul electronic, evaluând în minte rezultatele probabile.

— Uitaţi-vă la afurisitul ăla, îl bârfea McGinty în spate. Cu caietul lui negru ne-ar putea face pe toţi milionari într-o săptămână.

— Sau ne-ar putea aduce la sapă de lemn, la fel de repede, spuse Larry Şchiopul, care nu se pricepea să mânuiască armele, împuşcându-se în picior, în timpul unei vânători de căprioare în Pennsylvania. Dacă pune careva mâna pe caiet, trebuie să-l ucidem pe loc.

Caietul acela!

Judecătorul Jack Spalding fusese lovit de două tragedii către asfinţitul vieţii. Iubita sa Jenny, pe care o adorase în cei treizeci şi şapte de ani de căsătorie, suferise un accident de maşină, zăcând o lună în comă înainte de a muri. A doua nenorocire şi-o făcuse cu mâna lui. După dispariţia soţiei, pasiunea lui controlată pentru cursele hipice deveni o adevărată patimă. Într-o singură lună reuşi să piardă treizeci de mii de dolari pe pariuri. Reputaţia, ca şi cariera lui distinsă riscau să se mistuie în mâinile *book-maker*-ilor.

Salvarea lui Spalding venise din partea avocaţilor, procurorilor, poliţiştilor, ziariştilor, politicienilor, a tuturor celor care-i respectau cinstea şi înţelepciunea, înţelegându-i nebunia. Astfel, cu ocazia unui dineu de binefacere, judecătorului i se înmână un plic cu suma necesară pentru plata datoriilor. Următorul pas l-au întreprins prietenii săi de la Brigada Moravuri: îi vânară pe şmecherii care profitaseră de judecător, storcându-l de bani.

Din acea seară, Spalding nu mai plasă nici un singur cent în pariuri. În schimb, în caietul său negru ţinea evidenţa strictă a curselor, făcând pariuri imaginare. Uşurat de tensiunea banilor în joc, devenise un clarvăzător şi, împletind judecata cu instinctul şi experienţa, în zece ani, adunase pe hârtie o avere fictivă de peste un milion de dolari.

În viaţa sa rămăseseră trei mari plăceri: seminariile de dimineaţă cu studenţii de la drept, după-amiezile la Wall Eye McGinty şi întrecerile cu Marty Vail, adevărate examene în care-şi punea la bătaie priceperea acumulată în patruzeci şi cinci de ani petrecuţi în sălile de judecată.

Vail scoase un dolar de argint din buzunar, rotindu-l pe masă ca pe un titirez. Judecătorul acceptă pe loc provocarea:

— Ia să vedem... ai adunat aici toată gaşca, pe frigul ăsta, cu drumurile impracticabile... se pare că avem de-a face cu un caz ieşit din comun...

— Cam aşa ceva, răspunse Vail.

— Avem un nou client. Te-ai întâlnit cu cineva după masa de dimineaţă?

Vail încuviinţă.

— Deci, ai făcut sau ai primit o vizită neaşteptată, despre care nu ştiai, pentru că nu mi-ai pomenit nimic. Din vizita asta te-ai ales cu un client nou. Persoana cu care te-ai întâlnit era chiar clientul? Sau îl reprezenta? Evident, având în vedere că mi-ai aruncat dolarul de argint, înseamnă că e vorba de cineva pe care-l cunosc sau de ceva care-mi e cunoscut...

Judecătorul se duse la fereastră şi privi peisajul îngheţat. Buzele-i murmurau necontenit. Apoi îl privi concentrat pe Vail şi spuse:

— Aaron Stampler.

— De necrezut, exclamă Goodman în timp ce Vail arunca moneda în palma deschisă a judecătorului.

— Elementar, spuse Vail, dacă te gândeşti puţin, cine altul ar putea fi?

— Chiar îl apărăm pe puştiul care l-a aranjat pe Eminenţa Sa? întrebă Goodman.

— *Suspectat* de a-l fi aranjat, îl corectă Vail.

— N-au aşteptat mult ora scadenţei, constată judecătorul. Destinul le-a pus-o pe tavă.

— Ce vrei să spui? întrebă Naomi.

— E timpul să plătesc pentru cazul Pinero, zise Vail. Primesc în dar un client pe care trebuie să-l împing în scaunul electric. Ei bine, le arătăm noi.

— Cum ai de gând s-o faci? se interesă Naomi.

— Prin forţa dreptăţii! zise judecătorul râzând.

În timp ce făceau sandvişuri, sună telefonul. Naomi merse în camera alăturată, mormăi ceva în receptor, închise şi reveni în birou.

— Doreşti să afli cine-ţi va fi adversarul?

Cu toţii o priviră curioşi.

— Jane Venable.

— Imposibil! exclamă Vail. La sfârşitul lunii se mută la o firmă particulară de lux. Are deja preaviz.

— După câte se pare, a făcut o mică excepţie. Era un informator de-al meu la telefon.

— Toţi folosesc momentul ăsta ca să-şi achite poliţele, conchise judecătorul.

— Măgarii! oftă Vail cu un zâmbet obosit.

Se strânseră în jurul mesei. Vail nu se-atinse de mâncare. Se plimba prin cameră, cu bluza scoasă din pantaloni. În timp ce vorbea, biciuia aerul cu o riglă.

— Au nevoie de un singur lucru pentru a fi siguri de victorie.

— Ce le lipseşte? întrebă Naomi.

— Mobilul. Au tot ce le trebuie, amprente, poze, filme, dar n-au un mobil care să lege cazul.

— De ce nu? interveni Goodman. A avut cuţitul în mână, a fost în casă, s-a ascuns în confesional. Ce mai vrei?

— Natura crimei, Tommy. Juriul va dori să afle *de ce.* Când vor vedea copilul acela, vor voi să ştie ce l-a împins să comită o asemenea faptă. Pun rămăşag pe Volkswagenul tău că Venable l-a pus pe Stenner să tragă din greu pentru chestia asta.

Judecătorul tăcea. Muşca liniştit din sandvişul cu pastramă şi sorbea sifon, urmărindu-l pe Vail.

— Şi dacă nu vor găsi nici un mobil?

— Vor fabrica unul.

— Şi-atunci ce facem? întrebă Goodman.

— Îl găsim înaintea lor. În felul ăsta ne vom putea pune la punct tactica de luptă. Nu-i aşa, judecătorule?

— Fără un mobil solid nu-l vor putea executa. Se va alege poate cu închisoare pe viaţă, dar nu cu scaunul electric. Aşa că, povesteşte-ne despre clientul tău, Martin.

— N-o să mă credeţi, spuse el.

— De ce, e nebun? întrebă Tommy.

— Se poartă la fel de normal ca oricine din camera asta.

— Ceea ce nu-nseamnă mare lucru, remarcă judecătorul.

— Vă spun, e cel mai drăguţ băiat pe care l-am întâlnit vreodată. Arată ca un înger. Dacă ar avea şase ani, ar putea trece drept Shirley Temple.

— Are aureolă? întrebă judecătorul sarcastic.

— Am stat de vorbă cu o călugăriţă de la Sfânta Ecaterina. Ştiţi cum mi l-a descris? Generos, săritor, inimos...

— „Curajos şi respectuos"... Păi, ăsta-i crezul Boy Scout-ului, completă Tommy. Are cumva şi o insignă de merit?

— Nu eşti nostim deloc. Vreţi să m-ascultaţi, sau nu?

— Ţţ-ţţ-ţţ, făcu Naomi.

— Am petrecut treizeci de minute cu puştiul. Vă redau prima impresie, bine? Provine din Kentucky, un loc numit Crikside.

— *Crikside?*

— Da. Se cheamă aşa, pentru că e în apropierea unui râu.

— Splendid, mormăi Goodman. Parcă mă şi văd acolo.

— Aşa e, Tommy. E la o oră distanţă dinspre Lexington, spre sud, lângă o localitate, Drip Rock.

— Aha, Drip Rock. De ce n-ai spus de la început?

— Băiatul zicea că aşezarea lui nu-i trecută pe nici o hartă, dar că oricine din Drip Rock te poate îndruma fără probleme.

— Şi cine dracu' o să mă-ndrume spre Drip Rock?

Naomi aduse un atlas uriaş. Îl deschise şi descoperi autostrada care ducea la sud de Lexington.

— Am găsit. Drip Rock se află la nord de Kerby Knob şi la sud de Muntele Zion.

— Nemaipomenit, zise Goodman, şi, bineînţeles, pe vremea asta e îngropată sub cinci metri de zăpadă. Cum ajung acolo?

— Găseşti tu o soluţie, îi răspunse Vail. Vreau să aflu cât mai multe despre Aaron Stampler, din ziua în care s-a născut, până în clipa în care a fost găsit în confesional. Vreau să ştiu unde-a crescut, cum îi erau părinţii, cum s-a descurcat la şcoală, cine-i erau prietenii, ce citea, ce muzică-i plăcea. Vreau să ştiu cum gândeşte, ce ciudăţenii are, când s-a culcat prima dată cu o fată... Vreau să ştiu tot. Asta-i treaba ta, Tommy. Ia avionul până la Lexington, acolo închiriază o maşină şi du-te cât mai repede la faţa locului. Ăsta va fi punctul de pornire. Dar mai întâi află ce poţi de-aici. Du-te la Savior House şi pe Region Street.

— Bine.

— Judecătorule, tu te ocupi de lege. Avem nevoie de un istoric al cazurilor de crimă prin mutilare, prin înjunghiere, din motive religioase, de sex, tiranie, vârstă, demenţă. Vreau să-i azvârl argumentele lui Shoat atât de rapid şi de tare, încât să cadă de pe scaun încercând să le prindă. Găseşte-mi *orice* s-ar putea aplica în cazul nostru. Naomi, apelează la sursele tale de informaţii din

domeniul asigurărilor. Acolo au statistici despre tot, poate putem folosi ceva.

— Asta va fi sarcina mea? întrebă Naomi.

— Asta, plus dosarele, rapoartele, autopsia, zvonurile. Ia-ţi puşca şi pleacă la vânătoare după informaţii. Trebuie să aflăm ce pun la cale Stenner şi Venable. Ei ne vor da doar datele pe care le cerem, nu şi pe cele care apar fără ştirea noastră. Aşa că adulmecă, ţine-ţi urechile pâlnie şi află tot ceea ce crezi că ne-ar putea folosi. Fă rost de cât mai multe informaţii despre Rushman. Tommy, uite o citaţie. Te va ajuta să pătrunzi în apartamentul lui Rushman. Stenner era încă acolo azi, jucându-se de-a tăiatul şi lipitul. Vei merge acolo când te-ntorci din Kentucky. Până atunci vom avea acces la rapoartele lui şi la pozele cu probe materiale.

Vail împinse dosarele şi scrisorile, eliberându-şi un colţ de birou. Scoase o agendă, pe care desenă o schemă sumară.

— Apartamentul e la etajul al doilea. Ăsta e dormitorul. Aici e baia. Aici holul, bucătăria. Scările pornesc de la bucătărie. Asta e uşa de serviciu şi coridorul către biserică.

— În regulă. Ce ţi-a povestit Shirley Temple?

Vail respiră adânc.

— Haideţi să-ncheiem un pact: să presupunem, deocamdată, că e nevinovat. Sunteţi de acord?

Toţi încuviinţară.

— Bun. Asta e versiunea lui Aaron: mi-a spus că era în cameră când episcopul a fost atacat, dar n-a văzut practic nimic. A auzit în schimb multe bufnituri, mobile răsturnate, gemete. Imaginea pe care şi-o aminteşte este cea a lui Rushman mort, pe jos, inelul şi cuţitul zăcând lângă cadavru. Aşa că şi-a pus inelul pe deget, a luat cuţitul şi a fugit.

— Şi-a pus inelul? întrebă uimită Naomi.

— Lasă-mă să termin. Vail luă un creion, urmând cu el traseul lui Stampler pe schema

desenată. Jos a auzit zgomot, aşa că a ieşit pe uşa din dos, coborând scara de lemn. Numai că pe alee â văzut maşina poliţiei. A intrat înapoi pe uşa asta, a fugit în biserică prin coridor şi s-a ascuns într-un confesional.

Goodman izbucni în râs:

— Povestea asta-i o baligă curată, Marty, să-mi scuzi franceza, în caz că am folosit o expresie franţuzească.

— Pe deasupra este şi o declaraţie incompletă, spuse judecătorul. E de-a dreptul ridicol! De ce să fi luat cuţitul? De ce şi-a pus inelul? Cum s-a murdărit de sânge? De ce-a făcut toate astea, în loc să cheme pur şi simplu poliţia?

— Era speriat. A intrat în panică.

— Pe dracu'! exclamă Tommy. Dacă intri în proces cu povestea asta, Shoat o să-ţi arunce ciocanul în cap.

— E un băiat deştept. De ce-ar inventa o poveste idioată?

— Păi n-a inventat nimic, spuse judecătorul. Dar a omis un detaliu mărunt: *el* l-a ciopârţit pe Eminenţa Sa.

— Parcă ne-am înţeles că e nevinovat, îţi aminteşti?

— Eu nu-mi mai amintesc, replică Goodman sec.

— Există vreun mobil până acum? întrebă Naomi.

— Încă nu. Susţine că era prieten cu episcopul.

— Ei bine, dacă nu el a ucis, fiind totuşi acolo, atunci cine-a comis crima? întrebă judecătorul.

— Nu vrea să spună.

— De ce naiba?

— Se teme de ucigaş.

Tommy scutură energic din cap:

— Povestea nu stă în picioare.

— Dar e povestea lui, replică judecătorul privind în tavan.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că suntem nevoiţi s-o înghiţim până vom avea cu ce s-o înlocuim, răspunse Vail. Cu asta mă ocup eu. Trebuie mai întâi să-i câştig încrederea, iar apoi să-i intru pe sub piele, ca să aflu ce s-a întâmplat în seara cu pricina. După aceea, trebuie să folosim tot ceea ce aflăm în avantajul nostru. Mai avem nevoie de ceva.

— De un psihiatru, completă judecătorul.

— Exact. Şi nu de un babalâc ramolit de la Daisyland; de-acolo îşi vor alege ei unul pentru examenul psihiatric.

— Şi dacă nu vor face un examen psihiatric?

— Îl vom cere noi, la trimiterea în judecată. Vom cere, de asemenea, ca băiatul să fie transferat la Daisyland, la adăpost de opinia publică. Nu daţi nici o relaţie presei. Sper ca Venable şi echipa ei să fie prea ocupaţi pentru a fabrica ştiri. Poate că zvonurile se vor potoli.

— Puţin probabil, răspunse judecătorul. Cu toate acestea, sunt de acord să-l luăm din văzul lumii.

Vail străbătea din nou camera, plesnindu-se cu rigla peste palmă:

— Ne trebuie cineva tânăr, ager, cu idei noi. Cineva care să-i lovească unde nu se-aşteaptă. Să-i aducă în stare să-l dezgroape pe Freud pentru â dovedi că Stampler e sănătos la cap.

— Şi noi susţinem că n-ar fi?

— Noi susţinem că s-ar putea să nu fie. Între noi fie vorba, cea mai bună soluţie la ora actuală este pledoaria pentru iresponsabilitate psihică. Ei ştiu asta, drept care vor încerca să ne dejoace de la-nceput planul.

— Dă-mi voie să-ţi găsesc psihiatrul potrivit, se oferi judecătorul. Am câţiva prieteni la universitate. Îi voi ruga să-mi recomande pe cineva

potrivit, care să găsească lacunele mentale, în timp ce eu le găsesc pe cele legale.

— Cineva care să poată dovedi că puştiul e mai nebun decât se zice despre un nebun de legat, spuse Tommy.

— Evident şi asta, zâmbi cu subînţeles judecătorul.

UNSPREZECE

În zori, vremea se încălzise, astfel că, pe la ora nouă dimineaţa, gheaţa de pe străzi se prefăcuse în noroi. Maşinile mergeau totuşi precaut, lanţurile roţilor izbind ritmic asfaltul. Era un zgomot familiar iernii. În drum spre tribunal, Vail sărea peste bălţi, încercând să evite în acelaşi timp zonele noroioase.

Pătrunse în tribunal, ţinând strâns pachetul pe care-l aducea de la circumscripţia de poliţie. Deschise câteva uşi, în căutarea unei săli libere. Cea pe care o găsi îi era bine cunoscută, aici dezbătuse cu succes vreo douăsprezece cazuri. Merse la masa rezervată avocatului şi deschise avid plicul gros trimis de Stenner.

Raportul autopsiei era destul de înfricoşător, dar fotografiile erau un adevărat coşmar. Gura i se usca pe măsură ce le parcurgea încet, aşezându-le una câte una alături, cu faţa în jos. Erau în număr de douăzeci. Ca orice studiu grafic poliţienesc, erau lipsite de simţ artistic, reprezentând în schimb cu fidelitate climatul sangvinar al crimei şi umilinţa la care era supus corpul omenesc. Pornografice prin detalii şi obscene prin conţinut, pozele erau catalogate pe grupuri: studii de ansamblu, reflectând atmosfera respingătoare; detalii în mărime naturală, apoi prim-planuri. Vail îşi imagina cu uşurinţă figurile îngrozite ale

membrilor juriului, privind una câte una pozele oribile.

Când termină, puse la loc pozele în plic şi frunzări transcrierea unuia din cele două interogatorii întreprinse de Stenner şi de Turner. Primul durase de la douăsprezece fără şaisprezece minute până la unu şi douăzeci şi şase, în noaptea crimei; cel de-a doilea, între şase şi patru minute şi şapte şi douăsprezece minute, dimineaţa, a doua zi. Nu fusese încă transcris, dar în pachet existau înregistrări audio ale ambelor interogatorii. Erau, de asemenea, mostre de amprente, ca şi un raport judiciar cu adnotaţia „Raport iniţial. Urmează altele". Era, cu totul, o cantitate impresionantă de muncă, pentru scurta perioadă în care fusese realizată. Din transcriere reieşea că Aaron Stampler le prezentase de două ori detectivilor versiunea redată lui Vail, în două ocazii, timp de două ore şi cincizeci şi trei de minute. Precis că la ora asta, la biroul procuraturii districtului se râdea deja în hohote de toată povestea.

Pentru a-şi înlătura imaginile înfiorătoare din minte, Vail începu să traverseze sala cu paşi mari. Pentru el, legea era în acelaşi timp religie şi întrecere, tribunalul fiindu-i templu şi arenă totodată. Aici simţea cu adevărat că trăieşte. Aici i se descătuşau mintea şi energia, încununându-l cu laurii învingătorului.

Uşa sălii se întredeschise, iar prin fantă se ivi capul lui Goodman. Pierdut în lumea lui, Vail se gândea la Aaron Stampler. Să fi putut comite băiatul ăsta cuminte şi simplu o asemenea crimă? Părea absolut imposibil. Era agil şi îndemânatic, dar, de asemenea, necioplit, având firea naturală a muntenilor. Cu toate că nu era naiv, manifesta un interes ciudat faţă de acuzaţiile aduse. Acest fapt constituia unul din testele de inocenţă ale lui Vail: absenţa fricii. În mintea lui Aaron nu exista pedeapsa, deoarece nu exista nici sentimentul de vinovăţie. Totuşi, ce se întâmplase în noaptea

aceea? Era cu putinţă ca declaraţiile lui Stampler să fie adevărate? Dacă da, atunci cum putea Vail s-o dovedească?

— Alo, ce se petrece aici? întrebă Goodman.

— Un moment de reculegere. Poftim în arenă.

— Ţi-am adus nişte cafea.

Goodman puse pe masă o pungă cu două ceşti de cafea şi două gogoşi.

— Perfect. Ia o înghiţitură bună şi stai jos înainte de-a te uita la pozele astea!

— Sunt chiar aşa urâte?

— Vin direct din iad.

Vail se aşeză pe colţul mesei. În timp ce mânca, îl privea pe Goodman cum răsfoieşte încet catalogul groazei, scoţând din când în când câte-un „Vai!" sau „Doamne fereşte!"

— Când le va vedea juriul, Stampler va fi un om mort, constată Goodman într-un târziu.

— Poate că da, poate că nu.

— Sunt de-a dreptul incendiare. Ne pot aduce prejudicii grave. Cum să le folosim în favoarea noastră?

— Crezi că un om sănătos putea face una ca asta?

— Deci, ne axăm pledoaria pe ideea că e nebun?

— E tot ce putem face.

— Înseamnă că-l declari pe Stampler vinovat?

— Nu neapărat. În cazul în care nu-i putem dovedi inocenţa, doar afirmaţia că e nebun l-ar putea scăpa de execuţie.

— Vasăzică, cum pledăm mâine dimineaţă?

— Susţinem că e nevinovat.

Tommy Goodman îşi îndreptă Volkswagenul jerpelit în direcţia Lakeview, pe Crosstown Boulevard. Savior House se zărea deja, pe dreapta.

Coti pe Banner Street şi parcă lângă vechea clădire a fostului liceu. Fără a opri motorul, rămase nemişcat, năpădit de amintiri.

Liceul „Franklin Roosevelt" în ziua bacalaureatului, anul 1973. Fusese printre cei numiţi „hippies afurisiţi cu plete", cărora primarul refuza să le înmâneze diplomele dacă nu se tundeau. Şi astfel, treizeci şi doi de băieţi asistaseră la întreaga ceremonie cu părul îndesat sub toca de gală, acoperindu-şi buzele cu o mână, în timp ce un veteran infirm din războiul din Vietnam, numit Robbie DeHaviland, absolvent al liceului, înmâna diplomele.

Pe la jumătatea discursului, spre stupoarea tuturor, DeHaviland îşi descărcase deodată sufletul împovărat asupra primarului, a directorului liceului, a autorităţilor oraşului, statului şi guvernului american.

„Ce s-a întâmplat cu libertatea din ţara asta?" – strigase el furios. „Nu mi-am lăsat jumătate din corp în iadul acela împuţit, ca să văd aici oficialităţile alese călcându-ne drepturile în picioare. Unde e libertatea cuvântului? Dar libertatea opiniei? Pentru ce dracu' luptăm? Dacă urâţi ca şi mine războiul ăsta, spuneţi-o pe faţă! Dacă părul lung e o manifestare a sentimentelor voastre, lăsaţi-l să vă crească până la fund! Voi, care aţi obţinut bacalaureatul şi vă pregătiţi să porniţi în viaţă, primiţi azi diplomele. Iar dacă primarul şi directorul acestui liceu nu vi le înmânează, le sugerez să îngenuncheze în cel mai apropiat cimitir al veteranilor, să le sărute moaştele la toţi!"

Adunarea înnebunise, iar directorul Joe Leady fusese nevoit să împartă toate diplomele. Ajuns pe podium, fiecare din cei treizeci şi doi de protestatari îşi scosese toca, aruncând-o în mulţime şi lăsându-şi pletele libere.

Fusese o zi măreaţă atunci, pe 2 iunie 1973.

Mai târziu se descoperise că DeHaviland fusese atât de beat când ţinuse discursul, încât a doua zi nu-şi mai amintea nimic. Nimeni nu-şi putea închipui pe atunci că în curând, înainte de terminarea războiului, liceul se va desfiinţa.

Goodman admiră melancolic vechea clădire, acum renovată, zugrăvită în culorile curcubeului. Era una din realizările episcopului Rushman, care strânsese fondurile necesare pentru refacerea aşezământului şi transformarea sa într-un internat pentru tineri fugari şi reabilitaţi. Însă pentru a realiza un proiect atât de complex, Sfântul din Lakeview Drive avusese nevoie de-o adevărată avere.

Poate că locul acela era Savior House pentru defunctul prelat. Pentru Goodman, rămânea însă Liceul „Franklin Roosevelt", liceul *lui* pentru totdeauna.

Ieşi din maşină, traversă terenul de sport, intră pe uşa din spate şi o porni pe hol. Interiorul era rece şi curat. Nu se-auzeau ţipete, nici paşii copiilor grăbindu-se la clasă. Vestiarele dispăruseră. Vechile uşi cu geam fuseseră înlocuite. Laboratorul de fizică era acum camera pentru privit la televizor.

O fată tânără îl scoase din visare:

— Vă pot ajuta cu ceva?

Goodman se întoarse spre interlocutoarea sa: o puştoaică drăguţă, în vârstă de cel mult şaisprezece ani, cu părul strâns într-o coadă de cal.

— Am făcut liceul aici, spuse el.

— Nu ştiam că a fost vreodată liceu. De fapt, nici nu m-am gândit c-ar fi putut fi altceva decât Savior House.

— Află că a fost un liceu extraordinar. Cred că ar trebui să fiu recunoscător că i s-a găsit o utilizare şi n-a fost lăsat în ruină.

— Aţi venit doar în vizită sau căutaţi pe cineva?

— Vreau să vorbesc cu responsabilul internatului.

— Surorile sunt la rugăciune. Dar vă pot ajuta eu. Sunt monitoare de sală. Mă numesc Maggie.

— Ha-ha, monitoare... e plăcut să aflu că au mai rămas măcar obiceiuri de pe vremea mea. Maggie, îl cunoşti pe Aaron Stampler?

Întrebarea o surprinse. Se retrase un pas, uitându-se înapoi, ca şi când ar fi fost pândită.

— Doar nu sunteţi de la poliţie, răspunse suspicioasă. Au mai fost o dată aici.

„Drăguţul de Stenner, primul peste tot", se gândi Goodman.

— Nu, spuse el. Eu lucrez pentru avocatul care-l va apăra pe Aaron. Aş dori să stau de vorbă cu prietenii lui, să aflu ce fel de om este.

— Păi, îl cunoşteam cu toţii. Aici ne ştim cu toţii între noi.

— Îl *cunoşteaţi*?

— Ah, am vrut să spun...

— E în regulă. Ştiu ce-ai vrut să spui. A fost o lovitură pentru toată lumea.

— Aaron era un băiat drăguţ, continuă ea, folosind tot timpul trecutul. Foarte deştept. Destul de liniştit. S-a mutat de aici acum două luni.

— Da? Unde a plecat?

— Se simţea jenat pentru că trăia cu Linda. S-a dus undeva, în vestul oraşului.

— Linda şi mai cum?

— Aici nu folosim numele de familie, ştiţi? Nu e elegant să-ntrebi pe cineva care-i este al doilea nume.

— Mulţumesc pentru observaţie. N-aş vrea să fiu grosolan.

Fata râse cu poftă, apoi spuse:

— Haideţi cu mine, să-i cunoaşteţi pe câţiva din grup. Dacă nu vor dori să vă vorbească, vor pleca sau vă vor spune s-o lăsaţi baltă.

În următoarea jumătate de oră, Goodman nu află mare lucru. În sala de mese erau vreo douăzeci

de copii, manifestând, fără excepţie, contrariere la adresa crimei. Consensul în legătură cu Aaron era: un băiat inteligent şi prietenos, cu un temperament normal. Îi plăceau muzica, filmele şi avea o prietenă pe nume Linda, care plecase cu el de la Savior House. Utilizând un cod special de stenografie, pe care şi-l perfecţionase în timp, Goodman lua notiţe într-un carneţel care-i devenise biblie.

De ce a plecat?

Toată lumea pleca odată şi-odată.

Unde era Linda acum?

Nimeni n-o văzuse după seara crimei.

Îl considerau pe Stampler ucigaş?

Aşa scriu ziarele.

De ce a făcut-o?

Nimeni n-avea idee.

Se-nţelegea bine cu episcopul?

Toată lumea era de acord că Aaron fusese favoritul său în această comunitate de copii pierduţi.

Cine-i erau cei mai apropiaţi prieteni?

N-avea prieteni apropiaţi. Era cam singuratic.

— Cred că Billy Jordan s-ar putea numi „prieten apropiat", spuse Maggie. El şi cu alţi ministranţi.

— Aaron era ministrant?

— Nu tocmai, spuse un băiat. Se pregătea pentru asta. Dar, oricum, episcopul îl trata ca şi pe ceilalţi.

— Ceilalţi?

— Ceilalţi ministranţi. Era ca un fel de club privat. Episcopul obişnuia să filmeze slujbele, apoi îi punea să le vadă la televizor, ca să-şi dea seama unde-au greşit.

— Şi pe el, nu-i aşa?

— Poftim?

— Şi tipul pentru care lucrez eu are mania să-nregistreze totul pe video. Cât despre mine, mă bazez pe carneţelul ăsta-minune.

— Mă tem că nu v-am fost de mare ajutor, spuse Maggie. Reveniţi pe seară, când se-ntorc majoritatea copiilor. Poate să ştie cineva mai multe.

— Am să revin curând, răspunse el.

Ieşind din clădire, se opri puţin pe terenul de sport, amintindu-şi iar de trecut. Aici trecuse în lumea adulţilor, în locul acesta care adăpostea acum tineri fugari, drogaţi şi respinşi de părinţi. În ciuda coloritului vesel şi a aerului de familie, Goodman nu simţea aici decât nostalgie şi tristeţe.

Absorbit de gânduri, nu observă figura răvăşită care-l urmărea cu ochi înspăimântători de la o fereastră a etajului al treilea.

Jane Venable îşi ridică surprinsă capul, văzându-l pe Vail prin peretele de sticlă. Presupuse că musafirul venise la Yancey, dar îşi dădu imediat seama că se-ndrepta spre biroul ei.

Se opri la uşa cubului ei de sticlă şi bătu în geam, sesizând un gest de invitaţie cu mâna.

— Doamne! exclamă ea. Nu există nici un loc privat în oraşul ăsta?

— E doar o vizită de politeţe, ca între prieteni, doamnă procuror, răspunse Vail.

— Sigur. Unde-ţi sunt ghimpii înveninaţi?

— Mă gândeam ca, de data asta, să tratăm problema într-un mod civilizat.

— Tu nu cunoşti noţiunea de „civilizat", Vail. Oricum, sunt ocupată. Ce te aduce în sălaşul leului?

— Leoaica.

— Aha. Dă-mi voie să-ţi mărturisesc ceva, Vail. N-am încredere în tine. Mă-ngrijorează însăşi ideea că umbli liber prin *clădirea asta,* nu mai pomenesc de biroul meu.

Cum invitaţia de a lua loc întârzia, Vail se aşează pe colţul biroului, jucându-se cu un teanc de scrisori.

— Ce vrei? întrebă Jane smulgându-i teancul din mână. Ai venit doar să mă hărţuieşti?

— Iată ce poate gândi o minte bănuitoare. Am trecut pe-aici pentru o mică discuţie înaintea audierii de mâine şi uite ce păţesc! Voiam doar să mă asigur că amândoi cunoaştem regulile jocului.

— Shoat hotărăşte regulile.

— Ascultă, am primit cazul ăsta *ieri.* Mă gândeam că putem sta puţin de vorbă.

Ochii ei se îngustară. Se rezemă de spătarul scaunului, muşcând din radiera creionului.

— Bine. Îţi spun care sunt regulile: se exclud negocierile privind pledoaria, ideea că ar fi nebun, transferul la altă instanţă şi reducerea sentinţei. Trebuie să-l zdrobim pe băiatul ăsta. Ai vreo întrebare?

— Nu, informaţiile tale mi-au completat destul peisajul.

Jane deveni maliţioasă:

— Ai văzut pozele?

— Un material incendiar.

— Incendiar pe fundul meu.

— Şi ce fund!

— Sunt perfect admisibile în instanţă, îi tăie Jane vorba. Arată natura atroce a crimei. Brutalitatea...

— Să nu foloseşti cuvântul „atroce". Jumătate de juriu nu va şti ce-i aia.

— Bine, am înţeles. Vrei să ne batem pentru poze? O vom face la timpul potrivit.

— La drept vorbind, pozele astea ar putea fi un argument solid pentru a dovedi că e nebun. Nici un om întreg la minte n-ar putea...

— Am stat o oră de vorbă cu Stampler, până ai apărut tu.

— Şi chiar crezi că el a făcut-o?

— Chiar *ştiu* că el a făcut-o. E la fel de sănătos ca noi doi.

— Ceea ce nu spune prea multe. Oricum, putea fi un acces de nebunie temporară.

— Nu vreau să discut cazul ăsta cu tine, Vail. Nu înainte de-a fi în sala de judecată, în faţa judecătorului. Vei avea acces la toate datele oficiale. În rest, nici o vorbuliţă în plus.

— N-am venit să spionez.

— Cred şi eu. Pentru asta o plăteşti pe doamna aceea drăguţă. Cum o cheamă?

— Naomi Chance.

— Unde a lucrat înainte de a o angaja tu? La CIA?

— Vrea doar să se asigure că vom primi orice informaţie la care avem dreptul.

— N-am de gând să te păgubesc, avocatule. Aşa că nu vei avea motive să te plângi de joc neloial în proces.

— Dar faptul că Shoat mi-a acordat doar cincizeci şi opt de zile pentru a pregăti acest proces, nu crezi că-i un joc neloial?

— Problema asta o lămureşti cu domnul judecător.

— Într-o lună, de-abia se va găsi un juriu.

— Ei bine, atunci vom pierde o lună şi gata. Te-am avertizat, nu ne târguim. Băiatul tău e la fel de vinovat ca Iuda.

— Hristos l-a iertat pe Iuda, remarcă Vail zâmbind.

— Din nefericire pentru tine, Shoat nu e Hristos.

— Aşadar, nu ne facem concesii.

— Să fim serioşi, tu ai făcut vreodată concesii?

— Deci, jucăm dur.

— Şi fără a lua prizonieri, toarse Jane satisfăcută.

Ieşind din birouaşul lui Venable, Vail se opri la un telefon din biroul mare şi formă un număr. Răspunse centralista.

— Domnişoara Chance v-a lăsat un mesaj: „A sunat judecătorul. Ne-a făcut rost de un psihiatru. Numele: dr. M. B. Arrington; urmează să

sosească mâine. Celebru. Şi-a petrecut ultimii trei ani cercetând subiecţii cu comportament aberant. Ne vedem mai târziu. Naomi." Aţi înţeles ceva?

— Cred că da. Mulţumesc.

Vail se gândi la dr. M. B. Arrington. Un nume de origine pur americană. De ce n-o fi găsit judecătorul pe cineva numit Stenner, sau Freudmetz, ceva cu rezonanţă germană ori vieneză? Doctorii străini au mai mare impact asupra unui juriu decât cei crescuţi acasă. Nu-i rămânea decât speranţa că acest bătrân Doc Arrington va ţine piept asalturilor nemiloasei inchizitoare Jane Venable.

Toate vasele care aduceau hârtie din fabricile aflate în Minnesota şi Wisconsin, cherestea din pădurile situate în Michigan, chimicale, fier şi cărbune din New York şi Pennsylvania înfruntau viscolul iernii şi arşiţa verii, descărcându-şi poverile pe întinderea docurilor şi a depozitelor, zonă cunoscută sub numele de Region.

Region Street era un şir de depozite abandonate, formând un fel de tampon între întinderea de docuri numite Region şi oraş. Părăsite de proprietari, ca şi băncile care le moşteniseră, clădirile fuseseră condamnate la demolare. Dar cum buldozerele progresului erau ocupate să dărâme alte zone, aceste cuburi jalnice de cărămidă deveniseră aziluri de noapte pentru oropsiţii soartei. În interiorul pereţilor lipsiţi de ferestre ai clădirilor, pe care locuitorii le numeau Caverne, mulţi dintre săracii oraşului îşi construiseră domicilii. De obicei, erau formate din lăzi mari de lemn în chip de camere, adunate între ele, pentru a forma apartamente, numite de locuitori standere. Podelele de beton şi pereţii de cărămidă compromiteau protecţia contra vântului şi a zăpezii, creând un mediu umed şi rece, care combătea puţina căldură obţinută în coşciugele

acelea înecate în întuneric. Cum nu existau nici instalaţii sanitare, nici vreun mijloc de colectare a gunoaielor, cavernele miroseau a mâncare stricată, a corpuri nespălate şi a fecale. Prin zidurile oarbe răzbătea ecoul mizeriei umane: accese de tuse, strănuturi, spasme de vomă. Goodman încercă să-şi imagineze cum arăta această împărăţie a gunoaielor în timpul verii. Nu reuşi.

Rătăci printre standerele împrăştiate, cu lanterna aprinsă, încercând să-l detecteze pe Stampler. În prima cavernă nu găsise nimic. Intrând într-a doua, în lumina lanternei apăru un om. Era, de fapt, o epavă umană, cu faţa brăzdată de riduri adânci, cu bărbia ascunsă de o încâlcitură cenuşie în chip de barbă, cu ochii răvăşiţi de degradare şi viciu.

— Ce vrei? întrebă el cu o voce spartă de bătrâneţe şi tăcere îndelungată.

— Caut un stander.

— Al cui?

— Aaron Stampler. Un băiat tânăr, arătos...

— Rahat, *îl* cunosc, ştiu totul despre *el,* răspunse omul, accentuând de fiecare dată pronumele care-l desemna pe Aaron.

— Ce ştii?

— L-a omorât pe preot. Ştie toată lumea. Ştirile umblă repede în caverne.

Hârâitul lui vru să treacă drept râs.

— Care e locuinţa lui? întrebă Goodman. Vreau doar s-arunc o privire.

— Eşti rudă cu el?

— Sunt unchiul lui, minţi Goodman.

— Rahat.

Goodman scoase o bancnotă de cinci dolari, pe care o ţinu în raza lanternei.

— Care e?

Bătrânul ochi bancnota, iar buzele începură să i se mişte, de parcă ar fi încercat să înghită ceva. Întinse o mână jegoasă şi crăpată. Goodman strânse bancnota în pumn:

— Arată-mi mai întâi.

— Rahat.

Bătrânul se deplasă cu greu printre bucăţi de carton şi beton, oprindu-se în dreptul unei caverne. Standerul era construit din placaje de lemn, într-o simetrie ce atesta că fusese structurat cu grijă şi cu un simţ practic deosebit. Uşa improvizată era căscată, iar broasca zăcea ruptă pe jos.

— Nu le-a trebuit mult s-o distrugă.

— A omorât un preot, îngăimă prăpăditul.

— Ţine, spuse Goodman, întinzându-i hârtia. Du-te şi cumpără-ţi un Cadillac.

— Gaură de cur! spuse bătrânul dispărând în noapte.

Goodman pătrunse în stander. Fusese golit de toate obiectele indispensabile vieţii în caverne: pături, saltele, lumânări. Locuinţa lui Aaron Stampler era formată din două încăperi. Cea de-a doua, construită din trei lăzi de ambalat frigidere, era un fel de dulap. Pe un perete rămăsese un diblu: probabil pentru atârnat hainele. Era limpede că Aaron pusese multă râvnă şi mândrie în munca lui; cu toate acestea, standerul fusese devastat în doar câteva minute.

Goodman îşi plimbă lanterna pe pereţii camerei principale. Pe jos erau împrăştiate vreo zece cărţi broşate, lipsite de interes pentru cei ce jefuiseră locuinţa. Concentrat în cercetare, Goodman nu observă umbra din spatele lui. În timp ce citea titlurile cărţilor, auzi un zgomot, un pas pe beton ori o răsuflare uşoară. În clipa în care se întoarse, primi o lovitură puternică în falcă. Era dată la nimereală, din cauza întunericului şi a mişcării lui Goodman, dar reuşi să-l descumpănească. Acesta încercă să-şi caute agresorul cu raza lanternei, dar o altă lovitură i-o aruncă în partea opusă a camerei. Agresorul bâjbâia acum în semiobscuritate, împiedicându-se de cărţi. Intuind direcţia zgomotelor, Goodman se aruncă într-acolo, cuprinzându-l cu ambele braţe.

Îl răsuci spre dreapta, îi făcu vânt spre pumnul lui stâng, cu care însă rată lovitura. În timp ce încerca să repete mişcarea, silueta întunecată plonjă cu capul în pieptul său, lovindu-l apoi cu umărul în stomac Amândoi îşi pierdură echilibrul, izbindu-se de placajul pereţilor, care cedă, proiectându-i în bezna cavernei. Goodman căută orbeşte, apucă o ureche de care atârna un cercel şi trase cu putere de lob. Agresorul urlă de durere şi se îndepărtă. Dezorientat de obscuritate, speriat, Goodman rămase nemişcat. Auzi în sfârşit paşi alergând, pierzându-se în noaptea cavernelor.

Bâjbâi drumul înapoi, spre bârlogul lui Aaron, găsi lanterna şi-şi desfăcu pumnul: în palma însângerată se afla un cercel de argint în formă de lacrimă, de care atârna o bucăţică de carne.

Adună cărţile broşate şi se îndreptă spre lumea celor vii.

DOISPREZECE

Limuzina neagră înainta încet pe Division Street, făcându-şi loc în traficul aglomerat. Coti la dreapta, spre piaţa tribunalului. Acolo, la baza treptelor, un grup de vreo zece ziarişti şi patru care de televiziune, printre care unul de la canalul CNN, aşteptau cu nerăbdare sosirea criminalului deja notoriu. Stampler stătea pe bancheta din spate a limuzinei, cu cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare. Purta un costum albastru- închis, cămaşă albă, cravată vişinie şi o pereche de mocasini cu jumătate de număr mai mari, în care îndesase ziare. Era încadrat de Vail şi de şeful poliţiei din oraş. În faţă şedeau doi poliţişti, dintre care unul conducea maşina.

— Da' ştiu că eşti celebru, puştiule, nu glumă, constată şeful poliţiei.

— Mda, „Marele Circ"... zise Vail dispreţuitor. Fii atent, Aaron, iată ce va urma...

— Ştiu ce este aceea o trimitere în judecată, domnule Vail. Noi vom intra în sala de judecată, unde procurorul va citi acuzaţia împotriva mea.

— Aşa este. Te va acuza de omor deosebit de grav.

— Da, domnule.

— Asta-nseamnă, că vor urmări să-ţi dea pedeapsa capitală.

— Mi-a spus gardianul.

— S-a grăbit să-ţi dea vestea cea bună, nu?

Aaron zâmbi:

— Bănuiesc că da.

— Să ştii că am fi putut intra prin spate, evitând bâlciul ăsta. Dar cred că e vremea să te arăţi presei. Sunt convins că toţi se aşteaptă să vadă un Dracula. Le vom oferi o mică surpriză.

— Vă mulţumesc pentru costum şi pentru celelalte.

— A trebuit să ghicesc lungimea pantalonilor.

— Îmi vin la fix. N-am avut nişodată un costum aşa de bun.

— Arăţi bine, Aaron. Vreau să arăţi destins, dar nu chiar cu zâmbetul pe buze. Te vor sâcâi, îţi vor băga microfoane sub nas, te vor asalta cu tot felul de întrebări. Ignoră-i. Nu sufla o vorbă. O să trecem cu bine, vei vedea.

— Da, domnule.

— Acum nu ţi se va cere să depui vreo mărturie. Dacă judecătorul îţi va pune vreo întrebare, mă laşi pe mine să răspund.

— Eu să nu-i spun nimic?

— Nici un cuvânt. Pe toată durata audierii vreau să rămâi mut ca peştele.

Vail îşi petrecuse după-amiaza precedentă în biblioteca juridică a oraşului, în căutare de cazuri care să-i sprijine cererile pe care intenţiona să le prezinte judecătorului. În una din ele plănuia să respingă utilizarea în proces a fotografiilor legiste,

care ar fi provocat cu siguranţă o puternică reacţie emoţională în rândul juriului. Cunoscându-l însă pe Shoat, nu-şi punea mari speranţe în acest sens. La micul dejun, Vail îşi desfăşurase planul de atac în faţa prietenului său, judecătorul.

— E strategia ta, Martin, îi răspunsese acesta.

— Adică?

— Adică nu am intenţia să-ţi sugerez nimic.

— Dar ai rezerve?

— Cum bine ştii, pentru orice problemă există o sută de soluţii. Unul dintre motivele pentru care te admir este că iei hotărâri instinctiv, îndeplinindu-le cu pasiune. Ceea ce-i sperie pe adversarii tăi, chiar şi pe unii judecători, este că intri în scenă cu vitejia unui luptător care crede în cauza lui şi în victorie, iar sentimentul ăsta inspiră teamă. Pe deasupra, eşti un avocat strălucit. În concluzie, chiar dacă uneori nu sunt întru totul de acord cu tine în anumite aspecte juridice, n-aş îndrăzni să-ţi critic stilul.

Cu această ocazie, judecătorul îi dăduse două recomandări de procedură nepreţuite, ce urmau să facă parte din tactica lui Vail. Strategie şi tactică, acesta era modul în care Vail aborda lupta. Strategia presupunea prezentarea unui tânăr plăcut şi inteligent în faţa instanţei, urmând apoi două întrebări: ar fi putut el comite o asemenea faptă?

Dacă da, atunci din ce motiv? Prin tactică ar fi pus întrebarea: „Este Aaron vinovat?" şi nu „Este el nevinovat?" – atenuând astfel prejudecata juriului împotriva lui Aaron.

— Sunt convins că îi vei da bătăi serioase de cap lui Shoat, îi spusese judecătorul. Apoi izbucnise în râs. Nu-l aprecia pe Harry-Călăul, considerându-l un politician cu suflet împietrit, pus să îndeplinească o misiune ce presupunea compasiune şi înţelegere.

— Îl cunoaşteţi pe judecător? întrebă Aaron, întrerupându-i gândurile lui Martin.

— Da, îl cunosc. Nu-ţi fă griji din pricina lui. Judecătorul e ca un agent de circulaţie: păstrează ordinea şi hotărăşte ceea ce e admisibil şi inadmisibil din punct de vedere legal. Juriul e cel care trebuie să te preocupe. El decide ce probe ia în considerare, ce martori sunt credibili şi, în final, dacă eşti vinovat sau nu. În acest moment, viaţa ta e în mâinile a doisprezece oameni... care nici n-au fost încă aleşi.

— Mă cam sperie.

— Fii liniştit, mai înfricoşător de-atât nu poate fi.

Îşi croiră drum printre reporterii înarmaţi cu microfoane, camere video, reportofoane şi aparate de fotografiat, care-i asaltau cu tot felul de întrebări.

— Tu l-ai omorât?

Tu l-ai omorât? îşi zise Vail bănuitor. *Cine dracu a pus întrebarea asta?*

Cei trei reprezentanţi ai poliţiei le deschideau drum, în timp ce Vail, încheind grupul, arbora bine cunoscuta-i carte de vizită pe care era scris: „Nici un comentariu". Mulţimea îi urmă în sala de judecată, vânându-şi locurile în sectorul rezervat presei. Printre gazetari se afla şi Jack Connerman. Stătuse deoparte, amuzându-se în faţa spectacolului. Îşi găsi un loc alături de E. J. Odum, vechi ziarist la *Tribune,* care publica articole cinice şi rigide din viaţa tribunalelor. Connerman era un irlandez scund, cu faţa veşnic roşie şi cu un început de burtă. Cu doi ani în urmă, fusese propus pentru Premiul Pulitzer. Cum nu câştigase, părăsise ziarul, preferând să lucreze la *City Magazine,* unde câştiga mai bine şi putea să scrie cu mai multă subiectivitate. Îşi câştigase mulţi adepţi, vânzarea bună a revistei datorându-se articolelor lui.

— Ce părere ai? îl întrebă el pe Odum.

— E doar o trimitere în judecată, nu *anatomia unei crime.* Doamna procuror îl va acuza, iar Vail

va pleda pentru „nevinovat", fiindcă n-are încotro. Nu-i nici o filosofic

— Cu Vail nu ştii niciodată la ce să te-aştepţi.

— E doar o trimitere în judecată, repetă Odum.

Harry Shoat aştepta din uşa biroului ca sala să se umple, pentru a-şi face intrarea. Cu o seară înainte cinase împreună cu Roy Shaughnessey.

— Ascultă, Harry, vrei să ajungi judecător la Curtea Supremă? Atunci, ascultă-mi sfatul: las-o mai moale. Porecla asta de Harry-Călăul nu e-n avantajul tău.

— Dar ce-ai vrea să fac? Să spun bancuri?

— Pentru Dumnezeu, nu-ţi cer să te mânjeşti cu cremă de ghete pe faţă şi să cânţi bluesuri. Gândeşte-te că-l avem în mână pe Vail, aşa că-ţi poţi permite să fii puţin binevoitor.

— Binevoitor?

— Da. Pauză. Binevoitor.

Binevoitor! Era vorba de o trimitere în judecată, de o procedură strictă şi-atât. Unde începea bunăvoinţa?

Alvin McCurdy, aprodul, constată că sala era plină. Nici nu era de mirare, aşa se-ntâmpla de fiecare dată când Vail intra în scenă.

— Ridicaţi-vă, intră Curtea! porunci el, în timp ce Shoat îşi ocupă locul, aranjându-şi obiectele în ordine pe masă: agenda, creioanele, termosul cu apă, paharul şi, în sfârşit, cel mai îndrăgit instrument: ciocănelul. Lângă ciocănel puse şi o riglă din oţel. Potrivindu-şi ochelarii cu rame de metal, spuse:

— Chemaţi primul caz.

— *Statul* versus *Aaron Stampler.*

— Este toată lumea prezentă?

— Da, domnule, răspunse McCurdy.

Shoat privi peste ochelari. Ca de obicei, Venable era fermecătoare în taiorul ei cenuşiu, cu părul strâns în coc. Prin contrast, Vail purta o

jachetă de tweed, pantaloni de doc, o cravată aproximativă şi bretele roşii.

— Observ, domnule Vail, că n-ai mai dat pe la frizer de când ne-am văzut ultima oară.

— Am fost foarte ocupat, răspunse Vail, zâmbind cu înţeles.

— Sper că până la proces îţi vei găsi puţin timp. Sunteţi gata?

— Da, domnule judecător.

— Doamna procuror?

— Da, onorată instanţă. Statul îl acuză pe Aaron Stampler de omor deosebit de grav, respectiv pe data de douăzeci şi şase februarie 1983, în jurul orei zece seara, în acest oraş, numitul Stampler l-a ucis cu premeditare, prin înjunghiere, pe reverendul arhiepiscop Richard Rushman. Având în vedere natura crimei, solicităm respingerea eliberării pe cauţiune.

— Ce mărturiseşte clientul dumitale, Vail? întrebă Shoat.

— Onorată Curte, cu îngăduinţa dumneavoastră, doresc să înaintez cererea, conform căreia clientul meu să fie transferat la Spitalul de Stat de Psihiatrie Daisyland, pentru un examen psihiatric, *înainte* de a i se aduce vreo învinuire.

— Omor deosebit de grav, domnule judecător. Nici o concesie! strigă Venable. Avem dovezi din abundenţă pentru a sprijini acuzaţia.

— Sunt de acord, răspunse Shoat. Învinuirea este profund întemeiată. Analiza ei rămâne în sarcina juriului. Domnule Stampler, înţelegi acuzaţia care-ţi este adusă?

Tânărul îl privi pe Vail, care spuse:

— Domnule judecător, clientul meu refuză să răspundă, temându-se că orice va spune îl va incrimina.

Judecătorul şi Venable rămaseră înmărmuriţi.

— Acuzatul refuză să răspundă dacă înţelege învinuirea? întrebă Shoat surprins.

— Da, domnule judecător. Până când vom deţine rezultatele unui examen psihiatric, se va abţine să răspundă la întrebări şi să facă declaraţii.

— Asta-i o noutate. Doreşti cumva vreo garanţie în acest sens?

— Nu, domnule. Având însă în vedere publicitatea excesivă la care este supus clientul meu, ca şi natura crimei de care este învinuit, am dori ca procesul să fie încredinţat unei alte instanţe.

— Se respinge! strigă Shoat în momentul în care Vail termină fraza.

— Cer excepţie.

— Luat la cunoştinţă. Altceva?

— Domnule judecător, domnul Stampler a suportat câteva ore de interogatoriu din partea poliţiei şi a reprezentanţilor procuraturii înainte să mi se fi repartizat cazul. De aceea consider că drepturile nu i-au fost respectate.

— A fost înştiinţat de drepturile lui? o întrebă Shoat pe Venable.

— Da, domnule judecător. I s-au luat trei interogatorii, fiind înştiinţat de fiecare dată.

— A renunţat la drepturi?

— Da, domnule. Avem trei declaraţii semnate de deţinut, în care este de acord să le vorbească ofiţerilor de poliţie în absenţa unui avocat.

— Domnule Vail, după cum vedeţi, împricinatul a fost instruit în privinţa drepturilor sale, renunţând la ele de bunăvoie. Dacă doreşti, putem verifica aici şi acum.

— Nu este necesar. Clientul meu nu neagă acest lucru. Ceea ce obiectez eu este faptul că a fost interogat *înainte* de a avea, măcar, un avocat.

— Dumneata ai primit cazul în dimineaţa ce a urmat crimei.

— Când el fusese interogat de două... două ori, continuă Vail, ridicând două degete. Stătea sprijinit de masa lui, cu gleznele încrucişate şi cu degetele mari agăţate de bretele.

Shoat oftă:

— Cred că despicăm firul în patru, domnule avocat. Nu văd aici vreo violare a drepturilor.

— Este în joc viaţa unui om, domnule judecător. Consider că merită să despicăm câteva fire.

— Sunt convins că aşa consideri, îşi arătă Shoat exasperarea.

— Domnule judecător, interveni Venable, am aici înregistrări ale interogatoriilor. Dacă nu există obiecţii, aş dori să vi le prezint.

— Obiectez, domnule judecător! strigă Vail. Cer ca toate interogatoriile ce au fost luate înaintea venirii mele să fie declarate nule.

— Pe ce temei?

Ţinând un volum deschis în mână, Vail îşi părăsi locul, apropiindu-se de masa judecătorului.

— Permiteţi-mi să vă atrag atenţia asupra cazului *Statul Nebraska* versus *Flannery,* dezbătut de Curtea Supremă, volumul 43, pagina 685. Curtea a hotărât că domnişoara Flannery a fost privată de drepturi, cu toate că renunţase la ele, pe motiv că în momentul arestării ceruse un avocat, solicitarea nefiindu-i îndeplinită timp de optsprezece ore. În acest interval, ea a fost supusă unor interogatorii deosebit de dure, în urma cărora a cedat nervos, mărturisind că este vinovată. Astfel, Curtea a decis că drepturile i-au fost violate, ea neprimind sprijinul unui avocat *înainte* de-a fi anchetată. Aş completa că, în cazul nostru, odată solicitat un avocat, nici o acţiune nu este valabilă până la sosirea acestuia. De fapt, nu există vreun aspect incriminatoriu în aceste interogatorii; este însă o problemă de principiu.

— Să fim serioşi, spuse Venable pe un ton dispreţuitor. Ce principiu? I s-au citit de trei ori drepturile, i s-a atribuit unul dintre cei mai buni avocaţi din întregul stat.

— O, vă mulţumesc, doamnă procuror, răspunse Vail.

Venable îi aruncă o privire, apoi continuă:

— Şi din aceste interogatorii reiese clar că Stampler a înţeles acuzaţiile... Ştia...

Vail revenise la masa lui. Fluturând acum raportul dactilografiat, o întrerupse din nou:

— Domnule judecător, vă rog să reţineţi faptul că Stampler a declarat de opt ori, inclusiv cu ocazia arestării, că este nevinovat. Citez din transcriere, pagina 1, următorul dialog consemnat după ce locotenentul Stenner i-a enunţat clientului meu drepturile:

STENNER: Ai un avocat?

STAMPLER: Nu, domnule.

STENNER: Doreşti să ţi se repartizeze unul din oficiu?

STAMPLER: Da, domnule, aş dori foarte mult.

— Nu uitaţi *Nebraska* versus *Flannery,* domnule judecător. Poliţiştii ar fi trebuit să se oprească acolo până când Stampler ar fi fost reprezentat din punct de vedere juridic.

— Acuzatul a semnat *trei* renunţări! insistă Venable.

— A ştiut oare ce semnează? Domnule judecător...

Shoat ridică mâna. O privi pe Jane Venable:

— Doamnă procuror, respect punctul dumneavoastră de vedere şi nu intenţionez să sugerez că aţi violat în vreun fel drepturile deţinutului. Cu toate acestea, domnul avocat ne-a demonstrat că există precedente în această problemă. Cred, de asemenea, că ar fi bine să porniţi amândoi de pe poziţii egale, aşa că voi susţine obiecţia domnului Vail. Doamnă Venable, interogatoriile nu vor fi luate în seamă.

— Excepţie! exclamă ea.

— Se consemnează, răspunse Shoat, făcându-i semn grefierului. Altceva?

— Solicit transferul clientului meu la Daisyland pentru perioada precedentă procesului, în scopul efectuării unui examen psihiatric complex.

— Asta se poate face şi-aici, domnule judecător, sări Venable. De ce să-l trimitem aşa departe?

— Presupun că procurorul nu are obiecţii împotriva unui examen psihiatric, spuse Vail.

— Nici una. Obiectăm însă în privinţa transferului la Daisyland.

— Unul din motivele pentru care cerem acest transfer este publicitatea creată în jurul acestui caz. Pentru a-i face dreptate clientului meu, consider necesară punerea lui la adăpost de opinia publică. De vreme ce nu-l putem încredinţa unei alte instanţe, unica soluţie rămâne transferul lui la Daisyland.

— Nu văd cum s-ar reduce atenţia publicului prin mutarea lui. Cu toate acestea, dacă intenţionezi un consult psihiatric, Daisyland îmi pare cel mai potrivit loc, interveni judecătorul.

— Am dori să avem facilitat accesul la deţinut, spuse Venable pe un ton înţepat.

— De ce? Oricum nu vă va spune nimic. Nici chiar dacă-l întrebaţi cum îl cheamă.

— Ce-ar fi să ne păstrăm forţele pentru proces? încercă Shoat să fie „binevoitor".

— Obiectez împotriva transferării deţinutului, declară Venable.

— Se respinge, doamnă procuror. Nu găsesc nici un motiv împotriva transferului. În condiţiile în care deţinutul refuză să vorbească, nu aveţi nevoie să-l vizitaţi. Curtea decide transferul lui Aaron Stampler la secţia de criminalistică a Spitalului de Stat Daisyland, urmând să fie examinat de personalul spitalului.

— Cer, de asemenea, ca eu şi echipa mea să primim aprobare de vizite necondiţionate, spuse Vail.

— Se acceptă. *Altceva mai doriţi?* întrebă Shoat apăsat.

— Da, domnule judecător. Apărarea cere eliminarea, în cadrul procesului, a fotografiilor făcute de către medicul legist.

Venable sări în picioare, dar Shoat ridică mâna dreaptă, împiedicând-o să intervină.

În boxa rezervată presei, Connerman râdea. Se aplecă spre Odum, spunând:

— E dat naibii Vail. Începe judecata înaintea procesului.

— O să-l enerveze pe Shoat.

— Face asta de ani de zile.

— Scuzaţi-mă, doamnă Venable, spuse Shoat. Sunt sigur că obiectaţi în privinţa pozelor. Să-i permitem însă domnului Vail să se justifice. Domnule avocat?

— Nu numai că fotografiile vor incendia juriul, dar ele vor atrage subiectivism şi prejudecăţi. Fără să negăm comiterea crimei, considerăm că, în afară de un gros-plan, care să arate locul faptei, celelalte fotografii nu au nici o legătură cu vinovăţia ori nevinovăţia clientului meu.

Shoat o privi interogativ pe Venable.

— Domnule judecător, răspunse ea, pozele reflectă natura... *atroce* a crimei. Ajungând aici, îl privi ironică pe Vail. Aici nu e vorba de o simplă crimă, ci de un caz de mutilare, probabil chiar tortură. Juriul are dreptul să înţeleagă brutalitatea faptei. Dacă apărarea admite comiterea crimei, nu ar trebui să obiecteze împotriva folosirii fotografiilor în proces.

— Vă repet, domnule judecător; mi se pare de-a dreptul pervers să arătăm juriului, format din oameni normali, nesofisticaţi, o serie întreagă de poze morbide, îşi susţinu Vail punctul de vedere.

— Pozele redau adevărul, spuse Venable sec. În curând, apărarea va obiecta împotriva aducerii armei crimei în instanţă.

— În locul dumneavoastră nu i-aş da idei, răspunse Shoat, încercând să zâmbească. Cât despre poze, domnule Vail, vă vom examina cererea. Mai aveţi ceva de adăugat?

— Domnule judecător, spuse Vail, îmi permit să vă atrag atenţia asupra cazului *Statul Georgia* versus *Appleby,* din anul 1978, volumul 156, pagina 978, în care Curtea a hotărât că domnul Appleby, acuzat de viol, a fost nedreptăţit la trimiterea în judecată. Fiind retardat mintal, nu a înţeles acuzaţiile ce i s-au adus. Astfel, considerăm că domnul Aaron Stampler nu poate fi învinuit până când nu i se va stabili competenţa de a înţelege natura acuzaţiei.

— Chiar aşa? îşi ieşi Venable din fire. Şi ce-ai vrea să facem? Să-i dăm drumul?

— Nu, afirm doar că va intra de bunăvoie în secţia adecvată a spitalului de stat, pentru a fi examinat. Specialiştii vor hotărî dacă este apt pentru proces.

— Domnule judecător..., începu Venable.

— Codul statului Georgia, domnule judecător. *Statul* versus *Appleby,* interveni Vail, ridicând din umeri.

Shoat citi articolul prezentat de Vail. Îşi scoase ochelarii, se rezemă de spătar şi i se adresă resemnat doamnei procuror:

— Trebuie să recunosc, are dreptate.

— Se supune de bunăvoie examinării? mârâi Venable.

— Vă înţeleg consternarea. De aceea v-aş sugera să procedaţi cât mai curând la alcătuirea unui juriu şi apoi la definitivarea acuzaţiei, pentru a se putea începe procesul de îndată ce domnul Stampler va fi examinat. Între timp, Curtea stabileşte data procesului pe douăzeci şi şase aprilie – Shoat zâmbi către amândoi – scurt şi cuprinzător.

— Domnule judecător, se grăbi Vail. Cu respect cerem Curţii acordarea a minimum

nouăzeci de zile pentru pregătirea procesului.

— Marţi, douăzeci şi şase aprilie, ora nouă dimineaţa, domnule Vail. Aveţi timp berechet.

— În acest caz, obiectez.

— Împotriva a ce? întrebă Shoat.

— Împotriva stabilirii datei.

— Pe ce vă întemeiaţi? explodă Shoat.

— Temeiul este acela că domnul Stampler nu este acuzat de nici o crimă, astfel încât nu aveţi cum stabili data vreunui proces contra lui.

În boxa presei, Connerman abia îşi putea stăpâni hohotele de râs care-i dădeau ghes.

— Superb! şopti el.

Shoat îl privi pe Vail. Venable se pregăti să obiecteze, dar îşi dădu seama că Vail avea dreptate; judecătorului îi era imposibil să hotărască judecarea cuiva căruia nu i se aducea nici o acuzaţie oficială.

— De ce nu l-am elibera? tună ea către Vail. Poate data viitoare îi vine de hac unui cardinal, sau chiar Papei!

— De ce nu unei doamne procuror? îi întoarse Vail lovitura cu un zâmbet.

Shoat îşi dădu seama că scăpase hăţurile. Apucă rigla de otel, o ridică, plesnind în masă cu toată forţa. Atât Vail, cât şi Venable încremeniră. Judecătorul se ridică, aplecându-se peste masă, spre cei doi:

— Ajunge! Dacă aveţi ceva de spus, vă adresaţi mie, aţi înţeles? Nu voi permite ca acest proces, dacă mai apucă vreodată să aibă loc, să se transforme într-un joc de-a câinele şi pisica. Deci, hotărăsc următoare-le: domnul Stampler va fi examinat la spitalul de stat; procurorul va formula acuzaţia oficială, împreună cu juriul; orice informaţie obţinută de la domnul Stampler înaintea implicării domnului Vail este inadmisibilă în faţa juriului şi a Curţii. Alte întrebări? Bun. Aprod, cazul următor!

— Le-a copt-o iar! exclamă Connerman încântat.

— Ce le-a copt? întrebă Odum pe un ton blazat.

— Păi, în clipa asta acuzarea nu-l poate reţine pe Stampler, căci l-a obţinut spitalul. Interogatoriile au fost anulate, la fel cum vor fi, probabil, şi pozele. Stampler nu e acuzat de nimic, iar Vail nu mai e înghesuit de timp; examenul psihiatric poate dura şi-o lună.

— Ei şi? Mare scofală! Vail şi-a obţinut cele nouăzeci de zile.

— Gândeşte-te puţin: dacă doctorii îl găsesc pe Stampler inapt pentru proces, băiatul va fi internat la balamuc, scăpând de scaunul electric, adică exact ceea ce doreşte Vail.

— Acum ce se va întâmpla? îl întrebă Aaron pe Vail, în timp ce ziariştii se-mbulzeau spre ei.

— În primul rând, ieşim de aici, îi răspunse Vail, îndemnându-l pe şeful poliţiei, care-i însoţi spre ieşire.

Goodman li se alătură, încadrându-i din spate.

— Aaron, ţi-l prezint pe Tom Goodman, asistentul meu. Lucrăm împreună la cazul tău.

— Da, domnule, spuse băiatul, dând mâna.

— Ai înţeles că vei fi mutat la Daisyland?

— Da, domnule.

— Ai auzit vreodată de Daisyland?

— Da, e un azil de nebuni.

— Ei bine, oficialităţile sunt mai generoase ca tine: l-au numit Institutul de Stat pentru Sănătate Mentală. Important e că acolo vei avea condiţii bune şi vei fi îngrijit ca pacient, nu ca deţinut.

— Mi se pare în regulă.

— Ai încredere în mine, băiete. Face parte din plan.

— Plan?

— Nu-ţi fă probleme. Voi afla când te mută acolo. Înainte să pleci, vom sta mai mult de vorbă.

Avem psihiatrul nostru care te va examina. Îl cheamă dr. Arrington.

— Veniţi şi dumneavoastră?

— Bineînţeles. Acum, Tom are o întrebare pentru tine.

Vail întinse palma în care ţinea cercelul.

— Aaron, recunoşti cumva cercelul ăsta? întrebă Goodman.

Aaron îl privi atent, apoi îşi scutură capul.

— Nu cunoşti pe nimeni care poartă asemenea cercei?

— Nu, domnule. De unde-l aveţi?

— L-am smuls din urechea cuiva, în standerul tău.

— La mine?

— Da. M-a atacat în timp ce cercetam locul. Aveai acolo ceva de valoare?

— Un aparat de radio şi câteva cărţi.

— Ţi-am recuperat cărţile, restul fusese luat deja când am ajuns eu acolo.

— N-aveam mare lucru, spuse Aaron cu tristeţe.

— Îţi păstrăm noi cărţile.

— N-are rost. Le-am citit. Ştiţi, era plăcut să am câteva cărţi.

— Precis au o bibliotecă la Daisyland, spuse Vail. Să sperăm că vei avea timp să citeşti.

Băiatul zâmbi fericit:

— Mă bucur să aud asta, domnule.

Două zile mai târziu, Aaron Stampler era incriminat de marele juriu pentru omor deosebit de grav.

Vail şedea la biroul său. Privirea îi rătăcea peste fotografiile crimei, pe care le prinsese în ace pe un panou rezemat de bibliotecă. La o ceaşcă de

cafea, studia impactul vizual asupra pozelor. Era convins că Shoat nu va accepta excluderea lor.

Pierdut în contemplaţii, nu observă taxiul oprit în faţa casei, nici persoana care coborî, ţinând o servietă sub braţ şi câte o valiză în fiecare mână. Soneria îl trezi la realitate. Înainte de a se ridica, auzi uşa deschizându-se şi închizându-se la loc. În birou îşi făcu apariţia o femeie drăguţă, în jur de treizeci de ani, cu obrajii îmbujoraţi de ger.

— Domnul Vail? întrebă ea timid.

— Da?

— Sunt Molly Arrington.

Femeia îl privi încurcată.

— Am fost chemată de judecătorul Spalding, explică ea. Sunt dr. Molly Arrington, de la Clinica Justine.

TREISPREZECE

Vail rămase încremenit. Femeia stătea în uşă, descumpănită.

— Presupun că ştiaţi de sosirea mea.

— Sigur că da. Însă nu... vă aşteptam atât de târziu.

Se ridică zâmbind:

— Scoateţi-vă paltonul şi luaţi loc.

Musafira îşi dezbrăcă mantoul, dezvăluind o siluetă măruntă şi delicată; apoi îşi netezi cu ambele mâini fusta cenuşie de stofă.

— Mă scuzaţi pentru ora înaintată. Autobuzul a întârziat la Indianapolis. Am pierdut avionul.

— Autobuzul?

— Este unicul mijloc de transport la Winthrop, Indiana. Acolo este Clinica Justine. Nu cred c-aţi auzit de ea.

Avea un ten de adolescentă, ochi frumoşi, albaştri, iar părul castaniu-deschis era tăiat drept,

deasupra umerilor. Vocea îi era atât de fragilă, încât părea aproape o şoaptă.

— Nu, n-am auzit, răspunse Vail, dar asta nu înseamnă nimic. Nu mă pricep la psihiatrie.

— Înseamnă că suntem chit. Nici eu nu ştiu nimic despre drept.

Minunat, se gândi Vail. *O amatoare timidă – exact ceea ce ne trebuia.*

— Toate s-au întâmplat atât de repede, încât nici n-am avut timp să-mi găsesc o cameră, spuse ea. Imediat după ce am primit telefonul judecătorului Spalding, consiliul a organizat o şedinţă fulger, pentru a-mi aproba plecarea. N-a fost o problemă. De fapt, ideea i-a incitat. Va fi o experienţă excelentă pentru mine.

— La drept vorbind, eu aveam nevoie...

— De cineva mai experimentat?

Vail era puternic stânjenit. Scoase două ceşti din dulap şi le umplu cu cafea din ibricul cel mare.

— Ce-ar fi să ne apucăm de treabă? spuse el. Doriţi o ceaşcă cu cafea proaspătă? Sau ceva mai tare?

— O cafea mi-ar prinde bine.

— E vorba de un caz dificil. Pot să-ţi spun Molly? Eu sunt Martin sau Marty, cum îţi vine mai uşor.

— Îmi puteţi spune Molly. Îmi pare rău că nu am experienţă în domeniul juridic.

— Şi ce dacă? Nici eu n-am avut niciodată de-a face cu un psihiatru, nefiind implicat în vreun caz de asemenea gen. Hai să facem un târg: dumneata îmi dai lecţii de psihiatrie, iar eu dumitale lecţii de drept.

Îi întinse ceaşca. Deşi sfioasă, vocea ei sună acum fermă:

— Să ştiţi că nu mă supăr dacă preferaţi pe altcineva. Să fiu sinceră, nu ştiu cum arată o sală de judecată. În schimb, cunosc foarte multe despre comportamentele distonante, domnule Vail. Ca psiholog, ca psihiatru şi ca epidemiolog. Am

cercetat peste o sută de cazuri. Şi, ca un amănunt, aş prefera să nu-i numiţi pe aceşti oameni „nebuni".

— Corect. Dar cum să-i numim?

— Tulburaţi mintal. Dereglaţi mintal...

— Nu există un singur cuvânt pentru a-i defini?

Femeia îl privi câteva clipe, sorbi din cafea, apoi spuse:

— Vă convine termenul „ţicniţi"?

În primul moment, Vail nu ştiu dacă interlocutoarea lui era serioasă sau glumea. Apoi, neputându-se abţine, izbucni puternic în râs. Discretă, îl urmă şi ea.

— N-aş fi vrut să spun asta, şopti ea.

— Molly, să ştii că în prezenţa judecătorului, a asistentei mele, Naomi Chance, a detectivului meu, Tom Goodman, şi a mea poţi spune absolut orice ai chef. Noi aşa lucrăm. Întrebarea este: vrei să lucrezi cu noi? Repet, e un caz împuţit.

— Articolele pe care le-am citit în ziare nu erau prea explicite.

— Poliţiştii sunt afurisiţi, la fel ca procurorul. Intenţionează să-l aşeze pe băiat în scaunul electric. Iar noi trebuie să-l oprim.

— Cât e de grav?

Ca răspuns, Vail îndreptă lampa de birou spre panoul cu fotografii. Molly nu reacţionă, ceea ce-l surprinse. Cuprinse întâi panoul cu privirea, apoi se apropie, îngenunche şi studie pozele atent, una câte una.

— Dacă le vede juriul, puştiul e ca şi mort, spuse Vail.

— Pozele sunt extrem de grăitoare, răspunse ea, în timp ce se ridica, dar nu dădu nici o explicaţie, iar Vail nu ceru lămuriri.

— Când îl pot vedea?

— Azi-dimineaţă a fost transportat la Daisyland. Te-aş ruga să-l vizitezi mâine. Cu cât

începi mai repede treaba, cu atât e mai bine. Nu prea avem timp.

— Cât?

— Mai puţin de două luni.

— Am petrecut două luni încercând să smulg un „bună dimineaţa" unui pacient, spuse ea cu un zâmbet trist.

— Băiatul ăsta o să-ţi spună cu siguranţă „bună dimineaţa". De asta n-ai nici o grijă. Ce-ar fi să-l cunoşti chiar acum?

— Acum?

— Am înregistrat azi o discuţie cu el, explică Vail, arătând spre televizor. Ne putem uita, dacă nu eşti prea obosită.

— Păi... am bagajele aici. Am plecat aşa, pe grabă... N-am avut timp să-mi rezerv o cameră. Aş dori să sun la un hotel mai întâi.

— Poţi face şi asta, sau... poţi rămâne aici. Sus am două camere de oaspeţi, fiecare cu baie separată, se pot încuia pe dinăuntru. Bucătăria e la parter, iar ibricul e întotdeauna plin cu cafea. Îţi putem găsi şi mâine o cameră.

— Nu vreau să vă incomodez...

— Nu mă incomodezi deloc.

— În cazul ăsta, cred că mi-ar plăcea foarte mult.

— Haide, îţi duc bagajele sus. Precis eşti moartă de oboseală. Ne putem uita la casetă şi mâine.

— Nu. Îmi arunc doar cu puţină apă pe faţă şi-mi pun papucii, spuse ea hotărâtă. Vreau să văd caseta. Şi... aveţi poate puţin bourbon?

— Ne trebuie un mobil, spuse Vail. Vreau să-l găseşti dumneata înaintea lor. Să sperăm că nu vor fabrica unul. În acest caz, noi trebuie să accentuăm pe iresponsabilitate. Dacă ne-o iau înainte, suntem în încurcătură. Aşa că, înainte de toate, vreau să-ţi

dai seama dacă Aaron a avut vreun motiv de a-l omorî pe Rushman; evident, *dacă* l-a omorât el.

Molly şedea dreaptă pe scaunul ei, sorbindu-şi băutura.

— Credeţi că el a făcut-o?

— Da, răspunse el aprinzându-şi o ţigară.

— Şi cu toate astea îl apăraţi?

— Regula numărul unu, Molly: clientul este nevinovat până la proba contrarie. Nu contează ceea ce credem noi, ci ceea ce crede juriul. Bineînţeles, în calitatea mea, încep întotdeauna prin a presupune că e vinovat.

— De ce?

— Pentru că de aceea are nevoie de mine.

— E un punct de vedere foarte cinic.

— Nu cinic, ci practic. Dacă-mi pot dovedi mie însumi că Aaron Stampler nu l-a ucis pe episcop, atunci pot convinge şi Curtea.

— Şi dacă nu puteţi? Vail ridică din umeri:

— Toată lumea îl consideră pe Stampler vinovat. Deci, eu trebuie să-i dejoc planul procurorului; trebuie să anticipez punctul său de vedere, dovedindu-l pe al meu în acelaşi timp. Aici intri dumneata în joc.

— Nu înţeleg.

— Procurorul de district e foarte pornit. Iar doamna procuror e o adevărată şerpoaică.

— Cum o cheamă?

— Jane Venable. E strălucită. În plus, are motive personale: am înfrânt-o într-un proces acum doi ani şi e dornică să-şi ia revanşa. Judecătorul Shoat nu mă place. De altfel, toţi vor să-mi pună pielea pe băţ.

— Ştiu, spuse ea. Am citit articolul din *City Magazine.*

— Nu crede orice citeşti.

— Mi s-a părut foarte măgulitor din punct de vedere profesional. Şi foarte impersonal totodată.

— Prefer aşa.

— De ce?

Vail tăcu, întrebându-se dacă nu cumva Molly începuse să-l analizeze psihic. Apoi îi sugeră subtil:

— Aş dori să ne concentrăm asupra clientului meu.

— E cam greu. Sunteţi atât de... pătimaş.

— Pătimaş?

Molly păru puţin stânjenită de reacţia lui faţă de acest cuvânt.

— Aşa reiese din articol.

— *Cumva* trebuie să fiu. Lumea din oraşul nostru nu presupune doar că Aaron ar fi vinovat. Toţi vor să-l vadă mort.

— Credeţi că asta se va întâmpla? Adică va fi executat?

— Sigur. Noi vrem dreptate, publicul vrea răzbunare. Când cineva e acuzat de crimă, mai ales de una gravă, în sala de judecată vei observa întotdeauna, în spatele procurorului, un personaj cernit: soţia, mama, tatăl sau fratele victimei, cerând răzbunare. O sală de judecată e ca o groapă cu lei. Iar noi avem datoria să nu-l lăsăm pe împricinat să fie aruncat înăuntru.

— Astfel vă vedeţi clienţii? Sub formă de sacrificii umane?

— Molly, ştiu legea la perfecţie, dar sunt al naibii de pragmatic.

— Şi agresiv...

— Absolut.

— Cu idei fixe...

— Eu numesc asta concentrare.

— Cinic...

— Este o însuşire esenţială: nu crede pe nimeni, nu crede nimic. Nu crede ceea ce vezi, nici ceea ce auzi, nici ceea ce citeşti. Şi, pentru Dumnezeu, nu te încrede în nimeni.

— Toate astea par... nu ştiu cum.

— De prost gust. Legea e de prost gust. Crima e de prost gust. La fel sunt jaful, violul, atacul, delapidarea, divorţul. Obişnuieşte-te cu

ideea asta. Nu căuta aici etica, fii doar mulţumită când o găseşti. Nu căuta dreptatea, roagă-te să primeşti măcar un dram. Nu încerca să înnobilezi nimic. Lasă-i pe scriitori s-o facă.

— Se pare că am o grămadă de-nvăţat.

— Să ai grijă de Aaron, răspunse Vail cu un zâmbet liniştitor. De judecător şi de juriu mă ocup eu. În ochii curţii, crimele se împart în două categorii: *malum in se* şi *malum prohibitum.* Cele mai grave sunt prima categorie, înseamnă „răul în sine": răul moştenit, omorul, violul, mutilarea. *Malul prohibitum* presupune restul prejudiciilor, de la spargere la delapidare. Noi avem de-a face cu *malum in se,* doctore. Pentru aşa ceva se va cere o pedeapsă pe măsură.

— Adică electrocutarea, completă Molly.

Vail aprobă din cap:

— Bine-nţeles, nu ne încurcăm cu prizonieri, cum se zice. În afară de cazul în care putem demonstra că băiatul e nevinovat ori că era nebun de legat în momentul comiterii faptei.

— Există posibilitatea să fie nevinovat?

— Aşa susţine el.

— Susţine că nu l-a ucis pe episcop?

— Ce-ar fi să-l asculţi chiar dumneata? spuse Vail, strecurând caseta în aparatul video. E o convorbire scurtă, pe care am avut-o înainte de a-l transporta la Daisyland.

Vail porni aparatul. Pe ecran apăru imaginea lui Aaron de la talie în sus, şezând pe prici, într-o celulă. Era aplecat înainte, ţinându-şi coatele pe genunchi. Vail nu era în imagine, i se auzea doar vocea.

VAIL: Spune-ţi numele întreg, Aaron.
STAMPLER: Aaron Luke Stampler.
VAIL: De unde eşti?
STAMPLER: Crikside, Kentucky.
VAIL: De când locuieşti în oraş?

STAMPLER: De doi ani. Am venit ici-şa în martie 1981.

VAIL: Unde ai făcut şcoala?

STAMPLER: Şcoala primară am făcut-o la Crikside. P'ormă am mers la liceu în Lordsville, care e la douăj' de mile de Crikside.

VAIL: Părinţii tăi trăiesc?

STAMPLER: Nu, domnule. Tata a murit de plămâni acu' patru ani. Mama a murit anul trecut. Frate-meu, Samuel, a murit într-un accident de maşină.

VAIL: Mai ai rude?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: Ai terminat liceul?

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: Cu ce grad?

STAMPLER: *(mândru)* În afar' de matematică, am fost elev de gradul A pe toată linia. Matematica nu mi-a plăcut nişodată, da' m-am descurcat şi-acolo.

VAIL: Când l-ai întâlnit prima oară pe episcopul Rushman?

STAMPLER: Cân' am venit în oraş, am întâlnit un băiat, Billy Jor-dan. El m-a dus la Savior House. Acolo era episcopul Rushman.

VAIL: Aţi fost prieteni? Vreau să spun: episcopul avea grijă de tine?

STAMPLER: Da, domnule. M-a dus în casă, mi-a dat de lucru pe la biserică, să câştig şi eu nişte bani. M-a ajutat şi să mă înscriu la cursuri prelungite.

VAIL: Cum sunt astea?

STAMPLER: Prin corespondenţă.

VAIL: Un fel de cursuri pentru începători?

STAMPLER: Aşa ceva.

VAIL: Când ai început cursurile?

STAMPLER: Toamna trecută. Episcopul zicea că-i păcat să nu merg mai departe cu învăţătura.

VAIL: Îţi place şcoala?

STAMPLER: Da, domnule. Mai mult ca orice, îmi place să-nvăţ, chiar dacă accentul meu îi face pe oameni să râdă.

VAIL: De aceea ai ales cursurile prin corespondenţă?

STAMPLER: Nu, domnule... erau mai ieftine. Şi p'ormă, aveam mereu câte ceva de lucru. Nu puteam să merg la ore.

VAIL: Ce-aveai de lucru?

STAMPLER: De-o pildă, acu' fac curăţenie la bibliotecă... adică făceam, înainte de...

VAIL: Aaron, ai avut probleme *de vreun fel* cu episcopul Rushman?

STAMPLER: Nu, domnule. Vroia să mă alătur Bisericii, iar eu învăţam pentru asta. Ne uitam la casetele cu slujbe, eu şi ministranţii.

VAIL: Nu eşti cam în vârstă pentru un ministrant?

STAMPLER: Era o cale bună să-nvăţ ce-nseamnă Biserica.

VAIL: Discutai despre asta cu episcopul?

STAMPLER: Da, domnule, şi citeam. Episcopul mă lăsa să-mprumut cărţi din bibliotecă, oşcând vroiam.

VAIL: Ce fel de cărţi?

STAMPLER: De toate. Şi am citit aproape tot.

VAIL: Dar discuţiile cu episcopul erau prietenoase, nu?

STAMPLER: Da, domnule. Discutam despre felurite soiuri de credinţă.

VAIL: Deci, nu eşti catolic?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: Mergeai înainte la biserică?

STAMPLER: *(ezită şi priveşte înapoi)* Da, domnule. Mergeam la Biserica lui Isus Hristos şi a Pocăinţei Veşnice.

VAIL: Aşa se chema biserica? N-am mai auzit numele ăsta.

STAMPLER: Era un predicator de prin părţile alea, domnule Vail.

VAIL: Aşadar, episcopul Rushman te-a ajutat să-ţi prelungeşti studiile, să intri la Savior House, să-ţi găseşti o slujbă şi te-a pregătit să devii catolic, poate chiar ministrant. A făcut multe pentru tine, nu-i aşa?

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: Şi niciodată n-aţi avut vreo neînţelegere?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: Nici când ai plecat de la Savior House?

STAMPLER: Nu, domnule. El ş-a dat sama că e timpul să plec.

VAIL: Aaron, tu înţelegi de ce te afli aici?

STAMPLER: Da, domnule. Se zice că l-am omorât pe episcopul Richard.

VAIL: Ştii ce ţi se va-ntâmpla?

STAMPLER: Da. Merg la Daisyland, ş-acolo or să hotărască dacă sunt nebun sau nu, ca să mă judece.

VAIL: Şi înţelegi cât e de gravă situaţia?

STAMPLER: Sigur. S-ar putea să mă execute.

VAIL: Povesteşte-mi despre seara în care a fost ucis episcopul. Erai în apartamentul lui, nu-i aşa?

STAMPLER: Da, domnule. M-am dus acolo cu ministranţii. Ne-am uitat la casetă, p'ormă am servit nişte răcoritoare, Coca-Cola şi prăjituri, ş-am discutat despre religie.

VAIL: Cât era ceasul?

STAMPLER: Păi, nu ştiu exact, n-am ceas. Cre' că era vro opt. Am stat acolo cam o oră jumate. Socotesc c-am plecat de acolo pe la nouă jumate.

VAIL: Şi cu cine erai?

STAMPLER: Eram cu Peter, cu John, cu Billy şi cu Sid.

VAIL: Toţi locuiesc la Savior House?

STAMPLER: În afară de Billy şi de mine.

VAIL: Care le sunt numele de familie?

STAMPLER: Acolo nu folosim numele de familie, domnule Vail.

VAIL: Nu le cunoşti numele de familie?

STAMPLER: *(clătinând din cap):* Nu, în afară de Billy Jordan.

VAIL: Unde locuieşte?

STAMPLER: Are un stander, ca şi mine, în caverne.

VAIL: Bun. Deci ai plecat din apartamentul episcopului pe la nouă treizeci. De ce te-ai întors?

STAMPLER: Nu m-am întors. M-am dus jos, în bibliotecă, să-mprumut o carte.

VAIL: Cât timp ai stat acolo?

STAMPLER: *(ezitând)* Nu sunt sigur...

VAIL: De ce nu eşti sigur?

STAMPLER: *(agitat)* Pen'că... nu-mi amintesc, nu am ceas. Citeam *Almanahul bietului Richard,* de Benjamin Franklin. Ş-am auzit zgomot sus, aşa că am urcat şi l-am strigat pe episcop, da' nu mi-a răspuns nimeni. Muzica era dată la maxim. Atunci am crăpat uşa şi... şi...

VAIL: Şi ce?

STAMPLER: Nu-mi aduc aminte.

VAIL: Nu-ţi aminteşti ce a urmat?

STAMPLER: Ştiu doar că stăteam acolo şi ţineam în mână cuţitul şi inelul... şi... episcopul era... era sânge peste tot, pe mine şi pe el şi... pe jos... şi... el sângera îngrozitor...

VAIL: Pe urmă ce-ai făcut?

STAMPLER: Cre'... cre' că m-am speriat şi-am luat-o la fugă, numa' că era cineva jos, aşa că am fugit prin uşa de la bucătărie, da' pe alee era o maşină de poliţie; eu am intrat iute înapoi, în biserică şi... şi...

VAIL: Şi te-ai ascuns în confesional?

STAMPLER: *(aprobă din cap).*

VAIL: Asta-i tot ce-ţi aminteşti?

STAMPLER: Vă jur, domnule Vail, mai mult nu ştiu.

VAIL: De ce n-ai aruncat cuţitul şi n-ai chemat poliţia?

STAMPLER: Pen' că eram speriat rău. Şi episcopul era tăiat tot... nu ştiu de ce. Am fugit.

VAIL: Aaron, cine mai era în cameră când te-ai întors sus?

STAMPLER: *(priveşte în jos şi îşi scutură capul)* Nu ştiu.

VAIL: Ultima oară când am stat de vorbă mi-ai spus că te temi de persoana aceea.

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: Nu vrei să-mi spui cine e?

STAMPLER: Nu ştiu.

VAIL: *Nu ştii* cine era?

STAMPLER: *(clatină din cap).*

VAIL: Şi totuşi ţi-e teamă?

STAMPLER: *(priveşte spre Vail)* Dumneavoastră nu v-ar fi, domnule Vail?

Vail opri aparatul.

— Asta e, doctore. Ăsta-i tânărul pe care trebuie să-l apărăm.

Molly îşi puse paharul gol pe colţul biroului şi tăcu.

— Am o singură întrebare, Molly: e posibil ca povestea să fie adevărată?

Ea se uită câteva clipe la poze, apoi spuse:

— Da. Ar fi putut intra într-o „stare de refugiu", timp de trei-patru minute.

— Ce-i aceea „stare de refugiu"?

— E un fel de amnezie temporară. De pildă, un epileptic aflat în criză intră într-o asemenea stare. La fel un beţiv, care nu-şi mai aminteşte ce a făcut cu câteva ore în urmă, are ceea ce se numeşte o „stare de refugiu indusă chimic". În cazul lui Aaron e foarte posibil ca şocul să-i fi creat o „stare de refugiu".

— Cât durează, de obicei?

— În medie, cinci minute. Dar cunosc şi cazuri în care a durat şase luni.

— Şase luni!

— Da, e o manifestare a anumitor tipuri de personalităţi dereglate. Vă voi povesti ore întregi despre asta.

— Mă interesează foarte mult. Dar, până una-alta, din ceea ce mi-ai spus, rezultă că Aaron Stampler e posibil să susţină adevărul?

— Absolut.

PAISPREZECE

Goodman opri maşina în vârful dealului, se dădu jos şi cercetă împrejurimile. Înaintea lui, drumul cobora abrupt, între pereţi înalţi, populaţi cu pini, care străjuiau o vale îngustă. La picioarele sale, văzu drumul lung cam de jumătate de milă, mărginit de un torent zgomotos şi de o cale ferată într-o parte, iar în cealaltă, de stânca prăpastiei. De-a lungul şinei se înşirau case sărăcăcioase şi magazii, probabil aparţinând toate companiei miniere. Nu erau mai mult de şaptezeci de clădiri demodate ce urmau linia sinuoasă a văii. Praful negru depus de-a lungul anilor acoperise pereţii zugrăviţi; cu toate acestea, aşezarea păstra un aer îngrijit, de mândrie gospodărească.

Mai era ceva. Ceva ce Goodman nu putea defini. Apoi îşi dădu seama că locul acesta părea a fi în afara timpului. Da, asta era: lipseau antenele de televizor, firmele, panourile. Era ca şi cum trecuse dealul în alt secol.

Domnea o frumuseţe tristă, otrăvită de gazele mortale şi de praful de siliciu emanate din minele săpate adânc în măruntaiele acelor dealuri domoale. *Raiul şi iadul laolaltă,* gândi Goodman, fiind deodată atras înapoi în timp. Către Gary, statul Indiana, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă,

un loc diferit de acesta prin mărime şi accentul locuitorilor, şi totuşi ciudat de asemănător. O aşezare dominată de coşuri de fabrică în locul dealurilor, colorată în negru şi cenuşiu în loc de verde, Gary era la fel de mohorâtă. Acolo se topea oţel în furnale uriaşe, aici scoteau cărbune din pământ. Ameninţarea morţii bântuia însă la fel de persistent şi aici, şi acolo. Tatăl lui, Tweed, îşi pierduse viata, manevrând un cazan cu oţel topit. Zdrobit fizic şi psihic din cauza muncii grele îndelungate, nu se putuse mişca destul de repede. După moartea sa, Goodman, care avea pe atunci nouă ani, se mutase, împreună cu mama sa, la oraş. Nu avuseseră niciodată nimic. Totul aparţinuse companiei.

Aşa încât Goodman ştia la ce să se aştepte. Închişi, suspicioşi în faţa străinilor, locuitorii erau cu siguranţă greu de abordat. Luptându-se de o viaţă cu vremea, sărăcia şi cu geografia, erau oameni simpli, cu minţile stăvilite de munţi, de ceaţă, de teamă pentru lumea adevărată; visele şi speranţele le erau zăvorâte în coşciugele de antracit. Prăbuşirea, explozia, boala şi clima erau pentru ei cei patru călăreţi ai apocalipsei care le guvernau existenţa. Cu toate acestea, erau oameni credincioşi şi cinstiţi, cu teamă de Dumnezeu, gata să-şi dea viaţa pentru ţară şi pentru compania care-i hrănea, ucigându-i în acelaşi timp. Erau sarea pământului.

Pe micul indicator scria: CRIKSIDE, KENTUCKY, 212 LOCUITORI. Numărul fusese revopsit, o dată cu fiecare reducere a populaţiei. Cu timpul, tinerii părăseau localitatea, pornind în căutarea unei vieţi mai bune. Unul dintre ei fusese Aaron Stampler.

Goodman era frământat de întrebări. Nu cumva frustrarea îşi pusese amprenta pe imaginaţia acestui băiat inteligent, dornic de nou şi de libertate? Nu cumva valea aceasta sumbră îl

îmbolnăvise de o furie înăbuşită, ce se dezlănţuise într-un mod îngrozitor şi obscen?

Răspunsul începea de aici.

Goodman porni maşina, urmând drumul din faţa sa, care, mai departe, devenea strada principală din Crikside.

Magazinul de feronerie era o clădire joasă şi lungă, cu acoperiş de tablă. În interiorul slab luminat erau expuse topoare, lămpi cu petrol, atelaje. Urma farmacia Valensky, primăria – o construcţie din lemn, al cărei turn îi conferea mai degrabă aerul de biserică. Mai departe erau băcănia, o prăvălie numită Miranda's Emporium şi trei clădiri şubrezite, ce păreau a se sprijini una pe alta: un mic restaurant, flancat de un bar şi de un magazin cu băuturi.

CAFENEAUA ŞI BARUL SIMPSON, scria pe firma prăfuită. În continuarea restaurantului era o casă veche, în care-şi desfăşura activitatea AVERY DAGGETT, AVOCAT. Goodman se întrebă ce putea să facă un avocat în cătunul acela. Testamente pentru oameni săraci? Puţin probabil. Intentări de procese împotriva companiei? În nici un caz. Companiei îi aparţineau cu siguranţă toate bunurile şi sufletele de aici. Daggett se afla evident în slujba ei.

Era un orăşel cât o palmă, unde un joc de şah putea declanşa bârfe pentru o săptămână-ntreagă.

Goodman se hotărî să-şi înceapă cercetările pornind de la farmacie, dar era pustie, iar proprietăreasa, o femeie ursuză, refuză să lege vreo conversaţie. Pe plăcuţa de alamă, fixată lângă uşă, era gravat: CONCESIONAT DE KC&M. Acelaşi lucru se-ntâmplă la Miranda's Emporium. Din spatele prăvăliei, două femei, îmbrăcate în rochii simple, tricotate, îl priveau de după rafturile de marfă. Cea grasă, cu părul ondulat artificial – proprietara –, îl abordă politicos, dar înţepeni prompt îndată ce auzi numele lui Aaron Stampler. La ieşire, Goodman observă plăcuţa identică cu

cea de la farmacie. Traversă spre băcănie. Şi aici aceeaşi plăcuţă. Într-adevăr, după cum ghicise, KC&M deţinea întregul târg. Totul era concesionat. Nimănui nu-i aparţinea nimic. Oricine provoca neplăceri era probabil exilat, cu mâna goală.

Băcănia era o încăpere mare, aglomerată, deservită de un bărbat. Goodman se îndreptă spre o ladă frigorifică pentru băuturi răcoritoare. Vânzătorul îl remarcă şi veni spre el. Avea o barbă cenuşie, ochi mohorâţi şi tenul gălbejit al cuiva care petrece prea multă vreme în casă. Mâinile îi erau atât de firave, încât se puteau vedea venele şi muşchii. Îl cercetă pe Goodman cu o privire pătrunzătoare.

— Aveţi nişte Coca-Cola în lada asta? întrebă Goodman pe un ton prietenos.

— Doar Royal Crown. Trebuia să vină Jerome ieri, da' n-a putut.

— Merge şi Royal Crown.

Vânzătorul avea accentul specific celor din Apalahi, dar mai pregnant decât al lui Aaron. Scoase dopul unei sticle şi-i şterse gâtul cu şorţul său curat, înainte de a i-o întinde lui Goodman.

— Cât face?

— Cincizeci de cenţi. Săptămâna trecută i-a crescut preţul.

Goodman îi dădu un dolar. Pe tejghea era un borcan deschis, pe care era lipită poza unui bărbat. Sub poză, pe un bilet, fusese scris de mână: „Pentru înmormântarea lui Zachariah Donald decedat luni 14 februarie de infarct".

Semnele de punctuaţie lipseau cu desăvârşire din text. Borcanul era aproape plin cu monede de tot felul şi cu vreo cinci bancnote. Goodman puse restul primit în borcan.

— L-ai cunoscut pe Zach? întrebă vânzătorul.

— N-am avut plăcerea.

— Atunci eşti un om generos, călătorule.

— O nimica toată.

— Nu cred că mulţi străini ar face asta.

— Trec mulţi străini pe-aici?

— Eşti al treilea de când a-nceput anul. Ceilalţi s-au rătăcit. A trebuit să-i îndrum înapoi, prin Kreb's Knob, spre Zion. Te-ai rătăcit?

— Nu.

Vânzătorul se apucă să rânduiască mărfurile pe rafturi.

— Zach era fermier, spuse el, nu lucra în mină. Sus, pe Sackett's Ridge. Dacă mergi spre sud, treci pe lângă ferma lui. Bun gospodar.

— Trebuie să fie foarte greu să te ocupi cu asta pe-aici.

— Aşa-i. Moş Donald, ăsta era bunicul lui Zach, a pornit treaba. Se zice că se sufoca în mină. Asta-i poveste veche.

— Mda.

— Vrei să ronţăi ceva? Biscuiţi cu brânză?

— Da, mulţumesc.

Vânzătorul luă un pachet de biscuiţi de pe raft şi-l puse în faţa lui Goodman, pe tejghea.

— Face patruzeci de cenţi.

Goodman îi dădu un dolar, punând din nou restul în borcan.

— Dacă mai stai mult pe-aici, s-ar putea să-l înmormântăm pe Zach chiar mâine, zise vânzătorul, fără nici o intenţie de a glumi.

— Şi cât va costa înmormântarea?

— Nu ştiu sigur. Pe vremea asta, Charlie Koswalski, ăla de se ocupă cu pompele funebre, aduce gheaţă de la Balta Hoppy. O duce la el, în salonul pentru înmormântări, unde-l ţine pe Zach. Când se topeşte gheaţa din jurul lui Zach, Charlie adună toate borcanele astea, care s-au împărţit prin tot oraşul; banii adunaţi în ele, ăsta-i preţul pentru înmormântare.

— Foarte practic.

— Nu cre' că-l mai poate ţine pe Zach multă vreme. Au trecut deja patru zile.

— Adevărat.

— Doreşti o cameră? Poţi găsi alături, la Morgan's Crik.

— Nu caut o cameră. Aş dori să stau de vorbă cu doamna Stampler. O cunoaşteţi, nu?

— Da, da' ai cam întârziat.

— Cum adică?

— A murit, ia să vedem... În martie? Da, e aproape un an de atunci. Nu prea eşti informat.

— Aşa se pare.

— Era o femeie ciudată. Mereu mormăia, de parcă se certa singură. Nici un măr nu putea să cumpere fără gâlceavă.

— De fapt, voiam să-i vorbesc în legătură cu fiul ei.

— Samuel sau Aaron?

— Aaron.

— Aha. Înseamnă că ştii ce s-a întâmplat.

— Da. Îl cunoaşteţi?

— Bine-nţeles. Trăiesc aici de cincizeş' patru de ani. Îi ştiu pe toţi care s-au dus.

— Cum era Aaron? întrebă Goodman precaut.

— Aaron? Altfel decât ceilalţi băieţi.

— Cum aşa?

Vânzătorul îşi trase un scaun de lemn pe care se aşeză, invitându-l pe Goodman să şadă pe lada frigorifică.

— Nişodată mulţumit, spuse el. Mereu căuta altceva. Vroia să fie ba doctor, ba actor, ba poet. Era oricum prea isteţ pentru vârsta lui. Ăsta o fi meritul domnişoarei Rebecca.

— Cine e domnişoara Rebecca?

— Profesoara de la şcoală. S-a ocupat mult de el. L-a ajutat şi-n timpul liceului. Era un băiat muncitor. Mi-a făcut treabă şi mie, şi doctorului. Venea mereu la timp, nu se plângea nişodată.

— Era nervos?

— Nervos? se miră vânzătorul. Ba deloc. Şi dacă stai să te gândeşti, toată lumea-şi sare câteodată din pepeni.

Goodman aprobă din cap.

— Aaron era un băiat cumpătat. Cân' era un mucos, venea aici, se proţăpea în faţa tăvilor cu bomboane şi se gândea câte cinci minute pân' alegea. Şi pe urmă, îi plăcea tare mult să citească. Drace, stătea cu orele aici, la rafturile astea cu cărţi, pân' se hotăra pe care din ele s-o ia acasă.

În spatele său, Goodman văzu nişte rafturi cu cărţi broşate, unele recondiţionate cu scotch. Pe o hârtie se anunţa: CĂRŢI DE ÎMPRUMUTAT. 10 CENŢI PE ZI.

— Era mare amator de citit?

— Putea să dea gata o carte într-o singură zi. Chiar două, dacă erau subţiri.

— Harnic băiat! exclamă Goodman admirativ.

— Într-un fel, da. Cu toate astea, n-a vrut să intre în mină. Taică-su s-a luptat mult cu el, da' nu era făcut pentru mină.

— Tatăl lui mai trăieşte?

— Nu. A murit de silicoză, acu' vreo patru ani. P'ormă a murit fratele lui, prin 1976.

— Tot din cauza minei?

— Nu, accident de maşină.

— Ce familie ghinionistă!

— Aşa se pare, călătorule. În Sackett's Ridge bântuie fantomele acum.

— Fantomele?

— Chiar aşa. Acu vro doi ani, m-am dus acolo cu câinii mei, care s-au pornit să alerge în cerc şi tremurau de mama focului; al naibii de speriate, bietele animale. După aia mi-am dat seama că erau chiar pe locul unde s-a găsit maşina. De-atunci n-am mai fost pe-acolo şi nu sunt singurul care-a păţit-o.

— Deci la Sackett's Ridge, zise Goodman. Cred că o să mă feresc să trec pe acolo.

— Bine-ai gândit, călătorule.

— Ei, vă mulţumesc pentru ospitalitate.

— Doar ai plătit, răspunse vânzătorul, salutându-l cu mâna.

Goodman se sui în maşină şi porni spre capătul oraşului. Pe dreapta, o firmă îi atrase atenţia: DR. CHARLES KOSWALSKI, MEDICINĂ GENERALĂ ŞI POMPE FUNEBRE.

Ce spusese oare băcanul? *Vroia să fie doctor* şi *I-a făcut treabă şi doctorului.* Casa avea două uşi; pe una scria DOCTOR, pe cealaltă SALON FUNERAR. Goodman se hotărî să intre pe prima dintre ele. Un clopoţel anunţă că uşa s-a

deschis. Goodman pătrunse într-o cameră de aşteptare, în care erau o canapea ruptă şi două scaune ponosite. Mirosea ca în apropierea oricărui cabinet medical, a iod, a vitamine, a dezinfectant; mai exista însă un miros dulceag şi greţos, pe care Goodman îl identifică: provenea de la formaldehidă, aparţinând de celălalt gen de activitate cu care se ocupa doctorul. Uşa glisantă din fundul camerei se deschise, iar în prag se ivi un bărbat scund, gras, chel ca un ou.

— Pot să v-ajut?

— Dacă sunteţi Dr. Koswalski.

— Sunt.

Goodman prezentă legitimaţia deschisă.

— Mă numesc Goodman, domnule doctor. Mă interesez despre Aaron Stampler.

— Aha. Şi ce v-ar interesa?

— Vreau să-mi fac o imagine despre băiat. Cum era?

— Vreţi să ştiţi, adică, dacă manifesta tendinţe criminale?

Întrebarea îl surprinse pe Goodman. Răspunse zâmbind:

— Da, şi asta.

— Mare păcat cu băiatul ăsta.

Doctorul avea o faţă rotundă; gâtul părea să-i lipsească, iar mâinile-i erau pufoase. Purta o cămaşă albă, cu gulerul înnegrit de jeg. Cravata era pătată de grăsime, iar costumul negru, de înmormântare, nu reprezenta o ţinută prea

încurajatoare pentru clienţii care-l vizitau în calitatea sa de medic.

— Încă nu suntem siguri că el e făptaşul, spuse Goodman.

— Aşa scriu ziarele din Lexington.

— Lucra pentru dumneavoastră, nu-i aşa?

— Din când în când. Deştept băiat. Nu mi-aş fi închipuit c-ar fi în stare de aşa ceva. A plecat de-aici, părăsind-o pe maică-sa. La drept vorbind, când a murit ea, a fost o binecuvântare. Cel puţin anul trecut înnebunise de tot. Nu ieşea niciodată din casă. Pândea de după perdele, ţipa la trecători, vorbea singură.

— A avut probleme de acest gen înainte de plecarea lui Aaron?

— Mă rog, ciudată a fost dintotdeauna, dar la sfârşit ajunsese în ultimul hal.

— Aţi tratat-o?

— Nu era nimic de tratat. Nu făcea rău, nimeni nu voia s-o vadă închisă la spital.

— Aaron avea un temperament irascibil?

— Aaron? Nu mai mult ca alţii. Îşi avea şi el zilele proaste. Atunci venea aici, stătea liniştit şi bombănea cu obidă. Dar cine n-are zile proaste?

— Aveţi dreptate.

— Probabil că era aşa din cauza chelfănelilor.

— Primea des bătaie?

— Toţi băieţii primesc bătaie, domnule Goodman. E un lucru obişnuit între un tată şi-un fiu. Aaron rămânea însă îmbufnat după aceea.

— Adică nu suporta să fie bătut ca ceilalţi băieţi?

— Biblia spune să-ţi respecţi tatăl şi mama. Nu te ridici împotriva tatălui tău. Cel puţin, pe-aici nu se face una ca asta. Îmi amintesc că, odată, când avea vreo zece ani, l-a împins pe taică-su peste un scaun, a fugit şi s-a ascuns toată noaptea în garajul meu.

— Cu ce vă ajuta Aaron? întrebă Goodman, schimbând subiectul.

— Făcea curăţenie. Uneori mă ajuta la operaţii. Voia să devină doctor. De fapt, voia să devină multe. Avea o noţiune foarte vagă despre viitorul lui.

— Vă ajuta în operaţii?

— Nu oficial, bineînţeles. Îmi ţinea lumina, îmi dădea instrumentele.

— Ca un fel de felcer?

— Aşa ceva.

— Şi făcea curăţenie după operaţii?

— Da. Nu-l deranja să vadă sânge. Ar fi ieşit un antreprenor pe cinste. Numai că nu-l interesa. Era prea ocupat cu învăţătura şi cu visele.

— Deci vă ajuta în ambele domenii?

— Da. Se purta cum trebuie. Nu-l impresiona nimic. De pildă, când au murit fratele lui, Sam, şi Mary Lafferty pe deal, i-a ajutat pe oameni să-i aducă aici. Nici n-ai fi zis că-i cunoştea măcar.

— Cu ocazia accidentului?

— N-a fost nici un accident. Tinerii făceau dragoste în Fordul bătrânului Stampler. Cum era iarnă, lăsaseră motorul pornit. S-au intoxicat cu monoxid de carbon. Erau goi-goluţi când i-au găsit. Nici nu şi-au dat seama că mor. O adevărată plăcere.

— Şi Aaron v-a ajutat să faceţi autopsia?

— Da, era dat naibii băiatul. Era-n stare să se uite la o autopsie şi să mănânce acadele în acelaşi timp. N-avea nici o problemă.

Pe cealaltă parte a străzii era şcoala, o clădire veche, compusă doar din două camere. Fusese construită pe marginea stâncii, cu o scară largă din lemn care-o lega de stradă. Părea vopsită de curând. Goodman urcă treptele până la uşă. Placa de alamă era, de astă dată, mai generoasă: DONATĂ ORAŞULUI CRIKSIDE, DIN PARTEA COMPANIEI KC&M.

Goodman intenţionă să aştepte până la sfârşitul orelor, dar se răzgândi şi intră. În încăperea spaţioasă, doisprezece elevi erau adunaţi în trei grupe. Una dintre grupe conţinea doar doi copii ce păreau în jur de treisprezece-paisprezece ani. În spatele clasei se aflau trei uşi, ducând, probabil, spre camerele de recreare şi vestiar.

Profesoara, o femeie înaltă şi subţire, îl privi severă:

— Da?

— Nimic, doamnă profesoară, răspunse Goodman, încercând un zâmbet fermecător. Aş zăbovi câteva minute. Poate-nvăţ şi eu ceva.

— Hm! exclamă femeia surprinsă. Apoi ochii ei cenuşii se-ntoarseră spre elevi.

Goodman avu răgaz s-o examineze. Nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani. Era îmbrăcată după moda anilor şaizeci. Purta o jachetă de doc peste o bluză înflorată. Fusta în clini îi ajungea până la glezne. Era încălţată cu cizme negre. Părul îi era strâns într-o coadă de cal. Nu era fardată şi nu purta podoabe. Deşi trăsăturile ei îndulcite de pistrui erau delicate, privirea dură şi sfidătoare o îmbătrânea.

Când ora luă sfârşit, copiii ţâşniră spre ieşire, neuitând să-i arunce lui Goodman câte-o privire curioasă. Profesoara se apropie, cu mâinile în buzunarele jachetei, cu ochii în ochii lui.

— Ei, despre ce e vorba? întrebă ea cu o voce hotărâtă, lipsită de accentul localnicilor.

— Mă numesc Goodman, răspunse el la fel de direct. Lucrez pentru avocatul lui Aaron Stampler.

Înmărmurită, femeia făcu câţiva paşi înapoi.

— Aha, şi ce faci pentru avocatul acela?

— Sunt detectiv. Fac acelaşi lucru ca şi poliţia, însă cu alt scop.

— Îl cunoşti pe Aaron? întrebă ea scrutându-l din ochi.

— N-am apucat. Am fost nevoit să vin încoace dis-de-dimineaţă.

— Şi vei ajuta la apărarea lui?

— Da, dar pentru asta trebuie s-o iau de la capăt.

Răspunsul îi plăcu femeii, iar vocea i se domoli.

— Crezi că el a făcut asta?

— Probele împotriva lui sunt copleşitoare.

— Nu asta te-am întrebat.

— În acest moment, noi îl considerăm nevinovat.

— Nu mi-ai răspuns încă.

— De aceea sunt aici, domnişoară... Rebecca, nu-i aşa?

Femeia nu răspunse.

— Uite ce este, domnişoară profesoară, eu sunt de partea lui. Trebuie să aflu cât mai multe despre el. Mă poţi ajuta?

Femeia se întoarse la catedră, tencui nişte cărţi, pe care le puse într-un dulap. Apoi începu să mătură clasa. Deodată se opri, spunând:

— Uneori, unul singur poate să-ţi răsplătească eforturile.

— Ca, de pildă, Aaron?

— Da. A fost cel mai bun elev pe care l-am avut vreodată. Un băiat dificil. Dar toate geniile sunt aşa...

— Era un geniu?

— Da. Întotdeauna cu un pas înaintea celorlalţi. Întotdeauna dornic să ştie cât mai mult. Femeia continuă să vorbească, reluându-şi măturatul. E greu să predai altor cincisprezece sau douăzeci de copii în acelaşi timp.

— În ce fel era dificil?

— Era ca şi cum ai încerca să umpli o sticlă cu un pai înăuntru. El sorbea totul prin pai înainte ca eu să reuşesc să umplu sticla.

Goodman îi ţinu fărăşul şi, privind-o, o surprinse cum îl cercetează. Ochii ei îşi

schimbaseră imediat direcţia şi femeia mătură resturile de creioane, hârtii şi ambalaje de gumă în făraş. Apoi îi luă făraşul din mână, aruncând conţinutul într-un coş de gunoi.

— Şi cititul..., îşi depănă ea gândurile, ca pentru sine. Aaron citea orice. Shakespeare, Thomas Paine, Rover, Freud, Hemingway... O, Doamne, citea tot ce-i cădea în mână. Ştii că citea în latină? Chiar foarte bine.

— Ce fel de om era?

— Era ca un om care moare de foame, iar învăţătura-i e hrana. Era plăcut, era şi arogant. Uneori frustrat, alteori vesel, apoi îmbufnat. Era altfel decât ceilalţi, domnule Goodman. A refuzat să lucreze în mină. Tatăl lui l-a bătut de multe ori, dar n-a reuşit să-l convingă. Sper că am contribuit şi eu aici. L-am susţinut în hotărârea lui. E un băiat frumos. Nu şi-a făcut prieteni. Ceilalţi râdeau de el.

— Eu caut motivaţii, Rebecca, nu ace în covor, nu mărunţişuri. Motivaţii profunde, înţelegi? Trebuie să-mi pot da seama dacă a ucis, de ce, ce l-ar fi putut stârni.

— Deci îl crezi vinovat, nu?

— Ţi-am mai spus, sunt probe puternice împotriva lui. S-ar putea să fim nevoiţi să-l scoatem nebun.

— Nu e nebun, domnule Goodman.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Acum doi ani. În ziua în care a plecat. Mama lui s-a împotrivit. Ar fi fost o tragedie să rămână aici.

— A fost o tragedie că a plecat.

Rebecca îl privi persistent. Expresia feţei i se întristă. Trupul părea că i se împuţinează, pierzându-şi consistenţa. Se aşeză pe un scaun, cu ochii pironiţi pe fereastră. În sfârşit, vorbi, arătând cu mâna:

— Predau la opt clase aici, domnule Goodman. Clasele unu-trei acolo, patru, cinci şi şase, acolo, şapte şi opt aici. Ştii cum mă simt? Că am realizat ceva, dacă reuşesc să-i bag în liceu. Dacă nu intră până la paisprezece-cincisprezece ani, băieţii intră în mină, iar fetele se mărită.

— La paisprezece ani?

— Da.

— Dumneata l-ai convins pe Aaron să plece?

— Ţi-am spus, mi-ar plăcea să cred că am avut şi eu o contribuţie.

— Ascultă-mă, Rebecca. N-am venit aici ca să-l trimit într-un ospiciu, ci ca să-l scap de scaunul electric.

Deodată, femeia cedă. Îşi puse mâna pe gură, închise ochii, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Încercă să-şi înăbuşe plânsul:

— Toţi anii ăştia... Ce risipă! Ar fi putut ajunge orice, avea nevoie doar de...

— De ce?

— Nu ştiu. De o încurajare, de-un imbold... Se temea de singurătate, chiar mai mult decât...

Se opri, neputând continua. Lacrimile-i inundară faţa.

— Cred că toţi avem nevoie de asta, spuse Goodman. Îmi pare rău, sincer îmi pare rău.

— Nu, *mie* îmi pare rău, spuse ea printre suspine.

Goodman se apropie de ea, punându-i uşor mâna pe umăr. Îi simţi trupul încordându-se, dar nu-şi retrase mâna până când n-o simţi destinzându-se. Îi cuprinse obrazul în palmă. Cum ea îşi presă faţa de mâna lui, îi cuprinse capul cu cealaltă mână, călăuzindu-l spre umărul său. Atunci ea îşi dădu drumul, plângând fără nici o reţinere.

Goodman o ţinu astfel, până când suspinele încetară. Se îndepărtă de el, întorcându-şi capul.

— Îmi pare rău, spuse.

— De ce? Mă bucur c-am fost aici. Mi se pare că aveai nevoie să te descarci. Iartă-mă, n-am vrut să te supăr. Mă duc să-ntreb în altă parte, poate la restaurant.

— Nu, să nu faci asta. La ora asta, bărbaţii se întorc din mină. Vor bea. Nu le plac străinii, mai ales cei care pun întrebări despre ai lor. Chiar dacă nu-l plăceau pe Aaron, s-ar simţi jigniţi.

— Bine, dar am venit să-l ajut.

— N-or să te creadă... Vino la mine. Locuiesc sus, în pădure. Îţi fac ceva de mâncare şi stăm de vorbă despre Aaron Stampler!

CINCISPREZECE

Părăsi şoseaua principală, urmând indicatoarele ce conduceau către un complex de clădiri, împrejmuite de un zid de cărămidă. La poarta principală era un corp de birouri cu o firmă

discretă: INSTITUTUL PENTRU SĂNĂTATE MINTALĂ STEVENSON. FONDAT ÎN 1924.

Gardianul, îmbrăcat simplu, în pantaloni kaki şi cămaşă albastră, îi ieşi în întâmpinare, se uită la legitimaţia ei, apoi o îndrumă spre clădirea principală. Molly era nerăbdătoare.

Molly Arrington îşi începuse studiile de biologie marină în statul Iowa, când un eveniment tragic îi schimbase cu totul cursul vieţii.

Walter, tatăl ei, era fermier. Iubea pământul negru, fertil din Iowa, ca şi vieţuitoarele care trăiau pe suprafaţa lui. Le împărtăşi copiilor săi, Molly şi Bobby, această idilă cu natura şi pământul. Refuza să folosească pesticidele, preferând să planteze un acru în plus, „ca să hrănească toate creaturile". Nu creştea animale pentru sacrificare; vacile erau pentru lapte, găinile pentru ouă, doi juncani – pentru reproducere. Pe deasupra, orice câine sau pisică rătăcită care le trecea pragul îşi găsea acolo un cămin adevărat. Opt căţei de toate mărimile şi rasele şi şase pisici împărţeau pe-atunci casa cu ei.

Prima oară când Walter Arrington văzu la televizor bombele cu napalm înghiţind pădurile vietnameze, se îmbolnăvi. Nenorocirea umană şi distrugerea naturii îl zdruncinară atât de cumplit, încât refuză să mai privească ştirile de război, chiar şi în decursul anului în care fiul său lupta în Vietnam.

Athena Arrington murise la treizeci şi cinci de ani. Când o luase de nevastă, Walter ştiuse că viaţa ei era ameninţată în orice clipă din cauza unei malformaţii congenitale a inimii. Dar o adorase, încercând tot timpul să-i dăruiască o existenţă fericită. La moartea ei, cei trei supravieţuitori îi împrăştiaseră cenuşa peste câmpul fermei, devenit astfel un monument viu în amintirea ei. În acea vreme, Bobby împlinise cincisprezece ani, iar Molly doisprezece.

Walter, Molly şi Bobby formau o familie unită printr-o dragoste şi o încredere ieşite din comun. Triumfurile, ca şi dezamăgirile, erau împărtăşite între ei, bucuriile şi tristeţile unuia erau trăite de toţi trei.

Molly terminase tocmai primul an la universitate când Bobby, căpătându-şi diploma de arhitect, plecă în Vietnam. Când reveni, nu mai era fratele ei, ci o umbră de om, golit de sentimente, închis în sine, întunecat, cu o veşnică expresie de groază în priviri, ca mărturie a iadului trăit în război. Părăsind arhitectura, se întoarse la fermă, torturat de amintiri tainice. Comunicarea cu cei din jur deveni dureroasă, încât le răspundea în fraze scurte, criptice, enervându-se când nu era înţeles. Se ferea de somn, preferând să zacă treaz în pat, decât să se lase pradă coşmarelor. Molly îşi întrerupse studiile, privind disperată împreună cu tatăl ei cum Bobby se retrăgea încet şi sigur din realitate, căutându-şi adăpost într-o lume născocită.

Întâmplarea cumplită se petrecu într-o zi caldă de iunie. Molly se afla la delfinariu, când fu chemată la telefon. Recunoscu vocea plânsă a tatălui său:

— Tată, ce s-a întâmplat?

— A împuşcat câinii, Molly. A împuşcat toţi câinii.

Ajunsă acasă într-o goană, îşi găsi tatăl pe banca de la poartă, plângând în hohote. Molly îl îmbrăţişă îndurerată. Apoi Îl zări pe Bobby. Stătea ghemuit la marginea unui lan de grâu, cu puşca pe genunchi. În jurul lui zăceau opt câini în semicerc.

— S-a dus acolo cu o pungă de mâncare, povesti Walter printre suspine, şi a chemat câinii. Doamne, credeam că vrea să se joace cu ei. Pe urmă, am auzit împuşcăturile. Poc, poc, iar şi iar... Am alergat acolo şi ştii ce mi-a spus? „A trebuit s-o fac, sufereau. Pământul le ardea picioarele". Ce-

a vrut să spună, Molly? Ce s-a întâmplat cu Bobby al nostru?

Molly se aşeză lângă fratele ei, luându-i uşor arma de pe genunchi. El o privi şi zise:

— Vă rog, ajutaţi-mă.

Molly îl cuprinse cu braţele şi începu să-l legene încet, în timp ce lacrimile-i curgeau pe obraji. După o vreme, Billy murmură:

— Hai cu mine, mămico.

Fură ultimele lui cuvinte. Rămaseră astfel, până când Molly îl simţi cum îi cade, adormit, în poală.

Billy nu se mai trezise niciodată în lumea reală. De zece ani trăia un somn catatonic. Iar Molly îşi părăsise visul de-a înota cu delfinii, pentru a urma o cale mai întunecată, dar cu aceeaşi dăruire.

Institutul Stevenson era în mod cinic numit Daisyland – Ţara Margaretelor – împrumutând numele oraşului. De la poartă pornea o alee cu prundiş, mărginită de tufişuri scunde. În curte o întâmpină un tânăr de culoare, care se recomandă Clyde, informând-o că Harcourt Bascott, directorul aşezământului, lipsea, lăsând instrucţiuni personalului de a o sprijini. Politicos şi plăcut, Clyde îi luă camera video din mână, rugând-o să-l urmeze. Străbătură curtea spre ceea ce se numea Aripa Nouă, o clădire cu trei etaje, cu acoperiş ascuţit. Ferestrele mari nu aveau gratii, fiind construite din sticlă specială, rezistentă la şocuri. În ansamblu, Aripa Nouă avea o structură armonioasă, fiind proiectată cu intenţia vădită de-a îndulci cât de cât existenţa celor pe care soarta-i adunase aici.

Secţia de maximă securitate se afla la unul din capetele pavilionului, izolată printr-un perete ce avea o singură uşă, glisantă, din oţel. La o masă lângă uşă şedea ofiţerul de pază, îmbrăcat în

aceeaşi ţinută ca şi paznicul de la poartă. Le zâmbi, invitând-o pe Molly să semneze într-un registru.

Secţia consta dintr-un hol larg, bine luminat, cu încăperi pe ambele părţi. Ofiţerul îi conduse în prima cameră pe dreapta. Era spaţioasă, dotată cu un birou, un scaun de lemn, un pat şi o fereastră înaltă. Totul era vopsit în alb. Ofiţerul deşurubă un capac în perete, arătându-i lui Molly priza pentru camera ei video, apoi plecă pentru a-l aduce pe Aaron Stampler.

Molly nu era pregătită pentru tinereţea, francheţea şi aura de inocenţă ce lumina chipul lui Aaron. Era îmbrăcat cu pantaloni şi cămaşă de culoare albastru-deschis, tenişi şi ciorapi albi. Nu avea cătuşe la mâini. Când o văzu, rămase surprins.

— Aaron, sunt doctor Molly Arrington. Martin Vail te-a anunţat că sosesc, nu?

— Da, doamnă, dar mă aşteptam la un bărbat.

— Ştiu. Şi Martin a fost mirat când m-a văzut. Se întoarse apoi către ofiţer: Puteţi aştepta afară, vă rog?

— Sunteţi sigură? răspunse acesta, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt.

— O să fie bine, nu vă faceţi probleme.

Neîncrezător, ofiţerul părăsi camera.

— Martin mi-a spus că nu te deranjează dacă filmez întrevederea noastră.

— Nu, doamnă.

Molly îi zâmbi, apoi se apucă să pregătească aparatul. Nu reuşi însă să focalizeze imaginea.

— Îmi daţi voie să vă ajut? întrebă Aaron. Vă puteţi aşeza colo, iar eu voi fixa imaginea pe dumneavoastră.

— Mulţumesc, răspunse ea.

Se aşează pe scaun; Aaron reglă imaginea şi fixă camera pe trepied.

— Gata. Cân' doriţi să începeţi, apăsaţi pe butonul ăsta.

— Unde-ai învăţat să filmezi?

— Episcopul Richard m-a-nvăţat.

Aaron se întinse pe pat, cu gleznele încrucişate şi cu braţele sprijinite pe piept. Trăsăturile-i erau animate, iar ochii-i străluceau de nerăbdare. Era, probabil, bucuria de-a rupe singurătatea şi izolarea la care era supus.

— Te simţi bine aşa? întrebă Molly apăsând pe butonul de pornire.

— Da, doamnă.

— Nu vreau să stăm încă de vorbă despre episcop, Aaron.

— Asta-i o uşurare. Am spus de-atâtea ori povestea, că nici nu ştiu ce-aş mai putea adăuga.

— Hai să discutăm despre copilăria ta.

— Da, doar că nu e un subiect interesant.

— Povesteşte-mi despre oraşul tău.

— Se cheamă Crikside.

— E în Kentucky?

— Mda. Un prieten de-al meu zicea că dacă vrei să-l găseşti, trebuie să-l cauţi la biroul de obiecte pierdute.

— E foarte nostim.

— Da, e nostim. Dar Crikside nu-i nostim deloc.

— Ce vrei să spui?

— E un orăşel mic şi împuţit, în care n-ai ce face. Nici măcar o bibliotecă nu există. Mama spunea că acolo poţi numa să munceşti, să mergi la biserică şi să mori.

— Şi erai de acord cu ceea ce spunea mama ta?

— Bine-nţeles. Eram acolo şi vedeam cum se trăieşte.

— Ce planuri de viitor aveai?

Aaron părea deschis la întrebările ei. Răspundea cu candoare, fără manifestări emoţionale, iar uneori era atât de obiectiv, încât parcă vorbea despre altcineva.

— Nu ştiu. Cre' că am încercat tot ce se putea. Am muncit pentru Avery Dagget, avocatul, şi pentru doctorul Koswalski, şi pentru domnul Boise, băcanul. Într-o vară am tuns iarba din faţa primăriei. Cel mai mult îmi doream să învăţ.

— Ce să înveţi?

— Orice. Citeam tot ce găseam. Era ca şi cum aş fi călătorit, un fel de a fugi din locul acela. Şi Rebecca... domnişoara Rebecca, profesoara noastră, avea o grămadă de cărţi, pe care mi le împrumuta. După ce le citeam, îmi punea întrebări, să vadă ce-am înţeles. La liceu era mai bine. Mergeam la Lordsville cu autobuzul. Era peste munte, cam la treizeci de mile distanţă. Acolo aveau o bibliotecă pe cinste.

— Ce fel de cărţi citeai?

— Tot felul de cărţi: istorie, geografie, filosofie, cărţi ştiinţifice, de ficţiune. Şi cărţi de aventură. De toate.

— Domnişoara Rebecca a însemnat mult pentru tine?

— Ea m-a ajutat să-nvăţ. A venit acolo cân' aveam nouă ani. Da, doamnă, a-nsemnat foarte mult.

— La fel de mult ca mama ta?

— Mama era... cum să spun... cam simplă la minte. Pentru ea, toţi bărbaţii se năşteau ca să meargă-n văgăună.

— Văgăună?

— Da. Ştia că mi-e frică de gaura aia, da' asta n-avea nici o importanţă pentru ea.

— Ţi-era frică?

— Da, mai tare ca de orice.

— Ce era văgăuna asta, Aaron?

— Era mina de cărbuni. Tata şi Samuel munceau acolo, ca toţi bărbaţii.

— Samuel e fratele tău?

— Era, a fost omorât într-un accident de maşină.

— Povesteşte-mi despre văgăună.

— De cân' mă ştiu mi-era frică de ea. De câte ori mă gândeam că trebuie s-ajung acolo odată ş-odată, mă lua cu frig. De cân' am aflat cum e-n văgăună, am avut mereu vise îngrozitoare.

— Ce fel de vise?

— Visam că mă duc în iad şi tot felul de fiinţe se târăsc spre mine şi mă sufoc. Am citit odată versul ăsta: „Ce chinuri şi suplicii ai îndurat, aşteptând Răul care niciodată n-a venit". Emerson l-a scris.

— Ai o memorie foarte bună.

— Îmi amintesc tot ceea ce-mi place, iar versul ăsta mai ales, pen'că aşa mă simţeam şi eu, chinuit de frica aceea. Numa că la mine a venit Răul.

— Deci, te-ai dus în văgăună până la urmă?

— Da, doamnă.

— Şi ce-ai simţit?

— În dimineaţa în care am împlinit nouă ani, ce-am găsit pe scaunul de lângă pat? O pălărie de miner cu lampă. Tata o comandase special pentru mine. Am început să plâng, pentru că ştiam că venise ziua de care mă temeam cel mai mult. La masă erau cu toţii bucuroşi, ca la o sărbătoare. Samuel s-a învoit de la şcoală ca să meargă cu noi. Tot drumul pân' la mină mi-a fost aşa de frică, de-mi venea să vomit. În lift eram doisprezece. Erau acolo domnul John Canaan şi Bobby Aronski, îmi amintesc asta, pen'că amândoi au murit mai târziu, cân' s-a prăbuşit galeria. Şi toţi bărbaţii erau îndoiţi de spate, de parcă aveau optzeci de ani. Era mai cumplit ca-n visele mele. Cân' a pornit liftul, am început să tremur. Lumina aia de la intrare se micşora din ce în ce mai mult, pân' am rămas în întuneric. Şi nimeni nu-şi aprindea lampa. Mă dureau ochii de-atâta întuneric şi-mi mirosea a ouă clocite, iar gura mi se uscase. Cân' am ajuns, liftul ne-a scuturat tare. Toată lumea a ieşit şi-a pornit în tunelul ăla negru... aşa de negru, încât luminile... luminile nu luminau nimic, ca şi cum... le-ar fi

înghiţit întunericul. Tunelul n-avea decât un metru şi ceva înălţime, iar oamenii trebuiau să lucreze ghemuiţi. Din cân' în cân' cineva striga: „Foc în galerie!" şi atunci veneau nori groşi de fum negru. Credeam cu adevărat c-am să mor în ziua aceea. Şapte ore am stat acolo. Îmi închipuiam cum se năruiesc galeriile peste noi, cum ne zdrobesc. Cân' am urcat, mă uitam în sus, ca să văd lumina de la intrare, am văzut-o cum creşte, mă simţeam ca şi cum... înviam. Afară, toţi mă băteau pe spate, bucuroşi. Erau încovoiaţi şi feţele lor erau negre, în afară de ochi şi guri, parcă erau nişte demoni. Tata mi-a tras multe curele, da' n-am mai coborât acolo niciodată. Niciodată.

— Te bătea des?

— Cam o dată pe lună.

— O dată pe lună?

— Da, uneori venea beat de la bar, ştiam pen' că-i vedeam ochii răi. „Scoate-i!" – atât îmi striga. Eu îmi scoteam pantalonii şi mă aplecam peste scaun, iar el mă bătea cu cureaua lui groasă. Uneori erau doar trei lovituri. Alteori patru sau chiar cinci. Da' merita. Oşcâtă bătaie era mai bună decât văgăuna.

— Şi-l mai duşmăneşti pentru bătăile astea?

— Cre' că da. Da' nu atât pentru bătăi, cât pen' că m-a dus acolo.

— Îţi urăşti tatăl din cauza asta?

— Cred că da. Curelele n-au fost aşa dureroase. Ştiam că trebuie să fac penitenţă, pen' că nu-l ascultam pe tata.

— Să faci penitenţă?

— Da, episcopul Richard m-a învăţat asta. Cân' greşeşti, trebuie să plăteşti prin penitenţă.

— Şi crezi în judecata asta?

— Păi nu sunt încă sigur dacă să cre' sau nu.

— Ce te face să nu crezi?

— Poate...

— Da?

— Poate din cauza reverendului Shackles.

— Vorbeşte-mi despre el.

— Cân' aveam şapte sau opt ani, a venit reverendul Shackles în oraşul nostru: un om lung şi uscat ca o prăjină. Avea o barbă lungă şi neagră şi nişte ochi furioşi, răi, care te străpungeau ca nişte suliţe. Nu credea în iertarea păcatelor. Dacă greşeai o singură dată oşcât de puţin, mergeai direct în iad. Se uita la mine cu ochii ăia de foc şi tuna: „Uită-te la tine, băiete, locul tău va fi în iad!" Iar eu mă uitam la el şi părea atât de mare şi de înspăimântător, încât parcă vedeam un vulcan dezlănţuit.

— Şi credeai ceea ce-ţi spunea?

— Pe vremea aceea eram convins. Mă temeam mult de el. În Biblia lui nu există milă, nici iertare.

— Deci, n-avea nici un rost să faci penitenţă, nu-i aşa?

— Asta-i, doamnă. Dacă după ce-ţi plăteşti greşeala nu găseşti iertare, atunci penitenţa n-are rost.

— Încă mai crezi că vei merge în iad?

— Nu ştiu. Episcopul Richard mi-a zis odată că iadul e chiar în minţile noastre.

— Şi ce-ai înţeles din asta?

— Încă nu sunt sigur.

— Deci, ţi-era frică de văgăună şi de reverendul Shackles. De tatăl tău te temeai?

— Mă temeam doar să nu mă ducă iar acolo.

— Dar nu te-ai mai dus?

— Nu, doamnă, şi nici nu voi merge vreodată.

— Mai spune-mi despre mama ta.

— Păi, nu-i prea păsa de educaţie. Cre' că simţea că-i o pierdere de vreme.

— Îţi citea? Îţi spunea poveşti?

— Nu, doamnă. Mama nu ştia să citească. Nu-mi povestea decât din Biblie, poveşti pe care le-ncepea, da' nu le termina; uitase sfârşitul.

— Ai citit Biblia?

— E prima carte pe care-am citit-o. Era singura pe care-o aveam în casă.

— Câţi ani aveai?

— Ştiu eu, şase-şapte ani.

— Şi-ai citit-o toată la vârsta aia?

— Da, doamnă.

— Şi ce-ai înţeles atunci?

— Ştiţi cum e Biblia. De câte ori o citeşti, descoperi lucruri noi.

— Şi cum era cu domnişoara Rebecca?

— Mi-a fost profesoară de când aveam nouă ani, până cân' am terminat liceul. Bine, în liceu aveam mulţi profesori, da' pân' am ajuns acolo, domnişoara Rebecca mi-a fost *unica* profesoară.

— Aşadar, toţi copiii învăţau într-o singură clasă?

— Da, doamnă. Erau împărţiţi: un grup stătea acolo, altul dincolo şi aşa mai departe. Rebecca... domnişoara Rebecca... se plimba la fiecare grup, învăţându-i pe rând.

— Şi era pricepută?

— Cea mai inteligentă persoană pe care am întâlnit-o vrodată.

— Mai inteligentă decât episcopul?

— Decât orcine.

— Ce-mi poţi spune despre prietenii tăi?

— Nu prea aveam prieteni. Vedeţi, cei mai mulţi dintre băieţii de vârsta mea ştiau că vor ajunge în mină. Nu prea stăteau de vorbă cu mine.

— Te evitau.

— Cre' că mai degrabă îi evitam eu.

— Şi fetele la fel?

— Până cân' am intrat la liceu, da. Aveau toate un singur gând: să meargă la şcoală pen' că aşa trebuia, iar apoi să se mărite cu băieţii care mergeau în mină.

— Şi tu nu acceptai ideea asta?

— Aş zice că exprimă deznădejde.

— Ai dreptate. Deci ai avut o copilărie cam singuratică?

Molly îl urmări cum se gândeşte la întrebare. Faţa i se întunecase. Avea o expresie consternată, ca şi cum n-ar fi ştiut răspunsul, ori nu şi-ar fi pus niciodată problema. În sfârşit spuse:

— N-am suferit din cauza asta.

— Te simţeai diferit de ceilalţi?

— Eram diferit. Toţi gândeau la fel. Nu visau, nu puneau întrebări, luau totul aşa cum le era dat. Da, doamnă, eram diferit de ceilalţi şi mă bucur că-i aşa.

— Putem vorbi puţin despre sex?

— Da, doamnă.

— Eşti virgin, Aaron?

— Nu, doamnă. Aaron zâmbi. Nu mai sunt de la şaişpe ani, din liceu.

— A fost o experienţă plăcută?

— Da, doamnă.

— Câţi ani avea fata?

— Era de vârsta mea. Era o fată din Morgan's Creek, ne cunoşteam de mici.

— Te-ai simţit vinovat?

— Cre' că dacă i-aş fi povestit asta reverendului Shackles, m-aş fi simţit. Da' nu m-am frământat, dacă asta vreţi să spuneţi.

— Fata a avut neplăceri?

— Nu mi-a spus nişodată.

— Ai avut vreo experienţă homosexuală?

Aaron şovăi o clipă, apoi îşi scutură capul:

— Nu, nu m-am gândit nişodată la aşa ceva.

Când băiatul dădu semne de oboseală, Molly puse capăt convorbirii. Fusese un prim contact interesant, dar Molly explorase doar periferia vieţii lui Aaron. Ceea ce aflase era elementar: teama de întuneric, repulsia faţă de autoritate, incompatibilitatea cu semenii săi. Fobia, disocierea, alienarea, dezorientarea religioasă, toate aceste elemente se regăseau la Aaron, nefiind însă neapărat simptome ale unei dereglări psihice. Dar cine nu s-ar fi temut de văgăună, cu tot ceea ce-nseamna ea? Sau de fanatismul reverendului

Shackles? Sentimentele acestea erau mai degrabă mărturii ale „sălaşului demonilor" din mintea sa, ale viselor sale rebele. Astfel, călătoriseră împreună de-a lungul abisului, dar nu priviseră încă în adânc.

ŞAISPREZECE

La prăvălia de vinuri Early Simpson's, Goodman descoperi într-un raft dosnic o sticlă prăfuită de vin roşu, care data, probabil, din vremea întemeierii companiei' KC&M. O cumpără şi porni cu maşina pe drumul indicat de Rebecca. Descoperi cabana ei pe cealaltă parte a râuleţului, într-un desiş de pini. Căsuţa avea o construcţie aparte faţă de clădirile din sat. Era în formă de A, cu o fereastră mare ce dădea spre Morgan's Creek, cu o vedere ieşită în relief, până aproape de apă. Goodman trecu un pod din lemn, parcându-şi maşina alături de Chevroletul ei.

Lângă preşul de la intrare îi văzu cizmele. Începu să-şi scoată şi el pantofii uzi, când uşa se deschise.

— Nu trebuie să faci asta, spuse Rebecca. Eu o fac pentru că-mi place să umblu prin casă în şosete.

Era o apariţie surprinzătoare. Îşi scosese jacheta din doc şi fusta, înlocuindu-le cu un trening, cu pantalonii strânşi la gleznă, şi şosete roşii din lână. Părul desfăcut, de culoarea lavei fierbinţi, i se revărsa pe umeri. Părea mai vulnerabilă, mai destinsă, probabil că în căsuţa aceea se simţea în siguranţă.

În cameră ardeau lumânări, dând o aură părului, îndulcindu-i trăsăturile. În cămin ardea focul, răspândind o atmosferă intimă. Pe rafturile de pe pereţi erau înghesuite o mulţime de cărţi. Într-un colţ, pe o măsuţă, erau expuse fotografii,

unele înrămate, celelalte împrăştiate de-a valma. Lângă aparatul stereo aşezat lângă un perete erau câteva teancuri de discuri, majoritatea cu muzica anilor şaptezeci. Încăperea arăta curată, dar dezordonată, ca şi cum lucrurile ar fi fost lăsate acolo unde fuseseră folosite. Nu exista telefon.

— Sper că nu te deranjează lumânările, spuse Rebecca. Aprind lumina electrică doar atunci când citesc sau cos. Nu-mi place risipa.

— E foarte plăcut. Îmi place mirosul lumânărilor.

— Eu le fac. Lui Aaron îi plăceau mult. Poezia lui preferată era de Edna St.Vincent Millay. Poate o ştii:

Lumânarea mea arde la ambele capete;
Nu va dura toată noaptea.
Dar, o, duşmani, şi, o, prieteni,
Dăruieşte sclipiri minunate!

— Mi-o amintesc din liceu, răspunse Goodman.

— Ştiu că-i un clişeu. Ceea ce era înduioşător la Aaron era faptul că nu recunoştea stereotipurile. Totul era nou pentru el – Rebecca făcu un semn către pick-up. Pune un disc, te rog. Între timp, pregătesc masa. Sper că-ţi place tocana.

— La nebunie.

— Foarte bine. Fierbe de ieri, trebuie să fie gustoasă acum.

Goodman căută în teancul de discuri: Crosby, Stills şi Nash; Buffalo Springfield; Roling Stones; Jefferson Airplane; era un fel de călătorie muzicală prin anii şaizeci şi şaptezeci. Alese *Cheap Thrills* cu Janis Joplin şi Big Brother. Apoi cercetă rafturile cu cărţi. Dintre pagini ieşeau fâşii de hârtie. Erau uimitor de multe astfel de semne. Scoase un volum intitulat *Citate pentru viaţă* şi îl deschise. Găsi o frază subliniată uşor cu creionul: „Răul ne vine tuturora din propria noastră

imaginaţie, mascat cu toate virtuţile. William Butler Yeats". Frunzări cartea până la următorul semn, pus pentru un proverb chinezesc: „Există doi oameni perfecţi: cel nenăscut şi cel mort".

— Sunt semnele lui Aaron, explică Rebecca, intrând în cameră. Îşi însemna cu creionul pasajele care-l interesau; după ce le memora, ştergea semnele. Nu-şi terminase lucrul când a plecat.

— Înseamnă că are o memorie colosală.

— Într-adevăr.

Rebecca gustă cu o linguriţă din tocană, apoi se linse pe buze, satisfăcută. Goodman scoase dopul sticlei de vin. După ce Rebecca puse în farfurii două porţii generoase de tocană, îi ţinu respectuos scaunul, iar ea se aşeză, mimând un zâmbet cochet.

— Déjà vu, murmură ea, ca pentru sine.

— Poftim?

— Nimic, doar o amintire... Unde-ai găsit un vin aşa bun? Doar nu la noi?

— Era ascuns după sticlele cu poşircă.

— N-am mai băut de mult vin. Domnişoara profesoară din Crikside n-are voie să dea buzna la Simpson's când i se face sete.

Mâncarea era delicioasă. În timpul mesei discutară despre Stampler, despre obsesia tatălui, ca fiul să-l urmeze în mină; despre mama temătoare de a-şi contrazice soţul, care vorbea cu spiritele şi care-o învinovăţea pe Rebecca pentru emanciparea băiatului, ca şi despre pedepsele aplicate cu cureaua, numărul loviturilor fiind în concordanţă cu gravitatea ofensei aduse.

— Uneori, când venea aici, era bătut atât de tare, încât spatele-i era numai carne vie...

Goodman o privi consternat. Ea se uită repede în altă parte, schimbând rapid subiectul discuţiei.

— Mai spune-mi despre mama lui, o rugă Goodman. Avea probleme psihice?

— În ultimul an n-a ieşit din casă. Dacă n-ar fi ajutat-o vecinii, ar fi murit de foame. Poate că

singurătatea a distrus-o. Oricât de urât se purtase cu Aaron, era disperată când a plecat. Toată viaţa s-a sprijinit pe familie. Când a rămas singură, s-a pierdut.

— Mă gândeam la perioada dinainte. Ştii, băcanul şi doctorul Koswalski mi-au sugerat că era foarte ciudată.

Rebecca râse:

— Tot ce se poate.

— Şi că nu dădea doi bani pe educaţie.

— E-adevărat, dar nu-i o raritate pe-aici.

— Se pare că Aaron era un spirit rebel.

Rebecca aprobă melancolic:

— Era însetat să afle cât mai multe. Când lucra la Koswalski, citea cărţi de anatomie. Când îl ajuta pe Avery Dagget, studia dreptul. În al doilea an de liceu a jucat rolul lui Biff în *Moartea unui comis-voiajor.* A fost minunat, a jucat cu pasiune. Bine-nţeles că lumea n-a priceput mare lucru din spectacol, dar lui nu-i păsa. În fiecare seară se transforma *efectiv* în Biff. Dar nici cu actoria n-a mers prea departe. De fapt, n-a mai pomenit niciodată de ea, după piesa aceea.

— Încotro a plecat de aici?

— Cred că la Lexington. Am aflat că acolo a lucrat o vreme la spital.

— Nu ţi-a scris niciodată?

— Nici nu m-am aşteptat.

În cameră se făcu linişte. Goodman era frământat de-o întrebare. Dar se abţinu s-o pună, păstrând-o cu grijă în memorie.

Rebecca se aplecă peste masă, cercetându-l.

— Cu ce te-ai ocupat înainte de a deveni detectiv?

— Am fost boxer profesionist.

— Adevărat? întrebă ea surprinsă.

— Da. Cu ce câştigam de-acolo îmi plăteam facultatea de drept. Mi-am strivit mâna, şi de-atunci Marty m-a angajat detectiv.

— Marty e avocatul?

— Da.

— Şi e bun?

— Cel mai bun. Dacă există vreo şansă pentru Aaron, aceea e Marty.

O vreme mâncară în tăcere. Deodată, Rebecca întrebă:

— Ai fost în Vietnam?

— În şaizeci şi opt-şaptezeci.

— Au fost ani grei.

— Orice an a fost acolo greu. Dar eu n-am dus-o chiar aşa greu. Făceam aici instrucţie câte două săptămâni, pe urmă mă trimiteau să lupt în Saigon ori în Golf şi iar veneam acasă, pentru antrenamente.

— Ai câştigat toate meciurile?

— Toate, în afară de ultimul.

— Ce s-a întâmplat atunci?

Goodman ridică mâna dreaptă. Oasele se sudaseră strâmb, arătând răsucite şi deformate. Pumnul era zbârcit, ca un trunchi de copac. Rebecca se apropie, îi luă mâna într-a ei, palpându-i defectele cu degetele.

— Îţi plăcea să te lupţi?

— Mi-a plăcut câtă vreme am jucat ca amator. Nu şi ca profesionist. Nu mai jucam pentru stil, ci pentru bani. Când mi-am distrus mâna, am simţit un fel de uşurare.

— Nu-i distrusă. E doar diferită; are personalitate.

— Mulţumesc. Dar tu de unde eşti?

— Din Santa Fe.

— N-ai accentul din Santa Fe.

— Am fugit de acolo la şaisprezece ani. Am petrecut şase ani în suburbia Haight – se opri pe gânduri. Doamne, visam zi şi noapte. Timp de şase ani, am crezut că soarele e verde, iar norii vărgaţi; aşa arăta lumea prin prisma LSD-ului.

— Şi cum ai ajuns aici?

— Am găsit un anunţ în *Lexington Tribune,* răspunse ea zâmbind. Apoi se ridică, merse puţin

cam prea drept spre bucătărie, luă un pachet de ţigări şi se-ntoarse, păşind la fel de precaut.

— Uneori mai fumez câte-o ţigară. Câte una la trei patru luni. E-un drog slab, cu toate că acum n-am nevoie de „iarbă".

Îşi aprinse o ţigară.

— Ce-ai făcut după episodul cu Haight Ashbury?

— Am călătorit de colo-colo. Mi-am petrecut o vreme în diverse alte comunităţi. Mai târziu, după ce-am ieşit de la dezintoxicare, am dat de anunţul acela. M-a atras faptul că nu se cereau referinţe. Experienţă pedagogică aveam, pentru că predasem timp de un an unor copii, într-o comunitate lângă Toledo. În plus, e foarte important să găseşti o slujbă pentru care nu ţi se cer referinţe, după ce-ai luat-o razna timp de şase ani.

— Deci sunt deja zece ani de când eşti aici?

— Da, de la douăzeci şi patru de ani. Eram încă marcată. Visam că mintea mi-e invadată de extratereştri.

— Haide, lasă prostiile. Să nu-mi spui şi tu că la Sackett's Ridge bântuie stafiile.

— Vedeam figurile la geam. Erau mineri spaţiali, îi recunoşteam după luminile psihedelice pe care le purtau la căşti. Îi simţeam cum mi se strecoară în creier – se opri, râzând amuzată. Acum s-a terminat cu vedeniile. Sau poate mi-au pătruns în minte pentru totdeauna.

— Poate le-ai gonit.

— Nu ştiu. Oricum, există cu adevărat o fantomă la Sackett's Ridge. Au văzut-o nişte oameni serioşi.

— E o „ea"?

— Presupun că e Mary Lafferty.

— Aha. N-ai vrea să facem o plimbare pân-acolo, s-o luăm prin surprindere?

— Nu. Nu vreau fantome în seara asta.

— Bine. Acum va trebui să-mi găsesc o cameră pentru la noapte. Mi s-a spus că există un han la opt mile depărtare de aici.

— În Morgan Creek. Ai aflat de la Clyde Boise, nu-i aşa?

— Da, de la proprietarul băcăniei.

— Ha, ha, asta-i o glumă bună. „Proprietarul"...

— Înţeleg acum simţul umorului din oraşul ăsta. El mi-a povestit şi despre accidentul în care au murit Sam şi Mary. Oribil accident.

Rebecca îşi propti coatele pe masă şi, cu bărbia sprijinită în căuşul palmelor, îl studie pe Goodman. Marcat de cicatrice şi de frământările trăite, chipul lui era deosebit de expresiv, aproape frumos. Legănată de ameţeala plăcută a vinului, simţea că-l poate privi adânc înăuntru; văzu un pastor al sufletelor pierdute, un om născut pentru a ocroti, care putea îndura tăietura sabiei fără să crâcnească, dar cu un suflet neprihănit, de copil. Îl atinse cu degetele pe faţă. Cicatricea aspră ascunsă în sprânceană şi nodul de la rădăcina nasului avură efectul unui afrodiziac. Cu respiraţia întretăiată, se ridică şi, luându-l de mână, îl conduse spre dormitor.

Patul, de dimensiunea unui continent, era acoperit cu o plapumă lucrată de mână. Rebecca aprinse o lumânare, aşezând-o pe noptieră. După ce-i descheie nasturii cămăşii, îşi plimbă cu voluptate palmele pe pieptul lui. El îi răspunse mângâindu-i părul, apoi gâtul. Nerăbdători, se dezbrăcară unul pe altul şi rămaseră un timp goi, faţă în faţă, sorbindu-se din priviri.

Ea îl trase apoi spre pat, sărutându-i bărbia, sprâncenele, în timp ce mâinile ei îl căutau. Se mângâiară cu nesaţ, iar timpul se dizolvă în extaz. Se rostogoli peste el şi, gemând, îl călăuzi înăuntrul ei.

Se prăbuşiră istoviţi unul lângă altul, rămânând o vreme nemişcaţi, pentru a păşi din nou

în realitate.

— O, Doamne, îi şopti ea. Cât e de minunat să-ţi doreşti ceva cu atâta putere. Nu mi s-a mai întâmplat de multă vreme. A fost atât de bine... să-mi doresc din nou.

— Eşti chiar atât de singură?

— Cumplit. Te-am dorit din clipa în care ai intrat în şcoală, spunându-mi că vrei să-nveţi ceva. „În sfârşit, un bărbat cu umor", mi-am zis; „cu un umor adevărat". Nu ştii cât e de important pentru mine.

O mângâie uşor pe spate, apoi îi simţi pulsul revenit la normal.

— Nu crezi că o ţigară mi-ar prinde bine? întrebă ea într-o şoaptă uşoară.

El aprinse o ţigară şi i-o dădu. Ea trase câteva fumuri cu ochii închişi, apoi îl rugă, sprijinindu-se de trupul lui:

— Rămâi cu mine în noaptea asta... Vreau să te simt lângă mine când mă trezesc. Vreau să te miros înainte de a-mi deschide ochii. Luăm dejunul împreună, iar eu voi întârzia la şcoală. La urma urmei, în doisprezece ani n-am întârziat niciodată.

— Ce naiba faci? o întrebă el sprijinindu-se într-un cot şi privind-o.

— Ţi-am spus, mă atragi...

— Nu de mine vorbesc; ce naiba faci aici, în fundătura asta, în Crikside?

Rebecca nu răspunse imediat.

— Cred că mă ascund, se plânse ea, în sfârşit.

— De ce?

— De lume... mi-e teamă să mă întorc.

— Nu-ţi este dor să trăieşti cu adevărat, cum ai trăit acum?

— Mi-e dor de un bărbat vesel. Mi-e dor să fiu iubită... ocrotită de braţe puternice. Întotdeauna mi-a plăcut mirosul de after-shave. E-adevărat, întâi mi s-a făcut dor de muzee, de muzică bună şi de altele asemenea. Dar am rezistat fără toate

astea. Am învăţat, în schimb, să cânt la vioară. Mi-am câştigat independenţa, pentru că nu sunt angajata companiei KC&M, ci a ţinutului. Terenul ăsta îmi aparţine; l-am cumpărat de la ţinut. Casa mi-am cumpărat-o printr-un anunţ din ziar. Mi-a sosit întregul ansamblu, sub formă de set, în genul aeromodelelor. Am muncit la ea doi ani, mi-am tocmit tâmplari, instalatori şi electricieni.

— Ai de gând să rămâi aici?

Înainte de a răspunde, Rebecca privi tristă pe fereastră:

— Cred că da.

— Pot să-ţi pun o întrebare intimă?

— Despre Aaron, nu?

— Pentru el am venit aici, dacă-ţi aminteşti. Mi-ai spus despre bătăile pe care le primea şi despre semnele de pe spate. De-atunci mă chinuie întrebarea: ai văzut semnele?

Rebecca nu răspunse.

— Ai trăit cu Aaron? întrebă el, urmărindu-i expresia feţei, care trecea în grabă de la furie, la răceală, apoi la resemnare.

— De ce-aş fi făcut-o?

— Nu ştiu. A fost o simplă întrebare. Spune „nu" şi gata.

— Nu pot, se lăsă pe spate cu ochii închişi. Da. De când a-mplinit paisprezece ani, până a plecat.

— De la paisprezece ani?

— Era un fel de ritual. Făceam dragoste de două, trei ori pe săptămână, în afară de cele patru luni când a fost cu Mary. Pe urmă, după ce-a murit ea, am continuat.

— Care Mary?

— Mary Lafferty.

— Iubita fratelui său...

— A fost prima dragoste a lui Aaron. Tocmai începuse liceul, la Lordsville. Fata era din Morgan's Creek. Au fost împreună patru luni, iar în acest timp Aaron a manifestat un simţ ciudat, nu

atât al credinţei, cât al monogamiei. N-a păstrat şi relaţia cu mine. Sam era mai mare cu un an decât el. Era în echipa de fotbal. Probabil că Mary l-a găsit mai atrăgător. A fost pentru Aaron prima decepţie. Ni se-ntâmplă tuturor.

— L-a zdruncinat întâmplarea?

— Nu chiar. Când a aflat, i-a şters pur şi simplu pe amândoi din minte. Aşa proceda cu oricine care îl făcea să sufere.

— Un puşti de paisprezece ani?

— Dacă n-ai trăit într-un loc ca ăsta, nu poţi înţelege.

— Încearcă-mă.

Fata îşi mai aprinse o ţigară şi trase un fum, fără să-l privească în timp ce vorbea:

— M-a atras pasiunea lui. E o calitate rară pe-aici.

— Numai pasiunea?

— Întrebarea asta face parte din investigaţie?

— Da, răspunse Goodman nesigur.

— Hmm. Ţi-am mai spus că avea o minte sclipitoare. Puteam discuta despre lucruri pe care nu le-nţelegea nimeni. Odată, am stat în pat aproape trei ore, vorbind despre fotografiile lui Ansei Adams; exprimam sentimentele pe care mi le inspira fiecare poză. Aşa ceva ni se întâmpla de multe ori...

Ea şedea pe jos, cu picioarele încrucişate, iar el îi citea din Winesburg, *de Sherwood Anderson, una din cărţile lui preferate. Ajunsese la sfârşitul unei nuvele numite* Mama, *o melodramă despre incapacitatea dintre mamă şi fiu de a-şi împărtăşi sentimentele. Când îi citea, îi dispărea accentul. Inflexiunile specifice localnicilor făceau loc vocalelor ordonate şi consoanelor concise, dând cuvintelor o curgere armonioasă.*

El îi citea: „Caută clanţa uşii. Întunericul din cameră îi deveni de nesuportat. Simţea nevoia să-

şi strige bucuria dăruită de cuvintele fiului său, dar fata ei nu mai cunoştea râsul..."

Se opri din citit, ridicându-şi ochii spre Rebecca. O privi îndelung, cu răsuflarea întretăiată, iar chipul îi exprima întrebarea nerostită de multă vreme. Rebecca ştia, căci simţea cum se naşte şi creşte în el dorinţa stăpânită cu greu.

— Po' să te ating? întrebă el temător.

— Nu se spune „po'", ci „pot".

— Pot. Pot, pot, pot... repetă el, închizând o clipă ochii, cu răsuflarea întretăiată, de parcă ar fi alergat.

Nu mai putea da înapoi. Inima-i bubuia, făcând să-i zvâcnească tâmplele. Degetele lui îi atinseră pielea, în deschizătura bluzei. Apoi coborî încet, simţindu-i parcă fiecare moleculă. După ce o exploră astfel, îi deschise bluza cu mişcări delicate, contemplându-i sânii ca pe o minune. Mâinile n-o mai atingeau acum, dar erau acolo, temătoare, aşteptând încuviinţarea.

— Poţi, şopti ea, luându-i mâinile şi aşezându-i-le acolo, simţindu-şi sfârcurile întărite în palma lui.

— Nu mi-e ruşine de ceea ce s-a-ntâmplat, spuse Rebecca. Nu l-am sedus. S-a petrecut pas cu pas, în timp. Dacă nu mă-nşel, a-nceput să mă dorească de pe la doisprezece ani. Iar când a izbucnit lucrul acela, ni-l doream amândoi.

— De fapt, chiar tu spuneai că aici tinerii se căsătoresc de la paisprezece ani. Cu toate astea, cred că ceea ce aţi făcut ar fi putut însemna o jignire profundă faţă de lumea din Crikside.

— Poate că şi gândul acesta ne-a aruncat pe unul în braţele celuilalt.

— L-ai iubit?

Ea se gândi destul de mult, jucându-se cu fumul ţigării. Răspunse într-un târziu:

— L-am compătimit... De fapt, compătimirea era pentru amândoi.

Deodată se răsuci pe o parte, apoi se aşeză pe marginea patului. Pielea albă îi era ascunsă sub flacăra rebelă a părului.

— Am făcut parte din viaţa lui. Aşa că l-am învăţat tot restul.

ŞAPTESPREZECE

La ora opt şi jumătate dimineaţa, când Naomi Chance ajunse la birou, îl găsi pe Vail adâncit în lucru. Neras, cu cămaşa mototolită ca o hârtie aruncată la coş, studia fotografiile, luând notiţe, îndeletnicire pe care şi-o începuse din seara trecută. Pe birou îl aştepta cana cu cafea aburindă. Era atât de concentrat, încât n-o auzi intrând. Era obişnuită cu starea aceasta, pe care Vail o numea „scufundare". Era într-adevăr o scufundare într-o altă lume, în care toate informaţiile şi faţetele cazului trebuiau ordonate ca-ntr-un joc de puzzle, spre a forma un tablou cât de cât complet, chiar dacă unele piese lipseau. Douăzeci de minute mai târziu, Vail se năpusti în biroul ei.

— Ce oră e? o întrebă el precipitat, căci nu purta niciodată ceas.

— Aproape nouă.

— S-a întors Tommy. Va fi aici împreună cu judecătorul înainte de douăsprezece.

— Aha, o şedinţă strategică?

— Da, abia aştept să aud veştile lui Tommy.

— Ce crezi c-ar putea afla în târguşorul ăla? Dar doctoriţa?

— Vine şi ea. Vreau să asculte şi ea noutăţile.

Cam în acelaşi timp, în celălalt capăt al oraşului, locotenentul Stenner îşi adunase toţi

colaboratorii în birou. Era o încăpere mare şi goală, total lipsită de personalitate şi căldură. Pe o masă de lucru încăpătoare se aflau două telefoane, o agendă de telefon şi două teancuri de rapoarte conţinând activitatea de teren, în stânga cele cu misiuni executate, în dreapta cele cu misiuni de executat. Scaunul rigid, cu spătar drept şi necapitonat, părea la fel de confortabil ca un scaun de tortură. În această cameră austeră nu existau fotografii, nici cărţi, nici diplome sau medalii pe pereţi, ci doar două panouri, primul folosind ca suport pentru fotografiile cazului Rushman şi fotocopiile unor rapoarte, iar pe al doilea, fiind afişate celelalte cazuri aflate în lucru şi studiul fiecăruia. Se vedea limpede că Stenner era atât de devotat datoriei, încât nu suporta prezenţa vreunui obiect care să nu fie strict funcţional. Era acolo doctorul Bill Danielson, expert medical din partea ţinutului; Harvey Woodside, medicul legist cel astmatic şi obez, ca şi echipa de şase detectivi, poliţişti de elită, conduşi de sergentul Turner. Jane Venable şedea lângă uşă, pe un scaun incomod, ca de altfel tot mobilierul şi atmosfera din biroul locotenentului.

Stenner îşi scoase haina, o aşeză pe spătarul scaunului şi rămase în picioare în faţa celorlalţi. Bretelele roşii care îi susţineau pantalonii bleumarin, împreună cu sângele episcopului din poze erau unicele pete de culoare din încăpere. Apoi îşi potrivi ochelarii şi începu, frecându-şi mâinile:

— Am început cercetările acestui caz acum o săptămână. Să vedem cât de departe am ajuns. Domnule Danielson, aveţi cuvântul.

Danielson avea în jur de cincizeci de ani. Părând pescar pasionat, pielea îi era aspră şi bronzată. Bicepşii puternici i se ghiceau sub cămaşa azurie. Nasturii de la guler îi erau desfăcuţi, iar cravata trasă în jos. Provenea din Sud, iar vocea lui joasă reda un amestec rezonant

al accentului plat din Midwest cu al celui dulce din Georgia. Scoase un creion din buzunarul de la piept şi se apropie de panoul fixat de perete, pe care erau expuse fotografiile cazului Rushman, ca şi fotocopiile câtorva rapoarte. Toată lumea era înarmată cu pixuri şi agende, pregătită să ia notiţe. Înainte de a-şi începe expunerea, Danielson îşi dezveli o ţigară de foi din ambalajul de celofan.

— Aş prefera să nu fumezi, interveni Stenner. O să-mi miroasă biroul zile întregi.

— Mă rog, e biroul tău, Abel, răspunse Danielson contrariat. Apoi trecu la subiectul întâlnirii, folosind ţigara neaprinsă ca indicator. Victima, episcopul Rushman, a prezentat în total şaptezeci şi şapte de plăgi fatale. Moartea a putut fi cauzată şi de o hemoragie puternică, de un şoc traumatic, ori de un colaps cardiac, toate acestea datorate gradului ridicat de distrugere a organismului.

Rănile produse de arme cu vârful şi muchiile ascuţite se împart în patru categorii: cele provocate prin înjunghiere, prin incizie, prin crestare şi cele din secţionări terapeutice, acestea din urmă practicate în chirurgie. Pe corpul victimei se regăsesc toate cele patru categorii de plăgi. În cazul înjunghierii, arma cea mai des utilizată este cuţitul, aici fiind vorba de un cuţit de bucătărie, de tipul celor pentru tranşat carne, cu o lamă de treizeci de centimetri lungime şi aproximativ zece lăţime. Putem atribui toate rănile acestei arme.

În cazul înjunghierilor, rana se lăţeşte la suprafaţa pielii, iar marginile nu sunt sfâşiate. Mărimea şi forma ei depind de forma armei, de direcţia în care a fost implântată, de mişcările lamei în interior, de mişcările victimei, ca şi de starea de relaxare ori de tensionare a pielii. Danielson indică elemente din câteva poze. Victimei i s-au aplicat treizeci şi şase de lovituri prin înjunghiere: paisprezece în piept şi torsul superior, dintre care şapte au străpuns inima şi

plămânii; patru în antebraţul stâng; trei în cel drept; trei în palma stângă; una în cea dreaptă; opt în abdomen şi trei în piciorul drept. Evident, victima a fost înjunghiată în braţe şi palme datorită încercărilor de a se apăra.

— Scuză-mă, Bill, interveni Stenner, dar cred că ar fi mai bine să păstrăm explicaţiile tehnice pentru proces. Deocamdată ne interesează numărul loviturilor şi cauza morţii.

— Bine. Aşadar, plăgile prin incizie sunt cele în care instrumentul este introdus în piele, apoi direcţionat de-a lungul corpului. Am găsit douăsprezece incizii, principala aflându-se în zona gâtului. Aceasta ar fi putut reteza capul. De fapt, doar coloana vertebrală l-a împiedicat să se desprindă de trup. E greu să spun care dintre răni a fost provocată întâi, dar bănuiesc că cea de la gât, suficientă, de altfel, pentru o moarte aproape instantanee. Interesant este că, de obicei, o lovitură atât de profundă şi de completă se aplică de la spatele victimei. În cazul nostru, a fost aplicată din faţă. Moartea a provenit nu numai din hemoragie, ci şi dintr-o embolie masivă. Am detectat aer în inimă şi vene.

— Deci episcopul şi-a văzut moartea cu ochii, spuse Turner.

— Aşa cred. În general, în rănile profunde produse la gât intervine pe loc spasmul cadaveric, rigor mortis, cu alte cuvinte. Dar aici nu s-a întâmplat aşa.

— De ce? întrebă Venable.

— Rănile din braţe şi palme dovedesc încercarea de a se proteja. Alte incizii i s-au aplicat pe faţă, scalp, piept, abdomen şi picioare. Dar nici una n-a fost cauzatoare de moarte. Au fost şaptesprezece crestături, majoritatea superficiale. În sfârşit, dintr-a patra categorie de răni a făcut parte secţionarea organelor genitale, care au fost puse în gura victimei. Această amputare s-a efectuat cu o deosebită îndemânare chirurgicală,

mai ales dacă avem în vedere că a fost practicată cu un cuţit de bucătărie.

— Crezi că făptaşul avea cunoştinţe în domeniul medical? întrebă Stenner.

— Foarte posibil. Sângerarea a fost extrem de puternică, continuă Danielson, fără a-şi curma şirul expunerii din cauza întreruperilor. Cadavrul conţinea mai puţin de jumătate de litru de sânge la autopsie. Asta e o raritate. În mod normal, sângerarea încetineşte când organismul încetează să funcţioneze, ceea ce duce la ipoteza că victima a supravieţuit mai mult decât era de aşteptat

Stenner îl întrerupse cu o nouă întrebare:

— S-a luptat mult?

— Da, judecând după rănile de pe mâini. Dar nu mult timp.

— Câtă vreme crezi c-a durat?

— Intervalul de timp în care survine moartea, ca urmare a unei in-cizii a gâtului, este mai scurt dacă au fost străpunse venele sau arterele şi dacă se produce aeroembolia. În cazul de faţă se regăsesc ambele elemente. Judecând după rănile de pe mâini şi braţe, victima ar putea supravieţui maximum un minut, un minut jumătate. Dacă prima tăietură a fost la gât, nu văd cum a mai putut fi conştient, dar se pare că a fost.

— Ce-i cu poza din dreapta? Cea care arată ceafa? întrebă unul dintre detectivi.

— Ajungem oricum la ea, răspunse Danielson, indicând o fotografie ce reprezenta ceafa cadavrului. Imediat sub linia părului era scris cu sânge „B32.156". Nu pot explica semnificaţia acestui număr; tot ceea ce pot preciza este că a fost scris cu sângele victimei, la fel ca numărul 666, crestat pe stomac, un mesaj satanic.

— Ai mai tras vreo concluzie? întrebă Stenner.

— Aş accentua faptul că majoritatea rănilor au fost provocate cu multă îndemânare şi precizie, atingând organele vitale, cauzând traume. Au fost

şi tăieturi întâmplătoare. De asemenea, cred că ucigaşul era stângaci.

— Mulţumesc, spuse Stenner, iar Danielson se întoarse la locul lui.

— Ce aveţi de zis, doamnă Venable? o întrebă Stenner.

— Până aici n-am nimic de spus.

— Lou, ce-aţi descoperit?

Turner se-ndreptă spre panoul cu poze şi prinse în ace o diagramă a scenei crimei.

— Deci, avem trei interogatorii care nu sunt admise în proces, dar care stabilesc evenimentele. Stampler declară că a intrat aici, pe uşa principală, a auzit zgomot în apartamentul episcopului şi a urcat. Apoi a intrat în dormitor, unde-a luat-o razna. Pretinde că mai era cineva în cameră, cineva de care se temea. Nu-şi mai aminteşte decât momentul în care a ieşit din dormitor. A auzit ceva jos, a intrat în panică, a fugit pe hol, a ieşit pe uşa de la bucătărie, a coborât, apoi a văzut maşina poliţiei, aşa că s-a refugiat în biserică prin coridorul acesta şi s-a ascuns în confesionalul în care a fost găsit.

— Ce părere ai? întrebă Stenner.

— Că povestea asta e cel mai pur rahat. Scuzaţi-mă, doamnă.

— Am mai auzit expresia, spuse Venable zâmbind. Şi sunt perfect de acord cu dumneata, domnule sergent.

— I-am cercetat standerul, dar fusese golit înaintea sosirii noastre.

— De către cine? întrebă Venable.

— De alţi locuitori ai... cavernelor. Mă-ndoiesc că erau prea multe lucruri de luat. Încercăm s-o găsim pe fată, pe Linda. Până acum n-am avut succes. Se pare c-a plecat acum vreo trei săptămâni. La Savior House nu sunt înregistrate numele de familie, dar i-am dat oarecum de urmă. Provine din Ohio, probabil din Akron sau Dayton.

N-o condamn c-a plecat, nimeni nu rezistă prea mult în caverne.

De la internii din Savior House, ca şi de la personalul bisericii, n-am aflat mare lucru. Toţi susţin că se afla în strânse relaţii cu episcopul. Băiatul ăsta, Stampler, e foarte deştept, probabil are un indice al inteligenţei de 130-140. Vine din *Crikside,* Kentucky, care are o populaţie în jur de două sute cincizeci de suflete. În încăpere răsunară râsete. Zâmbi şi Turner, apoi continuă. Am discutat cu oameni care-l cunosc. Nu mi-au semnalat nici o manifestare ieşită din comun, n-a fost arestat. Se pare că era un puşti cu multă personalitate. Tatăl i-a murit de silicoză, fratele â fost ucis într-un accident de maşină. Mama lui a murit anul trecut, cam la un an de la plecarea lui. Se spune că în ultimul timp nu mai era în toate minţile, dar n-a fost consultată de medic. Acesta i-a numit comportamentul „nebunie de singurătate". Stampler a fost un elev strălucit, atât la şcoală, cât şi la liceu, dar n-am reuşit să aflăm ce-a făcut în lunile dintre momentul plecării şi cel al apariţiei în oraşul nostru, aşa că nu mi-am terminat tema pentru acasă, domnule locotenent.

— A fost luat în evidenţa poliţiei? A existat vreun incident? întrebă Venable.

— Nici unul, până acum. A lucrat câteva luni ca infirmier la spital. I s-au dat referinţe bune, dar şi-a părăsit locul de muncă; s-a angajat ca om de serviciu la bibliotecă, unde a fost de asemenea bine apreciat. Făcea cursuri prin corespondenţă la City College, dar nu i-am obţinut încă fişa.

— Ai vreo idee despre ce-ar putea reprezenta numărul de pe ceafa victimei? întrebă Danielson.

— Eu nu, răspunse Turner zâmbind. Poate altcineva?

Ceilalţi detectivi dădură din umeri.

— Mulţumesc, Lou, zise Stenner. Doctore Woodside, e rândul dumitale.

Woodside îşi ridică trupul enorm de pe scaun şi se îndreptă cu mersul său legănat spre panoul cu poze.

— Fără să vă plictisesc cu amănunte tehnice, iată concluziile la care am ajuns: cuţitul găsit asupra suspectului în momentul arestării este cu siguranţă arma crimei. Sângele de pe hainele şi corpul său aparţine victimei. S-au detectat, de asemenea, pe arma şi pe hainele domnului Stampler fragmente de carne ale celui ucis. Amprentele de pe clanţele uşilor, pereţi şi de pe armă se potrivesc cu cele ale suspectului. Pe hainele lui sunt şi fire din covor. După urmele de sânge de pe covor, i-am putut reconstitui drumul de la locul crimei în bucătărie. Putem dovedi că a ieşit pe uşa bucătăriei, coborând pe scara de serviciu, că s-a întors în clădire pe uşa din spate, a intrat în biserică şi de-acolo, în confesional.

— S-au găsit amprente pe sertarul cu cuţite din bucătărie? întrebă Venable.

— Ciudat, dar nu s-au găsit. Am prelevat de-acolo nişte fibre de ţesătură, dar nu le-am putut stabili proveniența.

— Ar fi extraordinar dacă am putea dovedi că a pătruns pe uşa bucătăriei, de unde şi-a procurat cuţitul, pe care l-a dus în dormitor, explică Venable. Astfel am stabili premeditarea.

— O să am aspectul în vedere.

— Foarte bine, interveni Stenner. O privi cu o expresie care încerca să fie un zâmbet: până aici aveţi vreo remarcă?

— Suntem destul de avansaţi, spuse ea, luând locul lui Woodside în faţa auditoriului. Însă, pentru a avea un caz complet, ne lipsesc două elemente.

— Motivaţia? întrebă Stenner.

— Exact. Sunt convinsă că psihiatrii îl vor considera pe Stampler apt pentru proces, dar asta nu exclude posibilitatea ca Vail să-şi bazeze pledoaria pe nebunie. Să nu uităm că şi-a angajat un medic pentru examinarea arestatului. Se

numeşte Molly Arrington, treizeci şi patru de ani. A absolvit Universitatea de Stat din Indiana cu magna cum laude şi a lucrat şase ani la Clinica Justine din Indiana, ocupându-se de comportamente atipice. Se pare că e strălucită, aşa că ne va aduce argumente serioase. Dar dacă-l putem aduce pe Stampler la judecată, ne trebuie un mobil, Abel, unul care să-i convingă pe juraţi. Altfel, Vail se va folosi chiar de natura crimei, dovedind că protejatul lui e nevinovat ca un miel.

— Bine, doamnă procuror. Ne vom strădui să găsim o motivaţie. Care este al doilea element?

— Dovediţi că n-a existat o a treia persoană în cameră, când episcopul a fost înjunghiat.

Cu câteva minute înainte de ora prânzului, Vail îşi strânse echipa în birou. Molly Arrington ajunse ultima, suflând din greu, ca după o alergătură.

— Aceasta este doctoriţa Molly Arrington, psihiatrul nostru, o prezentă Vail. Scuză-mă că te-am adus atât de repede de la Daisyland, dar am vrut să te cunoască toată lumea şi să auzi şi tu ce-a aflat Tommy în Kentucky.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Molly cu un zâmbet.

— Am stabilit deja regulile jocului. Toţi spunem ceea ce gândim, fără vreo reţinere. Naomi, ai citit raportul autopsiei. Ai descoperit ceva ce *nu* ştiam?

— Aţi observat numărul 666 crestat pe stomacul lui Rushman?

— Da, spuse Vail. Va trebui să verific dacă Aaron ori vreunul din puştii de la internat făceau parte dintr-o societate satanică.

— Mai e ceva. Nu deţinem încă poza, dar din raport reiese că pe ceafa episcopului s-a găsit numărul „B32. 156", scris cu propriul lui sânge.

— „B32.156"? Ce dracu' poate să-nsemne?

— Cine ştie? dădu Naomi din umeri.

— Probabil un simbol, sugeră Molly.

— Ce fel de simbol? întrebă judecătorul.

— Nu ştiu. Simbolurile compun un limbaj universal. De exemplu, crucea e simbolul creştinătăţii. Triplul 6 de pe stomacul victimei îl reprezintă pe diavol. Reprezintă acelaşi lucru oriunde l-am găsi şi pentru oricine l-ar scrie.

— Aş vrea să fac o remarcă, interveni Goodman.

— Dă-i drumul.

— E-n legătură cu pozele. M-am gândit mult la ele în timpul călătoriei Mi se pare că dovedesc din plin premeditarea.

— Cum aşa? se miră Vail. Dovedeşte-mi-o!

— În primul rând, cuţitul trebuie să fi fost adus din bucătărie. Ce-ar fi căutat un cuţit de tranşat carne în dormitorul episcopului?

— Nu ştiu, răspunse Vail. Dar ar fi *putut* fi acolo. Procurorul trebuie să dovedească *absenţa* cuţitului în dormitor, nu noi suntem cei care trebuie să dovedim *prezenţa* lui acolo înaintea pătrunderii criminalului.

— O chestie foarte vagă, conchise Goodman.

— Tommy, în momentul de faţă totul e vag, dar trebuie să-ncepem de undeva. Nu uita, pornim de la prezumţia că Aaron e nevinovat, aşa că tot ceea ce întreprindem trebuie să ducă la concluzia asta. Stabilirea vinovăţiei e problema adversarilor noştri.

— Mai e ceva, continuă Tommy.

Merse la panoul cu poze, oprindu-se în dreptul celor care reprezen-tau urmele însângerate pe podeaua bucătăriei. Naomi se apropie de el.

— Ce vedeţi? întrebă Vail.

— E clar că a ieşit pe uşa bucătăriei, răspunse Naomi.

— Asta ştiam.

— Da, dar dacă te uiţi cu atenţie, observi că nu sunt urme de paşi, ci pete. Din poza asta îţi dai

seama că petele se opresc aici, la colţul bufetului. De-acolo şi până la uşă nu mai sunt pete.

— Şi ce-i cu asta?

— Bănuiesc că petele provin de la ciorapii lui. Cred că la intrare îşi scosese pantofii, ca să nu-l audă episcopul. După aceea a luat cuţitul din sertar, a mers în hol, a intrat în dormitor, unde i-a aplicat episcopului cele patruzeci de lovituri.

— Conform autopsiei au fost şaptezeci şi şapte, preciză Naomi, element la fel de grav ca şi pozele.

— Vom trece peste asta în pledoarie, spuse Vail. Raportul cu numărul şi localizarea rănilor, cauza morţii şi altele, va fi prezentat în proces, dar, după toate probabilităţile, nu va fi citit de juraţi. Or să fie ocupaţi cu alte treburi.

— În orice caz, îşi sfârşi Goodman ideea, amănuntul cu scosul pantofilor dovedeşte premeditarea. N-a fost vorba nici de furie subită, nici de nebunie temporară, ci de un plan bine pus la punct.

— Da, în cazul că aşa s-au petrecut lucrurile, remarcă Vail.

— Cum altfel s-ar fi putut petrece? întrebă Naomi. Te-a minţit atât pe tine, cât şi pe poliţişti, declarând că a intrat pe uşa din faţă, că s-a speriat de zgomote şi-a fugit prin spate. E clar că a intrat prin bucătărie.

— Posibil. Dar acuzarea nu poate face uz de interogatorii în proces, iar noi n-avem de ce. Ceea ce *trebuie* să facem este însă să aflăm dacă Aaron ne-a minţit şi de ce.

— Dacă a minţit, de ce-a făcut-o? întrebă Goodman.

— Poate pentru că era speriat, dezorientat, îi răspunse judecătorul. E posibil să fie nevinovat, dar îi e teamă să spună adevărul, că în aparenţă e vinovat.

— Aşa că se pune din nou întrebarea dacă mai era cineva în cameră. În caz că da, Aaron ar fi

putut intra prin faţă, scoţându-şi pantofii să nu fie remarcat. În momentul în care s-a speriat de zgomotele de jos, ar fi putut fugi prin bucătărie, punându-şi pantofii înainte de-a ieşi afară, în frig.

— Prea-i cusut cu aţă albă, spuse Goodman sceptic.

— Poţi dovedi că n-a fost aşa? întrebă judecătorul.

— Nu.

— Atunci înseamnă că nu batem câmpii şi că problema pantofilor şi a petelor devine contestabilă, completă Vail. Nici o variantă nu poate fi dovedită, deci oricare e posibilă.

— Iar în majoritatea cazurilor, adăugă judecătorul, juriul preferă să le respingă pe amândouă, decât să adopte vreuna.

— La fel şi cu cuţitul, spuse Vail. Vom admite că a părăsit locul faptei avându-l asupra sa, dar nu că l-a şi dus acolo.

— Foarte bine, îl aprobă judecătorul. Lasă-ţi adversarii să dovedească contrariul.

— S-au găsit amprente pe sertarul din bucătărie? întrebă Goodman.

— Vom şti când vom vedea raportul judiciar.

— Şi dacă purta mănuşi? sugeră Naomi.

— Şi dacă dansa în trupa Bolshoi Ballet? interveni judecătorul.

— Cu alte cuvinte, nici o supoziţie nu e valabilă până nu ne-o vor dovedi, explică Vail gluma judecătorului.

— S-au descoperit fibre de mănuşi pe sertar?

— Asta o vom afla tot din raportul judiciar.

— Ce credeţi că va hotărî Shoat în legătură cu admiterea fotografiilor în proces? întrebă Naomi.

Vail privi spre judecător, ridicându-şi o sprânceană. Spalding se scărpină pe vârful nasului.

— Nu-i va fi uşor să decidă, spuse el în sfârşit. Personal, cred că pozele sunt corespunzătoare. Dar dacă le admite, pot deveni

baza unui apel... Bănuiesc că le va admite ca probe.

— Doamne! exclamă Naomi.

— Nu dispera, o linişti Vail. Asta ar putea fi în favoarea noastră.

— Cum?

— Depinde de mobil, sugeră judecătorul.

— Chiar aşa, aprobă Vail. Pun pariu că-ntreaga noastră opoziţie munceşte pe brânci să facă rost de un mobil. Dacă nu-l vor găsi, vor putea folosi cu succes pozele în favoarea noastră, făcând uz de legea McNaghten.

— Cine-i McNaghten? întrebă Molly.

Judecătorul se oferi să explice:

— În 1843, McNaghten a împuşcat mortal un membru al Parlamentului Britanic. Curtea l-a declarat nevinovat pe motiv de nebunie. Opinia publică a fost revoltată, aşa încât Curtea de Apel a formulat legea McNaghten, care spune că, pentru a se obţine achitarea, trebuie dovedit că în timpul comiterii crimei acuzatul s-a aflat sub influenţa unei puternice tulburări mentale datorate unei boli psihice, nefiind conştient de natura faptei.

— Sau chiar conştient fiind, completă Vail, n-a putut distinge răul de bine.

Goodman completă:

— În traducere: doar un nebun poate comite o crimă fără mobil.

Vail se ridică şi începu să străbată camera cu paşi mari, după cum îi era obiceiul.

— Mai avem la îndemână şi conceptul impulsului nestăpânit, zise el. Aici se încadrează cei care pot deosebi binele de rău, dar, datorită tulburărilor psihice, nu-şi pot controla acţiunea. Aşa că avem destule posibilităţi, n-avem decât s-o alegem pe cea mai convingătoare, cu care să zdrobim acuzarea, îi zâmbi el lui Molly Arrington. Aceasta este sarcina expertului nostru psihiatru. Îmi dau seama că n-ai avut decât o singură întrevedere cu Aaron, dar...

— N-aş lua cuvântul până nu ascult raportul domnului Goodman, spuse ea.

— Mă cheamă Tom, preciză Goodman zâmbind.

— De acord. Dă-i drumul, Tommy, spuse Vail.

— Eu nu sunt psihiatru. Aşa că o să vă povestesc pur şi simplu ce-am aflat şi ce cred eu. De fapt, nu prea ştiu ce să cred.

— Ce naiba ai aflat acolo? îşi manifestă Vail nerăbdarea.

— Nu-i vorba de ce-am aflat, e... cum să-ţi spun, Marty, puştiul ăsta a avut o copilărie îngrozitoare; am impresii confuze, contradictorii despre el.

— Toţi suntem în aceeaşi situaţie, Tommy.

În timp ce povestea, Goodman privea fotografiile, încercând ca prin ele să-şi menţină obiectivitatea. Îl descrise pe Stampler ca pe un copil dotat, care nu-şi găsise locul în comunitatea lui, neprimind sprijin, nici aprobare pentru realizările sale, menţinut într-o continuă stare de frustrare de către tatăl obtuz şi dur, hotărât să-i lase fiului moştenire numai munca istovitoare din mină. Vorbi despre mama lui Aaron, o femeie simplă, care considera educaţia ca pe ceva obscur, diavolesc, ca şi despre firea neînfricată a băiatului, care nu se lăsase descurajat de bătăile şi de insultele părinţilor. Povesti, în sfârşit, despre Rebecca, mentora, sprijinul înzestrării sale intelectuale, fiind martorul călătoriei lui pe tărâmul diverselor profesii şi al artelor, ca şi călăuza lui în viaţa sexuală.

Când sfârşi expunerea, Goodman îşi consultă nelipsita agendă neagră.

— Mai sunt câteva aspecte, completă el. Pe masa din sufrageria Rebeccăi erau expuse cinci fotografii ale lui Aaron, la diferite vârste; citind o carte, pescuind, surprins în grupul colegilor, toţi pozând ţepeni în faţa şcolii, cu Rebecca în centru.

Dar nu era nici o poză doar cu ei doi. Un alt aspect: Aaron îşi însemna o grămadă de citate din cărţi, lipind fâşii de hârtie la paginile respective. După ce le învăţa pe dinafară, elimina semnele. Mi-am notat două citate care mi-au părut deosebite: „Răul ne vine tuturor din propria noastră imaginaţie, mascată cu toate virtuţile", şi un proverb chinezesc: „Există doi oameni perfecţi: cel nenăscut şi cel mort".

Goodman îşi notase câteva întrebări: *A fost Aaron supus unui abuz fizic sau sexual, în sens juridic? Instinctul sexual îi era atât de pervers, precum par faptele? Au putut contribui aceşti doi factori la a-i crea o tensiune interioară, care l-a împins spre măcelărirea episcopului Rushman?*

— Probabil, sugeră el, Molly ne-ar putea lămuri aici. Ştiţi ce mă întreb? Dacă nu cumva a fugit de frustrările de-acolo, ca să cadă într-un nou hăţiş de frustrări. Poate... poate i-a căzut cerul în cap.

— Crezi că el e făptaşul? îl întrebă Vail, care-l ascultase concentrat, fără a se lăsa afectat emoţional de scurta şi nefericita viaţă a lui Aaron Stampler.

— Zău că nu-mi dau seama, Marty; dacă mă gândesc bine, cine dracu nu s-ar ţicni după ce a dus o asemenea viaţă?

Vail nu răspunse. În schimb, i se adresă lui Molly:

— Doctore, poftim în scenă.

— Să vedem întâi caseta, spuse ea. Vocea-i deveni brusc puternică şi autoritară. Părea un căpitan care preia comanda vasului.

Iar Vail îşi zise: *Doamne, ea ne conduce de-acum.*

— De acord, spuse Vail. Se răsuci spre aparatul video, în care introduse caseta conţinând întrevederea de la Daisyland.

— Înainte de-a începe, aş vrea să ştiu cum îţi poţi da seama când cineva suferă de tulburări

psihice? se interesă Goodman.

— E un procedeu bine structurat, exact ca în medicină, explică Molly. Cauţi simptome, manifestări, influenţe.

— Toate acestea pot fi încadrate în standarde?

— Da. Se regăsesc în *Manualul de diagnostic şi statistică ale bolilor mentale,* publicat de Asociaţia Americană de Psihiatrie.

— Ştiu că-i o întrebare cam nătângă, spuse Naomi, dar de ce se-ntind întotdeauna pacienţii pe canapea, iar psihiatrul stă în spatele lor?

— În acest fel, subiectul se simte în largul lui. Faptul că nu-l vede pe doctor îi reduce din inhibiţie, nedistrăgându-l nici de la ceea ce simte nevoia să exprime.

— Care e obiectivul final?

— Asocierea liberă de idei; incitarea subiectului de-a se concentra asupra experienţelor interioare, a imaginaţiei, a sentimentelor... crearea unei atmosfere propice exteriorizării celor mai intime gânduri.

— În ce mod te ajută atmosfera asta?

— În această stare, pacientul retrăieşte cu acuitate experienţa unor evenimente traumatice din trecut, esenţiale pentru stabilirea diagnosticului. Prima mea întâlnire cu Aaron a fost o discuţie de suprafaţă, dar un început promiţător.

Urmăriră caseta concentraţi. După ce întrevederea filmată luă sfâr-şit, nimeni nu rupse tăcerea câteva minute. Vail vorbi primul:

— Ei, Molly, ce părere ai?

Cu mâinile încrucişate în poală, Molly rămase tăcută aproape un minut întreg, gândindu-se. *Ce vor de fapt să afle? Dacă a făcut-o el şi de ce? Dacă este un ucigaş cu sânge rece, ori dacă încurcă realitatea cu iluziile? Dacă e păpuşa, ori păpuşarul?* Într-un târziu, răspunse:

— Nu sunt sigură. După cum văd, toţi suntem confruntaţi cu aceeaşi problemă dificilă: cum să-l salvăm pe Aaron Stampler de la moarte. Diferenţa

este că voi lucraţi prin tactici şi strategii legale, în timp ce arma mea e logica ştiinţifică, lucru care cere mult timp, poate chiar ani întregi.

— Da, dar acum nu mai avem la dispoziţie decât cincizeci şi una de zile, spuse Goodman căzut pe gânduri.

— Ai ajuns la vreo concluzie până acum? întrebă Vail.

— Nu, încă nu.

— Ştii, cu toţii suntem derutaţi, continuă el. Aaron spune că a făcut prima oară dragoste la şaisprezece ani. Profesoara susţine că l-a sedus cu doi ani înainte. O altă minciună o constituie împrejurările în care a murit fratele lui.

— N-aş zice că l-a sedus, interveni Goodman.

— Dar ce-ai zice? E vorba de o femeie de vreo treizeci de ani şi de un copil de paisprezece.

— Ştiu, dar din modul cum povestea ea, părea totul foarte natural.

— Ţi s-o fi părut ţie natural, dar te asigur că doamna procuror va fi de cu totul altă părere. O va zugrăvi pe femeia asta în cele mai negre culori. Nici măcar n-o putem cita în proces. Dacă ar veni de *bunăvoie* să depună mărturie, Venable se va grăbi s-o pună în lanţuri pentru corupere de minori. Or, n-o putem lăsa să se autoincrimineze.

— Scuzaţi-mă, întrerupse Molly discuţia pe un ton înţepat. Vorbiţi despre tactici legale, care nu mă privesc. Şi până la un punct, ceea ce spuneţi n-are sens. Poate că *el* a sedus-o, ori poate că evenimentul e-atât de dureros pentru el, încât şi l-a şters din minte. Iar povestea cu fratele şi logodnica poate fi un mit local, de ce vă pare atât de ciudat faptul că nu doreşte să-l umbrească? Părerea mea e că băiatul are un indice de inteligenţă cu mult peste normal. Pentru Dumnezeu, a citit Biblia la şase ani. La ora asta ar fi trebuit să fie student la Harvard, nu om de serviciu într-o bibliotecă.

— Presupun că doreşti să te-ntorci la Daisyland? o întrebă judecătorul, privind-o

admirativ.

— Chiar mâine. Am enorm de lucru. Iar pe tine, Tom, ţin să te felicit. Ai aflat foarte multe în doar două zile.

— Şi tot degeaba, răspunse Goodman nervos.

— Ai răbdare. Cred c-ar trebui s-o găseşti pe fată.

— Pe cine, pe Linda?

— Da.

— Cine ştie unde s-o fi dus? Majoritatea celor de la Savior House se-ntorc la un moment dat de unde au venit.

— Ce să caute acolo? Crezi că Aaron s-ar fi întors la Crikside?

— Aşadar, e posibil ca ea să nu se fi-ntors acasă, spuse Vail. Poate că se ascunde prin apropiere.

— Şi poate că ştie ce s-a întâmplat de fapt, completă Goodman.

— Stampler zice că fata a plecat acum vreo trei săptămâni, menţionă Naomi.

— Poate c-o acoperă, sugeră Goodman.

— Crezi că *ea* l-o fi omorât pe Rushman? întrebă Naomi.

— Nu neapărat, răspunse Vail. Poate-au făcut-o împreună. Sau poate a fost martoră. Poate că Aaron se teme, de fapt, pentru ea, nu pentru propria-i persoană.

— Eşti pe drumul cel bun, Marty.

— Am avut vreun caz în care s-o pornesc pe-un drum greşit?

Tom râse:

— Ne-ai zis-o.

— Doctoriţa ţi-a ordonat s-o găseşti pe fată, Tommy, i-o întoarse Vail. Ce mai stai?

OPTSPREZECE

Strada era pustie. Din şoseaua principală răzbătea zumzetul unui trafic intens. Un vânt îngheţat scutura crengile moarte ale copacilor ce mărgineau strada Banner.

Intrând în Savior House, desluşi notele şovăitoare ale unui saxofon. Cineva, la etaj, încerca să interpreteze melodia „Misty". O găsi pe Maggie în camera cu televizorul. Se purta foarte amabil, dar Goodman nu reuşi într-o oră de conversaţie să apuce nici un fir din ghicitoarea numită Aaron Stampler.

— Îmi pare rău, îi spuse Maggie. Trebuie să-nţelegeţi, aici avem o regulă de aur: nimeni nu-şi dezvăluie secretele; ar rupe vraja. E meritul episcopului, ştia cum să protejeze oamenii. De aceea nu suntem obligaţi să ne declarăm numele de familie, nici localitatea de unde provenim.

— Respect regula, Maggie. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Bineînţeles, dacă aflu ceva ce v-ar putea fi de folos, vă anunţ.

— Tu eşti „cloşca" aici?

— Urma să fiu noua mascotă a ministranţilor, spuse ea cu o umbră de melancolie în glas.

Apropiindu-se de Volkswagen, Goodman observă o fâşie de hârtie prinsă sub ştergătorul de parbriz. Era un şerveţel împăturit, pe care era scris cu litere mărunte un mesaj: „Alex. Strada B. Liliacul şi Păsărica".

Goodman privi de-a lungul străzii, dar nu văzu pe nimeni. Se urcă în maşină. În timp ce aştepta ca motorul străvechi să se încălzească, se uită încă o dată spre Savior House. La o fereastră de la etajul al doilea, o umbră se retrăgea în dosul perdelei.

— Fir-ar al dracului, zise el cu voce tare. Şi porni către strada B.

Cu mulţi ani în urmă, strada B fusese una din zonele comerciale de lux ale oraşului. Vitrinele găzduiseră blănuri de hermină şi vizon, ca şi cele

mai noi şi scumpe creaţii ale bijutierilor. Dar cu timpul, magazinele fuseseră eclipsate de zgârie-nori cu parcări interioare şi însoţitori de lift îmbrăcaţi în uniforme. Rămăseseră doar patru clădiri cu aspect deprimant, în care mai erau active numai barurile cu clientelă depravată şi prăvăliile de amanet.

Fâşia de pavaj ce ducea spre şoseaua subterană devenise loc de acostare pentru oamenii de afaceri bisexuali şi homosexuali aflaţi în drum spre casă; o piaţă de desfacere, unde tineri proxeneţi ofereau plăceri pentru toate gusturile.

Goodman se alinie în şirul de Cadillacuri şi Mercedesuri care defilau cu viteză redusă pe lângă „băieţi duri", îmbrăcaţi în piele şi ţinte, tineri cu aer de colegieni, purtând jachete sport, puşti aflaţi la pubertate, cu coşuri pe faţă şi travestiţi, care-şi etalau marfa sub forma unui carnaval plimbător, ce-şi atingea culmea între orele şase şi opt seara.

„Liliacul şi Păsărica", se gândi Goodman. „Proxenetul şi prostitua-tul. Păsărica e Alex. Dar cine-i Alex?"

— Alo, drăguţule, ce zici de chestia asta? îl întrebă un „comerciant", fluturându-i o poză pornografică în fata parbrizului. Are douăzeci de centimetri şi e numai a ta. Ia-o cât e caldă... Ia uite-o p-aia mică, a mea... Ia uite ce banană roşie...

La fiecare acostare, Goodman punea aceeaşi placă:

— Îi caut pe Liliac şi pe Păsărică.

După o jumătate de oră de dialoguri umilitoare, îl găsi pe primul. Era chel, cu capul în formă de ou, cu un diamant în ureche; purta o mustaţă ceruită la capete; peste umerii de om Neanderthal avea o mantie de piele. Pe faţă avea o mască neagră din hârtie creponată, cum se poartă la carnavaluri.

— Eşti Liliacul?

— Cine altul, iubăreţule?

— Îl caut pe Păsărică.

— Eşti nou pe-aici?

— Ce vrei, să-ţi dau o scrisoare de recomandare? întrebă Goodman oftând.

— Ştii că eşti nostim? remarcă Liliacul, apoi examină Volkswagenul cel uzat. Zici că-ncap doi în nuca asta?

— Ce-ar fi să încercăm? Cina-i gata.

Ochii Liliacului se-ngustară în spatele măştii. Nu-i plăcea să fie luat în zeflemea.

— Te costă între cincizeci şi şapteş'cinci să i-o tragi. Nu ştiu dacă eşti în stare să suporţi cheltuiala.

Goodman scoase la iveală o hârtie de o sută de dolari, zicând:

— Punem pariu?

Privirea Liliacului căpătă scântei. Banii erau limbajul universal pe strada B.

— Vino după mine. Ai un radiator în cutiuţa asta?

— Cui îi trebuie radiatorul?

Liliacul râse, cotind pe-o alee lăturalnică, între două clădiri de cărămidă, presărată cu gunoaie, sticle goale şi tomberoane.

Marty, afurisitule, ai să-mi plăteşti scump excursia asta, îşi zise Goodman, urmându-şi „ghidul".

La un moment dat, Liliacul se opri, ridicând mâna. Goodman opri şi el maşina. Huiduma ciocăni într-o uşă dărăpănată. Uşa se deschise şi Păsărica ieşi, chiorându-se în lumina orbitoare a farurilor.

— Stinge lumina! porunci Liliacul.

Alex era înalt şi subţire. De sub o pălărie pleoştită îi ieşeau nişte laţe blonde şi slinoase, ce se răsfrângeau pe umerii unei scurte jerpelite din piele de căprioară. Era zgribulit de frig, cu mâinile îndesate în buzunarele scurtei. Bărbia-i era presărată cu smocuri firave de păr, iar ochii mohorâţi scrutau întunericul.

— Vrei s-o facem în chestia asta? întrebă el, arătând Volkswagenul.

Goodman ieşi din maşină, ţinându-şi mâinile de-a lungul trupului.

— N-o s-o facem deloc, spuse el. Eşti Alex, nu-i aşa?

— Pe mă-ta! mârâi Liliacul.

Puştiul se răsuci, lipindu-se de uşă. Liliacul se repezi spre Goodman, ţintindu-i urechea cu un pumn de mărimea unui ananas. Goodman pară lovitura cu braţul drept şi, apropiindu-se, îl pocni sub bărbie cu dosul palmei stângi. Buimăcit, Liliacul se izbi de peretele de cărămidă. Alex încercă să-l ocolească pe Goodman, dar fostul luptător profesionist îi întinse rapid un picior în cale, iar puştiul se prăvăli pe burtă.

Liliacul apucă o bucată de fier dintr-un tomberon, rotind-o cu ambele braţe. Dar, până să-şi sfârşească rotirea, Goodman îi aplică o scurtă de stânga sub nas, apoi încă una şi încă una. Capul matahalei juca pe spate la fiecare lovitură, în timp ce posesorul său încerca zadarnic să se apere. În sfârşit, în urma unui upercut, Liliacul zbură înapoi, aterizând pe spate, printre gunoaiele unui tomberon răsturnat în cădere. Din nas îi ţâşni sânge. Se ghemui pe-o parte, gemând:

— Nasul meu, mi-ai spart nasul.

— Dacă te mai ridici de acolo, îţi rup şi picioarele, răcni Goodman.

Auzi un zgomot în spate; Alex se refugia în clădire. Pornind pe urmele lui, Goodman ajunse într-un fel de temniţă întunecată, în care lumina pătrundea doar prin geamurile sparte şi fisurile din pereţi. Primul etaj era un amestec de ruine. Goodman se revăzu deodată în Vietnam, rătăcit într-o junglă de ziduri dărâmate, bârne căzute şi tavane prăbuşite. Îi reveniră în minte tacticile învăţate în antrenamentele de-atunci şi rămase nemişcat ca o statuie, cu simţurile încordate, în aşteptare. După câteva minute, o scândură trosni în

stânga lui. Umbra lui Alex sălta iute printre ruine. Goodman îl urmări în linişte, reducând distanţa faţă de fugar. Când ajunse destul de aproape, apucă o bucată de lemn şi i-o aruncă în picioare. Scurtătura îl lovi din spate la încheietura genunchilor, Alex se împiedică şi, dărâmând un perete din placaj, căzu din nou cu faţa în praf. Goodman îl săltă de guler, trântindu-l de zidul exterior. Aerul îi ieşi din plămâni ca dintr-un balon înţepat, ochii bulbucaţi îl priviră îngroziţi pe Goodman, care, apucându-l de unicul cercel rămas în ureche, îi şuieră:

— Potoleşte-te, lichea, sau rămâi şi fără amândouă urechile.

Se scotoci în buzunar, scoase cercelul capturat în locuinţa lui Aaron şi-l ţinu în palmă la vedere.

— Nu! urlă băiatul.

— Vrei să stăm de vorbă sau preferi să ţopăi de durere?

— Te rog, nu mă chinui!

— Atunci spune-mi ce căutai în standerul lui Aaron? întrebă Goodman, împungându-l cu degetul în bărbie.

— Ă... ă... m-am gândit că poate are şi el un radio... sau ceva dosit...

Goodman smuci de cercelul din ureche, iar faţa băiatului se schimonosi de durere.

— Cum de-ai ştiut că eram acolo?

— Acolo locuiesc. În primul stander pe dreapta. Te-am auzit vorbind cu moşul. Mi-am zis că poate ştii ceva şi te-am urmărit.

— Ce să ştiu?

— Ei... poate că-ţi pomenise Aaron de-o ascunzătoare.

— Gogoşi! exclamă Goodman, trăgând de cercel.

— Aaau!

— Ia mai încearcă o dată!

— Nu ştii de glumă, omule... scânci Păsărica. Nici măcar nu eşti poliţist.

— Să-ţi spun ce ştiu: ştiu că te cheamă Alex, mai ştiu că am un cercel de-al tău şi că sunt pe cale să-l iau pe-al doilea.

Trase, iar lobul urechii se lungi un centimetru. Puştiul începu să ţipe:

— Nu, nu, te rog!

— În cazul ăsta, lasă minciunile.

— Avea nişte cărţi...

Chinul reîncepu.

— Doamne, nu mai trage, te rog!

— La prima minciună îţi smulg urechea.

— Era o casetă video! urlă băiatul.

— Cu ce?

— Nu ştii?

— Răspunde-mi. Ce conţinea caseta?

— Un spectacol!

— Ce fel de spectacol?

— O porcărie din aia, cu ministranţi.

— Cum adică?

— Chiar nu ştii?

Goodman se apropie de Alex, trase de cercel fără să-i dea drumul şi-i şopti:

— Te mai întreb o singură dată: ce fel de spectacol?

— Porno! zbieră puştiul îndurerat.

Surprins, Goodman dădu drumul cercelului.

— Porno? murmură el, nevenindu-i să creadă.

— Da, o casetă cu orgii.

— Zi mai departe! îl îndemnă Goodman înmărmurit.

— Ne ducea în locul ăla, Preirie, clădirea aia veche care ţinea de biserică. Îşi fixa aparatul pe pat, noi ne puneam pe treabă, iar el ne spunea cum să stăm şi ce să facem, ca la Hollywood. El comanda cine începe. Uneori toţi, alteori doar unul. Câteodată, când se-ncălzea, oprea aparatul şi venea şi el.

— Cine „el"?

Băiatul zâmbi strâmb:

— Cine altul? Episcopul!

— Episcopul *Rushman?*

— Da, Sfântul în persoană. Ştii cum numea chestia asta? „Eliberarea de diavol". Bună găselniţă, nu?

— Şi tu erai unul dintre ministranţi?

— Da. Eu, Aaron, Billy şi Peter.

— Doar voi patru?

— N-am fost noi primii. Cine ştie câţi or fi fost înaintea noastră? Chiar dacă n-ar recunoaşte nimeni. Şi chiar dacă ar recunoaşte? Cine i-ar crede?

— De ce-l interesa pe Aaron caseta asta?

— Pentru că era şi fata acolo, omule.

— Linda?

— Normal. Ea era „jucărica".

— Vrei să spui că eraţi voi patru, episcopul şi cu fata?

— Văd că ai înţeles.

— Şi eraţi cu toţii la episcop în seara în care a murit?

Teama se strecură în privirea lui Alex.

— N-am avut întâlnire în seara aceea. Nu mai avusesem de o lună.

— Nu se poate, era notată în agenda episcopului.

— Nu ştiu nimic despre asta. Poate formase un nou grup. Uite ce e, întâi au plecat Aaron şi cu Linda. Pe urmă am tăiat-o şi eu. Acum vreo două săptămâni, s-au dus şi Peter şi Billy Jordan. După aia, l-a lăsat pe Aaron. Aşa că poate era o gaşcă nouă. Drace, poate că Aaron recruta puşti pentru porcul ăla bătrân.

Iar Maggie urma să devină noua „mascotă". Doamne!

— Deci nu erai sigur că Aaron are caseta?

— Ştiu doar că ultima dată când ne-am văzut, mi-a spus că are de gând să intre-n bârlogul

episcopului şi să pună mâna pe casetă; era îngrijorat din cauza Lindei.

— E vorba despre o singură casetă?

— Da. Ne filma, pe urmă, la următoarea întâlnire, ne arăta caseta ca să ne întărâte... se pricepea să ne „scape de diavol", nu glumă... După aia ştergea caseta.

— Vasăzică, după acea ultimă filmare, nu v-aţi mai întâlnit, iar tu n-ai mai apucat să vezi filmul?

— Aşa e. Chiar după ultima adunare, Aaron a plecat cu Linda şi mi-am zis că ce dracu, dacă tot sunt şi eu amestecat în rahatul ăla, de ce nu m-ar plăti pentru asta?

— Ştii că va trebui să povesteşti toate astea la procesul lui Aaron?

— Pe dracu, omule. Crezi că o să povestesc vreodată aşa ceva? N-o să mă creadă nimeni. Şi nu te baza nici pe Linda, Billy ori Peter.

— I-aţi putea salva viaţa lui Aaron.

— Ce-mi pasă mie de Aaron? Era un înfumurat împuţit, se credea mai tare decât toţi.

— Atunci vom găsi alt martor, iar tu o s-o păţeşti oricum.

— Şi ce-o să faci? O să dai un anunţ la ziar? Nu ne ştii nici numele de familie, nici oraşele de unde venim. Fără caseta aia nu poţi dovedi nimic şi, oricum, episcopul n-apare în „spectacol". Ultima oară, artiştii au fost Billy Jordan, Peter şi Linda, care au şters-o demult.

— De ce i-ar fi făcut Aaron una ca asta episcopului? Să-l taie în bucăţi, vreau să zic.

— De unde să ştiu?

— Avea o fire impulsivă?

— Nu tocmai. Avea mereu o curea în mână, iar dacă nu puteam să... trecem la treabă, ne plesnea, zicând că necuratul a pus mâna pe noi.

— Vorbeam despre Aaron.

— Ah, credeam că despre Excelenţa Sa. Aaron nu era mai rău ca ceilalţi. Oricum, el era

favoritul, mână în mână cu episcopul. Cine ştie, poate şi-o fi găsit un alt băiat şi i-a dat cu şutul lui Aaron.

— Destul de tare, încât să fie „răsplătit" cu şaptezeci şi şapte de lovituri de cuţit?

— Doamne Sfinte!

— ...şi cu tăierea organelor genitale, care i-au fost îndesate în gură?

— Drace, nu l-am crezut aşa de ciudat.

— Dar cât de ciudat era?

— Păi, toată ziua ne vorbea în citate, se purta ca un fel de geniu, de parcă le ştia pe toate.

— Îl deranja faptul că Linda făcea sex cu ceilalţi băieţi?

— N-aş crede. Mi se părea chiar că-i place. Tuturor ne plăcea, o dată ce ne obişnuisem.

— Doamne! exclamă Goodman, neputându-se abţine. Când a început porcăria asta?

— Acum vreo doi ani.

— Fata n-avea mai mult de...

— Paişpe ani, îl ajută Alex.

— Şi ceilalţi?

— Aaron avea şaptişpe, eu şi Peter cinşpe. Cred că Billy Jordan era cel mai mare, vreo optişpe ani. E-un tip bine făcut, dotat; cred că de aia îl ţinea bătrânul pe lângă el; chiar după ce împlinise douăzeci de ani.

— Ce te face să crezi că nu voi aţi fost primii?

— Prea ştia episcopul ce şi cum, omule, îşi coborî el privirea, ruşinat. Ştii, când pentru noi a fost pentru prima oară, pentru ei n-a fost.

Goodman era atât de absorbit de mărturisirile lui Alex, încât nu-l auzi pe Liliac decât atunci când acesta era la câţiva paşi. Se răsuci pe călcâie şi zări matahala năpustindu-se asupra lui, sprijinindu-şi pe umăr o scândură de lungimea unui bătac de base-ball. În loc să se retragă, Goodman atacă. Bruta îşi repetă greşeala: lansă arma prea târziu, dându-i timp lui Goodman să-l dezarmeze şi să-l

pocnească cu piciorul în rotulă. Apoi, instinctul îl îndemnă să-i aplice o directă de dreapta în falcă. Imediat, durerea îl străpunse până la umăr. Dar chinul produs de folosirea mâinii vătămate nu fusese zadarnic; fostul său adversar zăcea întins pe spate, cu „aripile" frânte.

— Nu te-nveţi minte odată? îl dojeni Goodman.

Amintindu-şi de Alex, se întoarse în momentul în care băiatul o zbughea pe uşă, sfărmând-o şi pierzându-se în noapte. Goodman nu-l urmă. Avea lucruri mai urgente de rezolvat.

O jumătate de oră mai târziu, Goodman găsi un magazin de articole electronice pe Plains Avenue, de unde cumpără o casetă video. După ce scoase învelişul de celofan, şi-o strecură la spate, în cureaua pantalonilor, trăgându-şi jacheta pe deasupra. Apoi porni în viteză spre Lakeview.

Poliţistul care păzea apartamentul episcopului era cufundat în lectura unei cărţi broşate, instalat confortabil într-un fotoliu procurat din sufragerie.

— Salut, îi spuse Goodman. Am venit să verific împrejurimile. Uite biletul de intrare, completă el, arătându-i citaţia.

— Ai cam întârziat.

— Am trăit ore grele. Poliţia şi-a terminat treaba aici?

— De unde naiba să ştiu? Dar dumneata cine eşti?

Goodman scoase portofelul, deschizându-l în dreptul autorizaţiei, în timp ce explica:

— Goodman. Detectiv particular. Lucrez pentru avocat.

Poliţistul îl privi dispreţuitor.

— Înseamnă c-ai avut insomnii în ultima vreme. Trebuiau să-l împuşte pe nenorocitul ăla de cum l-au găsit, fără toată zarva asta.

— Unde, în biserică? răspunse Goodman cu un aer inocent.

— N-ai înţeles bine, nu mai face pe nebunul, zise poliţistul îmbufnat. Se ridică, rupse sigiliul de hârtie şi descuie uşa cu gesturi reticente.

— Ce te-ai supărat aşa? încercă Goodman să-l împace. Amândoi ne facem doar meseria.

— Atunci, de ce nu te-ai făcut hingher?

— Din acelaşi motiv pentru care dumneata nu stai la intrarea de-afară să-ngheţi şi te lăfăi în schimb aici, sfidând Biserica.

— Bine, deşteptule. Hai, saltă-ţi labele, trebuie să te percheziţionez.

Goodman ridică mâinile. Poliţistul îi făcu o percheziţie sumară, fără ca măcar să-i atingă spinarea. Apoi intră în apartament şi, cum poliţistul se pregătea să-l urmeze, îi zise:

— N-am nevoie de ajutor, mulţumesc. Conform procedurii, pot să fac singur cercetările.

— 'Nţeles.

— Uşa rămâne deschisă.

— Dacă asta te face fericit, de acord.

Cu mâinile în buzunare, Goodman se opri în mijlocul încăperii. Din mochetă se tăiaseră câteva bucăţi. Sângele de pe pereţi devenise brun- închis. Lângă pat, balta enormă de sânge fusese cuprinsă în conturul cadavrului desenat cu cretă. Întreaga cameră respira încă durere, teamă, ură şi răzbunare. Figura în cretă de pe podea părea o parte din fi-inţa victimei. Deşi Goodman căpătase dispreţ pentru persoana ucisă, încercă să-şi imagineze cu inima strânsă ultimele clipe ale arhiepiscopului Rushman, întrebându-se dacă acesta îşi dăduse atunci seama de faptul că întreaga-i viaţă fusese o minciună şi că se afla în pragul iadului.

Scuturându-şi gândurile apăsătoare, Goodman pătrunse în garderobă. Într-un colţ, văzu camera video. În spatele robelor episcopale atârnate cu grijă pe umeraşe, într-unul din rafturi, alături de

bluze şi cămăşi împăturite, găsi două teancuri de vreo treizeci de casete. Cercetă etichetele, majoritatea purtând notaţia de mână „slujbă" şi data respectivă. La baza unuia din teancuri, privirea-i îngheţă pe un titlu: „Ministranţi. 2/9/83".

Aceea era! Goodman cercetă uşa. Poliţistul citea. Îşi puse o pereche de mănuşi din plastic, îngenunche şi, dezlipind atent eticheta, o lipi pe caseta cea nouă pe care-o adusese. Apoi împinse caseta căutată din teanc şi o smulse. Teancul se prăbuşi zgomotos. Auzi trosnind fotoliul poliţistului. Aruncă repede caseta falsă printre celelalte, strecurându-şi-o pe cea originală la spate, în ascunzătoare. În timp ce, cu un fals aer jenat, încerca să refacă teancul de casete, auzi în apropiere vocea enervată a poliţistului.

— Ce mama dracului?

— E-n regulă. Am fost puţin cam neîndemînatic.

— Ai grijă. Dacă strici ceva, se sparge în capul tău.

— Am să fiu mai atent.

Poliţistul se duse la locul lui. Goodman merse la baie, deschizând şi închizând cu zgomot uşile de la dulapuri, deschise geamul. Chiar dedesubt era un tomberon. Scoase caseta, ţinti şi-i dădu drumul. Închise fereastra la loc şi-şi făcu de lucru în dormitor, luând notiţe la-ntâmplare în agendă.

— Ai tot ce-ţi trebuie? întrebă poliţistul.

— Cred că da. Bucătăria e pe acolo?

— Da.

— Mă duc să arunc un ochi. Pe urmă vreau să cobor pe scara de serviciu. Îmi descui, te rog?

— În regulă. Ai nevoie de-o lanternă? Jos e-un întuneric de coşmar.

— Am, mulţumesc.

Cercetă superficial bucătăria, ieşi pe uşa de serviciu, spunându-i „gazdei" sale:

— Cobor să văd împrejurimile. Poţi să-ncui. Mulţumesc.

Jos făcu câţiva paşi, se opri, se uită în jur, apoi merse după colţ. Reperă tomberonul şi începu să scormonească printre hârtii mototolite, până simţi caseta. O puse la loc, în cureaua pantalonilor.

Zece minute mai târziu, se afla în drum spre casa lui Vail.

NOUĂSPREZECE

Molly lăsase deschisă uşa camerei ei. Şedea la masă, frunzărind un maldăr de cărţi de specialitate. Îşi întrerupse lucrul, datorită tam-tamului şi a vocii care fredona o melodie undeva, la etajul al doilea. Îşi însemnă pagina la care rămăsese şi-o porni pe urma sunetelor. Ajunse în dreptul unei încăperi transformate în miniseră. În centru, se afla o masă lungă, de zinc, având la capăt o chiuvetă. Un şir de becuri speciale crea iluzia luminii soarelui. Dedesubtul lor erau nişte floricele delicate, albastre, cu frunzele asemănătoare ferigii. În partea opusă a camerei, era un cub din sticlă în care erau suspendate patru orhidee. Vail îngrijea florile, cântându-le şi bătând tactul cu piciorul: „Eu şi umbra mea, hoinărim pe bulevard"... Se opri, uitându-se stânjenit la Molly.

— Scuză-mă, spuse ea. Nu te-am auzit urcând.

— Erai cu nasul în cărţi.

— Încercam să găsesc o logică în povestea asta. Florile sunt pasiunea ta?

Vail se fâstâci, ca şi cum i-ar fi fost violat cel mai intim cotlon al sufletului, dar îşi reveni imediat.

— Am început să cultiv orhidee. Până acum n-am reuşit mare lucru. Sunt foarte sensibile.

— Ce sunt astea? arătă Molly înspre florile albastre.

— Mama le numea „frumoasele albastre". Sunt flori de iarnă sălbatice. Sunt la a patra încercare cu ele. De data asta cred că mi-a ieşit figura.

— De ce? E aşa de complicat?

— Se pare că nu apreciază mediile false. Tânjesc după soarele adevărat.

— Aşadar, eşti un horticultor de apartament, chicoti Molly.

— Să nu spui nimănui. Mama iubea florile astea. Creşteau pe malul râului. Când eram copil, le culegeam pentru ea; le punea într-o vază, pe pian. Uneori o auzeam vorbindu-le: „Ăsta-i Mozart" şi, în timp ce cânta, le povestea despre el.

— De aceea creşti specia asta de flori?

— Cred că da.

— Cum era mama ta?

— Şi-a părăsit postul de la filarmonica oraşului, ca să se mărite cu tata. S-au mutat într-un târg, unde preda pianul. De fapt, nu-i plăcea atât să predea, cât adora instrumentul ăsta.

— Cu ce se ocupa tatăl tău?

— Era profesor de muzică şi conducea orchestra liceului. Amândoi erau muzicieni, dar mama era cea talentată.

— Pare c-ai avut o familie fericită.

Vail o privi îndelung, înainte de-a răspunde:

— Nu neapărat. Era alcoolică. A murit când eram în clasa a opta.

— Îmi pare rău.

— De ce? N-a fost vina ta.

— Ce răspuns ciudat.

— Poate impertinent. Dar întotdeauna m-a jenat că, atunci când spuneam că mama a murit, mi se răspundea „Îmi pare rău", din partea cuiva care nici n-o cunoscuse măcar.

— Asta presupune că-mi pare rău pentru *tine,* pentru durerea ta.

„Explicaţia" îl surprinse, căci rămase pe gânduri. Spuse într-un târziu:

— A fost un gând minunat. Îţi mulţumesc.

Îşi trecu încet degetele peste florile albastre, iar amintirile-l năpădiră, ducându-l înapoi, în timp.

Cu o toamnă înainte, Vail îşi regăsea, după zece ani, oraşul natal. Evitase această călătorie de când începuse practica juridică în marea urbe. Pentru a parcurge drumul de trei ore, alese vremea de noapte, pornind frământat de temeri şi emoţii. Primele două ore şi jumătate se scurseră plăcut. După ce pătrunse însă în localitatea numită cu ironie Rainbow Flats (Cîmpiile Curcubeului), îl cuprinse amintirile întunecate. În minte i se perindau nume şi chipuri din trecut, dar mai ales fantoma oraşului de demult.

Acum un secol şi jumătate, un grup de exploratori rătăciţi descoperiseră vasta depresiune, întinsă pe aproape cincizeci de mile, străbătută de un râu cu apa albă. Ulmii, stejarii şi pinii creşteau în voie. Ţărmurile râului erau pline de flori sălbatice. Căprioarele şi urşii părăsiseră malul apei, goniţi de oamenii care le invadaseră ţinutul.

Trecând drumul îngust şi periculos pe care şi-l amintea bine, zări lumină la orizont. Apoi simţi mirosul îmbâcsit. Umbrele începeau să se materializeze prin fum şi aburi. Percepu curând şi zgomotul, în timp ce trecea pe lângă combinate chimice, fabrici de hârtie, oţelării şi rafinării. Nu se schimbase nimic, doar aceste colosuri otrăvitoare se răspândiseră ca plaga. Pe lângă peisajul acesta uriaş şi sumbru, infernul lui Dante părea o copie ştearsă. Coşurile înalte răspândeau nori de fum acid în cerul vulnerabil. Oţelăriile împroşcau globuri orbitoare de foc, ce păreau a se hrăni din impurităţile chimice împrăştiate în aer. Apele curgătoare purtau băşici de gaze pe valurile lor mohorâte. Şuierăturile, dangătele, fluieratul sirenelor, ţipetele claxoanelor şi scrâşnetele roţilor de fier pe şinele de oţel se contopeau într-o

bubuitură năprasnică, artificială ca de tunet. Şi, din toate acestea, din acest holocaust al Americii muncitoare, duhori scârbavnice îi ardeau nările şi ochii. În jurul lui, pământul părea un cadavru uriaş în putrefacţie.

Milă după milă, răzbăteau cacofonia progresului şi putoarea dezgustătoare a realităţii. Milă după milă, pământul era ars, iar vegetaţia dispăruse. Ţinutul arăta ca o planetă străină, programată pentru autonimicire.

La capătul zonei industriale, râul cotea pe sub şoseaua suspendată, formând o barieră naturală între Flats şi Oakdale – oraşul în care se născuse. Aici, Vail se opri, ieşi din maşină, îşi aprinse o ţigară şi rămase în reculegere, cu privirea aţintită asupra râului. Din locul acesta, nu părea a se fi schimbat nimic din peisajul de pe vremuri. Tăbăcăria, o clădire lungă şi joasă, în formă de depozit, domina încă râul, pe partea sudică a podului, iar clădirea din cărămidă ce adăpostea fabrica de în-călţăminte se profila în partea de nord.

Aici copilărise Martin Vail, aici îşi petrecuse adolescenţa, aici îşi lăsase familia şi prietenii, fugind de spectacolul crimei ecologice asupra ţinutului pe care-l iubise. Filmul amintirilor i se perinda în minte: se văzu în formaţia de muzică a liceului exersând în după-amiezile de vară; pe terenul de fotbal, trăgând cu ochiul la frumoasa Elaine Golanka, cum râdea în tribună, fluturându-şi părul minunat; în bucătăria bunicii, adulmecând mirosul de cafea; în Chevroletul lui Paul Swain, simţind emoţia primului sărut; buimăcit de durere la înmormântarea mamei; primind felicitări de la domnul Nolan la ceremonia înmânării diplomelor; revăzu privirea întunecată a primului său căţeluş, Pal, iar apoi simţi din nou apăsarea în piept care-l sufocase când îl găsise pe bietul Pal mort pe şosea, strivit de roţile unui camion. Şi mai simţi mângâierea mătăsoasă o părului iubitei sale, Emily

Grantham, teama la aflarea veştii că e însărcinată şi uşurarea când lucrurile se rezolvaseră.

Revenea acum pentru a-şi lua rămas-bun de la femeia care-l formase şi care-l îndemnase să părăsească Oakdale pentru totdeauna: Catlain Vail. Ma Cat, bunica lui.

O maşină de poliţie opri lângă el. Vail îşi feri ochii de lumina orbitoare a unei lanterne.

— Aveţi nevoie de ajutor? îl întrebă o voce plăcută, tinerească.

— Nu, mulţumesc. Admiram doar priveliştea.

— Ar fi bine să vă aprindeţi farurile, sugeră poliţistul, camioanele astea uriaşe vin în viteză mare pe-aici.

— Mulţumesc, am să le-aprind, răspunse Vail.

Maşina de poliţie se îndepărtă în direcţia podului. Dar când Vail se urcă din nou în maşină, pentru a-şi aprinde farurile, îşi dădu seama ca vraja se rupsese. Demară şi apucă, la rândul lui, spre podul îngust.

Strada principală era aproape la fel după zece ani. Vail trecu pe lângă frizeria lui Shick şi simţi un nou junghi în inimă.

În ziua aceea era la cofetărie cu un grup de prieteni când înăuntru dădu buzna Dick Hurst: „Marty, vino repede. S-a întâmplat ceva cu tatăl tău."

Zăcea pe aleea din faţă frizeriei, cu un picior îndoit sub trup, cu ochii aţintiţi spre cer.

„Ce s-a întâmplat?" întrebase cineva, iar altcineva povestise: „E Larry Vail, şeful orchestrei de la liceu. A făcut probabil un infarct. A venit aici, s-a tuns, a ieşit pe uşă şi-a căzut mort, pur şi simplu".

Mai târziu, în capelă, Vail se-ntrebase: *De ce vine moartea la mine atât de brusc, fără să m-anunţe?* Întâi îi luase mama, apoi primul câine, după aceea pe cel mai bun prieten, iar acum, pe tatăl său.

Spitalul vechi, un ansamblu de clădiri meschine din lemn, fusese înlocuit cu un centru medical modern, cu cinci etaje, construit din cărămidă şi sticlă. Vail nu se opri însă aici, nu era încă pregătit să dea ochii cu Ma Cat. Străbătu strada Pine Road, spre casa bunicii sale. Încă de pe alee se vedea limpede că Ma Cat nu mai era acolo. Pajiştea era năpădită de buruieni, boschetele netunse, iar lumina de la intrare era stinsă. Din fericire, puştanii de şcoală n-apucaseră încă să spargă geamurile. Pentru Martin geamurile sparte simbolizau golul definitiv. Ma Cat şi casa aceasta erau încă unica lui legătură cu familia şi trecutul. Acum i se-nchidea uşa asupra unei jumătăţi din viaţă. Nu intră înăuntru. Rămase în dreptul porţii, a aceleiaşi porţi unde primise vestea morţii mamei lui. Scăpase din mână bucheţelul de „frumoase albastre" pe care i le culesese, căutând alinare în dumbrava de ulmi, căci nimeni nu-l prevenise, nimeni nu-i spusese că mama lui va muri. Stătuse acolo până când venise bătrânul Watkins cu dricul. Atunci fugise în casă, începuse să-i lovească pe toţi cu picioarele şi cu pumnii, apoi îi rugase s-o mai lase puţin, ca şi cum ar fi rămas un fir de viaţă, care s-ar fi stins când ar fi dus-o la casa funerară. Cei din jur îi trataseră durerea ca pe o complicaţie sâcâitoare, doar Ma Cat îl luase sub aripa ei ocrotitoare, alinându-i sufletul.

Luându-şi inima în dinţi, Vail se-ntoarse la spital.

Când o văzu însă pe Ma Cat, curajul i se risipi. Cancerul o redusese la dimensiunea unui vrej; muşchii şi carnea se topiseră, doar pielea părea să mai susţină oasele. Pielea-i era cenuşie, întinsă pe craniu. Iar ochii, foste oglinzi ale unui spirit înţelept şi pătrunzător, erau acum ferestre oarbe, deschise în hăurile căscate pe chipul ei. În jurul ei, pluteau mirosul dulceag al morţii şi zgomotul progresului ce caracterizează oraşul: piuitul aparatului conectat la inimă, strănutul

alimentatorului cu oxigen, bâzâitul monoton al monitorului. Îl privi din pragul eternităţii, cu ochii pe jumătate închişi. Oare-l vedea? Îl putea auzi? Îi simţea măcar prezenţa'?

— Ma, sunt eu, Marty, îi şopti el în ureche. M-auzi, Ma?

Nu dădu nici un semn de recunoaştere, dar el continuă să-i vorbească despre el, despre cât demult îi dusese dorul. Într-un târziu, intră sora. O privea pieziş cum aranjează tuburile, cercetează graficul EKG. Apoi îi auzi glasul.

— Marty?

Se întoarse. Sora stătea la căpătâiul patului; o femeie înaltă, cam de treizeci de ani, cu părul negru, scurt. Îi zâmbea.

— Sunt Emily.

— Doamne, Emily, scuză-mă. Sunt aşa de zăpăcit...

— Nu-i nimic. Ce bine îmi pare să te văd. Arăţi nemaipomenit.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi formidabil. Când ai devenit soră?

— După ce am muncit un an la tăbăcărie. Dacă n-ai nici o ambiţie, o capeţi cu siguranţă în iadul ăla... Da, m-am măritat, am două fetiţe, completă ea, văzând privirea lui zăbovind asupra verighetei.

— Cine a fost norocosul?

— Joe Stewart. Ţi-l aminteşti? A terminat liceul cu doi ani înaintea ta.

— Un tip înalt, în echipa de box?

— De bowling.

— Ah, da.

— Dar tu?

— N-am reuşit până acum. Nu i-aş dori nimănui să ia o pacoste ca mine.

— Nu vorbi aşa. Mi-ai frânt inima când ai plecat. Şi-acum mă gândesc la tine. De câte ori cineva pomeneşte de trecut, mă ia cu fiori.

— Şi eu mă gândesc la tine.

Emily se opri deodată, stânjenită de panta abruptă pe care alunecase discuţia.

— Îmi pare rău de Ma Cat, spuse ea repede. A dat o bătălie dură. Ai fi fost mândru de ea, Marty.

— Sunt mândru de ea.

— N-o să mai dureze mult. Dacă ai nevoie de ceva, sunt în oficiul surorilor.

— Mulţumesc.

Trecu aproape o oră, în care Vail vorbi mereu, sperând într-un gest de răspuns. Într-un târziu, Ma Cat îi răspunse cu o imperceptibilă strângere de mână.

— Mă auzi, Ma Cat? Te iubesc, Ma, îi şopti el, sărutându-i mâna şi ducându-şi-o la obraz.

Strânsoarea slăbi, iar mâna se destinse pentru totdeauna.

— Iartă-mă că n-am ajuns mai devreme.

După ce totul se sfârşi, Vail rămase pe un scaun, urmărind cum patul e strâns şi aparatura scoasă din cameră. Emily apăru în uşă:

— Mi-am terminat schimbul. Vrei să mergem până la Sandy's să luăm ceva de mâncare?

— Bună idee.

Merseră în parcul din spatele spitalului şi zăboviră pe malul râului.

— Sunt sigură că ştiu ce gândeşti, spuse Emily.

— Vasăzică, şi tu?

— Da, de câte ori vin în parc.

— Eu nu-mi pot scoate întâmplarea aia nici o clipă din minte. Şi când văd copiii jucându-se, sau o anume scenă într-un film, îmi revine în faţa ochilor cu o claritate îngrozitoare. De fapt, nu cred că poţi uita vreodată cum ţi-ai pierdut cel mai bun prieten. E prima oară când îţi dai seama că nu eşti nemuritor.

— Ce mi se pare cumplit e că nu l-am luat atunci în serios. Credeam că se preface şi râdeam

de el.

— Îţi aduci aminte atât de bine? întrebă Martin.

— Tu nu?

— Ba da. Încă-l mai văd în râu, fluturând din mâini, apărând şi dispărând. Ziceam că face pe nebunul.

— Eu râdeam în hohote, spuse Emily.

— Toţi râdeam.

— La un moment dat, te-ai dus după el, cu Art Hodges.

— Iar tu ai fugit să chemi poliţia.

— Da, şi când m-am întors, voi vă scufundaţi încă după el.

— Micuţul Bobby Bradshaw...

— Doamne, când l-aţi scos...

— Ştiu, l-am visat vreo doi ani de-a rândul. Era atât de albastru...

— Mama lui lucrează şi acum la fabrică. O mai întâlnesc din când în când. Nici acum nu i-a trecut, după... câţi ani să fi trecut?

— Douăzeci şi doi. Eu aveam zece ani, iar Bobby unsprezece.

— După atâta timp, când trec pe lângă ea, se uită-n pământ; nu-mi vorbeşte niciodată.

— Probabil că o doare să-i vadă foştii prieteni. Cred că, pe undeva, ne consideră vinovaţi.

Instinctiv, se prinseră de mâini şi rămaseră tăcuţi pe mal. Râul era verde-brun, răspândind la suprafaţă o spumă de culoarea cenuşei. Părea o blasfemie, căci atâta vreme cât fusese pur şi sănătos, reprezentase un monument comemorativ viu al copilului dispărut. Acum, clocotindu-şi otrava ca ceaunul vrăjitoarei din Macbeth, îi plângea memoria.

— Bobby era întotdeauna inculpatul, îşi depănă Emily amintirile. Îşi lua rolul aşa de în serios, de parcă uita că ne jucam... iar tu erai cu

discursurile alese, predicându-ne toată ziua despre legile tale inventate.

Vail ştiuse întotdeauna că va îmbrăţişa meseria de avocat. Emily îi amintise jocurile copilăriei, în care era pe rând acuzat, procuror şi judecător în faţa juriului format din prietenii lui. Păşea în faţa lor, perorând din imaginaţie. Acum avea senzaţia că acel băiat fusese altcineva, un produs artificial al copilăriei sale, căci momentele acelea i se şterseseră pur şi simplu din memorie. Dar nu-i mărturisi gândul lui Emily, mulţumindu-se să-i zâmbească.

— Nu ţi-ai dori să se fi oprit timpul, să nu fi crescut mari niciodată? Iar râul să miroasă şi acum a pământ şi-a proaspăt?

— Ba da. Ce porcărie, progresul ăsta.

— Ştii că Artie e-acum preşedintele Camerei de Comerţ? Are o problemă de comportament: se crede important. Lumea îşi râde de el.

Artie făcuse parte dintr-un club format din băieţi submediocri, care se amăgeau considerând lăcomia o realizare şi invidia un ideal.

— Poate strângem o parte din vechea gaşcă, spuse Emily, veselă. Luăm masa la Barney's.

Vail îşi aminti de prietenii săi care deveniseră nişte rataţi, cu mintea îngustă, psihopaţi grăbiţi să-şi umple raiul copilăriei cu ciuma numită „progres".

— N-aş vrea, răspunse el.

— Toată lumea a uitat cazul ăla.

— Eu nu.

— Dar ai făcut o treabă extraordinară. Erai la început şi-ai avut curajul să-i înfrunţi pe cei mai tari avocaţi din Est.

— N-a fost vorba de avocaţi, ci de bani. Toţi cei care s-au luptat să împiedice extinderea parcului industrial, să păstreze un colţ viu, mă aveau numai pe mine. Nu, n-am înfruntat avocaţi, ci marile corporaţii. Ele au cumpărat regiunea, politicienii, Camera de Comerţ, ba l-au cumpărat

chiar şi pe judecător. Eu am pierdut procesul, iar bieţii locuitori şi-au pierdut casele care aparţinuseră familiilor lor de o sută de ani.

— Dar oraşul s-a mărit totuşi.

— Oho, s-a mărit. Numai că, din păcate, creşterea asta e malignă... Până şi animalele au grijă să nu-şi murdărească vizuina.

Emily îl privi tristă, iar amintirea vremurilor frumoase din trecut se şterse o dată cu zâmbetul ei.

— Dacă n-aş avea ceva experienţă, aş putea jura că tocmai ai experimentat o scurtă „stare de refugiu", spuse Molly. Timp de trei minute, ai fugit în altă lume.

— Am visat puţin. Asta-nseamnă „stare de refugiu"?

— Într-un fel, da. Pentru o vreme, ai pierdut contactul cu realitatea.

— Îţi fac o propunere: pe dinafara uneia din ferestrele tale, există o jardinieră. Ce-ar fi să le dăm fiinţelor ăstora o şansă de-a trăi afară, la lumina soarelui adevărat?

Îl privi cum umple jardiniera pe jumătate cu pământ negru, bogat, cum îl netezeşte cu palma şi cum plantează şase flori albastre, presând uşor pământul din jurul lor. Apoi aşează un strat subţire de muşchi şi stropi totul cu apă.

— Astea sunt flori de râu, explică el. Mor după apă. Întotdeauna le răsădesc noaptea. Noaptea îşi pierd din vigoare, iar dimineaţa îşi revin la viaţă, o dată cu soarele. Să vedem cum se vor descurca. Poate să le placă aici.

— Mulţumesc. Să le ud în fiecare zi?

— Dimineaţa. Stropeşte uşor muşchiul. Ţine apa şi le dă să bea din când în când.

Apoi Vail rupse vraja. Deveni din omul sentimental, care-i dezvăluise lui Molly vulnerabilitatea sa – puţini fuseseră cei care-i

putuseră cunoaşte această latură –, avocatul cel dur, pasionat de cazul său.

— Dă-mi voie să te-ntreb, spuse el, ştergându-se cu un prosop pe mâini, crezi că dacă Aaron a văzut pe cineva ucigându-l pe Rushman, şocul l-ar fi putut transpune într-o „stare de refugiu"? Vreau să spun că a trecut prin destule traume în viaţa lui. Nu crezi că a putut deveni imun?

— Nu. Mintea omenească poate accepta multe feluri de traume; deodată, un anumit eveniment, o experienţă vizuală, poate scurtcircuita creierul. Nu se poate prevedea o asemenea reacţie. Să sperăm că vom reuşi să ne dăm seama.

— Deci ştiinţa nu-i chiar aşa de exactă?

— Să zicem că ştim ceea ce ştim. Există şi zone ceţoase. Nu uita că avem de-a face cu creierul uman. Fiecare persoană reacţionează diferit la anumiţi stimuli. Aceasta este de fapt acţiunea gândului. Dacă n-ar exista, am fi cu toţii roboţi.

— Bine, să zicem că Aaron l-a ucis pe episcop în timpul unei tulburări mentale. Crezi că după un asemenea act poate fi vindecat?

— Dacă n-aş crede, m-aş lăsa de meserie.

— De ce ţi-ai ales profesia asta?

— Fratele meu e inconştient de zece ani.

— Doamne! Ce s-a întâmplat?

— Vietnam. După ce s-a întors, a alunecat treptat într-o lume pe care şi-a creat-o. În subconştient, sunt sigură că mă condamn că nu l-am ajutat, dar n-am ştiut că e bolnav. Ne-am gândit că-i o stare trecătoare. De fapt, problema asta e cercetată de puţină vreme. În primul război mondial, era numită „şoc provocat de obuz"; în al doilea, „istovire în luptă". Acum se cheamă „sindrom de stres posttraumatic".

— Şi cum se rezolvă?

— Depinde de individ. Dar am o teorie: afecţiunea, contactul... şi iertarea pot fi o soluţie.

— Iertarea?

— Complexul de vinovăţie joacă un rol foarte important. Soldaţii din Vietnam au fost foarte prost primiţi acasă. Erau fii nedoriţi. Sentimentul ăsta a creat alienarea.

— Am apărat odată pe unul întors din Vietnam, care împuşcase un vânzător cu ocazia unui jaf. Din nefericire, nu l-a omorât.

— Ce-a păţit?

— A primit trei ani pentru jaf armat şi atac, a executat optsprezece luni. Curtea a fost îngăduitoare, datorită experienţei din Vietnam. Susţinea că poartă întotdeauna armă, considerând-o talisman.

— Obsesie condiţionată. Probabil, a luptat multă vreme pentru a supravieţui.

— Aşa spunea şi el. Oricum, vânzătorul era coreean. S-au ciorovăit dintr-o cauză stupidă, Jerry şi-a pierdut firea, văzându-se din nou în Vietnam, cu un oriental în faţă, şi bang! L-a împuşcat în umăr. Pe urmă a susţinut că, refuzând să admită că avusese un moment de nebunie, a luat douăzeci de dolari din sertar, ca toată treaba să pară un jaf. Procurorul n-a înghiţit versiunea asta. De fapt, nici n-am folosit-o. Şi juriului i-ar fi fost greu s-o creadă.

— Pare foarte verosimilă.

— Ştiu că era adevărată. L-am crezut din prima clipă, dar Curtea nu acceptă adevăruri prea sofisticate.

— Ai o meserie plină de capcane, domnule Vail.

— Uite cine vorbeşte.

Soneria de la intrare întrerupse conversaţia.

— Cât e ceasul? întrebă Vail.

— Vreo opt.

— Cine-o fi la ora asta?

Vail coborî şi deschise uşa. Un personaj răvăşit, semănând foarte bine cu Goodman, îl întrebă din prag:

— Ce-ai zice de un film bun?

DOUĂZECI

— Ce-ai păţit la mână, întrebă Molly.

Goodman îşi privi pumnul umflat:

— Cel puţin am aflat că mai am ceva putere-n el.

Molly îi luă mâna într-a ei, palpând-o cu blândeţe.

— S-a rupt ceva?

— Nu ştiu, spuse el. De ani de zile n-o mai simt.

— Vino la bucătărie; trebuie să-ţi învelesc mâna în gheaţă şi să te duc la doctor.

— Nu, nu la doctor. Cu gheaţa sunt de acord, dar am alergie la doctori... nu vorbesc despre psihiatri.

Molly zâmbi conducându-l spre bucătărie. Vail îi urmă, manifestându-şi nemulţumirea:

— Şi cum rămâne cu filmul?

— Întâi să rezolvăm cu mâna, răspunse Molly autoritară.

— Dă-o-ncolo de mână, aşa arată mereu.

— Mulţumesc pentru compliment, interveni Goodman. Pozând în victimă, o privi pe Molly: Mă doare tare.

Vail îşi roti ochii, urmărind-o exasperat pe Molly cum înfăşoară mâna într-un prosop cu cuburi de gheaţă.

— Au! exclamă Goodman închizând pleoapele.

— Se preface, mormăi Vail. Îl simt.

— Cum de eşti aşa sigur? întrebă Goodman.

— Unul din talentele mele constă în recunoaşterea falsului. Oricum, ţi-aş fi recunoscător dacă nu m-ai mai ţine atâta cu sufletul la gură.

În timp ce Goodman primea îngrijirile lui Molly, povesti amănunţit confruntarea avută cu Liliacul şi cu Alex, lăsându-şi ascultătorii cu gura căscată.

— Cum, episcopul lua parte la orgiile alea?

— Aşa zice puştiul, dar hai să vedem întâi caseta.

Se întoarse în birou, iar Martin porni aparatul video. Primele zece minute conţineau înregistrarea unei slujbe. Goodman nu-i recunoscu pe cei doi ministranţi care slujeau altarul. Presupuse că băieţii de cel mult paisprezece ani nu făceau parte din teribilul grup. Îl trecură fiori la gândul că pusese mâna pe o casetă lipsită de interes. Tocmai când începuse să se simtă ridicol, ecranul se înnegri, pentru ca după câteva secunde să redea interiorul unui dormitor. Goodman răsuflă uşurat.

Întâi apăru fata. Era mică şi subţire, cu o figură copilăroasă. Părul blond îi era strâns într-o coadă de cal. Ochii albaştri aveau o privire nevinovată. Prin cămaşa subţire de bumbac se ghicea trupul încă neîmplinit. Nu părea speriată, ci mai degrabă îngrijorată. Undeva, dintr-un casetofon, răzbăteau acordurile piesei „Stayin' Alive" cu Bee Gees. Fata porni să danseze, la început cu indiferenţă, fără nici un chef. Se auziră câteva aplauze. Dansul îi deveni din ce în ce mai îndrăzneţ. Pe sub cămaşa care i se ridica în timpul piruetelor, se observară la început ciorapii negri, apoi jartierele şi slipul negru.

În acel moment, o voce comandă: „Billy, e rândul tău", iar noul protagonist i se alătură fetei. Era un băiat înalt şi slab, purtând pantaloni mulaţi şi o cămaşă de mătase. Paşii dansului se transformară în unduiri senzuale. Regizorul nevăzut coordonă apoi un strip-tease lent. Când cei doi rămaseră goi, instrucţiunile deveniră mai amănunţite. În scenă apăru şi Peter.

Molly, Tom şi Martin priviră înmărmuriţi un „menaj în trei", dirijat de maestrul nevăzut. O

vreme, rămăseseră fără grai.

— Te rog, scuză-ne numai un minut, Molly, o rugă Vail.

— Nici o problemă. Dar ce-ar fi să bem ceva? Avem toţi trei nevoie.

— Ce idee bună! exclamă Goodman.

Molly merse în bucătărie.

— Ia spune, de unde ai caseta asta, Tom? întrebă Vail după ieşirea ei.

— Ceea ce nu ţi-am spus este că...

— De unde ai caseta asta nenorocită?

— Din dormitorul episcopului. Era în garderobă, împreună cu înregistrările slujbelor.

— Ai sustras probe din scena crimei?

— Am împrumutat doar.

— Nu ţi-a trecut prin cap că poliţia a-ntocmit liste cu inventarul casetelor ălora?

— Am înlocuit-o cu una goală.

În acelaşi timp exasperat, dar şi impresionat, Vail nu ştia dacă să râdă ori să se înfurie.

— Precis nu suntem singurii care avem cunoştinţă de ea.

— În nici un caz. N-ar fi lăsat-o acolo, ar fi dus-o în camera de probe.

— Dacă află Venable despre asta, cariera ta se va sfârşi înainte de-a fi început. Probabil, vom lucra amândoi ca simpli funcţionari în Bolivia.

— Bine, bine, am s-o pun la loc.

— N-am spus să faci asta, ai dat peste-o adevărată bombă. Acum trebuie să vedem cum o putem folosi.

Molly reveni, aducând o tavă cu pahare.

— Molly, te rog să nu sufli o vorbă despre ce ai văzut nici chiar lui Naomi ori judecătorului; deocamdată.

— Nici chiar lui Aaron?

Înainte de a răspunde, Vail rămase pe gânduri.

— Nu-i spune că ai văzut caseta, pomeneşte-i doar de povestea lui Tom. Oricum, Aaron nu apare în film. Cine sunt cei trei, de fapt?

— Cel înalt e Billy Jordan, răspunse Goodman. Cel mic se numeşte Peter. Iar fata e Linda.

— Linda lui Aaron?

— Da.

— Doamne! Episcopul Richard Rushman, campionul filmelor porno cu copii. Nu-i de mirare că puştiul a luat-o razna.

— Deci cum o folosim? întrebă Goodman.

Vail nu răspunse. În schimb îşi începu plimbarea cu paşi mari prin cameră, după cum îi era obiceiul.

— Cugetă, o lămuri Goodman pe Molly.

— Martin, implicaţiile sunt uriaşe, interveni ea. Dezorientarea religioasă şi cea sexuală sunt cauze determinante ale tulburărilor mentale. Întâi, reverendul Shackles îl sorteşte pe Aaron iadului. Apoi, tatăl său îl forţează să trăiască un coşmar. Profesoara îl seduce. Episcopul îi perverteşte experienţa sexuală în ideea de a-l elibera de diavol. Iar iubita lui e o victimă sexuală. Mi se pare...

Vail ridică mâna, oprind-o. Apoi îl întrebă pe Goodman:

— Cum dovedim?

— Ce să dovedim?

— Că vocea din fundal îi aparţine episcopului Rushman. Fără o dovadă palpabilă, acuzarea va pretinde că poate fi vocea oricui. Chiar tu ai spus că Alex nu-i de acord să depună mărturie.

— Mda, probabil că la ora asta a ajuns în Alaska, întări Goodman ironic.

— Dar Peter ori Linda?

— Întâi să-i găsim, pe urmă să vedem cum îi convingem să se prezinte la proces.

— Aşadar, n-avem decât cuvintele lui Aaron împotriva mentorului nevăzut... şi mort.

— Exact.

— A mai fost implicat cineva din biserică? întrebă Molly.

— Nu cred, îi răspunse Goodman. Din câte-am dedus din cele spuse de Alex, Rushman îi recruta pe copii ăştia ca pe nişte prozeliţi. Termenul de „ministrant" era doar o mască. Se prea poate ca Aaron s-o fi cunoscut pe Linda în cadrul clubului porno. Avea numai paisprezece ani când a fost racolată ca „mascotă". Pe-atunci, toţi locuiau în Savior House.

— Iată un alt motiv pentru care se temeau să-l dea în vileag pe episcop.

— Tot ce se poate, spuse Molly. Dar cred că motivul real constă în jenă şi-n sentimentul de umilire.

— Şi mai e şi influenţa episcopului asupra comunităţii, completă Vail. Nu se poate confrunta cuvântul unor adolescenţi fără căpătâi, foşti drogaţi, cu figura episcopului.

— Singura soluţie rămâne să dovedim că vocea de pe casetă îi aparţine lui Rushman, spuse Vail.

— Ai putea afirma sus şi tare în faţa juriului că e vocea lui?

— Nici nu l-am cunoscut. Dar vocea poate fi analizată. Doar n-o să trecem cu vederea asemenea probă.

— Nu trecem nimic cu vederea, Tom, îl linişti Vail. Cântărim doar ce-i mai bine pentru clientul nostru. Suntem în aceeaşi oală cu copiii ăia. Dacă folosim caseta, va reieşi că încercăm să-l discreditãm pe Sfântul din Lakeview Drive, pentru a-l salva pe Aaron Stampler. Şi dacă iese la iveală faptul că puştii au făcut timp de doi. ani parte dintr-un club porno clandestin fără să sufle o vorbă, îi servim lui Venable mobilul pe tavă: gelozia; în acest fel, toată lumea intră la apă... *În afară de Rushman.*

— Nu poţi ignora caseta.

— Ba pot, dacă-i agravează situaţia clientului meu. Uită-ţi mânia împotriva episcopului, Tommy; episcopul e mort, iar problema lui a murit o dată

cu el. Noi avem altă problemă: să-l ţinem în viaţă pe Aaron Stampler.

— Şi dacă va pomeni Aaron despre asta?

— Ne vom pune întrebarea dacă se va ivi ocazia.

— Curată pacoste! exclamă judecătorul a doua zi, la micul dejun. Oricare din părţi va introduce proba asta în proces, va fi aspru amendată de public şi de juriu.

Vail nu le arătase judecătorului şi asistentei sale caseta. Îi pusese însă în temă cu conţinutul ei, iar Goodman le redase amănunţit discuţia avută cu Alex. Molly plecase în zori spre Daisyland, nerăbdătoare să-şi continue munca.

— Dacă află doamna procuror despre povestea asta? întrebă Goodman.

— Nu va fi obligată s-o folosească, îi răspunse judecătorul.

— Cum aşa? se miră Naomi.

— În locul procurorului, eu aş omite-o, spuse judecătorul. Unicul scop de-a o arunca în proces ar fi procurarea mobilului. Chiar dacă Venable suspectează vocea ca aparţinând lui Rushman, caseta în sine n-ar constitui o probă în acest sens. Ar fi declarată inconcludentă.

— Nu putem totuşi să cerem analiza vocii?

— Ba am putea, dar atunci *noi* ar trebui să ne descurcăm cu ea. Ştii, mi-e greu să cred că nu mai există nimeni care să cunoască povestea asta, în afară de noi şi de cei cinci copii.

— Cine-ar depune mărturie despre aşa ceva? Gândeşte-te din punctul lor de vedere: Rushman a fost unul dintre cei mai puternici oameni din acest oraş. Cine-ar îndrăzni să i se opună? întrebă Goodman retoric, punând bileţelul pe masă. Vail îl privi interogativ.

— Biletul ăsta m-a ajutat să dau de Alex. L-am găsit pe parbriz, la Savior House.

— Aha. L-o fi scris cineva din grup sau cineva din afară?

— Nu ştiu, răspunse Goodman. Am stat de vorbă cu mai mulţi tineri de la Savior House. Pe atunci, nu ştiam despre grozăvia asta. I-am întrebat doar despre felul de-a fi al lui Aaron. Dacă vrei, mă pot duce înapoi.

— Nu încă, spuse Vail. Să nu ne grăbim până nu ne hotărâm cum vom folosi informaţia.

— Vrei să spui că după tot ce s-a întâmplat îl vor proteja pe Rushman?

— Nu aşa trebuie să priviţi lucrurile, interveni judecătorul.

— Dar cum dracu trebuie să le privesc? Dumneata spuneai odată că faptele continuă să existe chiar dacă sunt ignorate, răspunse Goodman în pragul unei crize de nervi.

— Aşa e, fiule. Tot eu am spus că oamenii refuză să audă adevărul, ca să nu-şi risipească iluziile. Dar acum nu ducem o discuţie filosofică; acum e-n joc viaţa unui tânăr. Or juriului nu-i pasă dacă Rushman a fost un pervers sexual.

— Şi eu care credeam că dreptatea şi justiţia merg mână-n mână.

— O idee foarte nobilă, dar naivă. Din păcate, nu prea au de-a face una cu alta.

— Le desparte ceea ce numim percepţie, completă Vail. În arta fotografică se numeşte „focalizare* selectivă"; într-o fotografie clarifici o singură zonă, iar privitorul nu mai observă restul.

— Adevărul e ceea ce crede juriul, adăugă judecătorul, cu un zâmbet trist.

În aceeaşi după-amiază, Vail făcu o copie după casetă, iar Goodman puse originalul la loc. Dacă acuzarea urma s-o descopere, urma şi să ia o hotărâre. Dacă nu, opţiunea îi rămânea lui Vail.

Vail înveli copia într-un plic, expediindu-şi-l apoi de la cel mai apropiat oficiu poştal. După două zile, când sosi „coletul", îl încuie în seif.

DOUĂZECI ŞI UNU

Era vineri, unsprezece martie, zi în care Martin Vail era invitat la masă de Roy Shaughnessey.

Când Guido Signatelli devenise cetăţean american, sărbătorise evenimentul inaugurând restaurantul Avanti!, nu departe de primăria oraşului. Numele oglindea sugestiv exuberanţa şi optimismul lui Guido în planurile sale. Un om prezentabil, gazdă perfectă şi maestru al bucătăriei italiene din întregul stat, Signatelli avea un singur defect: gusturile îndoielnice. Din viţa-de-vie falsă care împânzea pereţii şi tavanul, atârnau struguri de plastic şi sticle prăfuite de Chianti, iar separeurile erau proiectate ca nişte butoaie uriaşe. Cu toate acestea, Guido şi-al său Avanti f câştigaseră faimă prin originalitate, discreţie şi meniuri delicioase. Cu timpul, Guido's (după cum numeau clienţii fideli restaurantul), devenise loc de întâlnire a oficialităţilor din oraş la masa de prânz. Vinerea, peisajul kitsch era dominat de oamenii legii: tineri avocaţi, dornici de-a fi văzuţi, sperând într-o strângere de mână; apoi procurorii adjuncţi, retrăgându-se la mese izolate, ţesându-şi planurile în şoaptă; urmau politicienii, eminenţele cenuşii care trăgeau sforile oraşului din spatele uşilor închise. În sfârşit, erau aici judecătorii, împăraţii justiţiei, fiecare la masa lui rezervată din timp. Deasupra tuturor trona Roy Shaughnessey, a cărui suveranitate nu era influenţată de furtunile ori schimbările vieţii politice. Chiar şi judecătorii se opreau în dreptul separeului său pentru a-l saluta.

Guido îl întâmpină în stilul său amical pe Vail:

— Unde-ai dispărut, Marty? Începi să devii vedetă cu toate victoriile tale.

— Ai citit ziarele, Guido? Te-ai uitat la televizor?

— Şi ce dacă ţi-au pus o bombă în braţe, tot trebuie să vii la masă, replică Guido, conducându-l la masa lui Shaughnessey. Capetele clienţilor se întorceau după ei, ca valurile în urma bărcii. Nu oricine avea onoarea să ia prânzul cu Roy Shaughnessey.

Vail, oaspetele lui Shaughnessey? Puneau cumva la cale un târg în cazul Rushman?

— Precis vom fi subiectul rubricilor mondene de mâine, Roy, spuse Vail în chip de salut, luând loc. Parcă văd titlul: „Torţionarul şi victima împărţindu-şi pâinea la Guido's".

— Haide, răspunse Roy dând din mână, Harry te-a ales. A vrut cel mai bun avocat.

— Nu mă păcăli, Roy; oricine ştie că Harry-Călăul nu îndrăzneşte nici măcar să meargă seara la culcare fără aprobarea ta.

— Vorbeşte mai încet, e şi el aici.

— Bine-nţeles că e aici; nu-i ajunge să se dea mare în tribunal, are nevoie oriunde şi oricând de temenelele vasalilor. Chelner, adu-mi, te rog, o bere, un pahar cu suc de roşii şi o halbă goală, rece.

— *Si,* răspunse chelnerul, plecând în grabă.

Angajaţii lui Guido se grăbeau întotdeauna. Astfel, în optsprezece ani, nimeni nu se plânsese vreodată că i se lungiseră urechile de foame, aşteptând comanda la Avanti!

— Ei, cum merge treaba? întrebă Shaughnessey, ungând un corn cu unt.

— Cum să meargă? Peste o lună, intru în proces.

— Mai exact, o lună şi jumătate. Toată lumea va răsufla uşurată după aceea, iar noi vom putea trece la probleme serioase.

În timp ce Shaughnessey muşcă din corn, Vail se aplecă peste masă, întrebând cu un ton ce se voia confidenţial:

— Ce-i asta, Roy? Îmi oferi ultimul prânz din viaţa mea? Sunt oare supus umilinţei publice?

— Nu, nu, răspunse Shaughnessey serios. În nici un caz. M-am gândit doar că a sosit momentul să frângem pâinea împreună. Să ne cunoaştem mai bine. Un pahar de coniac băut în maşină nu te prea ajută să cunoşti un om. Apropo, îţi plac stridiile? Sunt excelente. Guido mi-a trimis o mostră.

— De unde le-a adus?

— Ce importanţă are? Ţi-am spus, sunt excelente.

— Vreau să ştiu dacă provin din ape poluate. Doar nu vrei ca avocatul apărării să se-mbolnăvească tocmai acum de hepatită.

— N-ai uitat nici acum cazul ăla?

— Văd că-ncepi deja să mă cunoşti, Roy.

— Şi tu, fiule.

— Pentru asta sunt făcuţi avocaţii.

— Vorbind de avocaţi, cum merge cazul?

Zâmbind, Vail îi întinse una din cărţile lui de vizită, având tipărit în centru „fără comentarii".

— Foarte drăguţ, constată Shaughnessey. Am auzit despre cărţile tale de vizită. Am mai auzit, printre altele, că Venable a-ntors lumea cu susul în jos, căutând un mobil.

— Lucrul ăsta e întotdeauna de folos într-un caz de crimă.

— L-a pus pe Abel Stenner la cazne grele.

— Bună treabă. Şi ce-ai mai auzit? întrebă Vail.

— Ba una, ba alta. Ce-ai comandat?

— Specialitatea lui Guido: viţel cu lămâie. Ce-ar fi să-ncepem cu „una"?

— Bine, îţi spun. Psihiatrii îl vor scoate pe puştiul tău sănătos tun. Marele juriu îl va acuza de omor deosebit de grav, iar pedeapsa va fi maximă.

— Ia te uită, ce surpriză!

Shaughnessey zâmbi:

— Lumea aşteaptă din partea ta un spectacol clasa întâi. Cred că Venable e cam nervoasă din

cauza asta.

— Venable crede că e vorba de-o formalitate. De ce să fie nervoasă?

— Cu „una" am terminat. Vrei s-auzi şi despre „alta"?

— Vreau s-aud orice îmi spui.

— Se-aude că *tu* ai avea, în schimb, un mobil pe care-l ţii ca un as în mânecă.

În mintea lui Vail sună un clopoţel de alarmă.

Era oare un simplu zvon sau scăpase cineva vreo informaţie?

Nu cumva Venable şi Stenner descoperiseră caseta, bănuind că o găsise şi el?

De asta îl invitase Shaughnessey la masă? Ca să afle cine-l va ataca primul pe episcop?

Vail râse:

— Drace, pe asta n-am mai auzit-o.

— Chiar n-ai idee de ce-a făcut-o?

— Cine?

— Stampler, pentru Dumnezeu!

— Am idee că *n-a făcut-o.*

— Încă mai cauţi acul în carul cu fân, Martin?

— Aş merita poate să fiu consemnat în Cartea recordurilor pentru câte ace am descoperit în care cu fân.

— Sper că-ţi dai seama că omul ăsta a fost nu numai foarte admirat, ci şi foarte influent.

— Chiar aşa? Nu ştiam că sfinţii au de-a face cu influenţa.

— Mă-nţelegi, doar. Are... avea o grămadă de realizări: opere de binefacere, interzicerea avorturilor, cenzura, şcolile, pedeapsa capitală...

— Dă-mi voie să-ntreb, de când e pedeapsa capitală o chestiune catolică?

— Pentru Richard era ceva personal.

— Personal sau catolic, e oricum o porcărie. Oamenii care pun la cale o crimă, plănuiesc de obicei şi cum să nu fie prinşi. De fapt, nici nu-şi pun măcar problema consecinţelor. N-am avut de-a

face cu vreun astfel de criminal care să se fi îndoit că va scăpa basma curată.

— Că tot vorbim despre clienţii tăi, ştii ce se spune despre tine? Că ai eliberat mai mulţi borfaşi decât consiliul de eliberare pe cuvânt de onoare.

— Ştii ce se mai spune? Că nu există oameni nevinovaţi pe lume.

— Vorbeşti despre cineva în mod special? întrebă Shaughnessey încruntat.

Înainte ca Vail să poată răspunde, sosi chelnerul, care-i aduse berea, sucul de roşii şi halba cea goală. Vail turnă în ea berea şi sucul de roşii, adăugând puţină sare.

— Ce-i amestecătura asta ciudată? întrebă Shaughnessey, dezgustat.

— Eu o numesc „Bloody Jee". La San Francisco i se spune „Bloody Mary". Ajută digestia.

— Arată îngrozitor.

— Noroc! răspunse Vail, ridicând halba.

— Aşadar, ce-ai vrut să spui cu acel „nu există oameni nevinovaţi"?

— Pur şi simplu că toţi ascund câte-un schelet în dulap. Nici episcopul n-a fost chiar uşă de biserică. Sunt convins că au existat în viaţa lui anumite aspecte nebuloase, care nu merită scoase la lumină.

— Ca de exemplu?

— Vorbeam în general.

— Ştii ceva?

— Despre ce?

— Doamne!

— Întotdeauna eşti aşa de suspicios? întrebă Vail, inocent.

— Suspicios? Cine-i suspicios? răspunse Shaughnessey, schimbând subiectul. Deci eşti de părere că Stampler e-un biet oropsit al sorţii?

— Nu, sunt de părere că e nevinovat.

— Văd că te pregăteşti serios de luptă.

— Ţi-am atras atenţia: fără comentarii. Ceea ce cred e una, iar felul în care intenţionez să-mi apăr clientul e cu totul altceva.

— Crezi că Stenner va găsi un mobil?

— Nu te dai bătut, după câte observ.

— Nici tu.

Vail preferă să bea o înghiţitură în loc de răspuns.

— Ştii ce-am citit undeva? continuă Shaughnessey conversaţia. Am citit că majoritatea oamenilor abandonează lupta când se află în pragul victoriei.

— Poate că-i adevărat. Uneori se sperie, alteori obosesc, cine ştie?

— Incidental, zilele trecute stăteam de vorbă cu Jane Venable.

— Nu-i o companie pozitivă.

— Îmi spunea că unul din trucurile pe care le foloseşte într-un caz de crimă este să discrediteze victima.

— Aşa ţi-a spus?

— Nu chiar. A folosit termenul de „asasinare", în loc de „discreditare".

— Aha, acum o recunosc.

— Doar n-o să-l desfiinţeze pe episcop, Martin, pentru Dumnezeu.

— Dă-mi voie să-ncerc şi eu cu corn.

Shaughnessey îi împinse coşul cu cornuri, nelăsându-se abătut de la subiect:

— Omul e mort, Martin. Nu-i călca pe mormânt.

— Dar omul meu trăieşte, Roy. Şi dacă-n felul ăsta îi pot salva viaţa, voi dansa pe mormântul episcopului. De pildă, se zvoneşte c-ar fi fost cam beţiv.

Deşi Vail încercase o glumă, Shaughnessey luă remarca în serios.

— Astea-s bârfe murdare. Nu bea mai mult de două pahare, la ocazii. Dă-mi voie să ştiu: în

ultimii ani, am petrecut mai multă vreme cu el decât cu nevastă-mea.

Vail râse:

— Deci asta era? Ţi-e teamă că voi încerca să pătez memoria Sfântului din Lakeview Drive? De ce?

— Pornise o mulţime de proiecte de caritate importante. Dacă provoci un scandal, dai o lovitură oraşului. Şi în timp, lovitura s-ar putea întoarce împotriva ta.

— Dar Shoat nu s-a gândit la asta când mi-a pus cazul în braţe?

— Nu s-a gândit că vei fi atât de înflăcărat susţinându-i cauza acelui băiat. S-a gândit că vei fi rezonabil şi vei înţelege ceea ce ţi se cere, mai ales că te-aşteaptă un viitor strălucit.

— Dar de ce e toată lumea îngrijorată pentru operele astea de caritate?

— Rushman era un administrator strălucit. Toţi viitorii beneficiari se tem că o dată cu moartea lui lucrurile vor cădea baltă.

— Ce fel de lucruri?

— Se tem că ceilalţi administratori pot opri ajutorul ori că fondul de caritate se va topi.

— Dar *tu,* Roy, de ce te temi?

— Eu? De nimic. Fondul lui Rushman va continua să existe. Vom avea noi grijă de asta.

— Eşti unul dintre curatori?

— De ce mă-ntrebi?

— Din pură curiozitate.

— Am fost curator încă de la înfiinţarea fondului. De fapt, chiar acum, în această încăpere se află cel puţin cinci mandatari.

— Ce face, de fapt, un administrator pentru fondul ăsta?

— Supraveghează operaţiile. Decide asupra utilizării lui. Evident, episcopul lua majoritatea deciziilor.

— Şi vouă ce vă mai rămânea de făcut?

— Aveam cu toţii un cuvânt de spus. Înţelegeam ceea ce vroia el să realizeze. De aceea am încredere că-i vom continua munca. Făcu o scurtă pauză, apoi întrebă: Te-ai mai gândit la discuţia noastră?

— Despre ce?

— Nu-mi juca feste, fiule. Nu-mi prieşte digestia.

— Am discutat vreodată despre ce m-aşteaptă pe mine?

— Ştii foarte bine. Vrei să-ţi repet ce ţi-am spus? Treci de partea cea bună a baricadei şi-ţi alegi ce pofteşti. Casa pe care-o vrei, postul care-ţi convine. Dacă vrei să schimbi lumea, schimb-o dinăuntru. Ca procuror de district, de pildă, poţi schimba multe.

— Schimbări pot face doar judecătorii. Ştii, acum doi ani am asistat la o conferinţă pe care-ai ţinut-o la Asociaţia Judecătorilor. Ai vorbit atunci despre *malum in se* şi *malum prohibitum.* Chestia asta m-a dat peste cap pentru o lună întreagă.

— Cum aşa?

— M-a dat peste cap concepţia ta că *malum prohibitum* e definit ca limita comportamentului acceptabil în societate. Ca avocat, dezaprob total teoria asta, o consider ca pe un prejudiciu.

— Dar n-am susţinut-o, am afirmat pur şi simplu că e modul în care acţionează sistemul.

— Ai afirmat deci că justiţia e infirmată de statutul social.

— Întotdeauna legea a fost influenţată de latura socială. Să luăm cazul avorturilor: acum opt ani, Curtea Supremă a legalizat avorturile. De-atunci, legea s-a schimbat. Şi, ţine minte, în câţiva ani, se va schimba din nou. Cine ştie ce va fi în ţara asta după Reagan? Oricum, se vor schimba o mulţime de legi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că judecătorii interpretează legea, fiind în acelaşi timp influenţaţi de starea de

spirit a tării. Legile legate de *malum prohibitum* sunt, de fapt, definiţia pe care societatea o dă comportamentului cetăţenilor. Aşa că, dacă întreaga populaţie doreşte să bea, iar asta e împotriva legii, se schimbă legea şi gata. Dar *malum in se* nu se schimbă niciodată. Dacă toată lumea are deodată chef să ucidă, nimeni n-ar legaliza crima.

— Aşadar, să zicem că un bancher îşi fraiereşte clienţii, jefuindu-le economiile. Judecătorul e îngăduitor, pentru că-i place culoarea cravatei lui, dându-i şase luni într-o închisoare stil club. Asta se cheamă *malum prohibitum.* La ieşirea din tribunal, bancherul e împuşcat de un client ajuns în culmea disperării, pentru că economiile alea erau toată averea lui. În urma actului său, el va primi muncă silnică pe viaţă, pentru că ceea ce-a făcut reprezintă *malum in se.*

— Cam aşa ceva. Uite ce e, dacă ajungi procuror de district, vei putea să-l bagi pe bancher după gratii pentru zece-douăzeci de ani şi să fii îngăduitor cu clientul.

— Cam pervers argument în favoarea serviciului public.

— Lumea e perversă, fiule, iar banii dictează regulile jocului. Ai aflat lucrul ăsta acum zece ani, când ai preluat cazul cu Tidy Chemicals şi Good Earth Petroleum. Aşa că, schimbările le poţi face pe dinăuntru. Şi poţi deveni judecător, dacă vrei.

— Asta-i o momeală grasă, domnule Shaughnessey.

— Vânez un peşte mare.

— Mi-am dat seama c-ai pornit la pescuit, dar îmi închipuiam că tatonezi terenul pentru adversarii mei.

— Stai liniştit, nu-ncearcă nimeni să te păcălească. Oricum, nici chiar personalul tău nu ştie absolut totul despre cazul ăsta.

— Poate că nu vreau să-şi dea seama cât sunt de tâmpit.

— Pe naiba!

— Îţi mulţumesc pentru încredere.

— Singura mea rugăminte este să nu dai cu piciorul în memoria episcopului. Există o grămadă de oameni care-şi aşteaptă contribuţia anuală.

— Joc aşa cum îmi cad cărţile. Dacă arhiepiscopul Rushman are un mic secret *malum prohibitum* în dulap, care-mi poate salva clientul, îl voi expune-n faţa lumii. N-am încotro.

— Nu te-nfierbânta, Martin. Nu sugerez c-ar fi ceva ascuns, îţi cer numai să ţii seama de rugămintea mea; dacă dai peste un firicel de fum, nu-l transforma într-un incendiu.

— Nu-ţi voi sabota operele de caritate, Roy, în afară de cazul în care-o să aflu că vâna băieţei şi fetiţe, sau ceva în acest gen.

Shaughnessey îl privi îngrozit:

— Doamne fereşte, nici în glumă să nu mai spui una ca asta. Am destule pe cap.

Vail îi răspunse zâmbind:

— De ce oare, de câte ori ne-ntâlnim, am sentimentul că statul e pe mâini bune? Întotdeauna mă simt în siguranţă.

— De ce oare, de câte ori ne-ntâlnim, sfârşesc prin a mă enerva? îi replică Shaughnessey, fără să-i întoarcă zâmbetul.

Cu o zi înainte, Naomi Chance găsise o hârtie pe care Vail i-o dăduse imediat după deschiderea cazului. O strecurase într-un dosar, uitând-o. Era un mesaj copiat de şeful ei din agenda episcopului: „Linda 555-4527" şi data 9 martie. Naomi formase numărul de telefon. Îi răspunse o voce amabilă: „Bună ziua, Clinica Berenstein. Cu ce vă putem ajuta?"

Ce legătură putea avea Linda cu acea clinică de lux? Goodman o căutase zile de-a rândul, fără să-i dea de urmă. Se ascundea oare acolo? Doctorul Simon Berenstein era celebrul ginecolog

de pe Gold Coast, la uşa căruia nu trăgeau niciodată maşini mai ieftine decât Rolls-Royce. De fapt, era mai mult decât ginecolog. Rezolva orice problemă medicală care s-ar fi ivit în viaţa tumultuoasă a vreunuia dintre grangurii care-i erau clienţi; dacă fiica domnului bancher fusese puţin maltratată într-o discotecă cu circuit închis, doctorul Berenstein n-aştepta decât să-i fie de folos. Ori dacă, de pildă, băiatul senatorului Y a sedus o chelneriţă, care, colac peste pupăză, a rămas însărcinată, încăpăţânându-se, pe deasupra, să păstreze rodul dragostei, tot doctorul Berenstein avea leacul potrivit pentru a înlătura piedica ivită în calea nobilei familii. Aveţi nasul prea mare sau riduri prea multe? Poftiţi la domnul doctor Berenstein. Evident, toate activităţile sale erau perfect legale, dar în acelaşi timp doctorul nu păstra nici un registru stânjenitor pentru aleasa-i clientelă. Discreţia era una din calităţile sale, asigurându-i succesul.

În vreme ce Vail se întreţinea cordial cu Roy Shaughnessey la Guido's, Naomi se urcă într-un taxi şi porni spre Gold Coast, unul din cele mai luxoase cartiere din întregul stat.

Waterview Towers era o capodoperă a snobismului sofisticat – o clădire cu douăsprezece etaje, construită din sticlă şi alamă. Hotelul uriaş era pardosit cu marmură cenuşie, restul fiind decorat în alamă şi pluş mov. Pe o măsuţă de sticlă se afla lista rezidenţilor, între care figurau o serie de firme juridice prestigioase şi câteva cabinete medicale. Clinica Berenstein ocupa etajele nouă-doisprezece, destul spaţiu pentru un spital în miniatură.

Naomi urcă cu liftul la etajul al doisprezecelea, păşind într-o sală de aşteptare cam de dimensiunea insulei Rhode Island. În faţa canapelelor de piele albă erau aşezate măsuţe din sticlă fumurie, acoperite cu exemplarele la zi din *Town and Country, Vogue* şi *Smithsonian.* Un

singur tablou de Degas orna încăperea, în care fusese răspândită o mireasmă deosebit de plăcută.

Secretara era în ton cu atmosfera. În vârstă de vreo patruzeci de ani, cu şuviţe sure în părul strâns în coc, purta un taior Chanel şi un şirag de perle, ca unică podoabă. O cercetă pe Naomi din cap până în picioare cu o privire rece, uşor dispreţuitoare.

— Da? spuse ea pe un ton glacial.

Naomi îi prezentă cartea de vizită:

— Aş dori să vorbesc cu doctorul Berenstein, spuse ea, degajată.

— Nu figuraţi pe lista de audienţă, remarcă ferm secretara.

— Nu durează mult.

— E imposibil. Domnul doctor are consultaţii. Despre ce este vorba?

— Despre ceva confidenţial.

— Ce înseamnă „paralegal"? întrebă secretara studiind cartea de vizită.

— Am studii juridice, dar nu am intrat încă în barou.

— Aha, un fel de practică ilegală?

— Un moment, întrerupse Naomi aluziile jignitoare. Luă cartea de vizită şi scrise pe dos: „Date despre Linda şi episcop", apoi i-o dădu secretarei. Arătaţi-i, vă rog, cartea de vizită pe ambele feţe. Eu aştept.

— Nu vă va folosi la nimic. Nici dacă aţi fi preşedintele nu l-aţi putea vedea azi pe doctor fără să aveţi audienţă.

— Înseamnă că am noroc.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că nu sunt preşedintele, răspunse Naomi cu un zâmbet larg.

Secretara ieşi şi reveni peste câteva minute:

— Urmaţi-mă, spuse ea sec şi o conduse pe Naomi spre o uşă impunătoare, pe care o deschise. Aşteptaţi înăuntru, adăugă apoi, închizând uşa în urma ei.

Rămasă singură în biroul luxos, Naomi studie diplomele înrămate: Choate, Princeton, Harvard, pedigriul adecvat pentru doctorul Berenstein. Peste câteva minute, îşi făcu intrarea posesorul diplomelor: un om înalt, cu o statură atletică, cu privirea unui şoim. Manifesta atitudinea condescendentă a unui personaj obişnuit să fie respectat.

— Domnişoara Chance? Sunt doctor Berenstein, spuse el cu o voce sonoră, privind-o pe Naomi. Sunteţi o femeie nerăbdătoare. Ce poate fi atât de important?

— Lucrez pentru un avocat, domnule doctor. Trebuie să vă pun câteva întrebări. Durează doar câteva minute.

— Azi e imposibil. Absolut imposibil.

— Pot aştepta până când terminaţi lucrul, apoi stăm de vorbă pe drum; vă conduc până la maşina dumneavoastră.

— Exclus. O voi ruga pe domnişoara Thomas să vă fixeze o întâlnire pentru...

— Iertaţi-mă, dar nu pot accepta.

— Aveţi o atitudine de-a dreptul arogantă, care mă deranjează.

— Nu sunteţi obligat s-o apreciaţi.

— Ar fi bine să plecaţi chiar acum.

— Îmi puteţi răspunde şi furios la întrebări, spuse Naomi calmă. Sau, dacă nu doriţi să-mi vorbiţi, puteţi răspunde în scris. Dar de răspuns îmi veţi răspunde.

Mestecându-şi colţul buzei, Berenstein privi pe fereastră câteva momente lungi.

— Poate săptămâna viitoare, răspunse el într-un târziu.

— Nu se poate.

— Cu cine credeţi că vorbiţi, domnişoară? întrebă Berenstein, în timp ce buzele-i tremurau de nervi. Se ridică brusc, abia reţinându-şi mânia. Plecaţi, vă rog, până nu chem poliţia.

Privindu-l senină, Naomi îl lămuri:

— În regulă. Chemaţi poliţia şi veţi sta de vorbă cu locotenentul Abel Stenner. Ştiţi ce vă va spune? Că sunt în exerciţiul funcţiunii. Apoi va dori să afle de ce v-am vizitat. Vă va oferi două alternative: ori să cooperaţi cu mine, ori să mă primiţi din nou, de astă dată înarmată cu o citaţie şi însoţită de şeful meu. Numele lui e Martin Vail.

Auzind numele, Berenstein îşi schimbă trăsăturile feţei; furia-i pieri din priviri, iar buzele i se liniştiră. Privi atent cartea de vizită trimisă de Naomi.

— Presupuneţi că ştiu despre ce e vorba în mesajul dumneavoastră? Secretara mea stabileşte sute de consultaţii. Cine sunt Linda şi episcopul? Linda şi mai cum? Pe episcopul ăsta cum îl cheamă?

Naomi scoase o ţigară din poşetă şi o aprinse. Apoi spuse, rezemându-se de fotoliu:

— Ce-ar fi să clarificăm lucrurile şi să merg direct la ţintă? Investighez cazul episcopului Rushman.

— Ce legătură are asta cu mine?

— Are legătură cu Linda.

— Care Linda? Nu ştiu despre cine vorbiţi.

— Linda este o martoră utilă. Până acum câteva săptămâni a locuit la Savior House, de aceea nu-i cunoaştem numele de familie.

— Vă repet, nu cunosc nici o Linda.

— Episcopul i-a programat o vizită aici pentru 9 martie. E consemnată în agenda sa.

— După cum v-am spus...

— Domnule doctor, sunt convinsă că dacă episcopul a telefonat aici, n-a stat de vorbă cu sfinxul acela de secretară, ci cu dumneavoastră personal.

— Nu-mi amintesc.

— Iată ce-aş dori să-mi spuneţi: care este numele Lindei, de unde vine, când aţi văzut-o ultima oară, unde se află acum şi de ce-a trimis-o episcopul la dumneavoastră.

— Sunteţi absurdă, domnişoară Chance. Chiar dacă mi-ar fi pacientă, dosarul ei e confidenţial...

— Preferaţi să vă aduc o citaţie şi să discutaţi cu domnul Vail, eventual direct la proces?

Berenstein cântări un timp situaţia, apoi descuie un fişet. Alese un dosar şi-l puse pe birou.

— Am de consultat un pacient. Mă întorc în scurtă vreme. Vreau să cred că nu veţi mai fi aici, spuse el sec, părăsind încăperea.

Naomi deschise dosarul şi-ncepu să citească. Apoi îşi luă notiţe.

Sosi la birou cu zece minute înaintea lui Vail, nerăbdătoare să împărtăşească veştile aflate.

— Cum a fost prânzul? îl întrebă ea de cum acesta intră pe uşă.

— La început, am crezut că era o partidă de pescuit. Dar mi-am dat seama că a fost mai mult de-atât.

— Adică?

— Shaughnessey m-a atenţionat să-l las în pace pe episcop. De fapt, chiar m-a somat.

— Crezi că ştie ceva despre povestea cu ministranţii?

— Nu. E isteţ, dar nu ştie nimic. Dac-ar şti, ar fi acum internat la cardiologie. Oricum, ceva îl îngrijorează. Ce ştim noi, de fapt, despre episcop, Naomi?

— În orice caz, mai mult decât ar trebui.

— Vreau să spun, în afară de ministranţi?

— Ce-ai vrea să ştii?

— Shaughnessey e preocupat de fondul pentru caritate. Cam ce sumă crezi că reuşea episcopul să colecteze pe an? Crezi că lucrul ăsta ar trebui să ne preocupe şi pe noi?

— Nu, spuse Naomi cu o lucire şireată în priviri. Suntem în posesia unei liste cu consiliul de

administraţie şi cu destinatarii fondului. E-un punct bun de pornire.

— Ce ar fi să apucăm şi firul ăsta?

— Bine. Mă ocup eu de asta.

— Ce caută cărţile alea pe biroul meu?

— Martin, ai tot mutat cărţile alea de colo-colo în ultimele două săptămâni, de când le-a adus Tommy. Sunt cărţi pe care le-a găsit în locuinţa lui Aaron.

— Aha. Şi ce trebuie să fac cu ele?

— Nu ştiu. De ce nu-l întrebi pe el.

Trecându-şi mâna peste cărţile broşate, Vail descoperi una cu coperte de carton. O deschise la prima pagină şi găsi o etichetă pe care scria: „Proprietar: Biblioteca Municipală".

— Ce părere ai? spuse Vail, punând cartea pe birou. Una din cărţile astea aparţine bibliotecii.

— Pun pariu că pe Aaron îl frământă cumplit faptul că n-a dus-o înapoi, remarcă Naomi ironic, din camera alăturată.

Se hotărî să aştepte întoarcerea judecătorului şi a lui Tom Goodman, pentru a le comunica noutăţile. Cei doi sosiră în acelaşi timp. Tommy îşi turnă o cană cu cafea, judecătorul fu servit de Naomi.

— Mi-am epuizat toate posibilităţile, spuse Goodman. Nici urmă de Linda, Billy Jordan ori Peter.

— Ştiu unde trebuia să fie Linda săptămâna trecută, interveni Naomi.

Cu toţii o priviră surprinşi.

— Aţi auzit de doctorul Simon Berenstein?

— Bineînţeles, răspunse Vail. Se ocupă de sănătatea aristocraţiei locale. Îşi petrece mai mult timp în cercurile mondene decât în clinică.

— Numărul de telefon pe care l-ai copiat din agenda episcopului aparţine Clinicii Berenstein.

— Cum, Linda avea programare la Clinica Berenstein? întrebă Goodman.

— Aranjată de episcop în persoană. Am fost acolo şi am avut o conversaţie cu doctorul Simon. De fapt, Linda avea două programări: una cu o săptămâna înainte de crimă, pe care ai trecut-o cu vederea, Marty, şi cea de săptămâna trecută. Numele ei adevărat e Linda Gellerman. Provine din Akron, Ohio. Şi e cu un an mai tânără decât am crezut.

— Vrei să spui că a început să practice porcăria aia la treisprezece ani?

— Da. În plus, pe 19 februarie, la prima consultaţie, diagnosticul a fost: gravidă în şapte săptămâni.

— Glumeşti! exclamă Vail. Judecătorul scutură din cap.

— Săptămâna trecută trebuia să-şi întrerupă sarcina, dar nu s-a arătat, continuă Naomi. Berenstein pretinde că nu a mai văzut-o de la prima vizită.

— Cred că episcopul era foarte principial în privinţa avorturilor, spuse Goodman.

— Având în vedere dosarul Lindei, Rushman afirmă că fata a fost violată la Savior House. Acolo scrie că, spre binele ei, se dorea păstrarea discreţiei asupra acestei probleme.

— Sigur. Mă întreb cine o fi fost tatăl, zise Vail.

— Cine ştie? Posibilităţi sunt destule.

— ...care nu-l exclud pe episcop. În regulă, spuse Vail. Tommy, ştii ce ai de făcut.

— Mda. Sper că nu sunt prea multe familii Gellerman în cartea de telefon a oraşului Akron.

DOUĂZECI ŞI DOI

— Zwicki, ridică receptorul; o convorbire pentru tine.

Detectivul Eric Zwicki se pregătea să încheie ziua de lucru. Se grăbea să ajungă acasă, întrucât era rândul lui să gătească cina. Activând în rândurile mişcării de emancipare a femeii, soţia lui era scutită două seri pe săptămână de această corvoadă.

— Drace! îngână el ridicând receptorul. Biroul „Persoane dispărute", Zwicki la telefon.

Tom Goodman, care telefona de la biroul lui Vail, se prezentă explicând că investighează cazul Rushman.

— Am citit despre asta, spuse detectivul. Un puşti care a căsăpit un cardinal catolic.

— Era episcop.

— Presa a făcut o vâlvă mare despre caz.

— Da. E-un caz important. V-am sunat, deoarece căutăm o fată care poate fi un martor important la proces. Are cincisprezece ani. Ştim că provine din Akron, de unde-a plecat probabil acum vreo doi ani. M-am gândit că poate-o aveţi înregistrată la „Persoane dispărute".

— O cheamă cumva Linda Gellerman?

— Aveţi o intuiţie formidabilă, domnule detectiv.

— Acum doi ani? De doi ani mă chinui, încercând să aflu cine-a omorât-o. Părinţii ei ne-au bătut la cap un an întreg. Să nu-mi spuneţi că trăieşte.

— Cel puţin acum două săptămâni trăia sigur.

— Doamne! Am renunţat de mult s-o caut A plecat de-acasă în ziua în care-a împlinit treisprezece ani şi de atunci parcă a înghiţit-o pământul.

— A trăit aici, într-un internat numit Savior House.

— N-a sunat niciodată acasă. N-a trimis nici măcar o carte poştală.

— Aşadar, n-aţi auzit de ea în ultima lună?

— Nu. Şi sunt sigur că dacă părinţii ei ar fi ştiut ceva, m-ar fi informat.

— Îmi puteţi da numărul lor de telefon?

— Sigur că da.

Zece minute mai târziu, Goodman stătea de vorbă cu Vail.

— Cred că Linda l-a minţit pe Aaron. N-a avut niciodată intenţia să se întoarcă acasă. Am luat legătura cu părinţii ei şi cu un detectiv de la biroul „Persoane dispărute" din Akron. Erau convinşi că fata e moartă.

— O şti oare Aaron că e însărcinată?

— O singură persoană poate afla.

— Bine. O voi suna pe Molly mâine dimineaţă, spuse Vail. Deci, ce facem mai departe? Unde-o putem găsi, de vreme ce n-a apărut la clinică?

— Marty, crezi că e posibil ca ea să-mi fi pus biletul pe parbriz?

— Înseamnă că s-ar putea ascunde la Savior House?

Goodman ridică din umeri:

— Oricum, cineva de-acolo m-a ajutat. Nu-nţeleg însă de ce nu s-a dus la Clinica Berenstein.

— Pentru că episcopul a murit, Tommy. Presupunând că nimeni din personalul bisericii nu e la curent cu problema ei, cine-ar urma să-i achite nota de plată? Poate se teme că Berenstein o va da pe mâna poliţiei.

— Şi dacă se teme pentru că a fost martoră la crimă?

— Asta ar fi ceva, încuviinţă Vail. Se ridică şi-şi începu obişnuita-i plimbare prin cameră, gândind cu voce tare. Dacă punem mâna pe ea, putem lansa caseta în proces; poate recunoaşte vocea. Poate depune şi mărturie despre ceea ce i-a făcut chiar episcopul, fapt care va muta lumina reflectorului de pe băieţi. Mai poate povesti şi că a rămas însărcinată, fiind obligată să mintă, spunând că a fost violată, că episcopul i-a aranjat o

întrerupere de sarcină la Clinica Berenstein. Probabil că tot el a convins-o să-l părăsească pe Aaron şi să se ascundă la Savior House, până-şi va rezolva problema medicală.

— Şi cu ce-ar ajuta toate astea în cazul nostru?

— Nu-nţelegi? Ura colectivă împotriva lui Aaron se va îndrepta împotriva episcopului, explică judecătorul. Un stâlp al Bisericii Catolice care perverteşte sexual nişte copii, trăgându-le credinţa? Crezi că-i un fleac? Dacă adăugăm aici antecedentele trăite de Aaron, avem întreaga paletă: abuz sexual, abuz psihic, umilire, confuzie religioasă. Putem obţine un mobil: răzvrătire manifestată prin furie subită.

— Se poate să fi intrat într-o „stare de refugiu", l-a ucis pe episcop, neaducându-şi aminte ce-a făcut, completă Vail.

— Şi dacă Linda e făptaşa? întrebă Goodman. Aaron a fost de faţă şi-a vrut s-o apere. A luat cuţitul şi-a vrut să fugă, dar a avut ghinion.

— Mda, şi fata s-a dat la fund, ca să-şi scape pielea, conchise Vail.

— Destul pentru a stoarce o „îndoială admisibilă", zise judecătorul. Oricum, l-am putea salva de la scaunul electric.

— Evident, va fi nevoie de mărturia Rebeccăi şi a Lindei, interveni Naomi. Dacă nu cumva îl găsim pe Jordan ori pe Peter.

— Ţi-am spus, profesoara e scoasă din competiţie. Mărturia ei ar fi o autoincriminare, spuse Vail. În plus, ar trebui să mărturisească şi că s-a culcat cu Tom.

— De unde dracu ştii? întrebă Goodman, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— Haide, Tommy, eşti bun, dar mai ai de-nvăţat. Nu capeţi asemenea informaţii la o ceaşcă de cafea.

Judecătorul şi Naomi încuviinţară în acelaşi timp. Şi ei bănuiseră cum se petrecuse întrevederea

dintre Goodman şi Rebecca. Jenat, Goodman spuse:

— Nu s-a întâmplat aşa cum credeţi.

— O! Dar cum s-a întâmplat? Vă dădeaţi huţa pe lampă? zise Vail râzând.

— Nu asta am vrut să spun.

— Tommy, n-are nici o importanţă cum s-a întâmplat. Nu-mi pasă dacă a fost un *coup de foudre,* nici dacă a fost o scurtă nebunie. E treaba ta. Important e doar faptul că nu ne putem folosi de mărturia Rebeccăi. Cu Linda e însă altceva. Dacă nu e implicată în crimă, l-ar putea salva pe Aaron. Ce părere ai, judecătorule?

— Lucrurile arată mai bine ca ieri. Dar fără fată sau unul dintre băieţi, ar fi sinucidere curată să-l ataci pe episcop. Intenţionezi în continuare să pledezi nevinovăţia?

— Da.

— Şi să comuţi mai târziu în „vinovăţie sub influenţa nebuniei"? întrebă Naomi.

— Am trei posibilităţi: să pledez pentru „nevinovat", introducând îndoiala admisibilă, să pledez pentru „nevinovat sub influenţa nebuniei" ori pentru „vinovat nebun".

— Care-i diferenţa dintre ultimele două pledoarii?

— În primul caz, înseamnă că a suferit o nebunie temporară, pe perioada comiterii faptei, situaţie în care poate fi chiar eliberat. În al doilea caz, îl vor trimite la glumeţi, la tratament. Dacă reuşesc să-l vindece, îl bagă la închisoare pentru executarea sentinţei, probabil pe viaţă. Aş prefera prima alternativă, care e însă cel mai greu de dovedit şi cea mai riscantă.

— Şi dacă pierzi, îşi pierde şi el viaţa, adăugă judecătorul.

— Sugerezi să luptăm pentru glumeţi? întrebă Goodman.

— Depinde dacă o găsim pe Linda Gellerman, ca şi de ceea ce aflăm de la doctoriţa

noastră, răspunse Vail.

Era târziu, către seară, iar burniţa se transformase într-o ploaie rece când Goodman se întoarse a treia oară la Savior House. Internatul părea pustiu. Urcă la etajul al doilea, trecând în revistă fostele săli de clasă, transformate în dormitoare. Se simţea că era vineri seara, când tinerii lor locatari îşi petreceau sfârşitul de săptămână în oraş. Paturile erau strânse, camerele curate şi pustii.

Goodman ajunse la etajul al treilea. Pe uşa din capătul scărilor era fixată o plăcută pe care scria: „INFIRMERIE. ORE DE VIZITĂ: 1-4 P.M." Pătrunse într-un hol îngust şi lung, luminat de două neoane. Trecu pe lângă câteva încăperi goale, oprindu-se în dreptul uneia dintre ele. Acolo, aşternutul fusese împăturit la picioarele patului. Aprinse lumina şi intră.

— A plecat, spuse cineva în spatele lui. Se întoarse uimit şi văzu apropiindu-se silueta unei călugăriţe. Lumina din dormitor dezvălui trăsăturile unei femei tinere. Sclipirile maliţioase din priviri pe care le observase Vail dispăruseră, făcând loc tristeţii şi suspiciunii.

— Sunt sora Mary Alice. Ce căutaţi aici?

— Unde-a plecat? întrebă Goodman, ignorând întrebarea ei.

— N-am idee.

— Soră, nu vă pun cuvintele la îndoială, dar...

— Am spus că nu ştiu unde e. Cine sunteţi şi ce doriţi?

— Mă numesc Tom Goodman. Sunt detectivul lui Martin Vail.

— Pe cine căutaţi?

— Cine-a plecat?

— E doar o biată copilă speriată, răspunse sora oftând. De ce nu-i daţi pace?

— E o martoră importantă, soră. I-am putea salva viaţa lui Aaron Stampler.

— Nu ştie nimic, săraca.

— De unde ştiţi?

— Am discutat mult despre Aaron.

— Câtă vreme a stat aici?

— Nu sunt sigură. Vreo trei săptămâni.

— Deci era aici în noaptea crimei?

— Da. N-a rezistat lângă Aaron, în locul acela cumplit. Era bolnavă.

— E însărcinată, soră.

— Cine ţi-a zis una ca asta? întrebă ea îngrozită. Aaron nici nu ştie.

— Ştiaţi că în doi ani de zile n-a dat nici măcar un telefon acasă? Părinţii ei cred c-a murit.

— Nu-i ştiu nici măcar numele de familie, domnule.

— Dar că era programată pentru o întrerupere de sarcină săptămâna trecută la Clinica Berenstein ştiaţi?

Sora Mary Alice privi în pământ.

— Da, răspunse ea cu voce abia auzită.

— Şi aţi fost de acord?

— N-a fost decizia mea.

— Dar a cui?

— A episcopului. A fost violată.

— Nu cred, soră, chiar dacă aşa vi s-a spus. Trăia cu Aaron încă dinainte de a se fi mutat de-aici. Chiar dacă ar fi fost violată, lucrul de care mă-ndoiesc, e foarte probabil să fie copilul lui Aaron.

— După cum v-am spus, hotărârea a luat-o episcopul.

— De ce n-a fost la clinică?

— Cred că era foarte speriată. Avea şi obiecţii de ordin moral.

— Era catolică?

— Da, convertită.

— Când aţi văzut-o ultima oară?

— Vinerea trecută.

— Şi de-atunci n-aţi mai vorbit?

— Nu, domnule Goodman. Fata nu ştie nimic. V-am spus, am stat de vorbă despre asta. Vă rog, lăsaţi-o în pace. Nu credeţi că-i destul de nenorocită şi aşa?

— Şi Aaron Stampler e nenorocit, soră. Încercăm doar să-i salvăm viaţa.

— Cu ce preţ?

— Ce preţ se poate pune pe o viaţă? Cum sora nu-i răspunse, continuă: V-a povestit despre ministranţi?

— Ce să-mi povestească?

Din reacţia ei, era limpede că nu era la curent cu secretul episcopului.

— Că erau cu toţii în vizită la episcop în seara crimei? devie Goodman subiectul.

— Şi ce-i cu asta?

— Poate că unul dintre ei a fost făptaşul. Poate ne-ar putea fi de folos cu câteva detalii în acest sens.

— E absurd. Chiar dacă bănuieşte că Aaron l-a ucis pe episcop, nu-şi poate închipui de ce.

— Îi puteţi transmite rugămintea să mă sune?

Sora scutură din cap:

— V-am spus, domnule Goodman. Habar n-am unde e, nici nu cred că va reveni aici.

Aplecată peste volanul maşinii închiriate, Molly Arrington încercă să distingă şoseaua prin perdeaua deasă de ploaie. Maşinile care veneau din sens opus îi stropeau parbrizul, astfel încât ştergătoarele luptau în zadar. Se uită la ceas: era ora opt seara. Mai avea de parcurs vreo treizeci de mile. Cu puţin noroc ar fi ajuns la Martin înainte de ora zece.

Inima-i bătea cu putere din cauza emoţiei provocate de descoperirea făcută în după-amiaza aceea, dar şi datorită sentimentului de alertă şi nesiguranţă pe care i-l provoca drumul pe întuneric

şi pe ploaie. Veştile însă erau prea importante pentru a fi transmise telefonic.

La o milă depărtare de Easton, camionul din faţa ei începu să unduiască pe şosea. Molly încetini precaută: ce-avea camionul de gând? Să se întoarcă? Să oprească?

Deodată fu orbită de un baraj de lumini roşii. Părea că spatele camionului devenise o lumină de stop uriaşă. Vehiculul se clătină, ajungând în dreptul maşinii lui Molly, care smuci cu putere volanul, simţind cum cauciucurile derapează în nisipul de la marginea şoselei. Forţă motorul, reuşind să readucă maşina pe şosea. Pentru o clipă, răsuflă uşurată, dar roţile pline de noroi refuzară să adere la asfaltul ud, iar maşina începu să se rotească. Faruri de maşini, copaci, camionul scăpat de sub control i se perindară prin faţa ochilor, de parcă s-ar fi aflat într-un carusel zănatic. Apoi, maşina se avântă direct spre stâlpul cel mai apropiat.

Ca prin vis, îşi aminti sfatul tatălui său. Se-aruncă pe scaunul alăturat, apucându-se de bord pentru a se apăra de şoc.

Camionul lovi lateral stâlpul opus, urcă panta de nisip şi se opri. Molly nu avu atâta noroc. Maşina ei se izbi frontal de stâlp, iar botul se transformă într-o încâlcitură de tablă şi fiare. Înăuntru, Molly îşi descleştă mâinile de pe bordul care năvălea spre ea. Îşi coborî capul, dar acesta i se izbi de torpedo.

Ploua mai departe cu găleata. Camionul era oprit pe panta de peste drum, într-o poziţie ciudată, ca şi cum ar fi picat acolo din cer. Maşina lui Molly zăcea într-o rână, cu capota boţită peste parbriz. Din radiatorul distrus, aburul şuiera strident, completând sunetul ploii.

Pe masa lui Vail se îngrămădeau de-a valma agende, tratate de medicină şi drept, ziare şi

dosare. Zadarnic le ordonase Naomi pe categorii. Vail îşi desfăşura ritualul de noapte, corelând ultimele informaţii, stabilind noi misiuni pentru judecător, Goodman, Naomi şi pentru el însuşi şi încercând să aleagă cea mai potrivită alternativă pentru apărarea lui Aaron Stampler. Scrumiera era plină, iar cafeaua se răcise de mult. Nu auzi soneria decât a doua oară. Îndreptându-şi cu greutate spatele înţepenit, ajunse plictisit la uşă.

Era scundă şi firavă, învelită într-o pelerină galbenă de ploaie, şi îl privea cu nişte ochi imenşi, îngroziţi. Vail o recunoscu imediat.

— Domnul Vail? întrebă ea pierită.

— Linda! Intră, te rog, exclamă Vail, deschizând larg uşa. Ce surpriză plăcută. Mă bucur c-ai venit. Haide, scoate haina asta udă.

— Nu pot sta mult, spuse ea la fel de încet, în timp ce-şi scotea pelerina.

— Ce vrei să bei? O Coca-Cola sau o cafea?

— Aş vrea o Cola.

— Vrei s-o bei din sticlă sau din pahar?

— Întotdeauna am băut din cutie. Ar fi nostim din sticlă.

Îl urmă în bucătărie, privindu-l curioasă cum desface dopul. Sorbi o înghiţitură mare, apoi spuse oftând:

— De mult n-am mai băut Coca-Cola... n-am timp să stau.

— Ştiu, mi-ai spus. Ai unde locui?

Fata aprobă, dar nu-i dădu vreo adresă.

— Domnule Vail, ultima oară l-am văzut pe Aaron cu trei săptămâni înainte de a-l ucide pe episcopul Rushman.

— Crezi că el l-a ucis?

— Aşa crede toată lumea.

— Ai fost de faţă, Linda?

— Unde?

— În apartamentul episcopului, în seara crimei?

— Bine-nţeles că nu! răspunse ea, înmărmurită.

— Atunci cum de ştii că Aaron e ucigaşul?

— Păi, a fost găsit ascunzându-se în biserică cu cuţitul în mână...

— Eşti convinsă că n-a fost vinovat Peter, ori Billy Jordan?

— De unde ştiţi despre asta?

— Despre ce?

— Nimic, replică fata, precaută. Oricum, de ce-ar fi făcut-o unul dintre ei?

— De ce-ar fi făcut-o Aaron?

— Nu-mi dau seama.

— N-a fost niciodată supărat pe episcop?

— Nu...

— Era gelos pe tine?

— Aaron nu e niciodată gelos. De ce ar fi fost gelos pe mine?

— Nu ştiu, de aceea te-am întrebat.

— Am venit aici, pentru că sora Mary Alice mi-a spus că vreţi să-mi vorbiţi. Habar n-am de ce a făcut Aaron una ca asta. Nu ştiu nimic despre ceea ce s-a întâmplat.

— Se înfuria des?

— Cine, Aaron? Nu se înfuria niciodată. Lua lucrurile aşa cum sunt.

— Deci crezi că l-a ucis pe Rushman, dar n-ai idee de ce.

— Aşa e, şovăi un moment, apoi spuse: Aţi vorbit cu mama şi cu tatăl meu vitreg, nu?

— Nu eu, ci asistentul meu.

— Nu le pasă de mine.

— Ba dimpotrivă. Te-au căutat un an întreg, pe urmă au renunţat, crezând c-ai murit.

— E mai bine să-şi închipuie c-am murit. Nu mă întorc acolo niciodată.

— N-ai vrea să-mi spui de ce?

— Tatăl meu vitreg mă bătea îngrozitor.

— De ce?

— Aveam probleme la şcoală.

— Ce făceai?

— Fumam haşiş.

— La treisprezece ani?

— Am început când aveam unsprezece. M-au prins, iar Everett, tatăl meu vitreg, a început să mă bată. Odată mi-a învineţit un ochi, altă dată mi-a zburat un dinte. Pe mine mă bătea cu mâinile, la fel cum îl bătea pe Aaron tatăl lui, cu cureaua. Ştiţi ce făcea Everett? Îmi trăgea câte-o palmă în fiecare dimineaţă, înainte să plec la şcoală. Pe urmă-mi spunea: „Dacă mai iei droguri, la prânz îmi termin treaba cu tine". Iar mama era exact ca a lui Aaron, nu-i păsa nici cât negru sub unghie; ieşea pur şi simplu din cameră. Poate de aceea am fost aşa apropiată de Aaron. Înţelegea multe.

Buzele începură să-i tremure.

— Everett făcea asta... în fiecare dimineaţă. În ziua în care am împlinit treisprezece ani...

Se opri. Lacrimile-i şiroiau pe obraji.

— ...mi-a spus că de ziua mea... n-o să mă mai bată... plângeam, eram aşa de fericită şi... pe urmă, tocmai când ajunsesem la uşă, a pus mâna pe mine, m-a smucit şi...

Plânsul o înecă. Vail o îmbrăţişă.

— ...şi mi-a spus: „Ei hai, măcar... o dată" şi m-a lovit atât de tare... m-a trântit pe jos şi... a urcat scările râzând... Îmi sângera buza, mă durea îngrozitor... şi-acum îmi amintesc cum mă durea...

— E-n regulă, spuse blînd Vail. Plângi, dă-ţi drumul, ai tot dreptul. Dar să nu uiţi că ai acum de ce să fii mândră. Iar el nu mai are nici un motiv să te bată.

Se îndepărtă de el ţinând încă sticla de Coca-Cola în mână.

— Nu, acum e mai rău. Sunt gravidă, domnule Vail. Sora mi-a spus că ştiţi. Nu mi-e greu să ghicesc ce mi-ar face Everett dacă ar afla.

— Crezi că Aaron e tatăl?

— Tot ce se poate. Termină băutura şi puse sticla pe masă. Mulţumesc.

— Mai vrei una?

— Trebuie să plec.

— Linda, de ce ai venit la mine?

— Pentru că nu-l pot ajuta pe Aaron şi vreau să nu mă mai căutaţi.

— Şi dacă ai putea să-l ajuţi?

— Cum?

— Depunând mărturie.

— Despre ce?

— Despre ministranţi.

Linda încremeni. Făcu câţiva paşi înapoi; ochii păreau ai unui animal încolţit. Se răsuci şi vru să deschidă uşa, dar Vail o prinse de mână.

— Ascultă-mă..., începu el.

— Nu! strigă ea. N-am să recunosc niciodată! Ochii i se îngustară. Am să mint. Am să le spun că nu-i adevărat.

— Linda, e bine ca juriul să cunoască adevărul despre ce a făcut episcopul.

— Nu vă gândiţi că toată lumea ne va urî? Cum îl ajută asta pe Aaron?

— Explică de ce a făcut Aaron ceea ce a făcut.

— Nu înţelegeţi? ţipă ea, acoperindu-i vorbele. Nu ne-a făcut nimic! După un timp, ajunsese să ne placă!

Apoi se-ntoarse brusc, deschise uşa şi se pierdu în noaptea ploioasă. În birou începu să sune telefonul.

— Taci odată! mormăi Vail, hotărât să nu răspundă. În timp ce-şi aprindea o ţigară, în robot se auzi o voce străină:

— Domnul Vail? Sunt ofiţerul John Leland de la Inspectoratul de Stat al Poliţiei. Dacă o cunoaşteţi pe doctoriţa Molly Arrington, sunaţi vă rog...

Vail smulse receptorul:

— Da! zbieră el în microfon. Sunt Martin Vail.

Îi trebuise o jumătate de oră pentru a o găsi pe Naomi şi mai puţin de-o oră ca să ajungă la spitalul din Easton. Secţia pentru urgenţe consta dintr-o sală de operaţii şi un salon pentru reanimare.

— Scuzaţi-mă, domnule doctor, se adresă el bărbatului care tocmai ieşea din sala de operaţii. Mă numesc Vail.

— A, da. Aţi venit pentru domnişoara Arrington, nu?

— Întocmai.

— Nu eu sunt doctorul, explică el cu o voce prietenoasă. Sunt doar asistent.

— Mă scuzaţi.

— Nici o supărare. De fapt, soţia mea e doctoriţă. E-n sala de operaţii, îl îngrijeşte pe conducătorul camionului. N-a fost aşa norocos ca domnişoara Arrington.

— E rănită grav?

— Are un cucui cât un cartof pe cap; i-am pus o doză puternică de Demerol în nas. Aşa că, în următoarele douăsprezece ore va fi cam ameţită, dar în rest, totul e în regulă.

— O putem duce acasă? O culcăm pe bancheta din spate.

— Mă interesez, dar, în principiu, cred că se poate. O va durea probabil capul o zi-două. Haina şi servieta ei sunt la recepţie, le puteţi lua când plecaţi.

— Mulţumesc pentru tot.

— A avut mare noroc. Înţeleg că maşina e făcută praf.

— Asta o rezolvă Compania de închirieri auto, spuse Vail dând din mână.

Asistentul îl conduse în salon.

— Aici e. Poate ne faceţi vreodată o vizită, zise el şi părăsi camera.

Molly era culcată pe un pat, cu ochii pironiţi în tavan.

— Ce mai faci, doctoriţo, o salută Vail. Unde-ai învăţat să conduci?

Încerca să-şi focalizeze privirea asupra lui, fără să reuşească.

— Sigu'... n' pe-aici – îngăimă ea cu mare greutate, amorţită de calmantul puternic. Marty?

— Sunt aici.

— Nu-mi mai spun' „doctoriţo".

— Nu-ţi mai spun aşa cât oi trăi, răspunse Vail, râzând uşurat.

— M-a-mpins un camion de pe şosea, 'nt rănită?

— Eşti teafără şi nevătămată. N-ai decât un cucui şi foarte mult Demerol în nas. De aceea eşti aşa ameţită. E şi Naomi aici, te luăm acasă.

— Mu't'mesc, Marty?

— Da.

— Am caseta în ser'ietă. Tre... s-o vezi. Pen'ru asta m-a'ntors.

— Sigur?

— S-o vezi neap'rat... Marty, azi l-am întâlnit pe ucigaşul episcopului.

DOUĂZECI ŞI TREI

Ghemuită pe bancheta din spate a maşinii, înfăşurată într-o pătură de lână, Molly oscila între somn şi halucinaţiile produse de calmant. Dar revelaţia trăită în ultimele douăzeci şi patru de ore îi domina gândurile, smulgând-o din visare. Era o zi însorită, Molly şedea la marginea lanului de grâu, în adierea vântului blând de vară. Câinii alergau în jurul ei, lătrând după fluturi. Fratele ei glumea şi râdea. În imaginaţia ei nu răzbătea nici un sunet. Foarte puternice erau însă culorile şi starea de beatitudine. Apoi, fratele ei o conduse pe o potecă, spre o clădire familiară. Fericirea se topi încet în melancolie. Intrând în clădire, o

recunoscu. Era Daisyland. Deodată, se pomeni în camera aceea sufocantă, cu Aaron. Şedeau unul lângă celălalt pe pat, iar camera video era fixată asupra lor. Realitatea lua locul închipuirilor, iar visele-i deveniră amintirea fidelă a întâmplărilor copleşitoare.

De câteva săptămâni, Molly avusese cu Aaron câte două întrevederi pe zi, şase zile pe săptămână. Însumase cam şaizeci de ore de discuţii, timp în care pătrunsese din ce în ce mai profund în mintea băiatului, căutând discrepanţe în povestirile lui, discontinuităţi în şirul evenimentelor, cercetând intensitatea cu care i se întipăriseră anumite fapte în memorie, ori dimpotrivă, eludarea lor. Aceasta era terapia intensivă şi existau zile în care amândoi cădeau epuizaţi. Testele psihologice nu dezvăluiseră vreo deteriorare la nivel cerebral. Singurul lucru pe care-l descoperise era acela că Aaron avea de mulţi ani crize de refugiu din realitate, denumite de el „scăparea timpului", dar de care nu fusese întotdeauna conştient, intervalurile fiind prea scurte.

În decursul săptămânilor de terapie, Molly evitase cu grijă două subiecte: Rebecca şi ministranţii. Simţea tensiunea pe care-o crea când se-apropia de aceste două zone şi se îndepărta iute, neriscând să piardă încrederea câştigată. Aaron începea s-o accepte ca prietenă şi confidentă.

În ziua aceea, se hotărî să se avânte în apele primejdioase. Mai erau doar trei săptămâni până la proces şi timpul zbura.

— Aş vrea să ne întoarcem puţin la Crikside, deschise ea discuţia.

— De acord.

— Îmi ziceai că prima experienţă sexuală ai avut-o cu Mary Lafferty, în liceu, spuse ea, consultându-şi agenda.

— Da, doamnă, răspunse el mişcându-se nervos.

— Ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Bine-nţeles, spuse el, apoi se destinse şi zâmbi.

— Ai discutat vreodată cu Rebecca despre sex?

— Am discutat despre câte-n lună şi-n stele.

În vocea lui se distingea însă suspiciunea.

— Şi ce-aţi discutat?

— Ei, despre cum fac păsările, albinele, lucruri de astea.

— Ţi-a vorbit despre cum se face dragoste?

— Adică amănunţit?

— Da.

— Cre' că da.

— Te-a atins vreodată, Aaron?

— De ce vreţi să ştiţi asta? întrebă el pe un ton nefiresc.

— Pentru că vreau să fiu sigură că eşti sincer faţă de mine. Şi pentru că trebuie să-mi răspunzi la o întrebare importantă: ai făcut vreodată dragoste cu Rebecca?

— Drace! *Drace!* De ce-a trebuit să spuneţi asta? De ce-aţi întrebat-o aşa ceva?

— N-am întrebat-o, Aaron. Ea singură i-a mărturisit lui Tom Goodman. Fii liniştit, nu te acuz, nici nu te judec. Vreau doar ca până la proces să nu mai existe secrete între noi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. N-are nici o legătură cu procesul.

Pentru prima oară era furios. Se ridică brusc, îşi puse picioarele pe podea şi rămase ţeapăn, ţinându-se de marginea patului. Ochii i se îngustară, iar trupul i se curbă în faţă.

— Ba are legătură, continuă Molly. Mi-ai spus mai demult... ia să vedem. Se uită în agendă, răsfoind-o.

Deodată, aerul păru că se scurge din cameră. Molly respiră adânc în van. Pe spate îi trecu un

fior. O mână se aşează pe mâna ei, iar la ureche îi şopti un glas pe care nu-l mai auzise; un glas sacadat, un fel de şuierat ascuţit: „Te va minţi".

Molly tresări, ridicându-şi privirea. El se apropiase de ea, cu mişcări atât de furişate, încât nici nu-l simţise. Era aplecat înainte, la câţiva milimetri de faţa ei. Dar nu era Aaron. Arăta cu cinci ani mai în vârstă. Trăsăturile deveniseră arogante, rigide; ochii căpătaseră o culoare metalică, privind-o intens; buzele-i păreau mai groase, fiind curbate într-un zâmbet savant. Chiar şi corpul era mai drept, mai puternic. Văzându-l cum se linge încet pe buze şi simţindu-i apăsarea mâinii, Molly fu cuprinsă de groază.

— Surpriză! şuieră el. În cuvintele lui nu mai era nici urmă de accent din Appalachi, parcă-i vorbea cineva care trăise toată viaţa în acest oraş.

Molly îşi retrase mâna încet. El o privi, apoi îşi ridică mâna, ca la depunerea unui jurământ.

— Scuze, nu ne-atingem, bine? Vorbim, dar nu ne-atingem.

Îşi coborî brusc mâna; o apucă de gât şi strânse, cu degetele înfipte în carnea ei.

— Nu poţi ţipa, aşa că să nu încerci, spuse el zâmbind. Vezi mâna asta?Aş putea s-o răsucesc şi să-ţi frâng gâtul. *Pac!* şi s-a terminat.

Înspăimântată, Molly se ruga să fie văzută prin vizetă, dar, din nefericire, ea însăşi îi dăduse gardianului ordin strict de a n-o supraveghea în timpul şedinţelor de terapie cu Aaron. Apoi el îi dădu drumul, la fel de brusc. Se trase înapoi, cu răsuflarea tăiată.

— Nu te-a durut, doctoriţo, aşa-i? şopti el, zâmbind. Ştii de ce nu te-a durut? Pentru că vom fi prieteni, doctoriţo.

Se aşeză pe locul ei. Molly observă că i se modificase întreg comportamentul, căci mişcările îi deveniseră dispreţuitoare, insolente şi agresive, ca şi cuvintele. Era în pragul crizei puternice, ca o

bombă gata să explodeze; se controla încă, prin şoapta aceea ironică.

Molly vedea cum îi pulsau venele mâinii; respira în ritm accelerat, pentru a-şi reveni. Ştia ce se întâmplă, mai trăise astfel de experienţe, dar întotdeauna era cuprinsă de emoţii puternice, căci nu era uşor să restabilească legătura pierdută în astfel de momente delicate.

— Cine eşti? întrebă ea cu o voce cât mai firească.

— Aha, eşti tare, doctoriţo. Dar, de fapt, ştiam asta. Sunt Roy.

— Roy şi mai cum?

— Roy şi-atât. Mă prefac că locuiesc la Savior House, râse condescendent. Bună poantă, nu?

— Apari des?

— Depinde. Cât de des înseamnă „des"?

— O dată pe zi, o dată pe lună?

— Apar de câte ori am chef.

— Deci tu eşti cel care alege?

— Întocmai. Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră cu mişcări arogante, într-un fel anume, ca personajele din lumea interlopă.

— De ce n-ai apărut până acum?

Răsuci scaunul pe care şedea, întorcându-se călare şi sprijinindu-şi coatele de spătar.

— Nu venise încă timpul să te cunosc. Dar, de la o vreme, prea staţi toată ziua nas în nas.

— Şi asta te deranjează?

— Uneori, apar câte-un minut-două, numai să spun câte ceva ca să-l încurc. Prostul nu-şi dă niciodată seama ce i s-a întâmplat.

— Îmi poţi da un exemplu?

— Ce-ar fi să-ţi povestesc cum a fost prima oară? Shackles (ştii despre Shackles, l-am auzit povestindu-ţi despre idiotul ăla) îi tot băga-n cap cum o s-ajungă în iad. Sonny stătea ca prostul, tremurând în cizme; şi-atunci am venit eu şi i-am spus: „Dacă ai avea sânge-n tine, ai merge chiar

acum cu mine". După care-am şters-o în ascunzătoarea mea. Shackles a rămas ca bătut în cap, iar Sonny a luat-o la fugă, ca un iepure fugărit de vulpe. Până la urmă, o să ajungă şi el bărbat adevărat. *Dacă.*

— Îi spui Sonny?

— Mda. Era un puşti în clasa a doua... o mămăligă... Îl chema Sonny Baxter. De ăsta-mi aduce Aaron aminte: mămăliga de Sonny... Baxter, spuse el distanţând cuvintele, pentru a le sublinia importanţa.

— De când îi ţii tovărăşia lui Aaron?

— De ce mă întrebi?

— Din curiozitate.

Oare se prefăcea? Era un psihopat care-şi inventase o nouă personalitate pentru a-şi masca instinctul criminal? Molly avusese de-a face cu astfel de cazuri, dar pacienţii se trădau întotdeauna. Roy era însă foarte convingător. Trebuia să continue jocul, lăsându-l să se desfăşoare, studiindu-i atent manifestările: limbajul corpului, tonul vocii, atitudinea.

Oricum, se edificase până la un punct: Aaron avea o personalitate multiplă ori era un psihopat. Timpul o va ajuta să aleagă una din cele două alternative.

— Încerci să ne prinzi? mârâi Roy. Ştiu totul despre tine, doctoriţo. N-ai decât să-l fraiereşti pe el, dar cu mine nu-ţi merge.

— Nu încerc decât să vă cunosc pe amândoi.

— Nu mai spune! Dar de ce vrei să mă cunoşti?

— Pentru că şi tu cauţi să mă cunoşti. Nu pentru asta te-ai arătat?

— Ei, aici m-ai prins, zâmbi din nou batjocoritor, fără s-o scape din priviri. Răspunsul îl ştii. Sunt cu Aaron dintotdeauna.

— Dar el nu ştie că exişti, aşa-i?

Zâmbetul se şterse, înlocuit de semnele neîncrederii.

— Nu, răspunse el arogant. Dar rămâne între noi, bine?

— Deci, sunteţi de nouăsprezece ani împreună?

— Da, dar eu am douăzeci şi opt.

— Aha. Şi cu ce te-ai ocupat până să-l cunoşti pe Aaron?

Schiţând o grimasă ce aducea a rânjet, se aplecă peste spătarul scaunului şi şopti mai încet ca până atunci:

— M-am pregătit... N-am ieşit la iveală decât când a împlinit opt ani.

— De ce?

— N-a avut nevoie de mine până atunci. După ce-am apărut prima oară, nu mi-a mai dat voie să ies multă vreme.

— Credeam că poţi ieşi când vrei.

— Nu de la început, doctoriţo, răspunse el dându-şi ochii peste cap. Mi-a trebuit mult timp pentru asta.

— De ce-ţi displace Aaron atât de tare?

— N-are niciodată curajul să facă ceva. Oho, de dorit, îşi doreşte să facă multe. Dar mereu trebuie să-i fac eu treburile împuţite, în timp ce el fuge şi se-ascunde.

— Se-ascunde?

— Stă cu faţa la perete. Nu-i place să se uite. O face pe sfântul. Ochii i se îngustară şi adăugă cu răutate: Dar până la urmă, tot el savurează plăcerea a ceea ce fac. Să-l vezi cum se excită de plăcere... Mă condamni pentru asta?

— Nu, nu te condamn.

— Haide, ceartă-mă; abia aştept.

— Unde-i Aaron acum?

— Se ascunde, răspunse el dând în silă din mână.

— Şi dacă vrea să se întoarcă?

— Pentru asta trebuie să se lupte, şuieră el dispreţuitor. În noaptea aceea cu episcopul, am aşteptat s-ajungem din nou în bucătărie, ca să-l las

să se-ntoarcă... Idiotul, habar n-avea ce să facă. Stătea aşa plin de sânge... pe mâini... pe faţă... Se opri privindu-şi intens mâna pe care şi-o ţinea acum în dreptul feţei. Cu cuţitul în mână... fără pantofi. I-am şoptit la ureche: „Cucu, ieşi afară, oriunde ai fi". Ha, ha, s-a trezit deodată, a sărit în pantofi şi-a tulit-o. După câteva minute, le striga din confesional poliţiştilor: „N-am făcut nimic, n-am făcut nimic!" Drace, habar n-avea ce spune.

Sări de pe scaun şi-ncepu să măsoare camera în lung şi-n lat, privind fix în ochii lui Molly.

— Nici nu ştia ce n-a făcut. Mă-nţelegi, doctoriţo? Ăsta-i micul nostru Aaron.

— Deci *tu* ai plănuit să-l ucizi pe episcop?

— Cine-a spus că eu l-am ucis?

— Atunci cine?

— Nimeni.

— Nimeni?

— Nimeni nu l-a ucis. A fost executat.

— Executat?

— Nu-nţelegi, şi-a dat jos masca.

— Ce mască?

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, surioară. Vocea-i deveni mai ameninţătoare. Ştiu tot ce ştie el. Am o memorie extraordinară. Fără ajutorul meu, Sonny nu şi-ar aminti nimic.

— Cine şi-a dat jos masca?

— Excelenţa Sa împuţită, cine altul? Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune. Privi, oftând, în tavan. Vorbesc prea mult.

— Nu-i adevărat. Ce voiai să-mi spui despre episcop?

— Sonny spunea: „Ăsta-i dracu în persoană. Trebuie eradicat". Aşa vorbeşte, în termeni savanţi: „eradi-ra-hat". Oricum, era un moş murdar. Lumea trebuie să afle cât de murdar era.

— Tu i-ai scris numerele alea pe ceafă?

— Chiar eu. B 32.156.

— Ce înseamnă?

— Ghiceşte, doctoriţo. Ai un fir.

— Un fir?

— E pe casetă, răspunse el, după ce râse tare, lăsându-şi capul pe spate.

Molly îşi luă inima-n dinţi, neputându-i anticipa reacţiile.

— Vorbeşti despre caseta cu ministranţi? lansă ea întrebarea spinoasă.

El îşi scutură puternic capul, ca în urma unei palme. O privi cu ochi speriaţi şi furioşi.

— Ştii despre caseta aia?

— Da.

— Cine ţi-a spus?

— Am găsit-o.

— Doamne! Şi doar l-am avertizat: „Pune mâna pe casetă!" Numai că uşa garderobei era încuiată şi-a trebuit să fugă. Nu-i în stare de nimic.

— Povesteşte-mi despre noaptea aceea, Roy.

— Ca de obicei, Sonny m-a lăsat pe *mine* să plănuiesc şi să fac totul. Cu ce m-a ajutat? S-a holbat la spectacol, ca la un film porno, şi-acum suntem amândoi în rahat până în gât.

— Chiar credeai c-o să scapi?

— Am fi scăpat sigur, dacă n-ar fi răsărit maşina aia pe alee. Poţi să-ţi închipui? N-a fost decât un minut. Un minut prea târziu. Venele i se profilară pe frunte: începu să transpire. Nu-i în stare de nimic!... De nimic! şuieră el, izbind cu mâna în perete.

— Roy!

— Lasă-mă-n pace!

Era pe cale să-l piardă. Încerca disperată să reia comunicarea cu această fiinţă care, de fapt, era cât se poate de reală.

— Roy, presupune c-aş vrea să stau de vorbă cu tine, iar în locul tău e Aaron. Cum să procedez?

— Gândeşte-te singură, savanto. De unde ştii că vreau şi eu să stau de vorbă cu tine? Eşti prietena *lui,* nu a mea.

— Sunt şi prietena ta, Roy.

— Vrei să strici totul! Stătea cu faţa la perete, lovindu-l întruna cu palmele. Drace! Trebuia să-mi dau seama.

— Ce-am stricat, Roy?

— *Totul!*

Îşi întinse mâinile pe perete, ca şi cum l-ar fi sprijinit. Rămase aşa un minut întreg. Apoi se întoarse.

— Mi-a scăpat timpul, spuse Aaron îngrijorat. Trăsăturile i se schimbaseră. Părea un copil speriat. Corpul i se împuţină.

— Ai avut o scurtă stare de refugiu, îi explică Molly, calmă. N-a durat mult.

— Cât a durat?

— Cinci, şase minute.

— Şedeam pe pat şi m-am trezit aici. Ce-am făcut între timp? V-am făcut vreun rău, domnişoară Molly?

— Nu. A fost ca şi cum ai fi aţipit.

— De ce credeţi că s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu încă. Sper să aflăm cât mai curând... Aaron, cunoşti pe cineva numit Roy?

— Roy şi mai cum?

— Doar Roy.

— Locuieşte la Savior House?

— Nu ştiu. E pur şi simplu un nume.

— O să mă gândesc. Dacă-mi aduc aminte, vă spun.

— Bine. Hai să-ncheiem discuţia, John. Poate ne vedem din nou după-masă.

— John?

— Poftim?

— Mi-aţi spus „John".

— Mi-a zburat mintea la masă. Ţine, te rog, trepiedul cât desfac eu camera.

Primul pacient cu tulburări ale personalităţii de tip disociativ pe care-l văzuse fusese John Neckerson. Director de bancă, patruzeci şi cinci de ani, maniaco-depresiv, având la activ două tentative de sinucidere. Fusese internat după ce

luase treizeci şi două de mii de dolari din sertarul unui ghişeu în văzul tuturor, bani pe care-i plătise ca aconto pentru un Cadillac.

Molly era încă studentă, învăţând despre psihologii deviate. Într-o după-amiază, John Neckerson se transformase brusc, în faţa întregii clase. Totul se schimbase: comportamentul, aspectul, vocea. John era deodată o fetiţă de cinci ani. Se ruga să fie protejată de tatăl ei. Fiind violat de propriul tată în adolescenţă, inventase o fetiţă care să-i preia vina şi umilinţa şi care să-l dezbrace de complexul său homosexual.

Încerca să deşurubeze camera video de pe trepied, când îi auzi din nou vocea. Stătea foarte aproape, privind-o intens.

— Vrei să-ţi povestesc, aşa-i? şopti Roy.

Întinse mâna, mângâind-o pe obraz. Molly nu se mişcă.

— Ştiu că ţi-ar plăcea. Ţi-ar place să te trântesc pe jos şi să te regulez până-ţi ies creierii din cap. Aşa sunteţi voi, femeile; vă place la nebunie, dar nu faceţi decât să sporovăiţi întruna.

Se apropie şi mai mult, compunându-şi zâmbetul superior pe faţă. Şoapta-i era greu de înţeles.

— Ţi-ar place să sporovăiesc şi eu, nu-i aşa? Poate data viitoare, doctoriţo. Data viitoare o să-ţi povestesc ceea ce vrei s-auzi despre Excelenţa Sa.

— Tare eşti nesuferit, Roy.

— Cum altfel?

— Cred că te prefaci.

Mâna lui îi cuprinse din nou gâtul. Buzele-i dezgoliră dinţii.

— Te-aş putea omorî pe loc şi să te împiedic să mă distrugi, spuse el cu vocea tremurândă. Dar ai noroc, doctoriţo.

li dădu drumul, ţintind-o cu degetul arătător.

— Să nu încerci să mă fraiereşti, nici să mă tragi de limbă. Ascultă, eu sunt acela care hotărăsc când şi ce îţi spun.

— Scuză-mă... murmură ea.

— Te-a durut puţin, nu?

— Da.

— Să ţii minte. Dacă vrei să ne-nţelegem, ai grijă.

— Ce-ar fi să ne apropiem?

— Nu cumva vrei să scapi de mine?

— Mi-ai făcut rău, răspunse Molly cu fermitate. N-am încredere în tine.

— Aha, numai în el ai încredere?

— El nu mi-a făcut niciodată rău. Nici n-a vrut-o. Dar tu doar asta ştii să faci, Roy.

— Bine... bine, zise el zâmbind către camera video. Data viitoare voi fi băiat cuminte.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Era ora trei dimineaţa.

Casa lui Vail era întunecată, în afară de fereastra de la birou. Ca de obicei, Vail se plimba de colo-colo, ca un leu în cuşcă, perorând în faţa juriului imaginar, oprindu-se din timp în timp pentru a conspecta câte-un raport ori tratat, sau pentru a-şi nota câte-o idee nouă.

Instinctul îi spunea că, în cazul acesta, strategia avea mai mulţi sorţi de izbândă decât legea, ori faptele, ori adevărul.

Caseta aceea schimbase totul. De săptămâni întregi, dezvoltase pas cu pas planul de atac; cercetase fiecare raport, fiecare poză, fiecare detaliu, analizând chiar trecutul şi poziţia socială ale experţilor ce urmau să fie citaţi ca martori de către acuzare. Acum, o oră de întrevedere filmată schimbase totul. Trebuia s-o ia de la capăt şi până la proces mai rămăseseră doar trei săptămâni.

Post-scriptumul de pe caseta cu Aaron şi Roy îl buimăcise. După plecarea lui Aaron, Molly se

aşezase pe scaun, ieşind aproape din cadru; vocea îi era însă clară şi concisă.

„Martin, îmi dau seama că ceea ce ai văzut te-a îngrozit, la fel cum m-a îngrozit şi pe mine apariţia lui Roy. Aşa încât vreau să-ţi transmit câteva concluzii care-mi sunt încă proaspete în minte. Voi încerca să nu mă lansez în amănunte tehnice. Acesta *ar putea fi* (nu pot face o analiză profundă pe baza unui singur experiment) un caz clasic de tulburare a conştiinţei de sine, de tip disociativ, adică de personalitate multiplă, alternă, ceea ce nespecialiştii numesc „personalitate dedublată" sau „dublă". De cele mai multe ori, reacţiile iniţiale ale unei astfel de crize sunt neîncrederea şi respingerea, deci e important să-nţelegi că e vorba de o boală mintală specifică şi recunoscută.

Având în vedere ceea ce-am aflat despre trecutul lui Aaron, e uşor de dedus motivaţia crimei. Este foarte probabil să fi fost supus unor abuzuri de natură sexuală, fizică şi psihică, fiind dezorientat din punct de vedere sexual şi religios, două cauze majore pentru apariţia unei boli mentale.

O supoziţie simplificată este aceea că Aaron l-a creat pe Roy, pentru a-i transfera vina şi responsabilitatea pentru fapte pe care nu le putea îndeplini singur. Evident, problema e mult mai complexă decât ţi-am prezentat-o, dar să nu-ţi închipui un fel de magie psihică. Un lucru e foarte clar: fie că se preface sau nu, băiatul e foarte bolnav. Iar dacă Roy există cu adevărat, e şi foarte periculos.

Se pune întrebarea dacă e apt pentru proces".

Imaginea dispăru.

Foarte nostim! Se preface? Dacă nu, atunci pe cine apără el? Pe Aaron sau pe Roy?

Roy este uşor de învinovăţit, dovedindu-se lipsit de compasiune şi sensibilitate, dar foarte

pătimaş. Ura îl punea în mişcare, dându-i energia ucigaşă.

Cui aparţinea însă această ură? O împrumuta Roy de la Aaron? Sau îşi inventa propriii duşmani? Unde se sfârşea Aaron şi unde începea Roy? Se iubeau ori se urau? Împărţeau subconştientul, suferinţele şi dorinţele între ei? Ori se luptau pentru supravieţuire?

Cine-l omorâse pe episcopul Rushman? Aaron? Roy? O făcuseră împreună? N-avea nici o importanţă cine fusese făptaşul. Dacă murea unul, mureau amândoi.

Vail se ridică şi începu să pledeze cu voce tare, plimbându-se prin cameră:

— Cel mai bun prieten din copilărie mi-a fost Beanie McGlaughlin. Avea trei fraţi, două surori şi aveau întotdeauna necazuri. Când unul dintre ei făcea o boacănă, mama lor îi altoia pe toţi şase; „În felul ăsta, îşi primeşte şi adevăratul vinovat pedeapsa", spunea ea. Era o metodă eficientă, dar inechitabilă. Or, justiţia e echitabilă, imparţială, directă. Justiţia este adevărul. De aceea ne aflăm aici, doamnelor şi domnilor; pentru a găsi adevărul.

Se opri şi scutură din cap.

— Prostii! exclamă el.

— Mie mi s-a părut extraordinar, spuse Molly din prag.

Îl urmărise cu atenţie de-a lungul pledoariei. Vail era surprins. Smuls din visare, se simţi puţin jenat.

— Cum îţi merge capul? întrebă el cu simpatie.

— Mă doare ca niciodată. Iar genunchii parcă-mi sunt din cauciuc Dar cred că voi supravieţui, răspunse ea lăsându-se pe canapea.

Era înfăşurată într-un capot lung de satin. Părul i se revărsa pe umeri. Emana o frumuseţe proaspătă, fragilă. Lipsită de severitate profesională, aducea cu o pasăre rănită. Vail simţi

dorinţa de-a o ocroti. Îi înveli genunchii cu pătura şi-i cercetă cucuiul.

— Îţi creşte o roşie pe cap, constată el.

— Nu mă face să râd, mormăi ea.

— Nu te-ar tenta o cafea?

— Dacă vrei să ştii, mor de foame.

— Mi se pare normal. N-ai pus nimic în gură de aproape douăzeci şi patru de ore. Ce-ai zice de ouă cu şuncă?

— Ştii să găteşti?

— Într-un fel aparte.

— Ce părere ai despre casetă? întrebă Molly, urmându-l spre bucătărie.

— N-am văzut în viaţa mea aşa ceva.

— Nefiind psihiatru, nici n-aveai cum.

— Am auzit despre asta, bine-nţeles, am văzut filme, dar nu m-a pasionat subiectul. Chiar aşa se-ntâmplă? Se schimbă deodată, în mijlocul unei fraze?

— Da.

— Îl crezi?

— E greu de spus, după o singură şedinţă de-o oră.

— Dar nu-i exclus să se prefacă.

— În ultimii şase ani, am avut de-a face cu cel puţin treizeci de cazuri de comportamente disociative. Aşa că voi afla.

Vail sparse ouăle într-o tigaie cu apă fiartă şi le răsuci cu o spatulă.

— Cât crezi că va dura?

— Nu-ţi pot spune; câteva săptămâni, poate chiar câteva luni. Depinde de numărul şi durata crizelor. Îl vom testa.

— Îl *vei* testa. Nu vreau să afle nimeni, deocamdată.

— Cum doreşti.

— E o boală specifică, nu?

— Da, e descrisă explicit în manualul de psihiatrie, la fel cum sunt descrise pojarul ori hepatita în cele de medicină internă.

— Poate că pentru tine e ceva banal, nu însă şi pentru un juriu format din oameni obişnuiţi... ca să nu spun mediocri, remarcă Vail, împărţind ouăle şi şunca în farfurii.

— Micul dejun e servit, spuse el, aprinzând două lumânări, pe care le aşeză pe masa din sufragerie. Dacă Roy e un personaj real, poate apărea şi dispărea după bunul plac?

— Tot ce se poate.

— Dar tu-l poţi scoate la iveală?

— Nu în faza actuală. Dacă există cu adevărat, nu ştiu încă ce-l poate stârni. Am nevoie de timp.

— Care zboară...

— Ştiu. Dar eu nu am voie să mă grăbesc. Dacă Aaron nu se preface, va trece printr-o traumă extrem de puternică în momentul în care va afla adevărul. L-am putea pierde, Roy devenind personalitatea predominantă.

— Care e posibilitatea prefăcătoriei?

— Am asistat la câteva astfel de situaţii. Dar subiecţii nu erau buni actori. Aşa că i-am descoperit repede. Însă pentru a detecta aceste falsuri, ai nevoie de o înţelegere cât se poate de profundă a bolii şi de o imensă putere de concentrare.

— De ce?

— Pentru că trebuie să-ţi dai seama dacă subiectul *imită* sau *devine* un alt personaj. De regulă, nu poate menţine prea multă vreme o imitaţie; în plus, doar în cazul unei reale transformări intervin modificările fizice.

— Măcar suntem siguri că putem pleda invocând nebunia lui?

— Hotărârea-ţi aparţine, domnule avocat. În ceea ce mă priveşte, sunt sigură că suferă de-o boală mintală.

— Fă-mi portretul unui psihopat, în câteva cuvinte.

— Urăsc stereotipiile; un psihopat nu poate fi încadrat într-un şablon.

— Promit că rămâne între noi.

— Ei bine, psihopaţii sunt total amorali, de obicei paranoici, acumulează o furie puternică, pe care şi-o camuflează cu succes. Îşi consideră semenii inferiori, dispreţuindu-i. Sunt nesociabili, mitomani şi adesea criminali. Pentru ei nu există legi.

— Ce oameni minunaţi!

— Să ştii că pot fi şi plăcuţi, inteligenţi şi spirituali.

— Cunoşti vreun caz asemănător, care-a avut de-a face cu tribunalul?

— Chiar unul foarte recent. Un tip din Ohio, Billy Milligan. Crease peste treizeci de personaje.

— Treizeci!

— Da. Femei, bărbaţi şi copii. Deosebit de talentat.

— Vrei să spui că Aaron poate avea mai mult de două personalităţi?

— Da, dar poate trece vreme până să le dezvăluie pe toate.

— Să zicem că până una-alta îmi ajung doi clienţi deodată.

— Ce s-a întâmplat în cazul Milligan?

— O tentativă de viol. În apărare s-a folosit de tulburări ale personalităţii multiple. Ca urmare, a scăpat de închisoare, fiind internat într-o clinică psihiatrică.

— Din câte-am înţeles din relatarea lui Roy, Aaron a avut un orgasm în timpul uciderii episcopului. Unde se opreşte Aaron, de unde porneşte Roy?

— Încă nu ştiu cât sunt de separaţi. Cazul e mult prea complex, ca să pot trage o linie de demarcaţie. Oricum, amândoi mint din când în când, ceea ce nu m-ajută deloc.

— Ai cum să-ţi dai seama?

— Nu ştiu. Trebuie să studiez cu atenţie înregistrările. Poate descopăr acolo vreun indiciu. O dată ce stabilesc cu el o legătură puternică, îl voi putea transforma prin simpla menţiune a numelui. Dar până una-alta, Roy hotărăşte când să apară.

— Dacă există Roy.

— Da, dacă...

După ce sfârşiră masa, se întoarseră în birou. Vail turnă cafea proaspătă in două ceşti.

— Trebuie să recunosc, cazurile astea sunt de-a dreptul fascinante, spuse Molly. Nu poţi niciodată să prevezi cum evoluează.

— Ce-ar fi să-l clasăm pe Aaron ca pe un exemplar ştiinţific valoros?

— Foarte nostim.

— Înţeleg că Aaron nu ştie de experienţa lui Roy?

— Corect.

— Cred că pur şi simplu cade într-un fel de leşin în momentele de emoţie intensă.

— Da.

— Atunci cine l-a ucis pe episcop, după părerea lui?

— Crede că a mai fost cineva în cameră, cineva de care se teme.

— Dar înţelege ce este aceea o „stare de refugiu"?

— Da. O numeşte „scăpare a timpului". E o expresie vehiculată în rândul celor care suferă de aşa ceva. Am avut odată un caz: o fată obeză. Era în tratament intensiv, alimentaţia-i era dozată, supravegheată şi cu toate astea se-ngrăşa întruna. Într-o zi, soţul ei a găsit o grămadă de ambalaje de ciocolată într-un dulap. Atunci au apelat la mine. Femeia jura că nu ea le-a pus acolo. Până la urmă, am descoperit că, în fiecare zi, când pleca de la birou, avea o criză de scăpare a timpului, se oprea la prima cofetărie din drum, îşi cumpăra câte-o duzină de ciocolate, pe care le mânca până acasă, ascunzând apoi ambalajele.

— Şi toate astea le făcea inconştient?

— Da. De obicei, o stare de refugiu durează un minut, două. Nici bolnavul nu-şi dă seama că trece prin ea, decât dacă faptul e evident. Să-ţi mai dau un exemplu: te instalezi în faţa televizorului, să vezi un meci de fotbal şi deodată, cât ai bate din palme, afli că s-au scurs cele şaizeci de minute. În cazul ăsta, eşti *conştient* că ţi-a scăpat timpul.

— Ce s-ar întâmpla dacă i-ai arăta caseta cu Roy?

— Cu siguranţă i-am produce o traumă. Există riscul ca Roy să devină principala personalitate, iar Aaron să se retragă. Nu pot prevedea efectul.

— Deci, nu vrei să rişti?

— Nu încă. Şi totuşi, mai devreme sau mai târziu, va trebui să afle adevărul.

— Nu mai ai mult timp, Molly.

— Ştiu.

— Mai spune-mi o dată ce-i cu fratele tău.

— Are schizofrenie catatonică. De câţiva ani se află în stare de vegetaţie. Nu comunică, nu mai are contact cu realitatea. Trăieşte în altă lume.

— Pentru că tu n-ai paşaport.

— Bine zis. Unul din motivele pentru care am ales Clinica Justine e că cei de-acolo au fost de acord să-l interneze.

— Nu te doare să-l vezi zi de zi în starea asta?

— M-am obişnuit. Nu e singurul.

— La asta te-ai referit când mi-ai spus că l-am putea pierde pe Aaron?

— Aşa este. Aaron se poate adăposti în lumea aceea întunecată.

— Dacă înţeleg bine, în cazul unei personalităţi multiple de tip di-sociativ, ne putem pur şi simplu trezi cu Roy în locul lui Aaron?

— Ai înţeles bine.

— Minunat. Înseamnă că subconştientul lor e o adevărată încâlceală.

— De fapt, Roy nu posedă un subconştient. N-are ce-şi înfrâna. Într-un fel, reprezintă subconştientul lui Aaron. Sper că pe Roy l-a scos la lumină transferul pe care-am reuşit să-l stabilesc cu Aaron.

— Transferul?

— E un scop al tratamentului care se atinge atunci când pacientul îşi identifică psihiatrul cu un personaj din trecutul lui; un părinte ori un mentor, oricum, cineva de care este ataşat, în care se încrede.

— Cum ar fi Rebecca?

— Nu tocmai. Sunt convinsă că a devenit pentru Aaron surogatul unei mame, dar şi ea aparţine de trecut.

— Tu?

Molly încuviinţă, dând încet din cap:

— Cred că între noi s-a produs un transfer.

— Atunci Aaron are dorinţe sexuale pentru tine?

— Posibil. Dorinţe pe care şi le înfrânează.

— Şi cum Roy e subconştientul lui, el e cel care le exteriorizează?

— E o alternativă, dar nu singura. Există şi-un aspect negativ al transferului, el dând naştere în subconştient unei temeri pentru repetarea unor vechi insulte şi umilinţe îndurate de pacient în trecut.

— Aceste insulte sunt transferate în prezent?

— Exact. Iar rezultatul poate fi furia incontrolabilă. Aşa că transferul e o sabie cu două tăişuri. Pe de o parte, poate crea manifestări rebele în timpul retrăirii unor traume, iar pe de altă parte, îi permite specialistului să realizeze conexiuni între trecut şi prezent, ajutându-l să stabilească diagnosticul.

— Poate fi vindecat?

— Posibil. Sau îi putem contopi pe amândoi într-o singură personalitate, cu un subconştient destul de puternic pentru a-l anihila pe Roy. Mai

există şi posibilitatea să rezulte o cu totul altă personalitate. Mintea omenească e o invenţie fabuloasă, Martin.

— O fi, dar pe mine mă înspăimântă. Parcă-i văd pe membrii juriului propunând să fiu legat după gratii, cu amândoi. Dacă Aaron are dublă personalitate, trebuie să-l scoatem pe Roy în evidenţă. Dacă nu putem, cade apărarea pe motiv de personalitate multiplă.

Îşi aprinse o ţigară nouă cu restul celei care era pe sfârşite, aruncând mucul în ceaşca de cafea.

— Şi ce mai apărare! continuă el, sarcastic. Aaron Stampler e nevinovat. Criminalul e Roy.

— Nu-ţi ieşi niciodată din fire? îl întrebă Molly. Nu-ţi vine să urli, sau să dai cu piciorul în coşul de gunoi?

— Nervii consumă energia.

— Consumă puţină energie, Martin. Trage-le un şut nemernicilor care ţi-au băgat pe gât cazul ăsta imposibil. Calmul tău mă sperie.

— Nu sunt calm deloc. Înăuntrul meu zace un ghem de nervi cu capetele strivite. Iar de urlat, urlu în mine. Dacă asta-i o manifestare frustrantă, n-am ce-i face. Oamenii îşi pun vieţile în mâna mea. Aşa că ei au întâietate.

— Eşti un mare altruist.

— Nu altruist, ci conştiincios. Tu deschizi minţi întunecate, luminându-le. Eu apăr infractori. Cred că amândoi plătim pentru alegerea pe care-am făcut-o.

— Da, cred că subconştientul fiecăruia dintre noi e plin ochi.

— De fapt, ce-i acela subconştient?

— E locul în care ne sunt depozitate dorinţele înfrânate.

— Oho, ale mele sunt sub cheie şi lacăt, râse Vail. Ultima mea aventură amoroasă a durat şapte luni. S-a sfârşit în timpul unui proces. Se pare că, în cazul meu, procesele nu prea se-mpacă cu dragostea.

— Iar eu, după ce-am trăit cu un tip un an jumătate, am descoperit că era maniaco-depresiv. Nu ştiu ce-a fost mai dureros: despărţirea, ori faptul că mi-au trebuit optsprezece luni ca să-mi dau seama că nu era normal.

— Dragostea e oarbă, nu?

— Aşa se pare. Dar ţie nu cred că ţi se potriveşte zicala.

— Nu, pe mine mă orbeşte jurisprudenţa.

Rămaseră într-o tăcere artificială, privindu-se intens.

— Mi-ar trebui douăsprezece ore de somn înainte de a mă întoarce la Daisyland, spuse Molly în sfârşit, ridicându-se.

— Aşadar, cum ne descongestionăm subconştientul? întrebă Vail.

— Pentru început, am putea înceta să ne înfrânăm libidoul, răspunse ea părăsind camera.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Molly crescuse numărul şedinţelor cu Aaron la trei pe zi, şapte zile pe săptămână. A două oară, Roy se arătă doar pentru câteva minute, ca să-i ironizeze întrebările despre Rebecca. În ziua următoare, ieşi la suprafaţă pentru a o contrazice. După aceea, apariţiile lui deveniră curente, de fiecare dată în discuţii contradictorii.

În strădania de-a descoperi autenticitatea ori falsul în Roy, Molly revăzuse neobosită înregistrările, căutând scăpări cât de mici în eventuala imitaţie a personajului.

Când întrevederile cu pacientul însumaseră aproape optzeci de ore, fusese nevoită să accepte existenţa dublei personalităţi. Roy era alterego-ul lui Aaron. Nelămurit rămăsese încă stimulul care provoca transformarea.

Răspunsul nu întârzie. Într-o bună zi, avu surpriza celei mai edificatoare şi teribile întâlniri cu Aaron şi Roy. În dimineaţa aceea Aaron era liniştit, aproape morocănos. Deodată, după primele zece minute, se ridică de pe pat, scuturat de râs. Molly aşteptă, emoţionată.

— Bună dimineaţa, Roy, spuse ea.

Când o privi, zâmbetul dispreţuitor se topi.

— Mâncarea pe care mi-o dau aici pute, răspunse el în chip de salut.

— Ai reclamat cuiva acest lucru?

— Eu nu reclam nimic, iar prostul ăla n-are curajul s-o facă.

— Mai ai vreo reclamaţie?

— Dacă va fi cazul, îţi voi spune, răspunse el, lungindu-se pe pat, cu ochii în tavan.

— Despre ce-ai dori să vorbim azi?

— Oho! Cât eşti de prietenoasă.

— De ce nu? Trebuie să ne certăm de fiecare dată?

— Nu ne certăm, doctoriţo. Discutăm pur şi simplu.

— De unde eşti, Roy?

— În nici un caz din rahatul ăla de Kentucky.

— Dar eşti totuşi de multă vreme cu Aaron.

— Vezi, de câte ori eşti prietenoasă, strici totul, pentru că încerci să mă tragi de limbă.

— Nu-ncerc să te trag de limbă; sunt curioasă, asta-i tot. Nu reuşesc să-ţi identific accentul.

— Nu te mai chinui. Provine din Philly, cules de pe străzi.

— Dar Aaron n-a fost niciodată la Philadelphia.

— Şi ce dacă? Doar nu-ţi închipui că eu pot să stau cu idiotul ăla toată ziua. Plec şi vin, doctoriţo, mă plimb. După prima ispravă, l-am părăsit doi ani.

— Te referi la isprava cu reverendul Shackles?

— Ai ghicit.

— Când l-ai insultat?

— Mă rog...

— Sper că nu m-ai minţit.

— Nu te mint, răspunse el, agasat, doar că nu ţi-am spus tot.

— Ce vrei să spui? S-a mai întâmplat ceva, atunci?

— Cam aşa ceva.

— Nu vrei să-mi povesteşti?

— Ba o să-ţi povestesc, doar ca să văd ce mutră faci.

Se sprijini într-un cot, privind-o. Ce-ai rămas aşa? Doar nu-ţi închipui că-ţi spun chiar totul.

— Îţi aminteşti întâmplări atât de vechi?

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva: mi le-aduc aminte pe toate.

Pe toate? Vorbeşte despre apariţiile lui sau despre altceva?

Molly nu riscă să pună întrebarea cu glas tare. Îl privi. Stătea întins, cu mâinile împreunate pe piept. Îşi ţinea ochii închişi, într-o atitudine destinsă.

— Eram într-un loc numit East George See, începu el cu o voce monotonă. Cel mai înalt loc de pe-acolo. E o stâncă chiar pe malul mării. Shackles se urca mereu acolo, stătea chiar pe margine şi zbiera tot felul de predici, despre focul iadului şi blesteme şi ecoul i se repeta întruna.

— Mergeaţi des acolo?

— Îl lua de fiecare dată pe Sonny cu el. Eu am fost o singură dată. Atunci l-a târât pe Sonny pe marginea prăpastiei, i-a arătat-o cu degetul şi i-a strigat că aşa e să cazi în iad, ca şi cum ai cădea de pe stânca aia. Sonny era mort de frică. Pe urmă, Shackles l-a apucat de guler, l-a trântit în genunchi şi s-a legat de el.

— Cum adică, s-a legat de el?

— Ca şi cum se masturba înainte de a-şi începe predica. Şi când a început-o, toată ura era

îndreptată împotriva lui Sonny.

Atunci am ieşit eu şi-am spus chestia aia. Pe urmă am fugit şi ne-am ascuns în pădure.

— Tu şi Sonny?

— Da. Stăteam ascunşi şi-l urmăream cum urla de unul singur blesteme la adresa lui Sonny. M-am furişat până la el. Nici nu mi-a fost greu, făcea aşa o gălăgie, încât n-avea cum să m-audă. Am apucat o cracă uscată şi l-am izbit în spate. A zburat în jos.

Molly se străduia să pară calmă, simţind cum i se zbârleşte părul de pe ceafă.

— N-aş putea să identific momentul în care s-a sfârşit predica şi-au început ţipetele, continuă el. Dar m-am uitat până la capăt. N-aş fi pierdut spectacolul pentru nimic în lume. S-a rostogolit până jos, unde-a fost îngropat de argilă. A fost extraordinar. După aceea m-am dus la casa doamnei Neely. Shackles închinase o cameră în spate. N-avea mare lucru; călătorea doar cu o geantă. I-am îndesat toate lucrurile în geantă, pe care-am aruncat-o în fântâna fermei lui Johanson. Nimeni nu i-a simţit lipsa lui Shackles. Şi-au închipuit că l-a apucat dorul de ducă.

— Se pare că planul tău a fost foarte bine pus la punct.

Ochii îi căpătară luciri de gheaţă:

— Ce faci, doctoriţo? Te gândeşti cumva la premeditare? Nu poţi depune mărturie împotriva mea; parcă *pe mine* mă tratezi, nu? Discuţiile dintre noi sunt secrete.

— Uiţi mereu că sunt de partea ta, Roy. Ca şi Martin Vail.

— Pe dracu! Eşti de partea lui Sonny, nu a mea. Oricum, n-am plănuit nimic; dar mă săturasem. Şi cum Sonny n-a ridicat un deget, am făcut eu totul, după care am şters urmele. Mi-a plăcut atât de mult, încât n-am mai vrut să mă dau la fund. Aş fi vrut să rămân afară, pentru totdeauna. Dar când am ajuns acasă, Sonny mi-a

luat locul. Să fi văzut cât era de înnebunit la gândul că nu ştia ce dracu a făcut în tot timpul care-i scăpase.

— Dar tu ce-ai simţit?

— Ţi-am spus, m-am simţit extraordinar. Dar cel mai mult mi-a plăcut faptul că n-am fost prins. Iar amicul Shackles a aflat cu siguranţă cum e când cobori în iad.

Molly nu răspunse. Privea în gol, înfiorată. Roy îi relatase tocmai o crimă comisă la vârsta de nouă ani. Cu toată experienţa ei bogată în domeniu, nu se mai confruntase vreodată cu un astfel de caz.

— Am putea discuta despre episcopul Rushman? îşi luă ea inima-n dinţi.

— Alt şmecher de-al lui Hristos. Toţi umblă cu dracul, iadul şi Isus în proţap, ca să-şi justifice porcăriile. Când n-avea un răspuns, îmi spunea: „Acceptă-ţi soarta. Hristos îi iubeşte pe credincioşii lui". Cine putea să creadă în Excelenţa Sa?

— Se purta rău cu Sonny?

— Îşi bătea joc de el pentru că era deştept şi punea mereu întrebări. Pe ceilalţi îi durea-n cot. Se lăsau mânaţi ca o turmă.

— De ce-ai ieşit la iveală în seara crimei?

— Pentru că Sonny era mort de frică. A trebuit să fac ceva.

— Aveai un plan?

— N-aveam timp de planuri. Am improvizat... „Goneşte-l pe diavol", aşa ne spunea. Dacă nu ţi se-ntărea era mâna diavolului. Dacă erai răcit şi nu puteai veni la o întrunire, diavolul pusese gheara pe tine.

— Şi tu credeai toate astea?

— Pe dracu! Nu credea nimeni, dar chestia e că ne distram, nu? Cui îi păsa de pretextele ce le inventa porcul ăla? Sonny era singurul întors pe dos.

— Pentru că Rushman era episcop?

Roy se sprijini din nou în cot, se aplecă spre ea şoptind:

— Pentru că-i regulau fata... De fapt, la primele două dezmăţuri era doar zăpăcit; dar pe urmă s-a supărat rău pe toţi: pe Peter, Billy, Alex şi pe Eminenţa Sa împuţită.

— Îl urai mult pe episcop, nu-i aşa?

— Ţi-am spus, era un pervers mincinos. Acum eram o familie mare şi fericită. În clipa următoare ne spunea că nu suntem buni de nimic. Adevărul e că eram aşa din cauza lui.

— Aşa că te-ai hotărât să-l execuţi?

— *Ne-am* hotărât să-l executăm.

— Adică tu şi cu Sonny?

— Sonny înnebunise de tot. Vroia la fel de mult ca şi mine să-l vadă mort, dar bine-nţeles că eu a trebuit să fac tot, ca de obicei, ca şi cu Peter şi Billy.

Din nou Peter şi Billy? Ce-nseamnă „la fel ca şi cu Peter şi Billy"?

Roy dădea semne de nervozitate.

— Dar cu Linda şi Alex? întrebă Molly. De ce tocmai Billy şi Peter?

— Alex şi Linda au şters-o.

— De ce?

— Habar n-am. Poate se săturaseră. După ultima întâlnire, Linda a plecat acasă, în Ohio. Cu viermele ăla de Alex nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Dar cu Peter şi Billy?

— Ca de obicei. El stătea ca prostul şi se uita, în timp ce eu făceam treaba. La fel cum s-a întâmplat cu Excelenţa Sa.

Doamne, sugerează cumva că i-a omorât pe Peter şi Billy?

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea vag, încercând să menţină subi-ectul asupra celor doi ministranţi dispăruţi.

— Ce vrei, amănunte senzaţionale?

— Da. Vreau să aflu cum ai procedat, ce ai simţit. Totul.

— Drace! Eşti bolnavă ca toţi ceilalţi, exclamă el.

Deodată sări în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo, frecându-şi palmele în timp ce relata faptele, ca prin prisma unui martor care asistase la crimă.

Episcopul îl invitase pe Aaron pentru o „vizionare particulară" a ultimei întruniri. Peter şi cu Billy nu mai erau, Alex şi Linda plecaseră, aşa încât nimeni nu văzuse încă înregistrarea.

Altă referire la Peter şi Billy, remarcă ea. *Ce vrea să spună cu „Peter şi Billy nu mai erau"?*

Aaron era scârbit, căci episcopul se excita cantotdeauna. Începu să respire greu, frecându-se. Pe ecran, Linda era înlănţuită de Billy, iar Aaron deveni gelos. Vocea episcopului dicta fiecare gest. Când îl chemă pe Peter în obiectiv, Aaron abia îşi mai stăpânea ura şi furia. Privind la televizor, episcopul îi spuse: „Simţi că se întăreşte?", frecându-l pe picior. „Nu", răspunse el, îndepărtându-se. „Diavolul te stăpâneşte astă-seară", fu replica episcopului. „Nu-mi vine", îngăimă Aaron, ridicându-se din fotoliu. Episcopul încerca să-l reţină, dar el plecă. Coborî în bibliotecă pentru a împrumuta o carte. Dar nu se putea calma. Linda îl părăsise, însă imaginile de pe casetă erau cumplit de prezente. Urcă din nou scara. Auzea apa curgând şi vocea episcopului care cânta. Rămase în uşa dormitorului când, deodată, simţi ca şi cum Dumnezeu îl atingea pe dinăuntru, dându-i elan...

Aici a trebuit să intervin, altfel ar fi ratat. Mi-a trecut prin cap că, poate, de data asta, o scoate singur la capăt, dar n-avea rost.

M-am furişat în bucătărie şi-am verificat uşa de serviciu. Era descuiată. Am ieşit şi m-am uitat în jur. Era pustiu. M-am întors, mi-am scos pantofii şi-am băut un Yoo-Hoo din frigider.

Inima-mi bătea aşa de tare, încât credeam că o să-mi rupă vreo coastă. Băutura m-a calmat. Am tras sertarul cu cuţite şi l-am ales pe cel mare, de tranşat carne. Mi-am zis că va fi ca un tăiat de curcan, pentru Crăciun. I-am cercetat lama. Era ascuţită ca briciul. M-am tăiat la deget şi mi l-am supt, până n-a mai curs sânge. Pe urmă am pornit-o pe hol, spre dormitor.

Muzica era dată la maximum. Oda Bucuriei. *Hm, trebuia să devină dirijor. Poate-aşa nu ne-ar fi cunoscut niciodată.*

Lumânările parfumate ardeau; zicea că purifică aerul. Inelul era pe noptieră. Întotdeauna şi-l scotea înainte de duş. Ceasul şi-l lăsa la mână, dar inelul şi-l scotea. Înţelege ceva din aiureala asta, dacă poţi. Stătea acolo, Sfinţia Sa, gol puşcă, dirijându-şi orchestra de îngeri.

Muzica se amplifica, aşa că mi-am zis: Acum e rândul tău. *Am luat inelul şi mi l-am pus pe deget. Excelenţa Sa era pe altă lume, flutura din mâini cu ochii deschişi M-am oprit în spatele lui şi l-am atins cu cuţitul pe umăr. Când a văzut cuţitul, am crezut că-i ies ochii din cap. S-a prins repede care-i treaba. Am întins mâna cu inelul şi i l-am arătat cu cuţitul. A-nceput să zâmbească. Dar când am îndreptat cuţitul în jos, n-a mai zâmbit*

S-a aşezat în genunchi şi i-am băgat inelul sub nas. S-a aplecat încet şi l-a sărutat, iar eu mi-am retras mâna, am ridicat cuţitul cu ambele mâini şi, când s-a uitat în sus, i l-am repezit drept în gât, strigând: „Iartă-mă Doamne! – dar în acelaşi timp îi râdeam în faţă. S-a mişcat, iar cuţitul nu i-a pătruns în gât, ci în umăr, de era să-l decapitez de-a dreptul.

A ţipat şi a întins mâinile. Nu-nţeleg cum de-a reuşit. Am început să-l ciopârţesc, dar îi loveam mâinile şi braţele. Pe urmă i-am tăiat gâtul, am răsucit cuţitul şi l-am împlântat în piept. A fost lovitura perfectă. N-a atins nici o coastă; am fost nevoit să-i proptesc piciorul în piept ca să scot

cuţitul, iar el făcea „o, o" şi a căzut pe spate. Atunci i-am aplicat tăietura de maestru la gât.

Nu m-am putut opri. Era sânge peste tot. Îmi amintesc fiecare lovitu-ră, toate-au fost reuşite. Le-am numărat pe toate.

În cădere, a răsturnat o veioză, cu tot cu masă. A scos un răcnet îngrozitor. Mi-am dat seama că trebuie s-o şterg. Sonny a încercat uşa garderobei, dar era încuiată. Aşa că ne-am grăbit spre bucătărie.

În timpul povestirii, Molly trebui să-şi stăpânească accesele de greaţă, căci amănuntele scârboase îi aminteau de pozele expuse în biroul lui Vail. Când relatarea luă sfârşit, repulsia i se preschimbă în teamă. Roy stătea la câţiva paşi depărtare, fixând-o cu ochi demenţi.

— Îi ziceam: „Bagă cuţitul"... Dar cine m-auzea? Nu m-aude niciodată. Eu îl aud întotdeauna, dar el, nici vorbă. Parcă n-aş exista.

— Cum te-ai simţit, Roy, în momentele acelea?

— De obicei, mă simt bine... Îmi place să ucid. Dar de data asta, nu mi-a plăcut.

— De ce?

— Pentru că ne-au prins, răspunse el, dezgolindu-şi dinţii. Idiotul a fugit cu cuţitul în mână, fără să ia măcar caseta. Eu am făcut treaba; el a luat-o la sănătoasa. Îl crezi vreun îngeraş drăguţ? Te-nşeli, doctoriţo. Ştii care-i singura deosebire dintre mine şi el? El şi-o doreşte, iar eu o fac.

Expresia feţei i se schimbă, umerii îi căzură, iar Roy dispăru.

În mintea lui Molly, întrebările roiau ca fluturii, dar era una care le umbrea pe celelalte:

Ce se-ntâmplase cu Peter şi cu Billy?

Era timpul să-l aducă pe Vail la Daisyland.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Tom Goodman descifră până la urmă mesajul „B32.156".

Trecuse o săptămână de la accidentul suferit de Molly. Cu o seară în urmă, Vail primise un telefon. Ca urmare, îşi amânase tot programul, pregătindu-se să pornească spre Daisyland. Întreaga echipă văzuse caseta cu Roy.

— Ceea ce veţi vedea rămâne între noi, îi atenţionase Vail înainte de vizionare. Şi fără multe întrebări. Vreau doar să vă gândiţi la asta până când Molly va afla dacă personajul e real.

Reacţia lor fusese de aşteptat. Naomi era îngrozită, Goodman perplex, iar judecătorul – sceptic.

— Ar fi interesant de ştiut câţi acuzaţi au susţinut că vina aparţine unui alterego şi au ieşit basma curată, răspunse el.

— Ai judecat vreodată un astfel de caz?

— Nu.

— Naomi, foloseşte-ţi vrăjile, încearcă să afli ceva în sensul ăsta, o rugă Vail în final.

Înainte de a pleca, îi adună în birou, trecând datele în revistă. Goodman se uită la cartea împrumutată de la bibliotecă, pe care o găsise în standerul lui Aaron. Deodată se repezi la uşă.

— Mă întorc în jumătate de oră, strigă el către Vail. Aşteaptă-mă.

— Ce dracu... Începu Vail, dar Goodman dispăruse.

Între timp, Naomi îşi făcuse de lucru la telefon.

— Mi-au trebuit cincisprezece minute ca să vă dau o veste proastă, anunţă ea. Am reuşit să contactez Centrul de documentare. Anul trecut au existat cincizeci şi trei de cazuri de delicte implicând tulburări min-tale. Şapte dintre ele

presupunându-se a fi comise de indivizi cu personalităţi duble sau multiple.

— Şi?

— Şase condamnări pe viaţă, o condamnare la moarte. Nici o achitare.

— Minunat, şuieră Vail printre dinţi. În cazul ăsta, vreau să-mi faci rost de toate cele şapte pledoarii ale apărării. Judecătorule, de îndată ce sosesc materialele, te-apuci să le studiezi.

Când se pregătea să iasă pe uşă, se trezi faţă-n faţă cu Goodman, care-şi scoase precipitat carnetul negru din buzunar:

— Stai puţin! Ascultă: „Nici un om nu poate purta prea multă vreme două feţe, una pentru el, alta pentru ceilalţi, fără a-şi pierde până la urmă identitatea".

— Foarte bine, Tommy, îl lăudă Vail. Acum trebuie să ajung la Daisyland. N-am putea discuta despre creaţiile tale literare când mă-ntorc?

— Nu sunt eu autorul, ci Nathaniel Hawthorne în *Scrisoarea purpurie.* Am copiat citatul dintr-una din cărţile episcopului.

— Sună frumos.

Goodman îl apucă pe Vail de braţ.

— Vino aici, porunci el, trăgându-l înapoi în birou. Luând cartea cu ştampila bibliotecii municipale, găsită în bârlogul lui Aaron, o ţinu cu cotorul spre Vail. Ce vezi?

— *La est de Eden,* de John Steinbeck, răspunse el.

— Şi mai ce?

— „302.16", completă judecătorul.

— Exact. Se numeşte sistemul decimal Dewey. În acest fel se indexează cărţile la bibliotecă. Mi-am amintit că şi cărţile din biblioteca lui Rushman purtau asemenea indexuri pe cotor, aşa că m-am dus să veri-fic. Aaron a inventat un sistem propriu de indexare, mult mai simplu. Cartea B (book) 32 este *Scrisoarea*

purpurie. Pasajul e la pagina 156 şi e însemnat la fel cum erau însemnate cărţile Rebeccăi.

Vail luă cartea, privind-o câteva clipe.

— „B 32.156", exclamă el. Să fiu al naibii.

— Molly spunea că ucigaşul lăsa mesaje, continuă Goodman. Numerele sunt simboluri. Iar el spunea că răspunsul se află pe casetă. Or, la un moment dat, pe casetă a afirmat că episcopul şi-a scos masca.

— Deci faţa pe care-o purta pentru ceilalţi era o mască, iar faţa pe care le-o arăta ministranţilor era cea adevărată, sugeră Naomi.

— Există o singură cale de-a afla, spuse Vail, îndreptându-se spre uşă. Să-l întreb chiar pe el.

Se punea întrebarea crucială: ce-l determina pe Roy să se manifeste? Molly cercetase înregistrările cu maximă minuţiozitate, prezentându-i concluziile şi neclarităţile lui Vail, când acesta ajunse la Daisyland.

— Nu crezi că se preface? întrebă Vail.

— Până acum, n-am găsit nici cel mai mic indiciu în acest sens. Cred că trebuie să admitem existenţa lui Roy.

Molly avu ideea de a-l ademeni pe Roy, creându-i o stare similară apariţiilor precedente. Revăzură casetele, fixându-şi atenţia asupra momentelor transformării.

— Dacă observi, are o indispoziţie, îşi roteşte ochii şi pare puţin ameţit, spuse Molly, indicând ceea ce considera semnificativ în fazele dedublării. Nu se uită la mine, corpul pare că i se micşorează, iar ochii nu mai focalizează. Când mă priveşte din nou, e Roy. Totul durează doar câteva secunde.

— Ai mai văzut vreodată un astfel de caz? întrebă Vail.

— Nu e ceva neobişnuit. Uneori, procesul apare şi în crizele de epilepsie.

— La primele două transformări, te uitai în altă parte. Vezi vreo legătură?

— Tot ce se poate.

— S-a întâmplat cumva în timp ce se discuta un subiect anume?

— Se întâmplă adesea când tratăm teme sexuale. Ultima oară vorbeam despre Rebecca şi despre sex. L-am întrebat dacă Rebecca l-a atins vreodată şi s-a enervat. „De ce vreţi să ştiţi asta? m-a întrebat el, iar eu i-am răspuns ceva despre sinceritate. Atunci l-am întrebat şi eu: „Ai făcut dragoste cu Rebecca?", iar el s-a supărat foarte tare, pentru prima oară îl vedeam atât de furios. M-am uitat în agendă şi atunci a apărut Roy.

— Deci subiectul Rebecca îl stârneşte?

— Sau subiectul sex. Sau teama că m-apropii prea mult de intimitatea lui. Sau poate-i trezesc amintiri secrete.

— De pildă?

— Nu ştiu, Martin. Avem de-a face cu anxietatea, cu fobia, cu pedofilia, cu voyeurismul, cu nevroza, comportamentul disociativ, cu dedublarea, cu dezorientarea religioasă şi eventual sexuală.

— Pare un pomelnic al tuturor bolilor mintale din manual.

— Cam aşa ceva. Şi încă nu sunt sigură care-i boala lui ori combinaţia de boli.

— Care-a fost primul lucru pe care ţi l-a spus Roy?

— Mi-a spus: „Te va minţi, doctoriţo".

— Se pare că de la-nceput voia să se interpună între tine şi Sonny... Adică Aaron. Doamne, mi-e îngrozitor de greu cu toată gaşca asta de „glumeţi".

— Da, reiese cu siguranţă gelozia.

— Poate că Aaron nutreşte gânduri ascunse pentru tine, iar Roy le pune în aplicare.

— Nu-i deloc exclus.

— Lucrul ăsta mă îngrijorează.

— De ce?

— Nu-mi place să te ştiu acolo singură.

— Dar nu-mi va face nimic, spuse ea, uimită de reacţia lui.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Roy e un tip deştept. Ştie că noi suntem unica lui şansă de-a scăpa de scaunul electric. Şi pe urmă, eu îi fac jocul, iar lucrul ăsta-i foarte important pentru el.

— Crezi că Roy va sta de vorbă cu mine?

— El hotărăşte.

Principala preocupare a lui Vail era explicaţia dată juriului despre vasta complexitate a cazului, ştiind că fără o înţelegere elementară a modului în care funcţionează mintea omenească, juriul ar fi refuzat să admită fenomenul neobişnuit numit tulburare a personalităţii multiple, fenomen reprezentând o boală veritabilă.

— Să zicem că eşti la bara martorilor, spuse el. Cum ai explica toate acestea celor doisprezece juraţi?

— Le-aş spune că mintea e o creaţie minunată, compusă din trei compartimente; primul reprezintă ego-ul, care conţine gândurile conştiente, reacţiile controlate, ca şi tot ceea ce ne permite să ne comportăm normal: de la prăjitul ouălor, până la pledarea unui caz în tribunal. Al doilea compartiment este numit superego, la fel de conştient, unde sunt stocate valorile noastre; idealurile, imaginaţia, integritatea şi morala, interzicând anumite acte, cum ar fi minciuna, şi pedepsindu-le pe cele comise prin crearea sentimentului de vinovăţie.

— Conştiinţa, adică?

— Exact. În sfârşit, există al treilea compartiment, subconştientul. Aici sunt înregistrate instinctele noastre primare, ca şi dorinţele reprimate. Tot aici se nasc două porniri fundamentale: agresivitatea, care influenţează

marea parte a manifestărilor, şi libidoul, instinctul sexual.

— Bine, dă-mi voie să-ncerc un exemplu: lucrez la băcănie. Mă scol, merg la magazin, îmi fac treaba. Până aici, mi-am folosit ego-ul. Ştiu că n-am voie să iau banii din sertarul casei; asta mi-o comandă superego-ul. Între timp mă chinuie libidoul; nutresc porniri sexuale pentru fiica şefului meu, iar superego-ul îmi şopteşte că subiectul e tabu. Încep să mă simt vinovat pentru gândurile necurate, aşa că mi le reprim, trimiţându-le subconştientului.

— Foarte bine, spuse Molly.

— Atunci explică ce i s-a întâmplat lui Aaron.

— La cel mai simplu nivel, mintea e ca şi organismul, o maşină perfectă, care uneori se defectează. În minte, legătura dintre ego şi subconştient e foarte puternică. În momentul îmbolnăvirii, se rupe bariera dintre cele două compartimente, iar instinctele reprimate din subconştient se revarsă în ego. Uneori subconştientul câştigă, iar gândurile în-frânate devin normale. Când se-ntâmplă astfel, mintea e tulburată, adică bolnavă. Există mai mult de două sute de boli mintale. Din multe puncte de vedere, sunt mai grave decât cele psihice; nu pot fi tratate cu raze X, nici nu se pot opera.

— Dar se pot vindeca?

— Uneori. Întâi trebuie să aflăm de ce s-a rupt bariera. Pe urmă încercăm s-o refacem.

— Un răspuns cam evaziv, nu crezi?

— Bine, atunci să spunem că se vindecă printr-o terapie adecvată.

Proba îl impresionă plăcut pe Vail. Molly dăduse dovadă de calm, siguranţă de sine, concizie la expunere. Pe scurt, o martoră pe cinste.

În următoarele două zile petrecute la Daisyland, nu avansară în cercetări. Aaron nu avu

nimic împotriva prezenţei lui Vail în decursul discuţiilor, dar la celelalte patru întrevederi, Roy refuză să se arate. Vail nu interveni în conversaţie. Se mulţumi să admire subtilitatea şi abili-tatea cu care Molly conducea şedinţele. Discutară despre copilăria lui Aaron, despre corelaţia lui cu Mary, despre Rebecca, însă fără ca Aaron să se lase atras în tratarea experienţei sexuale avute cu ea. Pe episcopul Rushman îl declară un binefăcător, iar de moartea reverendului Shackles era clar că nu ştia nimic. Dar poate că aici Roy minţise, la fel cum minţise Aaron referitor la Rebecca şi Rushman.

Seara, în camera reţinută de Vail la hotel, revedeau interviurile, că-utând lămuriri. Singurele teme pe care Molly le evita erau ministranţii şi existenţa lui Roy, simţindu-le încă prea delicate.

— Voi şti când să le aduc în discuţie, îl liniştise ea pe Vail. Ai încredere în mine.

Studiară casetele, ieşiră la cină şi discutară îndelung despre caz, evitând cu grijă subiectul evoluţiei instinctelor lor sexuale, ca şi cum n-ar fi pomenit despre aşa ceva.

În cea de a treia zi, Vail se arătă zâmbitor la micul dejun.

— Cred că ştiu cum să-l atrag pe Roy, anunţă el.

— Cum? întrebă Molly, sceptică.

— „B32.156", răspunse el bucuros.

Vail detesta atmosfera de spital. Ca să ajungă în aripa de maximă securitate, trebuia să străbată unul din saloane. Unii pacienţi rătăceau prin încăpere, vorbind singuri, alţii zăceau încremeniţi, privind în gol, ori se ghemuiau prin cotloane. Uneori se auzea câte un strigăt de groază, ori de durere închipuită. Mirosul de dezinfectant îmbiba întregul stabiliment. Totul era steril şi alb, iar comportamentul personalului faţă de pacienţi era lipsit de orice urmă de compasiune ori căldură. Vail se întristă la gândul că, dacă ar reuşi să câştige

cazul tânărului Stampler, acesta ar fi condamnat să-şi petreacă aici restul vieţii.

Prin contrast, aripa de maximă securitate era aproape primitoare. Conducte speciale filtrau în camere o aromă plăcută şi liniştitoare care îndulcea ambianţa.

Aaron părea distrat şi indiferent. Se lăsă pe pat, murmurând un „Bună dimineaţa" abia desluşit.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Molly.

— Doctorii ăia, răspunse el. Nu-i interesez de-adevăratelea. Îmi pun aceleaşi întrebări, iar şi iar. Îmi dau teste stupide. Dacă vreţi să ştiţi, sunt de-a dreptul plictisitori. Uneori îmi vine să le joc o farsă, să văd ce fac.

— Nu te-au întrebat despre Crikside şi despre părinţi?

— Nu-s ca dumneavoastră, donşoară Molly. Nu le pasă.

— Ţi-a scăpat vreodată timpul când ai discutat cu ei?

— Nu, cel puţin nu cred să-mi fi scăpat.

— Te-au întrebat despre educaţia primită, despre cărţile pe care le-ai citit?

— La început, da.

— Care e citatul tău preferat, Aaron?

— Păi, nu ştiu. Am o mulţime. Vi l-am spus pe cel al lui Emerson. Cât despre Thomas Jefferson, fiecare cuvânt pe care l-a scris merită ţinut minte.

— Dar Nathaniel Hawthorne?

— Da, doamnă, îmi place mult.

— Ai vreun citat preferat?

— Nu ştiu să vă spun în clipa asta.

— Dă-mi voie să-ncep unul, să văd dacă-l poţi spune până la capăt. Vrei să încercăm?

— Dacă doriţi.

— „Nici un om nu poate purta prea multă vreme..." Ia să vedem, Roy, poţi să-l spui până la capăt?

Trecură câteva secunde. Apoi, Aaron se ridică şi chipul lui Roy îl privi cu ochi sfidători, cu dinţii dezgoliţi într-un rânjet.

— Deşteaptă mai eşti, doctoriţo, şopti el. Sau poate prietenul tău a descoperit.

— Acesta e Martin Vail, Roy, făcu Molly prezentările, ignorând remarca sarcastică.

— Ştiu cine dracu e. Crezi că am dormit în ultimele două zile?

— Te va apăra pe tine şi pe Aaron.

— Rahat. N-o să mă apere pe mine. O să-mi pună totul în cârcă, asta o să facă.

— Nu-i adevărat. Mi-ai spus că plănuiai totul împreună cu Aaron.

— „Ideea" îi aparţine întotdeauna, zise el cu voce ameninţătoare. Dumnealui se gândea că i-ar face felul nemerniculuiăluia, dar cine altul decât bătrânul Roy îi venea în ajutor?

— Deci aşa se petrec lucrurile?

— Cum dracu îţi închipuiai că se petrec?

— Nu eram sigură.

— Ţi-am mai spus o dată că aşa se întâmplă, el primeşte cafteala, eu încasez durerea; el fuge, eu scap turma. Belferul rămâne curat ca lacrima, eu mă murdăresc pentru el.

— Şi ce vrei, de fapt, Roy? întrebă Vail.

— Păi, n-aş vrea să fiu prăjit, nu credeţi, domnule Vail?

— Corect. Dacă mă ajuţi, poate că n-o să fii prăjit.

— Şi cum presupuneţi că v-aş putea ajuta?

— Vreau să apari şi să depui mărturie la proces.

— Aha! şopti el. Şi vreţi să recunosc totul, nu?

— Nu. Vreau să-i dovedesc juriului că sunteţi doi. Şi că amândoi aveţi nevoie de ajutor.

— N-am nevoie de ajutorul vostru împuţit, izbucni Roy. Vreţi să spuneţi c-o să mă băgaţi într-

un azil nenorocit, ca să scăpaţi de mine. Cunosc şmecheria asta.

— Ce şmecherie?

— Şocuri electrice, băi în apă îngheţată, calmante care te doboară, răspunse el, îndreptându-se spre colţul întunecat al camerei. Drace, am citit despre toate astea. Ei bine, n-o să se întâmple aşa.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Molly. Dar s-ar putea să facem în aşa fel, încât să împarţi şi bucuriile cu el, nu doar suferinţele.

— Aiureli.

— Dacă ne-ajuţi, nu-i nici o aiureală, zise Vail.

Roy începu să-şi frece mâinile:

— Am impresia că mă credeţi prost.

— În nici un caz, îl linişti Molly.

Îşi roti ochii şi se aşeză în genunchi, imitând poziţia indienilor.

— Rahat! Rahat! Nu uitaţi că *eu* sunt ăla deştept, eu ştiu toate dedesubturile.

— Nu uităm. Şi tot tu eşti cel care-a trimis mesajul.

— Mesajul? şopti el îngustând ochii şi lăsându-şi capul pe-o parte.

— Mesajul din *„Scrisoarea purpurie"*. De asta ai ieşit, nu-i aşa?

— „Nici un om nu poate purta prea multă vreme două feţe, una pentru el, alta pentru ceilalţi, fără a-şi pierde până la urmă identitatea", cită el, cu un aer savant. Care dintre voi aţi descoperit?

— Tom Goodman, spuse Molly.

— Ăla care a bătut-o la cap pe Rebecca?

— N-a bătut-o deloc la cap, explică Vail. Ea singură i-a povestit. S-a gândit că informaţiile astea te vor ajuta.

Roy se ridică, se întoarse încet spre pat, unde se opri, muşcându-şi buza inferioară. Şuieră ca un şarpe şi, ţinându-şi pumnii strânşi unul peste celălalt, îi răsuci în sensuri opuse.

— Suceşte-i gâtul puiului de găină şi lasă oasele, şopti el misterios.

— Ce vrei să spui?

— Eşti prea deşteaptă ca să-ţi explic.

— Cred că ne-am înţeles. Vrei ca lumea să afle ce monstru era episcopul. De aceea ai ales citatul, de aceea l-ai emasculat. Ai vrut să atragi atenţia asupra crimei *lui,* ştiind că Aaron n-ar avea curajul s-o facă.

— Cam aşa ceva. Ar prefera să ardă în iad decât să recunoască. La fel ca ceilalţi doi.

— Te referi la Billy şi le Peter?

— La cine dracu să mă refer? La Mary şi la Sam? Cu ei a fost altceva. Crezi că are idee despre chestia aia? Tâmpitul nici acum nu ştie unde-a fost şi cu ce s-a ocupat în ziua aia. Dar m-a pus pe mine să-i omor fratele şi fosta gagică.

Molly încercă să gândească cu un pas înaintea lui, intuindu-l. *Mary şi Sam, Billy şi Peter. Doamne, câţi oameni a ucis?*

— Nu cred, replică ea. Sunt convinsă că tu ai pus totul la cale în aşa fel, încât să pară un accident.

— Fii sigură de asta. Am citit într-un ziar. Era un articol despre cum să procedezi dacă rămâi cu maşina împotmolită în zăpadă. Scrie că trebuie să deschizi geamurile, ca să nu te intoxici cu monoxid de carbon. Când Sonny mi-a arătat articolul, am ştiut ce vrea. Aveau obiceiul să se urce la Sackett's Ridge şi să se reguleze până nu mai puteau. După aia, Sam i se lăuda lui Sonny, ştiind că-l face să sufere. Aşa că era normal ca pe Sonny să-l apuce gândurile negre.

— Cu privire la Mary şi la Sam?

— Evident.

— Nu te-ai temut că te vor prinde?

— Asta-i bună! Îşi dădu capul pe spate, închizând pleoapele. Începu să respire din greu, iar zâmbetul îi deveni lasciv. Puteai s-arunci şi cu apă peste ei, tot nu şi-ar fi dat seama. Erau ca doi câini

îmbârligaţi. Am fost acolo de vreo două ori, ne-am ascuns în pădure şi i-am urmărit. Nu puteam vedea mare lucru, geamurile erau îngheţate, dar Sam le cobora puţin, aşa că îi puteam auzi cum gâfâie şi grohăie ca porcii... Ai fi fost mândră de mine, doctoriţo. Mi-a ieşit la fix şmecheria. Am pornit-o chiar la prânz. M-am strecurat în sala de operaţie a lui Koswalski, de unde am şterpelit nişte prosoape. Pe urmă am luat şi canistra de benzină de la tractorul lui Hiram Melvin. Ştiam că-n noaptea aia porumbeii or să se smotocească iarăşi. Ne-a trebuit cam o oră s-ajungem acolo. Pământul era îngheţat, deci nu rămâneau urme. Nu s-au lăsat aşteptaţi. De cum şi-a blocat Sam frânele, au sărit pe bancheta din spate.

Se opri, deschizând ochii, în încercarea de-a focaliza scena imaginară. Vorbi mai rar, savurând fiecare cuvânt.

— Zece minute. Timp de zece minute, interiorul maşinii s-a umplut de ceaţă. M-am furişat lângă maşină şi m-am uitat prin crăpătura geamului. Se-ncălziseră de-a binelea. Sam îi ridicase bluza; i-am văzut ţâţele imense. Îi umbla cu mâna pe sub fustă, iar ea ofta şi gemea... o bombă dacă le-ar fi explodat sub nas, n-ar fi auzit-o. Am îndesat prosoapele în deschizătura geamului şi-am aşteptat. După un timp, i-am auzit cum respirau greu. Ha, ha, făceau risipă de oxigen. Ce spectacol! Tipa a început să ţipe de plăcere. Numai că, după vreo jumătate de oră, nu mai guiţa nimeni. Am tras repede cu ochiul. Mary era deasupra. Dormeau duşi amândoi, goi goluţi. Am deschis încet uşa, prosoapele mi-au căzut din mână, continuă Roy, ilustrându-şi relatarea prin gesturi. Am ridicat geamul, am închis radioul, ca să nu consume bateria. După ce-am închis uşa la loc, ne-am aşezat pe-o buturugă şi-am ascultat zumzăitul motorului. Sam îşi petrecuse jumătate din viaţă în Chevroletul ăla. Într-un târziu, mi s-a făcut frig, aşa că am turnat nişte benzină în

rezervor, ca să nu se oprească motorul prea devreme, am coborât în vale, am scăpat de prosoape şi ne-am dus acasă. Secătura de Sonny a ieşit la iveală abia când eram deja în pat. N-a ştiut absolut nimic până a doua zi dimineaţa, când a venit şeriful... A fost frumos, încheie el, fixând din nou punctul imaginar.

Brusc, ieşi din starea de semitransă, şuierând furios:

— Numai că au scornit povestea aia idioată, ca să nu afle nimeni ce s-a întâmplat de fapt.

— Asta te-a supărat, nu-i aşa? zise Molly cu glas compătimitor.

— Toată lumea ar fi trebuit să afle.

— Aşa că ai luat măsuri ca pe viitor să se ştie.

— Drace, aşa e, doctoriţo. Ai nimerit-o.

— Spune-mi, Billy şi Peter ar fi povestit adevărul despre episcop?

— Billy şi Peter! Rahat. Vocea îi deveni dispreţuitoare. Ar fi ţinut-o înainte, până şi-ar fi găsit bătrânul o gaşcă nouă, ceea ce s-ar fi întâmplat curând, pentru că ceilalţi depăşiseră vârsta prospăturilor. Oricum, avea pregătită o altă fată. Nu, n-ar fi spus niciodată adevărul. Ba mai rău: viermele de Alex de abia aştepta să-i ia locul lui Sonny.

— Nici Aaron nu vrea să recunoască, de aceea ai apărut tu?

— Te-ar fi dus de nas, doctoriţo. Cu privire la episcop şi la Rebecca. N-o să recunoască în veci.

— De ce? întrebă Vail.

— Pentru că îi plăcea. Ştia că e rău, dar îi plăcea. Rău sau bine, îi plăcea al naibii.

— Când făcea dragoste cu Rebecca, ieşeai şi tu la iveală?

— N-aveam norocul ăsta. Îi plăcea prea mult, aşa că se descurca singur. De aia nu vrea să vorbească, răspunse el, schimbând imediat subiectul. Maestrul în ale avocaturii va fi mereu alături de noi?

— Te-ai simţi mai bine dacă Martin ar pleca?

— Să mă simt mai bine? Pe patul ăsta nenorocit? Nu mă deranjează dacă stă aici. Oricum o să vadă casetele, aşa-i, maestrule?

— Numai dacă eşti de acord, răspunse Vail. Casetele reprezintă informaţii confidenţiale.

— Da? Atunci de ce te-ai uitat până acum?

— Molly a trebuit să mă lămurească în legătură cu tine. Te supără faptul că m-am uitat?

— Nu. Ce contează? Şi te-ai lămurit, maestrule?

— Spune-mi Martin. Sau Marty.

— Nu prea ai simţul umorului.

— Ba da. Spune-mi un banc şi-o să râd.

— Eşti în regulă, Marty, zise Roy zâmbind. Îmi placi.

— Să ştii că am o nelămurire.

— Dă-i drumul!

— Ce s-a întâmplat cu Billy şi cu Peter?

— Văd că vrei să sari peste evenimentul principal.

— Nu, dar cred că ne vei vorbi despre el când o să fii în dispoziţia necesară.

— N-am făcut nimic cu ei. I-am lăsat acolo. Nu-i va găsi nimeni, o săptămână, două.

— Cum aşa?

— Locul e închis. Se deschide abia la sfârşitul lui aprilie. Chiar şi îngrijitorul a plecat... De fapt, ştiţi ceva? Nu cred că vă-nchipuiţi că eu am făcut-o. O milă distanţă de restaurant, chiar pe lac. După ce-i găsiţi, să m-anunţaţi. Mai discutăm atunci.

— Cum ai ajuns acolo? întrebă Vail, grăbit.

— Cu furgoneta bisericii. Avem voie s-o folosim. Ei, asta-i tot. Noapte bună.

Închise ochii, iar trupul i se micşoră. O clipă mai târziu, deschise larg ochii. Îi pironi în tavan şi rămase astfel un timp. Apoi spuse:

— Da, doamnă. Recunosc citatul. Îmi place tare mult. E din *Scrisoarea purpurie.*

— Foarte bine, Aaron.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Localitatea Burgess era situată la patruzeci şi cinci de mile nord de oraş. Era o staţiune de vacanţă destul de frecventată între lunile mai şi noiembrie, rămânând peste iarnă un sat liniştit, ca oricare altul. Cele patru hoteluri şi trei hanuri turistice nu se deschideau decât pentru câte o recepţie. Cu toate că se afla în apropiere de graniţa regiunii King, localitatea era independentă din punct de vedere politic şi administrativ, fiind condusă de trei consilieri municipali şi de un primar zgârcit. Comunitatea consta din două mii cinci sute de locuitori, conservatori din punct de vedere politic, bârfitori prin natură şi destul de înstăriţi, mulţumită turiştilor care furnizau venituri suficiente pentru a întreţine o staţiune prosperă.

Centrul politic din Burgess era restaurantul Lakeside Diner, la o jumătate de milă distanţă de lac şi aparţinea primarului Hiram Brash. Era deschis şi în afara sezonului, şapte zile pe săptămână, între orele şase dimineaţa şi zece seara. Consiliul municipal se întrunea în fiecare miercuri, la ora zece dimineaţa, într-unul din separeuri. Reuniunile erau deschise; oricine era interesat putea lua parte la discuţii.

Cu ocazia unei astfel de întruniri, municipalitatea hotărâse să-i vândă Fundaţiei Rushman Reşedinţa Wingate pentru a fi transformată într-o tabără, în folosul internilor de la Savior House. Au fost câteva voci care s-au împotrivit „invaziei delincvenţilor juvenili şi a drogaţilor", dar o scrisoare din partea arhiepiscopului Rushman îi asigurase pe localnici că nu se vor crea probleme. Într-adevăr, nu existase nici un incident care să perturbe viaţa

comunităţii. Astfel, Reşedinţa Wingate devenise Tabăra Wingate.

Naomi Chance se interesă timp de trei zile la Asociaţia Hotelieră Americană, la agenţii de voiaj şi la felurite alte surse, până să-şi amintească de Wingate. De la Camera de Comerţ i se confirmase existenţa restaurantului în apropierea oraşului şi faptul că Tabăra Wingate se afla „după restaurant, la dreapta, pe malul lacului", indiciu ce se potrivea cu descrierea lui Roy: „la o milă de restaurant, chiar pe lac". Dacă Billy şi Peter urmau să fie găsiţi vreodată, de-acolo trebuiau pornite cercetările.

Vail şi Goodman ajunseră în Burgess îndată după lăsarea serii şi se opriră la restaurant. Brash, un bărbat scund, rubicond, cam de şaizeci de ani, îi servi cu câte o cafea.

— În trecere? întrebă el amabil.

— Cum aţi ghicit? răspunse Goodman.

— Sunt primar aici de optsprezece ani. Fiul meu e şeful poliţiei. Cunosc fiecare suflet din aşezarea asta, fiule. Şi cum hotelurile sunt închise, iar motelul e aglomerat, înseamnă că ori sunteţi în vizită, ori în trecere.

— O logică perfectă, spuse Vail zâmbind.

— Încotro vă îndreptaţi?

— De fapt, ne întoarcem în oraş. Am vizitat deja locul care ne interesa.

— Aha. Doriţi să luaţi masa?

— Nu. Ne bem doar cafeaua şi plecăm.

— Cum se face că nu circulaţi pe autostrada naţională?

— Prea multă circulaţie la ora asta. Nu-mi place să merg ca melcul, bară-n bară cu alte maşini.

— Ai dreptate.

— De fapt, veneam deseori aici, în copilărie, minţi Goodman. Familia mea trăgea la o reşedinţă de lângă lac. Îi zicea Reşedinţa Winston, sau Winthrop...

— Wingate se numeşte. E pe drumul ăsta, mai departe.

— Aşa e, Wingate. Tata obişnuia să vâneze în zona aia. Eu eram puşti pe-atunci.

— Mda. Asta se-ntâmpla acum vreo douăzeci de ani. De mult nu mai sunt urşi ori căprioare pe-aici. De, preţul progresului.

— Şi totuşi, cam pe unde era reşedinţa? Ţin minte doar că era o casă mare, lângă lac.

— Într-adevăr. E cam la o milă distanţă de-aici. Mai încolo sunt nişte indicatoare care-ţi arată unde trebuie să coteşti. Acum e închisă. Iar Benny Hofstader, administratorul, e la pescuit în Florida. Nu se întoarce până săptămâna viitoare.

— E chiar aşa de mare ori m-a trădat memoria?

— Oho, s-a extins. Are treizeci de paturi şi un salon cât un stadion. Catolicii care-au preluat-o au aranjat şi demisolul: au făcut o sală de jocuri, o alta pentru televizor. Cam fercheş pentru o gaşcă de golani fără căpătâi, dacă vă interesează părerea mea.

— Poate data viitoare când vin, trag o fugă până acolo.

— Veniţi la vară şi petreceţi câtva timp la noi, zise Brash cu un zâmbet. Ne dăm în vânt după banii dumneavoastră.

— Mi se pare corect.

Şoseaua cu două benzi, mărginită de pini deşi, era atât de întunecată, încât lumina farurilor nu răzbea. De n-ar fi fost lună plină, n-ar fi observat drumul spre Wingate. După două pietre indicatoare, se afla o placă de alamă, pe care sta scris:

TABĂRA WINGATE
FONDATĂ ÎN 1977
DE FUNDAŢIA RUSHMAN

Drumul neasfaltat îi conduse prin pădure jumătate de milă, până văzură clădirea întunecată de două etaje, încadrată de reflexia lunii în apa lacului.

— La naiba! exclamă Goodman. N-au lăsat nici măcar o lumină de control.

Parcară în faţa intrării, măsurând zona cu lumina lanternelor. Primul etaj era împrejmuit de un balcon lat din lemn, la care se ajungea pe o scară. Dedesubt erau ferestre înguste, care dădeau în demisol. O serie de uşi franceze orientate spre lac permiteau accesul din balcon în interior. Sprijinindu-şi lanternele de rama unui geam, priviră înăuntru. Razele lanternelor dezvăluiră o încăpere imensă, cu un cămin într-unul din capete.

— Doamne, ai putea arde un pin întreg în căminul ăsta, se minună Goodman.

— Şi ar încălzi probabil jumătate din oraş, îi ţinu Vail isonul. Hai să trecem la treabă. Eu verific toate geamurile şi uşile de aici, de la etaj; tu verifică-le pe cele de la demisol.

— La nevoie, am putea chiar sparge un geam. Mă întreb cât am lua pentru efracţie.

— Dacă a trecut cumva Roy pe aici, am lua cam douăzeci de ani.

Goodman ocoli clădirea. Raza lanternei lumina o fereastră între-deschisă. Pentru o clipă, îl străbătu un fior. Găsise primul indiciu care confirma povestea lui Roy.

— Marty! strigă el. Cred că am descoperit ceva.

Încălecară pervazul şi săriră înăuntru. Se aflau într-o cameră spaţioasă, mobilată cu mese de modă veche. Pe un raft erau aşezate două televizoare mari. Un cămin despărţea camera de sala de jocuri. În afară de cenuşa din cămin, nu era nici un semn.

— E mai frig aici decât afară, spuse Goodman urmărind zgribulit aburii care-i ieşeau din gură în timp ce vorbea.

— E vântul rece dinspre lac, zise Vail. Precis sunt sub zero grade.

Goodman pătrunse în sala cu televizor, despărţită de cea de jocuri printr-o arcadă. Deodată, ceva moale îi trecu peste picioare.

— Drăcia dracului! urlă el rezemându-se înspăimântat de perete. Un raton mare fugi pe lângă Vail, spre scările de la etaj. Goodman oftă. Ce bine-mi pare că nu sunt poliţist. La urma urmei, de ce n-am lăsa poliţia să se ocupe de treaba asta?

— Şi dacă-i o alarmă falsă? răspunse Vail. Cum am explica?

Goodman intră în sala de jocuri. Avu o nouă surpriză. Speriaţi de lumină, şobolanii se năpustiră chiţăind de după o canapea, căutând cotloane întunecoase.

— Doamne! Locul ăsta e o adevărată grădină zoologică! strigă Goodman.

Vail nu răspunse imediat. Încremenit, privea zona luminată de lanternă. De după canapea ieşea o mână cu degetele încovoiate, ca şi când ar fi încercat să prindă aerul. Carnea era de un albastru întunecat, spre negru. Se apropie de canapea şi văzu braţul pietrificat, apoi torsul gol şi ceea ce rămăsese din faţă. Două adâncituri arătau unde fuseseră odată ochii; obrajii, buzele şi maxilarele erau sfâşiate de prădătorii nocturni; gura căscată săpase un tunel în fosta figură. Gâtul era spintecat dintr-o parte în alta. Vail trecu lanterna peste trupul ciopârţit, peste lacul de sânge înnegrit, în care zăcea, până la organele genitale măcelărite. Cadavrul de alături era o copie a primului, de dimensiuni mai reduse. Vail avu un spasm de vomă; simţi în gât cafeaua băută cu puţin timp în urmă şi trebui să înghită de câteva ori, pentru a se calma.

— Tommy, strigă el, răguşit.

— Da? îi răspunse acesta din celălalt colţ al camerei.

— Naomi a avut dreptate. Ăsta e locul pe care-l căutăm.

La ora nouă, Abel Stenner intra în restaurant. Era însoţit de Lou Turner, care se aşează la bar, lângă uşă. Stenner se îndreptă spre separeul în care Tommy şi Martin luau masa.

— Ce-i cu Lou, cine l-a supărat? întrebă Vail.

— Ai spus că vrei o discuţie între patru ochi, îi răspunse Stenner privindu-l pe Goodman.

— Pur şi simplu n-am vrut să te-arăţi aici cu Garda Naţională după tine, replică Vail făcându-i semn lui Turner. Sergentul li se alătură.

— Vă recomand cafeaua, zise Goodman. E făcută anul ăsta, cu siguranţă.

— N-am timp de cafea.

— S-ar putea să ai nevoie.

— Ce caut aici, Vail? Nu mă aflu în zona mea de acţiune.

— Eşti încă în regiune.

— Lucrez pentru oraş.

— Ei, poate vei fi scuzat, răspunse Vail laconic, aprinzându-şi o ţigară.

— Ce-ar fi să trecem la subiect? propuse Stenner înţepat. Pe firmă scrie că localul se-nchide peste o oră. Şi te rog, nu fuma, ştii că mă doare capul.

— În curând o să ai adevărate dureri de cap, replică Vail strivind ţigara în scrumieră.

Stenner se rezemă de spătarul scaunului şi-l măsură ironic. Îşi scoase ochelarii şi începu să şi-i şteargă cu un şervet.

— În regulă, se dădu el bătut. Te ascult.

— Dacă nu mă-nşel, cauţi doi ministranţi de-ai lui Rushman: Billy Jordan şi Peter nu ştiu cum.

— Şi de ce i-aş căuta, mă rog?

— Conform agendei episcopului, aveau întâlnire cu el în seara crimei. Era şi Aaron acolo, deci n-avea cum să-ţi scape un element aşa important, Abel.

— Peter se numeşte Holloway, preciză Turner. E din Kansas City.

— Mulţumesc.

— I-am percheziţionat camera, la Savior House, continuă Stenner. I-am găsit un fel de jurnal în dulap. De-acolo reiese că părinţii lui adoptivi erau total indiferenţi cu privire la soarta lui.

— Păcat, oftă Vail.

— Aţi auzit cumva de-un puşti Alex?

— Poate, cine ştie? răspunse Vail.

— Ce facem aici? Ne jucăm de-a ghicitoarea? ripostă Stenner agasat.

— Alex a-ntins-o, lămuri Vail. Probabil, la ora asta, caută perle în Alaska.

— Dar fata?

— Fata a ieşit din circuit. Oricum, nu ştie nimic despre uciderea lui Rushman.

— De unde ştii?

— M-a vizitat. Însă nu mi-a spus unde-o pot găsi.

— Ar putea fi un martor important.

— Şi ce trebuie să fac? S-o arestez?

— Ziceai ceva despre Jordan şi Hollaway, interveni Turner.

— Vă putem arăta unde sunt, răspunse Vail. Dar cu o condiţie: versiunea oficială să fie că am aflat despre ei printr-un telefon anonim.

— I-aţi văzut?

Vail aprobă.

— Aţi stat de vorbă cu ei?

— Nu.

— Vreţi cumva să ne propuneţi un târg? întrebă Stenner suspicios.

— Nu. Ne-am făcut doar datoria civică.

— Nu mă-ndoiesc, exclamă Turner.

— E-n regulă, Lou, îl linişti Stenner, adresându-i-se apoi lui Vail. Să-nţeleg că nu aveţi nici o pretenţie?

— Ţi-am mai spus: am primit un telefon anonim în urma căruia am vrut să verificăm informaţia, înainte de-a vă anunţa. Asta-i unica pretenţie.

— Am înţeles. Unde sunt?

— Nu departe de-aici. Urmaţi-ne, spuse Vail plătind consumaţia.

Luther Brash, şeful poliţiei, era o persoană jovială şi săritoare. Puţin mal înalt decât tatăl său, avea o statură masivă. Purta o barbă neagră, părul răvăşit, iar ochii aveau o expresie blândă. Nu avu nici o obi-ecţie ca Stenner să preia investigaţiile.

— Drace, cele mai grave cazuri de violenţă se petrec aici când joacă puştii fotbal, explică el,

oferindu-se să cedeze doi poliţişti pentru a izola zona crimei şi a o păzi.

Harvey Wooside şi Bill Danielson sosiră în jurul orei unsprezece, apucându-se imediat de treabă. Vail şi Goodman rămaseră deoparte, urmărind cercetările. La miezul nopţii, Danielson terminase examinarea celor două cadavre, fiind pregătit să le trimită la morgă.

— Ce porcărie, constată el, ridicându-se în sfârşit în picioare.

— De câtă vreme crezi că sunt aici? îl întrebă Stenner.

— Din cauza geamului deschis, locul ăsta e un congelator. A avut loc o descompunere lentă, timp în care i-au ros animalele. Aşa că e foarte greu de stabilit. Pot fi două săptămâni, ca şi două luni. Sper să aflu mai multe la laborator. Până atunci, nu risc nici o estimare.

— Crezi că au fost mai mulţi agresori?

— Nu sunt sigur, dar aş înclina să cred că nu. După părerea mea, cel înalt a fost omorât primul, pe locul în care a căzut. Cel scund a fost atacat acolo şi târât lângă primul. Cam asta indică petele de pe podea.

Cel înalt e Jordan, iar cel scund, Holloway, adăugă Turner. Apoi, Danielson continuă:

— Vă pot spune însă cu siguranţă că făptaşul este ori asasinul lui Rushman, ori un imitator perfect: aceleaşi feluri de răni, organele genitale amputate şi îndesate în gură, numere scrise cu sânge pe ceafă. Sunt sigur şi de faptul că ambii erau îmbrăcaţi în momentul atacului. Am găsit fibre de ţesături în jurul rănilor.

După ce studie cu atenţie fereastra deschisă, Woodside continuă:

— N-au intrat pe fereastră. Au forţat uşa din spate de la primul etaj.

— Atunci de ce-au deschis geamul? întrebă Stenner.

— Nu sunt sigur. Dar bănuiesc că geamul a fost deschis pentru a păstra temperatura camerei cât mai scăzută.

— Ce interes avea ucigaşul?

— Deştept băiat, interveni Danielson. În felul ăsta nu se poate stabili cu exactitate când anume a fost comisă crima.

Stenner se întoarse spre Vail:

— Aşadar, nu ştiţi cine v-a divulgat informaţia?

— Ştii cum e cu telefoanele astea anonimei Şi, de fapt, dacă te gândeşti la ceea ce gândesc eu că te gândeşti, oricum nu ţi-aş putea spune. Aş putea dăuna clientului meu.

— Cu siguranţă, răspunse Stenner.

DOUĂZECI ŞI OPT

Pe biroul lui Naomi Chance se-ntindea o coală imensă de hârtie liniată, pe care ea centraliza toate datele culese în ultimele zece zile. De obicei, lucrul acesta cădea în sarcina lui Vail, dar de astă dată Naomi ştia exact cum să procedeze.

Desenase o schemă formată din dreptunghiuri ce conţineau diverse informaţii, coroborate între ele prin linii. Odată completată matricea, Naomi îşi admiră munca, uimită de eficienţa unui astfel de procedeu. Simplu, clar şi inteligent, dar nu de-ajuns.

Întorcându-se de la micul dejun, Vail şi Goodman o găsiră retuşând schema.

— Unde naiba ai fost în ultimele zile? o întrebă Vail. Eram gata să te caut la „Persoane dispărute". Şi ce-i cu cearşaful ăsta pe birou?

— Cred că sunt pe cale să te fac un om fericit, răspunse ea.

— Întâi de toate, ascultaţi mesajul trimis nouă de Roy, prin amabilitatea defunctului Peter, îi

întrerupse Goodman. „De n-ar fi fost pe lume preotul, nici păcătosul n-ar fi fost."

— E din Thomas Jefferson, replică prompt Naomi.

— Bravo, Naomi. Să vedem dacă recunoşti şi al doilea mesaj, lăsat pe ceafa lui Jordan: „Mare este durerea să vezi cum un om excepţional şi admirat se abate din calea lui, distrugându-se."

— Uşor, zise Naomi. Din Nietzsche: *Dincolo de bine şi rău.*

— Eşti un geniu.

— Pe cei doi i-a omorât înaintea episcopului, conchise Vail. Amândouă citatele se referă la episcop, nu la ministranţi. Vă daţi seama, lăsa indicii încă înainte de a-l ucide pe episcop.

— Şi asta se cheamă premeditare, preciză Goodman cu voce gravă.

— Sau nebunie? replică Vail.

— Poate că Stenner şi Venable nu vor înţelege că e vorba despre citate, zise Naomi.

— N-aş băga mâna în foc, răspunse Goodman.

— Trebuie să pornim de la premisa că ei ştiu tot ceea ce ştim noi, preciză Vail. În felul ăsta, nu vom risca să greşim.

— Nu-i exclus ca ei să ştie mai mult ca noi. Dacă noi am omis ceva.

— Mda. L-am omis cu siguranţă pe Roy, multă vreme. Cu toate astea, e vorba de strategie: Venable nu poate demonstra premeditarea, fără a dovedi că Aaron i-a ucis întâi pe Jordan şi pe Peter, iar asta n-o va face.

— De ce?

— E prea deşteaptă. E mult mai uşor să dovedeşti o singură crimă decât trei. Or, nu-şi poate permite să complice un caz formal, aventurându-se înalte două.

— În plus, din câte am auzit, Danielson nu poate preciza data uciderii ministranţilor, îi explică Goodman lui Naomi. Poate doar aproxima că s-a

petrecut cu o săptămână înainte de moartea episcopului.

— Evident, e prea deşteaptă să muşte din momeală. Am aştepta să facă legătura dintre cele trei crime, apoi l-am prinde pe Danielson la cotitură. Conform cercetărilor lui, şansele sunt trei la unu ca Jordan şi Holloway să fi fost omorâţi după episcop, în timp ce Aaron era arestat.

— Şi atunci adio, doamnă procuror! – exclamă Vail. Juriul s-ar uita chiorâş la toate trei cazurile, dar n-avem noi norocul ăsta. Nu va cădea în capcană.

— De aceea l-ai informat pe Stenner despre cele două crime? întrebă Goodman.

— Merita să încerc. De fapt, nu prea aveam de ales. Ei, ce veşti ne-aduci, Naomi?

— Fundaţia Gudheim, spuse ea misterioasă.

— Ce mai e şi asta?

— E una din cele douăzeci şi două de fundaţii, comitete şi companii din vasta Fundaţie Rushman. Le-am strâns toate într-o schemă, ca să vă puteţi face o idee, îşi începu Naomi expunerea, urmărind desenul cu degetul. E o piramidă, având în vârf Fundaţia Gudheim, casierul tuturor celorlalte. Toate cheltuielile lor le plăteşte Gudheim. Există trei companii de construcţii a căror activitate cuprinde de la ridicarea de noi clădiri, până la zugrăveli. Alte două firme de automobile îşi întreţin singure vehiculele, ţinând în acelaşi timp evidenţa contabilă pentru întregul angrenaj. Mai e şi Clinica Berenstein, „spitalul" lor oficial. Sunt cu totul douăsprezece companii, careşi trimit notele de plată către Gudheim, note pe care nu le verifică nimeni din micile fundaţii. De ce? Pentru că toţi directorii lor sunt administratori ai Fundaţiei Gudheim. Dacă, de pildă, la Savior House se fac reparaţii în valoare de douăzeci de mii de dolari, să zicem, fundaţia le trimite un cec. Acum, fiţi atenţi: fiecare din aceste firme a avansat

contribuţia maximă legală pentru anumiţi candidaţi politici.

— Până aici, totul e legal, spuse Vail. Suma maximă este de douăzeci şi cinci de mii de dolari pe candidat.

— Da, numai că, fiind folosite toate cele douăsprezece companii, suma alocată în total pentru fiecare dintre cei opt candidaţi depăşeşte de douăsprezece ori limita maximă legală, ceea ce reprezintă aproape zece la sută din cele şapte milioane antrenate anual în contribuţii ilegale la campaniile politice. În plus, când sunt raportate veniturile, contribuţiile sunt retrase de la plata impozitelor. Şi mai e ceva: patru dintre destinatari sunt membri ai consiliului de administraţie care aprobă aceste plăţi, inclusiv domnul procuror şef Jack Yancey şi ...amicul nostru, judele Harry Shoat.

Vail fluieră uşor printre dinţi.

— Dacă se sparge buba, adio Curte Supremă pentru Harry-Călăul, constată el.

— O treabă foarte bine pusă la punct, îşi spuse şi Goodman părerea. S-a creat un imens fond ilegal şi nimeni nu poate sufla o vorbă, pentru că toată lumea e vinovată.

— Iar majoritatea celor din consiliul de administraţie sunt în acelaşi timp mai-marii oraşului.

— Cam multă lume trebuie ţinută sub tăcere, constată Goodman.

— Poate ca doar cei patru cunosc toată afacerea, zise Vail. Politicienii îşi închipuie probabil că aceste contribuţii provin de la diverse corporaţii.

— Dar directorii corporaţiilor sunt precis la curent cu aceste contribuţii, zise Naomi.

— Şi ce le pasă, răspunse Vail, n-au nici o bătaie de cap cu felul cum le merge treaba, iar pe deasupra figurează pe statele de plată ale fundaţiei.

Aşa că, dacă îi iei la întrebări, îţi vor spune că aşa se fac afacerile în zilele noastre.

— Şi pe de altă parte, dacă în spatele întregii maşinaţii stătea episcopul, cine-i punea la îndoială legalitatea? îl completă Naomi.

— Cum îşi aleg candidaţii? se interesă Goodman.

— N-ai decât să verifici, îl lămuri Naomi. Am adunat aici articole din timpul campaniilor. În toate se susţine interzicerea avorturilor, cenzura, pedeapsa capitală, adică o politică de extremă dreaptă.

— Exact pe gustul episcopului, murmură Goodman.

— Aşadar, cine joacă după regulile jocului încasează potul, zise Vail, cercetând tăieturile din ziare. Iar jocul îl făcea episcopul. Acum înţeleg de ce se teme Shaughnessey. Când m-a invitat alaltăieri la masă, n-am înţeles la ce se referea.

Goodman izbucni în râs.

— Doamne, dacă îşi închipuie că asta-i o problemă gravă, mă-ntreb ce-ar zice de povestea cu ministranţii, exclamă el.

— N-ar mai zice nimic, îi răspunse Naomi. Ar face infarct.

— Bine, dar cum putem folosi aşa ceva în proces?

— Nu-ţi fă griji, Tommy, zise Vail, răsfoind în continuare articolele. Precis vom avea ocazia. Naomi, eşti o comoară.

— Mulţumesc, Împărate, se înclină ea.

Vila elegantă cu vedere spre lac în care locuia Jane Venable fusese prezentată în cunoscuta revistă de specialitate *Architectural Digest.* Copil unic la părinţi, Jane vânduse conacul familiei la moartea mamei sale, tatăl decedând încă pe când Jane terminase facultatea de drept. Astfel, casa ultramodernă şi originală pe care şi-o construise

era în interior un fel de sanctuar cu mobilele vechi şi obiectele de artă ce aparţinuseră căminului părintesc.

Unica excepţie era biroul ei, o camera luminoasă şi modernă, contrastând cu atmosfera întunecată şi nostalgică din restul casei. Aici îi invitase pe membrii cheie ai echipei – Danielson, Stenner, Charlie Shackleford şi Woodside – la un prânz restrâns. Pentru ocazie, Jane purta un costum negru, sobru, peste o bluză de dantelă cu guler înalt, exprimând astfel profesionalismul şi, în acelaşi timp, feminitatea.

Cum până la proces mai erau doar unsprezece zile, luase hotărârea de a restrânge cercul colaboratorilor, organizând întâlnirile de lucru departe de zăpăceala şi eventuala indiscreţie din biroul procuraturii şi limitând discuţiile la fapte, lăsând strategia deoparte. Pe masa de sticlă fumurie lăsase doar trei teancuri de documente, la un capăt, farfuriile şi platourile aşezându-le la celălalt capăt. Ca de obicei, intră direct în subiect.

— Care e concluzia finală în legătură cu Jordan şi Holloway? îl întrebă ea pe Woodside.

— Acelaşi criminal ca în cazul Rushman. Acelaşi fel de răni, realizate cu aceeaşi dexteritate. Acelaşi procedeu în ceea ce priveşte numerele de pe ceafă şi emascularea. Jordan a fost prima victimă. Cred că Holloway a fost ucis când i-a văzut cadavrul; criminalul l-a atacat pe la spate, tăindu-i gâtul, apoi l-a târât lângă Jordan. Asta reiese din urmele lăsate de călcâiele lui Holloway. În locul pe care a fost agresat am găsit bucăţi de lemn. Probabil, Holloway a fost trimis să adune lemne pentru focul din cămin. Rămas cu Jordan, criminalul l-a omorât. Când a intrat Holloway, cu braţele încărcate cu lemne, a fost lovit din spate. Apoi, criminalul i-a dezbrăcat pe cei doi, şi-a desăvârşit opera, amputându-le organele genitale şi scriindu-le mesaje pe ceafă, după care le-a ars hainele în cămin.

— Când, Bill? întrebă Jane scurt.

Danielson scutură din cap.

— Cadavrele au fost roase de animale, iar camera era ca un frigider. Efectiv, nu poţi stabili data precisă.

— Dar poţi afirma cu certitudine că au fost omorâţi înaintea lui Rushman?

— Nu. S-ar fi putut întâmpla oricând în decurs de trei săptămâni, începând din cea anterioară uciderii lui Rushman. Îmi pare rău. Ştiu că ai dori să poţi adăuga cele două crime la cazul Rushman...

— În nici un caz! îl întrerupse ea. Stampler e judecat pentru uciderea lui Rushman. Dacă de data asta legăm celelalte două crime şi ratăm să dovedim vreuna, ratăm tot. Ar fi însă util să ţinem cele două cazuri în buzunar, pentru orice eventualitate.

— Bine, dar avem cea mai bogată colecţie de probe materiale pe care am văzut-o vreodată, interveni Woodside. Avem tot ce ne trebuie, în afară de un martor ocular.

— Şi de un mobil, completă Shackleford.

— Nu fi atât de sigur, îi răspunse Venable. Avem trei psihiatri care vor garanta că Stampler e sănătos. Mobilul? Episcopul l-a dat afară de la Savior House, pentru că se încurcase cu Linda. A fost nevoit să se mute în Caverne. Pe deasupra, Linda l-a părăsit în aceste condiţii, n-ar mai fi putut continua cursurile prin corespondenţă. De aici putem construi un probatoriu foarte puternic, explicând că s-a simţit trădat de bunul episcop, situaţie în care a premeditat şi a comis crima. Charlie, ştiu că ceva nu-ţi convine aici, i se adresă ea lui Shackleford.

— Mi-e teamă că Vail ne va înghiţi cu mobil cu tot, în primul rând pentru că e bazat pe zvonuri şi supoziţii.

— Trebuie să găsim un mobil solid, îl aprobă ea. Altfel, ne anihilează. Şi totuşi, nu uita că avem

trei psihiatri care vor arăta că sub o astfel de tensiune, reacţia e foarte plauzibilă.

— Ştiu, dar cu toate astea, e apă chioară.

— Atunci procură tu votca.

— Din păcate, n-o pot face.

— Nu uita că avem trei psihiatri, zise ea, iar unul dintre ei e o femeie, care se poate măsura cu doctoriţa lor. Toţi trei vor depune mărturie că, sub un asemenea stres, se poate motiva o asemenea reacţie. Până una-alta, asta e singura noastră alternativă.

— Dar cum e cu stările alea de refugiu? întrebă Stenner.

— Toţi trei doctorii susţin că n-a intrat niciodată într-o astfel de stare în timpul discuţiilor avute cu ei. Nici chiar în cele mai tensionate momente pe care i le-au provocat.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că nu i-au găsit un asemenea diagnostic. Altceva, Woody?

— Din sertarul cu cuţite am prelevat fibre de material din mănuşile găsite în buzunarul jachetei lui Stampler.

— În sfârşit o veste bună, răsuflă uşurată Venable. Deci putem dovedi că a intrat şi în bucătărie.

— Ori că s-a dus în bucătărie de unde a procurat cuţitul, completă Woodside.

— În ambele cazuri, îi năruim lui Vail teoria cu „ucigaşul misterios", interveni Stenner.

— Să sperăm că pe asta se bazează, îi răspunse ea.

— Iar dacă mai pomenim şi de cei doi... Începu Woodside.

— Las-o baltă, îl opri ea autoritară. Continuă investigaţiile fără să-i legi pe Jordan şi Holloway de cazul Rushman. Dacă nu putem dovedi că au fost omorâţi înaintea lui Rushman, nu riscăm. Cel mai sigur mod de-a pierde un proces clar de crimă este să-l complici.

— Ai văzut articolul lui Connerman? o întrebă Danielson.

— L-am văzut. De ce?

— A cules nişte informaţii de la politicienii din Burgess; pe baza lor, a construit nişte speculaţii cum că Jordan şi Holloway au fost omorâţi de ucigaşul lui Rushman, probabil după moartea episcopului, când Stampler era deja reţinut.

— Şi ce dacă? Nu Connerman pledează în procesul ăsta, ci eu. Nu voi accepta în juriu persoane care citesc asemenea porcării. Cele două crime nu au legătură cu procesul, drept care nu vor fi menţionate. Clar?

În următoarea oră dezbătură mărturisirile, lista de martori şi probele materiale. Când şedinţa luă sfârşit, Venable îl rugă pe Stenner să rămînă câteva minute. În timp ce chelnerul strângea masa, Venable se aşeză pe un fotoliu, privindu-l pe Stenner rămas pe scaunul său, ţeapăn şi protocolar. Se pregăti să-şi aprindă ţigara, dar renunţă, amintindu-şi de fobia oaspetelui ei.

— Vezi teancul ăsta de dosare? începu ea discuţia. Aici sunt transcrierile a zece din cele mai tari cazuri câştigate de Vail. Le-am studiat pe toate, căutându-i punctul slab.

— Şi l-ai găsit?

— Cred că da. Ştii, Vail nu vrea doar să câştige, vrea victoria totală. În acest sens, distruge martorii, riscă să-şi atragă furia judecătorului, joacă teatru, face orice. Pentru el, un proces e ca un joc de noroc. Iar într-un joc de noroc, nu există locul doi. Ori câştigi, ori pierzi totul. Vail nu pierde *niciodată.*

— Ei, s-a şi târguit, de multe ori.

— Aşa e. Secretul constă în ceea ce vrea. Evident, vrea tot, dar întotdeauna are pregătit câte un compromis bine ticluit şi, până la urmă, se dovedeşte că, de fapt, acel compromis este tocmai ceea ce vrea să obţină. Dacă se târguieşte pentru o

pledoarie, acea pledoarie îl interesează cu adevărat. Stenner nu-şi luă ochii din ochii ei. O ascultă tăcut. Dar replicile îi veneau în gând. *De ce trebuie să citeşti transcrierile alea, ca să-ţi dai seama de stilul lui Vail? Eşti la fel ca el. Amândoi ţineţi câte un as în mânecă, dar aşii ăştia sunt atât de diferiţi, încât pentru unul din voi verdictul e întotdeauna o catastrofă.*

— Visul lui este ca psihopatul de Stampler să iasă liber din tribunal, îşi depăna ea presupunerile. Dar ceea ce va încerca să obţină, de fapt, va fi verdictul „vinovat, dar nebun", ceea ce înseamnă că îi vor trimite clientul la Daisyland până va fi vindecat, ca abia după aceea să fie liber.

— Tu ce vei încerca să obţii?

— Scaunul electric.

— Asta nu pare a fi un compromis.

— Cine a spus că eu lucrez cu compromisuri? Stampler e al nostru, Abel. Singura verigă slabă e mobilul. Dar avem o cantitate zdrobitoare de probe materiale, cu care vom copleşi juriul, oricât de neîntemeiat ar fi mobilul.

— Atunci, de ce eşti îngrijorată?

— Îţi par cumva îngrijorată?

— Orice avocat e îngrijorat înaintea procesului.

— Dacă mă îngrijorează ceva... şovăi ea, privind dosarele – lucrul acela este mitul.

— Mitul?

— Mitul Vail. Mi-e teamă să nu-mi pregătească iar o surpriză. Ei bine, de astă dată ştim că n-are nici o surpriză. Ştiu că va juca un teatru de zile mari, dar voi fi calmă. Îi voi strica fiecare scenă intervenind cu obiecţii. Îi voi întrerupe ritmul. Voi distrage atenţia de la ceea ce urmăreşte. Juraţii vor simţi că se află pe teren nesigur şi-mi vor acorda mie credibilitate.

— Şi dacă-ţi aruncă totuşi o surpriză? Nici atunci nu vei accepta un compromis?

— N-o să se întâmple. Totuşi, dacă prin absurd aş ajunge să mă târguiesc, ei bine, singurul compromis pe care l-aş accepta ar fi închisoarea pe viaţă, la Rockford. Singur în celulă, în cea mai cruntă puşcărie din stat. Să nu poată ucide nici măcar o furnică... Dar nu va fi cazul, adăugă ea cu năduf. Aaron Stampler va ajunge pe scaunul electric, locotenente. Fii sigur.

Peste cinci zile, Aaron urma să fie dus în oraş. Molly trebuia să joace cartea cea mare. Nu mai era timp pentru menajamente. Aflarea adevărului despre existenţa lui Roy îi putea provoca lui Aaron o traumă majoră, cu urmări imprevizibile.

După-masă, reveni în secţia de maximă securitate. Îi cumpărase lui Aaron prăjitura lui preferată, cu cremă din nucă de cocos, şi o sticlă de Coca-Cola, pentru ca întrevederea să fie cât mâi degajată. Va încerca să fie cât mai calmă şi mai naturală, pregătindu-l pentru cumplita veste că în pielea lui se ascundea o altă entitate, cea a unui ucigaş psihopat.

Nefiind ora obişnuită pentru vizitele ei, Aaron fu surprins să o vadă.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el, cu un aer îngrijorat.

— Nu, răspunse ea, zâmbind. Am trecut să te văd şi să-ţi aduc desertul favorit.

— Extraordinar! exclamă el cu un zâmbet, primindu-şi darul. Mulţumesc.

— Să-ţi fie de bine.

— Duminică mă vor muta în oraş, zise el după puţin timp.

— Da. Ce e, ai emoţii?

— Cam da. Ce m-ar mai putea întreba? Le-am spus tot.

— Important este cum, când şi cu ce scop îţi vor pune întrebările.

— Da, doamnă, înţeleg. N-am fost supărat pe episcopul Richard şi nu-mi amintesc ce s-a petrecut. Cre' că astea sunt cele mai importante lucruri.

— Nu numai, îi răspunse Molly pe un ton cât mai firesc.

— Cum adică?

— Ştii tu. Toţi oamenii legii au tactica lor. Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi din partea lor.

— Un avocat bun le ghiceşte dinainte intenţiile.

— Ai dreptate. Poţi avea deplină încredere în Molly. Cu toate astea, de multe ori pot apărea situaţii neaşteptate.

— De pildă?

Molly îi zâmbea prietenos, înainte de a răspunde:

— Dacă le-aş cunoaşte, n-ar mai fi neaşteptate.

— Nu, doamnă. Aveţi dreptate, zise Aaron râzând de propria-i întrebare.

— Îţi dai seama întotdeauna când îţi scapă timpul, Aaron?

— De cele mai multe ori. Se petrece cât aş clipi din ochi. Acum şed aici, acum sunt dincolo, lângă perete! Mai rău e cân' mă trezesc la o milă distanţă, după patru ceasuri.

— Te-ai întrebat vreodată ce se întâmplă când îţi scapă timpul?

— Fireşte. Da' ştiţi, nu prea-mi vine uşor să-i întreb pe ceilalţi cum am ajuns într-un loc şi ce-am făcut.

— Te înţeleg. Spune-mi, îţi aminteşti că te-am întrebat odată despre cineva pe nume Roy?

— Da, dar nu cunosc pe nimeni.

— Aş dori să-ţi mărturisesc ceva, spuse Molly, dându-şi seama că sarcina ei era destul de dificilă.

Emoţionat, Aaron întrebă cu vocea gâtuită:

— Să mă întind pe pat?

— Nu, nu. E doar o discuţie.

— Bine.

— Aaron, ştiu că ai citit o mulţime despre tulburări mintale. Ai auzit vreodată de tulburări ale personalităţii multiple?

— Vorbiţi de dedublarea personalităţii?

— Da, aşa i se mai spune.

— Mare lucru nu prea ştiu.

— Dar înţelegi ce înseamnă?

Aaron dădu încet din cap, privind-o temător.

— Am avut mulţi astfel de pacienţi. Nu e ceva rar. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că mai ai o personalitate, care se manifestă atunci când îţi scapă timpul?

Băiatul nu-i răspunse.

— Să zicem că cealaltă personalitate se numeşte Roy.

— Roy? Roy şi mai cum? întrebă el alarmat.

— N-are un al doilea nume.

— Vreţi să spuneţi că eu sunt Roy?

— Într-un fel. E alter-ego-ul tău. Înţelegi?

— Adică cealaltă jumătate din mine?

— Ai dat o definiţie foarte bună. Vezi tu, uneori, când suferim o durere sau o umilinţă prea mare, mintea inventează o a doua personalitate care să sufere în locul nostru. E un fel de supapă de evacuare.

După o pauză lungă, întrebă:

— Jumătatea cea rea?

Molly şovăi. Sperase să-i dezvăluie mai delicat natura divergentă a lui Roy, pregătindu-l treptat pentru vestea cumplită că sufletul lui ascundea un ucigaş. Lucrurile se precipitau însă.

— Nu neapărat, răspunse ea. Îţi aduci aminte cum a fost când te-a speriat reverendul Shackles?

— Da, doamnă.

— Ţi-a scăpat timpul, atunci?

— Nu mai ştiu.

— Care este prima ta amintire legată de senzaţia asta?

— Aş zice că pe vremea când mă bătea taică-meu, răspunse el, după ce se concentră câteva minute bune. Mă bătea, pen' că nu vroiam să merg în mină.

— Când ai fost în mină ţi-a scăpat timpul?

— Nu, doamnă, spuse el alarmat. Îmi amintesc fiecare secundă din ziua aia. Fiecare secundă...

— Roy susţine că prima oară când a ieşit la iveală, a fost în timpul incidentului cu reverendul Shackles.

— Aţi şi *vorbit cu el?*

— Da.

— Eu po' să vorbesc cu el?

— Poate mai târziu.

— Nu-i aşa că l-aţi înregistrat pe casetă?

— Da. Dar înainte de a face cunoştinţă cu el, vreau să înţelegi foarte bine ce ţi s-a întâmplat.

— Roy sunt eu?

Molly îi explică despre ego, despre subconştient şi despre superego, definind apoi modificările produse în mintea lui, dar el îşi scutură capul.

— Roy l-a omorât pe episcopul Richard, nu-i aşa? Asta încercaţi să-mi spuneţi. Eu am făcut-o.

— Nu tu, Aaron, ci Roy. Cu timpul şi cu tratament adecvat te vom scăpa de el.

Aaron se ridică în picioare şi rămase cu privirea aţintită în perete. Umerii i se strânseră. Când se întoarse cu faţa spre ea, ochii îi erau parcă în flăcări. Brusc, izbi patul de perete şi o împinse pe Molly, apucând-o în clipa următoare de gât, cu degetele înfipte adânc în carne.

— Curvă de căţea! şuieră Roy, cu ochii ieşiţi din orbite. Ştiam eu că mă minţi. Ştiam că vrei să mă omori.

— Nu, nu! se rugă ea, chinuindu-se să se facă auzită, căci strânsoarea era din ce în ce mai puternică. Te rog... ascultă...

— Te-am ascultat destul. Eşti la fel ca ceilalţi. Spui orice, numai ca să obţii ce vrei.

Molly îi apucă mâna, dar el râse, strângând mai tare. Se îndepărtă, ţinând-o cu braţul întins, pentru a-şi dovedi forţa.

— Roy... vocea ei era doar un scâncet răguşit. Nu... Înţelegi că... vreau... să vă... vindec pe... amândoi...

— Da vrei să scapi de mine. Mă crezi idiot? Uiţi, scumpo, că eu aud tot ce vă spuneţi.

Molly simţea că leşină. Mâna lui era ca o menghină, storcându-i încet viaţa. Imaginea i se şterse, râsul lui sinistru îi păru un ecou îndepărtat.

— Aaron? scânci ea. Ajută-mă... Aaron...

— Căţea! urlă Roy, sporind strânsoarea.

Molly simţi cum se duce. Încăperea dispăru din jurul ei, iar amorţeala îi învălui senzaţiile şi mintea.

— Aaron... şopti ea cu ultimele puteri, înainte de a se prăbuşi în neant.

Molly clipi, apoi deschise încet ochii. Privi tavanul camerei albe. Încercă să se întoarcă pe o parte, dar simţi o durere puternică în gât. Rămase liniştită până îşi recapătă respiraţia, iar lucrurile din jur deveniră clare. Văzu patul, pe care zăcea Aaron. Se ridică încet, simţindu-se nesigură pe picioare. Se apucă de colţul patului şi reuşi să se aşeze. Aaron era pe o parte, cu faţa la perete.

— Aaron, îl strigă ea, neprimind răspuns.

Îl atinse pe umăr. Corpul chircit îi era încordat. Doar respiraţia părea normală.

— Aaron? spuse ea mai tare, scuturându-l.

În zadar. Aaron Stampler evadase în altă lume.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

— Crezi că a căzut într-o stare catatonică? întrebă Vail.

— Nu sunt sigură. Poate e doar o transă. Ori s-a prefăcut, ca să mă evite. I-am făcut totuşi o injecţie.

— De ce?

— Ca să-l ştiu de partea cea bună. Va dormi douăsprezece ore. Când îşi va reveni, vom fi în punctul în care am rămas. Dacă nu-şi revine, l-am pierdut... i-am spus gardianului că era nervos din cauza procesului, aşa că l-am liniştit cu o injecţie. Până mâine dimineaţă, avem un răgaz să ne gândim ce vom face mai departe.

După ce-i injectase lui Aaron şaizeci de miligrame de Demerol, Molly revenise cu un taxi în oraş. Vail adunase întreaga echipă pentru a dezbate noua situaţie. Era nervos şi agitat, după trei zile de nesomn.

— Suntem salvaţi, Marty, spuse Goodman. Acum e clar pentru toată lumea că băiatul e bolnav. Cazul e ca şi câştigat.

— Şi dacă-şi revine? Dacă se scoală mâine dimineaţă zicând „Salut, doamnă, unde am fost? Am luat masa în oraş?" îi imită Vail accentul lui Aaron.

— Eşti crud! exclamă Molly.

— Ştii ce e crud cu adevărat? Faptul că dr. Bascott şi dinozaurii lui l-au declarat pe Aaron sănătos, având totuşi grijă să menţioneze că... a... cum au zis, Naomi?

— „Dată fiind situaţia tensionată în care se află, Aaron Stampler ar fi putut comite crima", citi Naomi din raport.

— E ridicol! exclamă Molly. Care situaţie tensionată?

— Au fabricat un mobil, o lămuri Vail. Rushman l-a gonit pe Aaron din internat, acesta a fost nevoit să locuiască în Caverne, iubita l-a părăsit etc. etc.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, mânioasă.

— Vreau să spun că noi i-am detectat boala, numai că geniile alea de savanţi de la Daisyland dansează după cum li se cântă, pentru că sunt nişte nulităţi... O nenorocită de parafă cu trei capete.

— N-avem destule dovezi pentru a obţine o amânare? îl întrebă Tom. Sau pentru a-l interna fără nici un proces?

— N-avem nevoie de amânare, Tommy. Nu vom fi mai bine pregătiţi decât suntem acum, iar răgazul pe care-l vom obţine ar putea fi în defavoarea noastră, dându-le lor posibilitatea de a-şi consolida cazul.

— Crezi că poţi câştiga acum procesul? întrebă judecătorul.

— Iar tu crezi că am mai multe şanse de a-l apăra pe Aaron după ce va fi zăcut la Daisyland vreo zece ani în poziţie fetală?

— Asta s-ar putea întâmpla oricum, interveni Molly.

— Propun să ne bazăm pe ipoteza că mâine dimineaţă, Aaron îşi va reveni. Am dreptate, judecătorule?

— Sunt de acord cu tine. Unica salvare pentru Aaron este să intre în proces. Dacă vei câştiga, băiatul va fi internat la Daisyland, iar după vindecare va fi liber. Altfel lucrurile se vor tărăgăna în defavoarea ta.

Vail îşi începu concentrat obişnuita plimbare prin cameră.

— În regulă, spuse el hotărât. Iată ce vom face. În primul rând, vom pune la punct mărturia ta, Molly, pentru cazul în care Aaron va reveni în lumea noastră. Apoi, vom merge la Daisyland, ca să fim de faţă când se trezeşte. Dacă nu se trezeşte, rămâne la Daisyland, iar procesul stagnează. Molly, acum hai să zicem că suntem în proces, iar tu te afli la bara martorilor. Eu îţi voi pune întrebările. Naomi şi Goodman sunt procurorii, iar

judecătorul joacă rolul... judecătorului. Ce părere ai?

— Perfect.

— Dacă intervin obiecţii ori neînţelegeri, luăm pauză oprind camera video.

— Cum vine asta? întrebă judecătorul.

— Vine că aşa am chef, fu replica scurtă pe care o primi.

O aşezară pe Molly în mijlocul încăperii în obiectivul camerei video. În timp ce-i punea întrebările, Vail se plimba de colo-colo, cercetând din când în când documentele de pe birou. Atitudinea îi era prietenoasă, dar oficială.

VAIL: Numele şi prenumele, vă rog.

MOLLY: Doctor Molly Arrington.

VAIL: Unde locuiţi, dr. Arrington?

MOLLY: În Winthrop, statul Indiana. Lucrez la Clinica Justine.

VAIL: Ce profesie aveţi?

MOLLY: Sunt psiholog şi psihiatru de clinică licenţiat.

VAIL: Unde aţi studiat?

MOLLY: În statul Indiana. Mi-am efectuat practica la Universitatea Emory din Atlanta, Georgia.

VAIL: Ce este Clinica Justine?

MOLLY: Un spital de boli mentale particular şi institut de cercetări.

VAIL: Faceţi parte din personal?

MOLLY: Da, sunt director adjunct al Departamentului de Studii pentru Comportamente Atipice.

VAIL: Ne puteţi explica mai concret obiectul de activitate?

MOLLY: Sunt specialist în domeniul comportamentelor antisociale excentrice sau bizare datorate tulburărilor mentale.

VAIL: În acest context, aveţi de-a face cu comportamente violente?

MOLLY: Da.

VAIL: De cât timp lucraţi la Clinica Justine?

MOLLY: De şase ani.

VAIL: Şi înainte?

MOLLY: Am colaborat la activitatea unui cabinet particular timp de un an, după ce lucrasem doi ani la Spitalul Municipal din Indianapolis.

VAIL: În atribuţiile dumneavoastră se înscrie şi diagnosticarea şi examenul medical al pacienţilor suferinzi de boli mintale?

MOLLY: De multe ori.

VAIL: Ia-ţi stabilit diagnoza şi lui Aaron Stampler?

MOLLY: Da.

VAIL: Dr. Arrington, sunteţi la curent cu diagnosticul stabilit în acest caz de medicii Bascott, Ciaffo şi Solomon, care reprezintă statul?

MOLLY: Da, am citit raportul.

VAIL: Îi cunoaşteţi pe cei trei medici?

MOLLY: L-am cunoscut pe dr. Bascott. De Solomon şi Carole Ciaffo am auzit doar.

VAIL: Îi respectaţi din punct de vedere profesional?

MOLLY:Da.

VAIL: Şi sunteţi de acord cu diagnosticul pus de ei pacientului Aaron Stampler?

MOLLY:Nu.

VAIL: De ce?

MOLLY: Îl consider incomplet şi neconcludent.

VAIL: Pe ce bază aţi ajuns la această concluzie?

MOLLY: Sarcina lor a constat doar din a stabili dacă Aaron Stampler este capabil de a înţelege acuzaţiile care i se aduc şi de a lua parte la proces.

VAIL: Consideraţi că au comis o greşeală?

MOLLY: Nu, consider că din acest punct de vedere, diagnosticul este corect.

VAIL: Atunci, cu ce nu sunteţi de acord?

MOLLY: Nu cred că au întreprins un consult destul de complet. Concluziile lor sunt superficiale, având în vedere că li s-a cerut o simplă evaluare.

VAIL: Aşadar, şi-au îndeplinit sarcina. Nu-i aşa?

MOLLY: Îmi permiteţi să-mi exemplific punctul de vedere?

VAIL: Vă rog.

MOLLY: Să presupunem că cineva e rănit într-un accident, alegându-se şi cu leziuni vizibile la cap. Dacă medicii se limitează la a-i examina doar zona craniană, iar pacientul are şi o ruptură de splină, faptul se numeşte diagnostic incomplet. După părerea mea, situaţia e similară cu examinarea lui Aaron Stampler, efectuată de cei trei psihiatri. Limitându-şi consultul la a detecta capacitatea lui Stampler de a fi supus interogatoriului, au trecut cu vederea o boală mintală gravă. N-au făcut-o pentru a dezinforma Curtea, au făcut doar ceea ce li s-a cerut.

VAIL: Cât timp aţi petrecut cu Stampler?

MOLLY: Cel puţin două ore zilnic, timp de patruzeci şi patru de zile.

VAIL: Deci aproximativ optzeci şi opt de ore?

MOLLY: Aproximativ, da.

VAIL: Dumneavoastră i-aţi putut diagnostica boala?

MOLLY: Da. Cred că suferă de o tulburare a personalităţii multiple de tip disociativ, combinată cu schizofrenie psihopatică.

VAIL: Cum aţi stabilit că Aaron Stampler e schizofrenic?

MOLLY: Schizofrenia este, în general, o boală genetică. Poate fi cauzată şi de factori de mediu şi sociali. În cele mai multe cazuri, se datorează tuturor celor trei elemente. În trecutul lui Aaron, le regăsim pe toate.

VAIL: Deţineţi informaţii privind elementul genetic?

MOLLY: Da, deţin informaţii referitoare la mama acuzatului.

VAIL: Ne puteţi explica despre ce este vorba?

MOLLY: Pe baza simptomelor şi a condiţiilor socio-economice, am tras concluzia că doamna Stampler era bolnavă de schizofrenie.

GOODMAN: Onorată instanţă, obiectez împotriva introducerii acestei mărturii. Dr. Arrington poate fi cea mai genială specialistă după Freud, dar mi se pare ridicol să prezinte curţii o cercetare întreprinsă printr-o comunicare telefonică cu un doctor de ţară, care foloseşte termeni ca „nebună de singurătate".

VAIL: Dr. Arrington şi-a bazat concluzia pe simptome descrise atât de medicul familiei, cât şi de o bună parte dintre locuitorii oraşului în care a trăit doamna Stampler. Toţi au descris simptome pe care dr. Arrington le-a identificat ca aparţinând schizofreniei.

GOODMAN: Putea fi senilă ori putea avea boala lui Alzheimer. Nu există nici o dovadă palpabilă că era vorba de schizofrenie. Ca atare, considerăm mărturia nefondată.

JUDECĂTORUL: Se admite.

VAIL: Gândiţi-vă: femeia se închisese în casă, vorbea cu persoane imaginare, striga la trecători. Nu ştia unde se află, pierduse şi noţiunea timpului. Ar fi murit de foame, dacă n-ar fi hrănit-o vecinii. Astea nu vi se par simptome destul de clare?

JUDECĂTORUL: Obiecţia se admite, Marty. Poate era „nebună de singurătate".

VAIL: Foarte nostim.

JUDECĂTORUL: *(râzând)* Marty, cunoscându-l pe Shoat, te poţi considera norocos dacă vei reuşi să argumentezi atât de mult aspectul ăsta. Continuă.

VAIL: Bine, bine. Dr. Arrington, ce înţelegi prin „schizofrenie psihopatică"?

MOLLY: Psihopaţii suferă perturbări atât de profunde în comportament, gânduri şi sentimente, încât nu se pot adapta în societate.

VAIL: Ne puteţi da un exemplu?

MOLLY: De pildă, cuiva îi e teamă că va fi concediat. În consecinţă, se închide în casă, în loc de a merge la serviciu şi de a înfrunta situaţia. Are un comportament disfuncţional. Se preface că are gripă, când de fapt este cu adevărat bolnav, dar bolnav mintal. Sau se poate manifesta şi mai grav: se poate duce la serviciu şi să-şi împuşte patronul. În ambele cazuri subiectul nu e conştient de faptul că percepe deformat situaţia, aşa încât refuză să accepte că e bolnav mintal.

VAIL: Cum se manifestă un psihopat?

MOLLY: Are un comportament antisocial: se manifestă prin criminalitate, promiscuitate şi agresivitate sexuală. E impulsiv, iresponsabil, amoral, nerecunoscând rigorile moralei şi ale legii.

VAIL: Aţi menţionat termenul „disociativ". Îl puteţi defini juriului?

MOLLY: Schizofrenia psihopatică presupune o tulburare disociativă. E o încercare de a scuza manifestările datorate unor impulsuri reprimate prin disocierea individului de superego-ul său.

VAIL: Cu alte cuvinte, este un mecanism declanşat de un conflict interior de natură emoţională?

MOLLY: Exact. Tulburările disociative implică o modificare bruscă în comportament, care poate afecta conştiinţa, centrul motor, sau chiar simţul identităţii.

VAIL: Adică, poate împrumuta o altă personalitate?

MOLLY: Da. O cu totul altă identitate.

VAIL: Ce alte consecinţe au aceste tulburări?

MOLLY: Poate apărea amnezia, adică ştergerea din memorie a unui eveniment important.

VAIL: Adică mintea elimină acel eveniment?

MOLLY: Da. Asta se cheamă amnezie isterică: pierderea bruscă a memoriei asociată unui eveniment traumatic. Amnezia poate fi şi selectivă.

VAIL: În ce fel?

MOLLY: Subiectul îşi poate aminti fragmente din timpul evenimentului.

VAIL: Ce declanşează amnezia?

MOLLY: Poate fi declanşată de o emoţie profundă, ca şi de un incident minor, cum ar fi soneria telefonului, care trezeşte amintiri traumatice.

VAIL: Asta se mai numeşte şi „refugiu psihogen"?

MOLLY: Da. Pacienţii spun că „le scapă timpul", pentru că este exact ceea ce li se întâmplă: le scapă timpul petrecut într-o stare de refugiu.

VAIL: Sunt conştienţi de acest fapt?

MOLLY: Sunt conştienţi că s-a scurs timpul. Nu ştiu însă ceea ce au făcut în acest interval.

VAIL: Ce înseamnă tulburare a personalităţii multiple?

MOLLY: Este o formă extremă a comportamentului disociativ. Când individul e confruntat cu semnale divergente dinspre inconştient şi superego, rezultatul este extrem de traumatic: personalitatea se fragmentează în două sau mai multe personalităţi independente.

VAIL: În ce mod diferă aceste personalităţi fragmentate?

MOLLY: La fel cum diferă indivizii între ei. Fiecare îşi are propriul mod de a se raporta la diferite evenimente şi la mediul înconjurător. O personalitate se poate subestima, alta poate fi, dimpotrivă, foarte mulţumită de propria imagine.

VAIL: Câte personalităţi distincte poate crea un individ?

MOLLY: Nu există neapărat o limită. Unii creează o a doua sau o a treia personalitate, alţii au nevoie de zece personalităţi asupra cărora să-şi

transfere durerile şi frustrările, încercarea de a descifra semnalele neselectate ca şi obsesiile sexuale.

VAIL: E vorba de o reacţie subconştientă... necontrolată la aceste tulburări?

MOLLY: Da. Noile personalităţi eliberează subiectul, permiţându-i să se comporte normal în societate.

VAIL: Cazul pe care ni-l descrieţi este particular?

MOLLY: Fiecare caz e particular, boala nu e însă rară. Din 1974, cel puţin unsprezece echipe de specialişti formate în diverse ţări au întreprins experimente asupra unor pacienţi suferinzi de tulburări ale personalităţii multiple. De-aici, au rezultat în şase ani o sută zece rapoarte complexe despre câte un astfel de caz.

VAIL: Aceste felurite personalităţi diferă doar comportamental între ele? Sau sunt aidoma cu personalitatea-gazdă?

MOLLY: Diferă foarte mult. Uneori, chiar prin sex ori generaţie. Un bărbat de patruzeci de ani se poate crede o fetiţă de şase. De asemenea, am văzut cazuri în care noua personalitate vorbeşte o limbă diferită de cea a gazdei ori e dotată cu un talent special, ca pictura sau muzica. În general, personalităţile multiple diferă total între ele.

VAIL: Există cauze specifice ale unor astfel de tulburări?

MOLLY: În circa şaizeci la sută din cazuri, boala e declanşată de confuzii sexuale ori religioase.

VAIL: Ce înţelegi prin „confuzii"?

MOLLY: Subiecţii au primit informaţii confuze, deci semnale confuze, din partea părinţilor sau a mentorilor.

VAIL: Dezorientarea lui Aaron Stampler e de natură sexuală sau religioasă?

MOLLY: Ambele. Instinctul sexual e la fel de intens ca nevoia de apă şi hrană. Fără apă şi hrană

mori. Fără sex, devii disfuncţional. Astfel, sexul a devenit în acelaşi timp câmpul de bătălie al eticii creştine şi o cauză majoră a tulburărilor mintale.

VAIL: Deci, teoria psihiatrică recunoaşte oficial sexul şi religia ca fiind cauzatoare de boli mintale?

MOLLY: Da. Libidoul răspunde în mod natural stimulilor sexuali, dar aceştia sunt inhibaţi de restricţiile religioase şi morale. Rezultatul este un conflict între superego şi subconştient.

VAIL: Aş dori să revenim asupra examenului întreprins de către doctorii Bascott, Ciaffo şi Solomon. Aţi afirmat că le-aţi citit raportul, ce cuprinde şi informaţii legate de copilăria acuzatului.

MOLLY: Da.

VAIL: Corespunde raportul cu rezultatul cercetărilor dumneavoastră?

MOLLY: Nu corespunde.

VAIL: Prin ce diferă?

MOLLY: Din raportul lor lipsesc o serie de date conţinute în biografia lui Aaron. De pildă, ei consemnează faptul că Aaron şi-a trăit prima experienţă sexuală la vârsta de şaisprezece ani, cu o anume Mary Laf-ferty. Eu ştiu cu siguranţă că activitatea lui sexuală a început cu doi ani mai devreme, la paisprezece ani, când a fost sedus de o persoană adultă...

GOODMAN: Obiectez, domnule judecător. Astea sunt zvonuri.

VAIL: Domnule judecător, nu puteam aduce persoana la bara martorilor. Mărturia ei ar fi o autoincriminare.

GOODMAN: Domnul avocat ne cere cumva să-l credem pe cuvânt?

VAIL: Cer numai să nu se treacă cu vederea peste acest eveniment, care a avut o influenţă covârşitoare asupra stării sănătăţii mintale a clientului meu.

JUDECĂTORUL: Se admite obiecţia, domnule Vail. Prezentaţi martora ori o declaraţie semnată, sau abandonaţi afirmaţia.

VAIL: Cer excepţie, fir-ar al dracului!

JUDECĂTORUL: Se consemnează. N-ai nici o şansă cu chestia asta, Marty, dacă n-aduci măcar o declaraţie sub jurământ. Ar mai fi o posibilitate: ca Molly să depună mărturie că Aaron i-a descris relaţia sexuală avută cu Rebecca.

VAIL: În regulă. Unde am rămas?

NAOMI: Ăă... la paisprezece ani, a fost sedus de o persoană adultă.

VAIL: Domnişoară doctor, în ceea ce priveşte confuzia sexuală, a existat vreun aspect în copilăria acuzatului care să fi contribuit la această stare?

MOLLY: Da. Înainte de a împlini zece ani, a fost marcat de opresiunea unui predicator numit Shackles, care i-a spus că însuşi gândul la sex îl va sorti inevitabil iadului. Astfel încât, mulţi ani, Aaron nu numai că şi-a înfrânat libidoul, dar a evitat chiar să se gândească ia asta. Mai târziu, devenit activ din punct de vedere sexual, a fost nevoit să-şi reprime complexul de vinovăţie. În acelaşi timp, a pus sub semnul îndoielii informaţia religioasă primită de la Shackles. Atunci s-a declanşat conflictul dintre sex şi religie. Mai târziu episcopul Rushman i-a transmis un mesaj opus faţă de cel primit în copilărie: practicarea sexului i-ar fi adus nu numai iertarea, ci şi certitudinea unui loc rezervat în rai.

VAIL: Au mai existat factori inoportuni în copilăria lui?

MOLLY: Tatăl său îl bătea în mod regulat, cel puţin o dată pe lună, după spusele lui Aaron. De asemenea, era batjocorit de părinţi, datorită pasiunii lui pentru învăţătură. Doreau ca băiatul să devină miner, lucru care îl îngrozea pe Aaron. Însăşi teama aceasta se transformase într-o formă uşoară de tulburare mentală, care a durat câţiva ani

buni. În acea perioadă, subconştientul său l-a creat pe Roy. Roy a preluat bătăile şi umilinţele, a trebuit să facă faţă fricii de „văgăună", cum numea Aaron mina, fiind nevoit să rezolve şi problema complexului sexual, în felul său agresiv.

VAIL: Roy e personalitatea alternativă?

MOLLY: Da.

VAIL: Deci Roy şi-a asumat întreaga vină legată de frustrările lui Aaron?

MOLLY: Da. E un caz clasic.

VAIL: E corect să afirmăm că Aaron suferă de un sindrom al personalităţii multiple de tip disociativ, iar Roy e schizofrenul psihotic?

MOLLY: Acesta e diagnosticul meu. Roy prezintă simptomele clasice ale unui psihopat. Nu resimte vinovăţie ori remuşcare, nu recu-noaşte legea.

VAIL: Prin urmare, Roy ar fi capabil de omucidere?

MOLLY: Absolut. Are un instinct sexual agresiv, porniri criminale şi e complet disociativ.

VAIL: Este Aaron în stare să ucidă?

MOLLY: Nu. Şi-ar reprima o asemenea pornire. Dar în acel moment, Roy o preia, îndeplinind-o.

VAIL: Discutam adineauri despre starea de refugiu, descrisă de dumneavoastră ca o amnezie temporară. Transformarea lui Aaron se produce în timpul unei astfel de stări?

MOLLY: Într-adevăr. Intră în starea de refugiu, adică într-o stare amnezică, în timpul căreia se manifestă Roy.

VAIL: E posibil ca Roy să-l fi omorât pe episcopul Rushman, în timp ce Aaron se afla într-o stare de refugiu, inconştient de cele ce se întâmplau?

MOLLY: Da. Aaron a aflat totul de la mine.

VAIL: Deci, acum e conştient de existenţa lui Roy?

MOLLY: Da.

GOODMAN: Domnule judecător, obiectez vehement împotriva acestei proceduri. Am fost destul de generos, permiţându-i domnului Vail să bâjbâie pe tărâmul psihiatriei, dar acum ne-am ales cu un diagnostic total opus faţă de cel stabilit de trei medici renumiţi. Am ascultat referiri la amicul ucigaş al lui Stampler; aluzii la o persoană adultă care l-ar fi sedus la vârsta de paisprezece ani, dar care nu poate depune mărturie; ni s-a expus un diagnostic vag în ceea ce priveşte pe mama acuzatului, ce nu poate fi dovedit. Să ni-l arate măcar pe Roy, dacă există. Să stăm de vorbă cu el. Altfel, cerem ca întreaga serie de întrebări să fie anulată.

VAIL: Domnule judecător, nu-l putem prezenta pe Roy la comandă. Apare şi dispare când doreşte. Deţinem însă nişte înregistrări video...

GOODMAN: Obiectez! Am cerut copii ale acestor casete, dar avocatul apărării ne-a asigurat că nu vor fi folosite în proces. Acum cerem martorul. Să ni-l prezinte, dându-ne posibilitatea de a-l supune unui interogatoriu încrucişat. În caz contrar, vom considera inadmisibilă argumentaţia privitoare la dedublarea personalităţii.

VAIL: Domnule judecător, nu putem prezenta martorul după dorinţă, nici chiar dacă l-aţi cita. De aceea, înregistrările constituie cea mai edificatoare probă.

JUDECĂTORUL: Bine, bine. Resping obiecţia procurorului. E important ca şi Curtea şi juriul să înţeleagă natura tulburărilor, dacă ele sunt reale. Întrebarea cheie este: se vor admite oare înregistrările? Deocamdată, sunt de acord cu procurorul. Martorul constituie proba cea mai concludentă. Dacă nu-l puteţi prezenta, treaba dumneavoastră.

VAIL: Rahat!

JUDECĂTORUL: Asta înseamnă sfidarea Curţii! O mie de dolari amendă şi zece zile închisoare, domnule avocat!

(Râsete)
VAIL: Mii de mulţumiri.

Apăsă butonul de oprire şi puse telecomanda pe birou.

Judecătorul se rezemă de speteaza scaunului, cercetându-l cu privirea.

— Tommy are dreptate aici, zise el în sfârşit. Dacă ai refuzat să prezinţi judecătorului înregistrările, nu le poţi introduce în proces. Iar dacă nu-l poţi aduce pe Roy la bara martorilor, rămâne doar depoziţia lui Molly, contra raportului a trei experţi renumiţi. Oricum, o casetă video nu poate substitui o probă reală.

Se priviră unii pe alţii în linişte. Vail se aşeză la birou, aprinzându-şi o ţigară.

— Marty, nu poţi face uz de caseta cu ministranţii, fără să dovedeşti că vocea îi aparţine lui Rushman, continuă judecătorul. Nu poţi face uz de schizofrenia mamei ca legătură genetică pentru boala lui Aaron, pe baza unor informaţii telefonice. Şi nu poţi face uz în apărare de personalitatea multiplă de tip disociativ, fără a-l supune pe Roy unui interogatoriu încrucişat, ori fără să-i prezinţi acuzării înregistrările lui Molly, pentru a fi examinate. De fapt, avocatule, în momentul de faţă ne aflăm în găleata cu gunoi. Şi nu prea la suprafaţă.

TREIZECI

Vail ura motelurile, cu tot ceea ce însemnau ele: mirosul de dezinfectant, mochetele roase şi veşnic umede, copiile de două parale după tablourile lui Degas expuse pe pereţi, prosoapele uzate, sigiliile de hârtie lipite pe closet, menite să asigure clienţii că locul a fost curăţat cu Lysol, saltelele noduroase şi pernele umplute cu buret.

Atmosfera îi inspira lui Vail un episod din *Zona crepusculară,* în care ar fi intrat în camera de la Daisyland, trezindu-se a doua zi la Dubuque. Luă frapiera şi porni în căutarea maşinii cu gheaţă. Când reveni, bătu la uşa lui Molly. Ea îi deschise zâmbitoare.

— Ce-ai zice de un pahar de bourbon înainte de culcare?

— Ce-o să creadă funcţionarul de la recepţie? întrebă ea urmându-l în camera lui.

— Ce a crezut încă din clipa când i-am cerut două camere comandate.

— Aha, deci ne-am compromis din primul foc, zâmbi Molly aşezându-se comod pe pat.

Vail aruncă câte două cuburi de gheaţă în paharele de plastic şi turnă deasupra două porţii generoase de "Jack Daniel's".

— Să ciocnim pentru un juriu deschis la minte, propuse el dându-i paharul lui Molly.

— Chiar vrei să te-aventurezi cu povestea asta în proces?

— Bine-nţeles. Vreau să ştiu că Aaron va fi eliberat după vindecare, iar de data asta nu pot fi sigur decât cu ajutorul juriului. Shoat se va împotrivi. Ca şi Venable, ţine morţiş să-l vadă pe scaunul electric sau măcar să-l închidă pe viaţă.

— Să fie ăsta unicul motiv?

— Unicul motiv pentru ce?

— Pentru ca să intri în proces. Nu cumva e vorba şi de mândrie personală? De câte ori discutăm cazul, îmi inspiri imaginea unui alergător de cursă lungă. Eşti antrenat s-atingi perfecţiunea. *Vrei* să intri în proces.

— Molly, acum nu mai există cale de întoarcere. De-aici încolo, totul depinde de mine. Dacă vrei să-l salvăm pe Aaron, trebuie să ai încredere în mine.

— Am avut de la început încredere în tine, Martin, cu toate că nu mi-a fost uşor. Eşti un om foarte închis. Eşti plin de mistere.

— Ce faci, domnişoară doctor? Îmi acorzi o consultaţie pe gratis? Să mă-ntind pe canapea?

— N-aş îndrăzni, răspunse Molly râzând.

— Bine, atunci îţi propun un târg: să nu mai pomenim nici un cuvânt despre Aaron sau despre proces până mâine dimineaţă.

— S-a făcut.

Urmă o tăcere stânjenitoare, pe care o sparseră amândoi, râzând de situaţia ciudată în care se aflau.

— Judecătorul zicea că ai fost avocat în cadrul armatei, schimbă ea subiectul.

Vail se aşeză pe-un scaun, îşi scoase pantofii şi-şi sprijini picioarele pe măsuţa de cafea.

— Aşa e, aprobă el. Am făcut parte din personalul judecătoresc în Germania, timp de doi ani. Am fost avocat al apărării în cazurile destinate Curţii marţiale. Am avut noroc; am fost în Est, nu în Vest... o slujbă lipsită de satisfacţii, dar bogată în experienţă. Ştii, într-o Curte marţială, orice acuzat e considerat vinovat până la proba contrarie. Sistemul ăsta bătut în cuie nu se va schimba nici când or creşte palmieri în Milwaukee.

— Erai ofiţer?

— Căpitan.

— Te-ai înrolat voluntar?

— Am fost recrutat când am terminat facultatea de drept. Până să pună laba pe mine, eram protestatarul model, cu plete.

— Mi te închipui mai degrabă căpitan, decât hippie, râse ea.

— Uite c-am fost în ambele ipostaze. Află c-am fost şi la Woodstock.

— Tu? La Woodstock?

— Te miră?

— Da, dar presupun că n-ar trebui.

— Pe-atunci aveam şaptesprezece ani. În vara aia lucram la New York. Eram şase: patru fete şi doi băieţi. Într-o bună zi ne-a venit ideea, ne-am îngrămădit cu toţii într-un Corvair vechi şi-am

pornit-o pe şoseaua naţională. A fost de necrezut. Ultimele şase mile am fost nevoiţi să le parcurgem pe jos. Era o mare de oameni. N-am văzut niciodată aşa ceva.

— Pur şi simplu nu te văd adaptându-te într-un mediu nonconformist ca Woodstock.

— Nu era nonconformist, era magic. Timp de trei zile n-a existat un singur act de violenţă, nici măcar un pumn. Trei sute cincizeci de mii de tineri dansau goi, făceau dragoste sub cerul liber, se îmbăiau împreună în baltă, căutau mâncare. Şi nimeni nu se plângea.

— Asta pentru că erau cu toţii săriţi de pe fix, spuse Molly râzând.

— Am avut o conversaţie extraordinară cu o lăcustă cu voce de tenor. Îmi sărise pe mânecă şi discutam despre Richie Havens, care tocmai cânta „Libertate". Zăceam în iarbă, înconjurat de mulţi oameni, care mă mângâiau, mă sărutau, îmi şopteau în ureche, călăuzindu-mă de-a lungul călătoriei mele. Îmi amintesc de-o fată care m-a luat în braţe. Avea părul lung şi roşu. Când mi-am revenit, dispăruse. Dar mi-a rămas în minte amintirea ei. Avea o piele aşa de catifelată, şi râdea aşa frumos când făceam dragoste. Doamne, ce clipe minunate... Dar tu? Ai fost şi tu protestatară?

— Unde? În Iowa? Doamne fereşte. În Patriot City, protestul era o ofensă grea. În faţa fiecărei case se afla înfipt câte-un steag, iar toată lumea mergea de bunăvoie la război. Pentru băieţii care se înrolau, Legiunea Americană organiza câte-o paradă.

— Dar când se întorceau?

— Fratele meu, Bobby, nu s-a mai întors. S-a întors doar umbra lui. Tata spunea mereu: „Lasă-l în pace, până la urmă, o să-şi găsească singur calea". Şi-a găsit-o, într-adevăr.

Ochii i se înceţoşară. Vail se ridică şi se apropie de pat.

— Îmi pare rău, spuse el strângându-i mâna. Mai bine am vorbi din nou despre proces.

— Nu. Îmi trece. Mi-am amintit însă ziua în care a plecat. Ce bine-i stătea în uniformă, mărşăluind singur înaintea fanfarei, în timp ce lumea de pe margine îl îmbărbăta. Când a trecut pe lângă mine, mi-a făcut semn. Molly tăcu o clipă, apoi adăugă: Mi-am pierdut fecioria într-o noapte, înainte de-o paradă ca aceea. Aveam nouăsprezece ani.

— Deflorată de-o uniformă, încercă Vail s-o înveselească.

— Nu, deflorată de Walter Jenkins, care acum are burtă cât un pepene, foarte puţin păr pe cap şi deţine comerţul cu Ford. Sper că a uitat noaptea aia.

— Mă îndoiesc. Pe tine nu te-ar putea uita nimeni.

Îl privi mirată, iar el îşi strecură mâna sub ceafa ei, trăgând-o aproape.

— Te-avertizez că n-am mai fost de peste un an cu un bărbat, şopti ea apropiindu-se.

— Vai de libidoul tău, îi răspunse Vail cu un zâmbet afectuos.

— Libidoul meu zace uitat în vreun muzeu.

— Sunt convins că tu eşti de vină. Eşti o femeie frumoasă şi inteligentă. Cred că bărbaţii fac coadă la uşa ta.

— Pe tine nu te-am văzut la coadă, spuse ea trecându-şi buzele peste ale lui. Buzele-i erau moi şi umede, iar el o prinse în braţe sărutând-o; ea se lăsă pe pat înlănţuindu-l.

— Dar libidoul tău? îi şopti.

— Explodează.

Se arătă a fi un amant tandru şi atent. O făcu să râdă, pentru a se destinde. O tachină, în timp ce mâinile lui îi explorau trupul, apoi dezbrăcând-o pe nesimţite. Îi şopti mereu în ureche, până când

rămaseră goi, privindu-se unul pe altul. Atunci, ea îl înlănţui cu picioarele, deschizându-i-se.

— Fii blândă cu mine, îi şopti el. E prima oară pentru mine.

Iar ea râse cu poftă, învăluindu-l cu toată fiinţa.

Se mişca uşor prin cameră, îmbrăcându-se în baie, ca să n-o trezească. La ora şase şi jumătate, când ieşi pe uşă, îndreptându-se spre institut, ea dormea adânc. Trecând pe lângă o grădină, Vail văzu o floare sălbatică roşie, care-şi croise drum prin pământul înmuiat. O culese şi se întoarse în cameră. O puse într-o sticlă de Coca-Cola, lăsând-o pe noptieră.

O ceaţă rece cuprinse oraşul, iar clădirea veche de cărămidă părea deosebit de mohorâtă, pierzându-se în cerul împâclit. Grăbindu-se către aripa nouă, Vail îşi aminti ceea ce scrisese Jung despre simboluri şi anume, că ele sunt expresia primitivă a inconştientului, un limbaj universal, prin care acesta poate fi atins.

La uşa secţiei de securitate stătea de pază un felcer tânăr, pe nume Linc. Avea părul blond şi alură de atlet.

— Bună dimineaţa, domnule Vail. Cam devreme, îl salută Linc prietenos. Nu doriţi o cafea? Tocmai a fiert.

— Mulţumesc, mi-ar prinde bine.

— Doctor Arrington i-a făcut o injecţie. Era nervos din cauza procesului. Doarme încă, în camera de terapie.

— Ştiu. M-am gândit ca n-ar strica să fiu aici când se trezeşte, să-l liniştesc.

— Sunteţi un om simţitor, zise Linc umplând o cană de plastic cu cafea şi întinzându-i-o. De obicei, nimeni nu se sinchiseşte de ei. Nimeni nu-i vizitează. Nu-i vina lor că sunt aşa. De pildă,

Aaron e un băiat tare cumsecade. Nici n-ar avea ce căuta aici.

Intrând în camera de terapie intensivă, Vail aşteptă să audă cum se închide uşa în spatele lui. Rămase pe loc până când ochii i se obişnuiră cu lumina ceţoasă a zorilor, ce pătrundea printr-o fereastră înaltă.

Încetul cu încetul îl cuprinse o senzaţie stranie. Simţea în preajmă prezenţa răului. A răului pur, autentic. Încăperea era rece şi aproape lipsită de aer, dar impregnată de ură. De undeva din umbră se auzea respiraţia lui Aaron; un sunet aspru ca şuieratul unui şarpe în apropierea prăzii. Fără să-şi dea seama, începu să tremure. Se îmbărbătă, zicându-şi că vremea de-afară era de vină. Probabil că ceaţa pătrunsese în cameră. Doar nu putea răul fi atât de intangibil. Răul era doar în suflete, nu avea cum să iasă afară.

Nu aprinse lumina. Se apropie de pat, privind la silueta ghemuită sub aşternut, ascultându-i respiraţia adâncă şi egală. Treptat, ritmul se modifică. Aaron începu să respire mai uşor, pe măsură ce trecea efectul calmantului.

Vail se aplecă, şoptindu-i în ureche:

— Peter, C 14.136. „De n-ar fi fost pe lume preotul, nici păcătosul n-ar fi fost." Aşa e, Roy?

Nu primi nici un răspuns.

— Dar cu Billy Jordan, cum e, Roy? P 21.365. „Mare este durerea să vezi cum un om excepţional şi admirat se abate din calea lui, distrugându-se." Îţi sună cunoscut?

Băiatul se întoarse încet, fără să deschidă ochii.

— Mi-am închipuit eu că îţi voi atrage atenţia în felul ăsta, continuă Vail. Întinse mâna, trase scaunul lângă pat şi se aşeză. Luă o înghiţitură de cafea şi îşi aprinse o ţigară.

Tânărul clipi, ridicându-şi asupra lui o privire aprinsă de ură.

— 'Neaţa, Roy, îl salută Vail prietenos.

Roy îşi aruncă picioarele pe marginea patului, se ridică în capul oaselor şi-l privi dispreţuitor. În clipa următoare sări în spatele lui şi, folosindu-şi ambele braţe, îi prinse capul, aplecându-i-l într-o parte, în timp ce îi apăsa laringele cu degetul mare. Vail simţi durerea copleşindu-l din creier până la baza gâtului.

— Aşa l-am terminat pe Floyd, şuieră Roy. L-am înhăţat, l-am îndoit şi trosc! N-a apucat să-şi dea seama ce-a păţit!

— Ci-ci-cine-i Floyd? reuşi Vail să întrebe.

Roy îi suci mai mult capul, sporind durerea.

— Lucra la morga spitalului din Lexington. Eu lucram pe-atunci la casa de înmormântări.

— D-de ce...

— Aşa mi-a venit. Mă lua peste picior din cauză că lucram acolo. Era prost şi vulgar, şi-i plăcea să insulte oamenii. Eram singur în crematoriu, mă pregăteam pentru un serviciu funerar. Mortul era unul, Metzenbauer. Atunci a intrat Floyd şi-a început să mă cicălească cu prostii. Stăteam în spatele lui, aşa că a trebuit să fac doar un pas şi gata. Pe urmă l-am pus sub cadavrul lui Metzenbauer. Au intrat împreună la prăjit. Cred că ăia-l mai caută şi azi.

Doamne! se gîndi Vail. *Câţi alţii o fi omorât?*

— Încă puţin dacă mai strâng, o să zaci jos, cu limba scoasă de-un cot, exact ca Floyd.

— Eşti prea deştept să faci asta, şopti Vail cu greu.

— Vreţi să mă distrugeţi. Tu şi doctoriţa aia împuţită.

— Am mai vorbit despre asta. Nu vrem să-ţi facem nici un rău.

— Ra-hat!

— Bine. Dacă asta vrei... dacă vrei pe scaunul electric, haide. Termină-ţi treaba.

Roy strânse mai tare, storcându-i un geamăt de durere.

— Asta e putere, explică el încântat. Puterea nu înseamnă bani. Puterea înseamnă să fii stăpân pe situaţie. În clipa asta, sunt stăpân pe viaţa ta. Gândeşte-te. Moartea e la un pas.

Apoi, deodată, îi dădu drumul, iar Vail se prăbuşi pe pat. Trase aer în piept, îşi frecă gâtul, se ridică şi porni spre uşă.

— Unde dracu' te duci, întrebă Roy.

Vail îi răspunse peste umăr, cu vocea încă sugrumată:

— Întâi, i-ai făcut rău lui Molly. Acum, erai să mă omori pe mine. Nu-nţelegi, amărâtule, că nu vrem decât să te-ajutăm? Ai de gând să vorbeşti sau vrei să rămâi un idiot până la capăt?

Roy începu să-şi frece energic mâinile, păşind dezorientat înainte şi înapoi.

— Ei bine, mi-e frică, rosti el printre dinţii dezgoliţi. Mi-e al dracului de frică; asta vroiai s-auzi?

— Linişteşte-te. Ai tot dreptul să-ţi fie frică. E un lucru de înţeles. Nu intra în panică. Ascultă-mă cu atenţie. Şi când terminăm discuţia, vreau să vorbesc cu Aaron.

Când soarele străpunse ceaţa, Molly se îndreptă în grabă spre aripa de maximă securitate. Era furioasă şi în acelaşi timp îngrijorată. În loc s-o trezească, Martin pornise de unul singur într-o aventură primejdioasă. Orice cuvânt ori gest greşit din partea lui l-ar fi putut trimite pe Aaron într-o lume intangibilă.

Refuză cafeaua oferită de Linc, nerăbdătoare să ajungă în celula de terapie. Intră uşor, cu inima cât un purice. Şezând pe scaunul de lângă pat, Vail o întâmpină zâmbind:

— Salut! Ai dormit bine?

— Bună dimineaţa, donşoară Molly, îi zise Aaron bucuros. Ce bine-mi pare să vă văd.

— Şi mie, Aaron, răspunse ea uşurată.

TREIZECI ŞI UNU

Aşa cum se-ntâmplă de obicei cu ocazia unui proces notoriu, în faţa tribunalului domnea o atmosferă de carnaval. Era o zi absurd de călduroasă, iar mulţimea se adunase din timp, pentru a prinde locuri în sala de judecată numărul opt, de la etajul al doilea al Curţii Superioare aparţinând de regiunea King. În faţa clădirii, erau aşezate în neorânduială cinci care de reportaj. Trotuarul şi scările largi de marmură erau înţesate de ziarişti celebri de televiziune şi radio, fotografi şi scriitori.

— A sosit momentul, Aaron, zise Vail, aflat în maşina ce-şi croia drum printre şacalii presei. Audierea a fost un fleac pe lângă ce-o să vezi de data asta.

Îmbrăcat într-o haină sport şi pantaloni asortaţi, alese de Naomi, Stampler le făcu semn cu mâna reprezentanţilor mass-media, care năvăleau spre maşină, înconjurând-o.

— Spui doar două lucruri, îl instrui Vail.

— Da, domnule. Sunt fericit că încep procesul, ca să-mi po' dovedi nevinovăţia. Şi mă simt bine.

— Perfect. Dă-i drumul.

Ieşiră din maşină, luptând să răzbată pe trepte, asaltaţi de microfoane, camere video şi de o ploaie de întrebări, strigăte din toate părţile. Vail deschidea calea. În spatele său, Aaron repeta întruna:

— Mă simt bine. Mă bucur că-ncepe, în sfârşit, procesul.

Bobby, vânzătorul de ziare din hol, îşi completase marfa oferită spre vânzare cu mere, portocale, ţigări, gumă de mestecat, bomboane şi

sandvişuri. Bobby se ruga pentru un proces cât mai lung.

Un loc în sala de judecată numărul opt era mai preţios decât la *Chorus Line* ori la un concert *Donahue.* Aici erau două sute, neîncăpătoare pentru toţi spectatorii. Cine fusese prevăzător, îşi ocupase locul cu o oră înainte de începerea „spectacolului". Cine nu, aştepta pe hol, sperând într-un noroc ulterior. Mulţimea era eclectică: gospodine care-şi aduseseră de-acasă lucrul de mână, agenţi de bursă cu servietele pe genunchi, câţiva granguri, sosiţi în limuzine luxoase şi obişnuiţii gură-cască ai tribunalelor, care rătăceau din sală în sală în căutare de senzaţional.

Aprodul stătea la uşă, cu ţinuta maiestuoasă a unui „maître d'hotel", păstrând ordinea. Nu intra nimeni decât atunci când cineva ieşea din sală.

Margaret Booth, decană a grefierilor tribunalului, poreclită „Lady Macbeth" în lumea presei, scoase nasul din micul ei birou exclamând:

— Asta-i Armageddonul. Ultima oară când a tăbărât aici o asemenea mulţime, a fost procesul în care Jerry Geisler l-a apărat pe primarul acuzat de imoralitate. Şi nu ieri, alaltăieri, ci în cincizeci şi doi.

Spectatorii erau gălăgioşi şi agresivi, aidoma romanilor, nerăbdători să-i vadă pe creştini aruncaţi pradă leilor. Aflată în primul rând, alături de Tom şi de judecător, Molly constată că marea parte a asistenţei era formată din femei casnice. În spate, erau patru preoţi şi două călugăriţe. Boxa presei ocupa o treime din capacitatea sălii, beneficiarii ei atrăgându-şi astfel dezaprobarea publicului. Trei pictori se şi apucaseră de treabă, schiţând mulţimea masată în încăperea elegantă, lambrisată cu lemn de mahon. Nu lipsea nici Jack Connerman. Aşezat în primul rând, îşi pregătise reportofonul şi agenda. Îşi notase câteva gânduri: „Comentariu despre vremuri şi carnavaluri judecătoreşti – când criminalii devin vedete" şi „E

oare cu putinţă de găsit în acest oraş doi-sprezece oameni care să mai poată fi imparţiali?"

La ora nouă fără cinci, Stampler şi Vail intrară în sală printr-o uşă laterală. Rumoarea încetă o clipă, pentru a porni imediat cu intensitate sporită. Cei doi i se alăturară lui Naomi, în banca rezervată acuzatului şi apărării. Sosiră şi Charles Shackleford cu Venable. Aceasta îl salută cu un semn pe Vail, care-i răspunse trimiţându-i bezele.

Din noaptea petrecută la Daisyland, Molly şi Vail nu se mai întâlniseră decât fugar, dar ea primise un buchet de flori cu o seară înainte de a-l aduce pe Aaron de la Daisyland. Nici nu aşteptase mai mult. Ştia că în ultimele trei zile premergătoare procesului Vail se va izola în biroul său, umblând de colo-colo, în căutarea febrilă a celor mai convingătoare argumente, adoptându-le, respingându-le, până când pledoaria urma să fie imbatabilă. Molly ştia de asemenea că urma să se întoarcă la Justine, îndată ce procesul lua sfârşit. Noaptea aceea o întărise, îi mărise pofta de viaţă şi încrederea în propriile forţe. Nu-şi putea dori mai mult.

La nouă fix îşi făcu apariţia Shoat, stăpânul domeniului, fluturându-şi roba.

— Toată lumea în picioare! tună aprodul.

Declarăm jocurile deschise, îşi zise Vail.

— Puteţi lua loc, începu Shoat aşezându-se în jilţul judecătoresc. Înainte de a începe procesul, doresc să menţionez că nu voi tolera izbucniri de nici un fel din partea asistenţei. Nu se admit aplauze ori alte manifestări zgomotoase. Vă rog să vă comportaţi corespunzător. Aprod?

— Procesul numărul 80-4597, *Statul Illinois* versus *Aaron Stampler,* sub acuzarea de omor deosebit de grav.

— Există moţiuni? se interesă Shoat privind spre Vail şi Venable.

— Da, domnule judecător, sări Vail. Acuzatul doreşte modificarea pledoariei.

Schimbarea strategiei în ultima clipă, îşi zise Venable surprinsă, dar nu descurajată. Avea o probă de nezdruncinat. Era convinsă că unica armă a lui Vail era teatrul, menit să impresioneze juriul.

— Domnule Vail, iniţial aţi pledat pentru „nevinovat". Doriţi să schimbaţi acum pledoaria?

— Da, domnule.

— Cum anume?

— „Vinovat, dar alienat mintal."

Ochii lui Venable se îngustară. *Doamne, se bazează pe starea aia de refugiu. Înseamnă că n-are chiar nici o acoperire.*

— Domnule Vail, sper că sunteţi conştient de existenţa raportului întocmit de trei specialişti de marcă, în care aceştia afirmă că Aaron Stampler e sănătos.

— Sunt conştient, domnule judecător. Consider că au zbârcit-o. Shoat se strâmbă la auzul unei asemenea calificări.

— Cu respect, aş sublinia faptul că nici concluziile lor, nici acuzaţia adusă nu înseamnă că tânărul pe care-l apăr este sănătos ori vinovat, adăugă Vail.

— Desigur, aprobă Shoat plictisit. Presupun că înţelegeţi, domnule avocat, că trebuie să dovediţi că acuzatul era alienat la data uciderii episcopului Rushman. Comisia psihiatrilor din partea statului a stabilit că domnul Stampler e sănătos. Aşadar, nu procurorul e dator să dovedească faptul că acuzatul e sănătos, ci dumneavoastră aveţi datoria să dovediţi că nu e.

— Înţeleg, domnule judecător. Şi refuz în continuare diagnosticul celor trei experţi ai statului. Afirm cu întreagă responsabilitate că doctorii Bascott, Ciaffo şi Solomon au greşit diagnosticul clientului meu.

— Intenţionaţi să atacaţi mărturia celor *trei* martori experţi?

— Da, dacă va fi necesar. Cu toate că diagnosticul a fost stabilit de trei medici,

procurorul l-a citat ca martor doar pe unul dintre ei.

Venable răspunse provocării:

— Domnule judecător, a fost întocmit un singur raport, semnat de toţi trei. Fiind capul echipei, doctor Bascott se află în deplină capacitate de a depune mărturie în numele tuturor.

— Să înţeleg, prin urmare, că orice afirmaţie făcută de doctor Bascott va fi susţinută fără excepţie de întreaga echipă? întrebă Vail.

— Doamnă procuror? o îndemnă Shoat.

— Doctor Bascott? predă Venable ştafeta adresându-se psihiatrului.

Bascott privi câteva momente. Pentru Vail era limpede că doctorul nu era pregătit să-şi reprezinte întreaga echipă într-un eventual atac asupra raportului medical.

E o neînţelegere la mijloc? se întrebă Vail.

— Da, spuse în sfârşit Bascott. Toţi trei l-am examinat pe acuzat în aceeaşi perioadă, ajungând la aceleaşi concluzii.

— Sunteţi satisfăcut, domnule avocat? întrebă Shoat.

— Da, domnule judecător. Vă mulţumesc.

Extraordinar, se gândi Vail, *nu trebuie decât să-l desfiinţez pe Bascott, ca să-i dobor pe toţi trei.*

Surprizele începură devreme. Selecţia juriului, presupusă a fi o sarcină dificilă, se făcuse dintr-o singură zi. Chiţibuşar şi mofturos de obicei, Vail nu ridică de astă dată nici o obiecţie, dându-şi din primul foc acordul asupra alegerii. Faptul nu rămase neobservat de Venable şi de Shoat.

Şapte femei şi cinci bărbaţi. Cu toţii creştini, dintre care doi catolici. Patru de culoare, opt albi. Un amestec de oameni de afaceri, gospodine şi birocraţi.

În ziua a doua, atmosfera se şi încinsese.

Venable îşi începu pledoaria printr-o expunere neîndurătoare. Îl zugrăvi pe Stampler ca pe un adolescent gelos, încurcat într-o relaţie sexuală cu o fată mai tânără ca el, care, fiind izgonit de la Savior House împreună cu prietena lui, se răzbunase pe episcopul Richard Rushman, ucigându-l.

— Veţi vedea fotografii răscolitoare. Veţi vedea probe materiale de netăgăduit. Veţi asculta martori experţi, care vor dovedi că Aaron Stampler şi numai Aaron Stampler a fost capabil de-a comite această crimă brutală şi perversă asupra conducătorului bisericii. Aaron Stampler se face vinovat de a-l fi ucis pe episcopul Richard Rushman cu premeditare, cu sânge rece. În final, sper să ajungeţi la concluzia că doar osândirea la scaunul electric e unica sentinţă justă.

Bine jucat, îşi zise Vail. *Fără multă emfază la început, pentru ca efectele să vină mai târziu. Deşteaptă mişcare.*

— Domnule Vail? îl invită Shoat.

Vail se apropie de masa juriului descheindu-şi haina. Apoi păşi încet de-a lungul juraţilor, privindu-i pe fiecare în ochi.

— Doamnelor şi domnilor juraţi, numele meu e Martin Vail. Curtea m-a desemnat să-l apăr pe acuzatul Aaron Stampler. Sunteţi aici pentru a decide dacă acuzatul aflat de faţă este vinovat de a-l fi ucis pe unul dintre cei mai proeminenţi cetăţeni ai oraşului, episcopul Richard Rushman.

În dreptul penal, faptele ce contravin legii se împart în două categorii. Cea mai gravă categorie este cunoscută sub denumirea de *malum in se,* însemnând însăşi natura răului, a crimei. Aici se încadrează omuciderea, violul, mutilarea, într-un cuvânt, vătămarea corporală săvârşită cu premeditare, într-un anume scop. Evident, uciderea episcopului Rushman e un caz de *malum in se,* fapt necontestat de către acuzat.

Veţi vedea fotografii de la locul faptei, care vă vor îngrozi. Şi vi se va cere să stabiliţi dacă este vorba de *mens rea* adică dacă acuzatul a comis *intenţionat* crima asupra episcopului Rushman.

Aaron Stampler neagă faptul că e vinovat de *mens rea.*

În sfârşit, veţi fi confruntaţi cu circumstanţe atenuante, căci ele există şi în acest caz, ca în majoritatea crimelor.

Permiteţi-mi să dau un exemplu. Un om este acuzat de-a fi ucis pe cineva, lovindu-l cu maşina, pe cineva pe care îl ura şi pe care îl ameninţase în câteva rânduri. La proces, acuzarea pretinde că omul şi-a ucis duşmanul înadins. Dar pe parcurs se dovedeşte că în perioada accidentului fusese o furtună violentă. Cel de la volan fusese orbit de lumina farurilor, reflectată pe parbrizul ud. Încetinise, dar maşina derapase. Iar victima, mergând pe marginea şoselei, fusese accidentată mortal.

Mens rea. A avut acuzatul intenţia de-a ucide victima?

Sau a fost un accident tragic, inevitabil? Există aici destule circumstanţe atenuante pentru a arunca dubii asupra evenimentului?

În cazul *Statul* versus *Aaron Stampler,* circumstanţele atenuante sunt de natură specială, implicând tulburări mintale. Astfel, veţi primi o mare cantitate de informaţii psihiatrice în decursul procesului. Vă rog numai să le ascultaţi cu atenţie, pentru a putea emite o judecată corectă asupra *mens rea,* căci înainte de-a judeca va trebui să evaluaţi comportamentul acuzatului. A suferit Aaron Stampler o tulburare mintală? A acţionat el dintr-un impuls nestăpânit? Este oare capabil de-a înţelege acuzaţiile aduse şi de a colabora în propria apărare?

Aceste întrebări, ca şi multe altele, depind de starea sănătăţii mintale a lui Aaron Stampler în perioada comiterii crimei. Vă rog, de asemenea,

ca, în momentul luării unei hotărâri, să aveţi în vedere următorul aspect. Dacă Aaron Stampler se află în deplină capacitate a facultăţilor mintale, de ce a ucis? Ce motivaţie ar fi putut avea săvârşirea unei fapte atât de disperate şi de crude? Era oare conştient? Aceasta este întrebarea crucială, al cărei răspuns va trebui să-l aflaţi.

Prin urmare, responsabilitatea dumneavoastră constă în a compara credibilitatea dovezilor aduse de către acuzare cu cea a dovezilor prezentate de mine. Pe cine veţi crede? Ce veţi crede? Şi mai ales: veţi accepta aceste dovezi ca veridice, mai presus de orice îndoială?

Îl declar pe Aaron Stampler vinovat de crimă, dar alienat. Doamna procuror Venable trebuie să dovedească premeditarea şi săvârşirea faptei, mai presus de orice îndoială. Aceasta e sarcina dumneaei. Sarcina mea va fi să dovedesc faptul că Aaron Stampler era alienat ori atât de dereglat mental încât nu a putut rezista impulsului de a-l ucide pe episcop.

La sfârşit, după ce veţi audia toţi martorii şi veţi fi văzut toate probele, sper că veţi da verdictul just pentru clientul meu, Aaron Stampler.

Vail zâmbi, înclinându-se.

— Vă mulţumesc, încheie el, întorcându-se la locul său.

— În regulă, urmă Shoat. Doamnă procuror, puteţi chema primul martor.

— Să intre doctor Harcourt Bascott.

TREIZECI ŞI DOI

Venable părea îngrijorător de sigură. Vail anticipase că primul ei martor urma să fie doctor Bascott, directorul Institutului de Stat pentru Sănătate Mentală. După ce doamna procuror îl recomanda în faţa curţii, urma să-şi limiteze

interogatoriul la a stabili că Aaron era sănătos şi gata. Drept la ţintă. Aaron era la fel de normal ca vânzătorul de ziare din hol, doar puţin psihopat. Îi plăcea să ciopârţească câte-un episcop din plictiseală, când nu erau filme palpitante în oraş.

Purtând un costum auster, bleumarin, Bascott arăta impunător. În vârstă de cincizeci de ani, avea părul alb, ondulat şi ochi bruni, care priveau cu blândeţe, completându-se cu o voce caldă. *Un gen care place publicului,* îl catalogă Vail. *Figura tatălui clasic, a ursului ocrotitor. Juriul l-a şi îndrăgit.* Era periculos să-l distrugă pe omul acesta. Trebuia să joace cu mult tact.

— Sunteţi doctor Harcourt D. Bascott? începu Venable interogarea.

— Aşa este, răspunse el zâmbind prietenos.

— Sunteţi medic autorizat să practicaţi medicina în acest stat?

— În acesta şi în alte şase state.

— Unde locuiţi, domnule doctor?

— Deţin o locuinţă în incinta Institutului pentru Sănătate Mentală Daisyland.

— Care vă este specialitatea?

— Sunt psihiatru.

— Unde sunteţi angajat?

— Sunt directorul Institutului pentru Sănătate Mentală Stevenson şi şeful Departamentului de Stat pentru Sănătate Mentală. De asemenea, sunt profesor de psihiatrie la universitate.

— De cât timp sunteţi specialist în acest domeniu?

— Din 1964.

— Unde aţi studiat, domnule doctor?

— Am obţinut diploma de absolvire a Colegiului Reed din Portland, Oregon, mi-am luat doctoratul la Universitatea de Medicină din Oregon şi am efectuat practica la Universitatea Cincinnati.

— Aveţi ocazia de-a trata pacienţi?

— Bineînţeles.

— Câţi bolnavi mintali trataţi ori examinaţi anual, doctor Bascott?

— Răspund de şase sute, opt sute de pacienţi, internaţi în diverse instituţii medicale din stat, iar înţelegerea pe care am încheiat-o cu statul îmi permite să consult şi să tratez alte şapte sau opt sute de pacienţi anual.

— Foarte bine, domnule doctor. Câte... Aţi publicat lucrări în acest domeniu?

— Sunt autorul a nouă cărţi de psihiatrie şi a peste două sute de articole ştiinţifice în aceeaşi specialitate.

— În exersarea profesiei dumneavoastră trataţi oameni consideraţi criminali alienaţi mintali?

— Da, adesea.

— În această calitate aţi fost solicitat să-l diagnosticaţi pe Aaron Stampler?

— Am fost şeful echipei formate din trei psihiatri, numită să-l examineze pe domnul Stampler.

— Îl puteţi identifica pe domnul Stampler?

— Da. E tânărul cu haina de tweed de acolo.

— Aţi afirmat că aţi condus echipa care l-a examinat pe domnul Stampler. Ne puteţi descrie pe scurt procedura urmată?

— Desigur. Doctorii Ciaffo, Solomon şi cu mine am întreprins fiecare o evaluare individuală asupra pacientului. Apoi am avut cu el trei întrevederi comune.

— Consideraţi că aţi întreprins o procedură normală?

— Da. Suntem chemaţi frecvent pentru a evalua pacienţi din punct de vedere psihiatric.

— Aţi studiat dosarele medicale privindu-l pe domnul Stampler'?

— Nu. Nu ne-au fost puse la dispoziţie.

— Domnule doctor, pentru a ajuta juriul, vă rog să ne edificaţi asupra câtorva principii de bază

ale psihiatriei. E corect că tulburările mintale sunt considerate ca boală?

— Da.

— Studiul şi tratamentul acestor tulburări sunt recunoscute ca o ramură distinctă a medicinei?

— Aşa este.

— Şi bolile mintale sunt diagnosticate la fel ca şi cele fizice?

— Mai mult sau mai puţin. Tehnicile diferă, dar metodele sunt similare.

— Domnule doctor, explicaţi-ne, vă rog, cum diagnosticaţi o boală mintală.

— Detectăm cele mai semnificative simptome, pe care le atribuim unei categorii de boli.

— Iar aceste categorii sunt descrise în manualul numit MDS3?

— Da.

— Ce însemnă MDS 3?

— *Manualul de diagnostic şi statistică ale bolilor mentale,* prescurtat, MDS 3. Este publicat de către Asociaţia Americană de Psihiatrie.

— I se spune şi „biblia psihiatrică", aşa e?

— Da.

— În acest mod l-aţi diagnosticat pe Aaron Stampler?

— Da. Echipa noastră a efectuat toate testele uzuale.

— Aţi întreprins şi alte teste?

— Da. Pe lângă testele psihice şi neurologice, i-a determinat şi indicele de inteligenţă.

— De ce aţi întreprins examene psihice şi neurologice?

— Pentru că dereglarea mintală poate rezulta din deteriorări ale creierului ori din defecte structurale la nivelul creierului.

— Aţi evidenţiat vreo anomalie în acest sens:

— Nu am depistat semne de boală a creierului.

— Şi testul indicelui de inteligenţă?

— L-am efectuat pentru a determina nivelul inteligenţei pacientului.

— Care este indicele de inteligenţă al lui Aaron Stampler?

— Între 138 şi 140. Nivelul unei minţi geniale.

— Aţi mai făcut şi alte teste?

— Majoritatea testelor s-au bazat pe interogarea subiectului Stampler, ceea ce se numeşte terapie.

— Toţi trei aţi lucrat atât împreună, cât şi separat la această analiză?

— Corect. Raportul l-am întocmit împreună.

— Care a fost concluzia comună?

— Aceea că Aaron Stampler nu suferă de nici o boală mintală gravă.

— Aţi descoperit semne ale unei amnezii temporare, cunoscută şi sub numele de stare de refugiu?

— Nu, doamnă. Nici personalul sanitar nu a observat asemenea simptome.

— Deci e capabil să compară în faţa instanţei?

— Absolut. De fapt, îl considerăm o persoană normală.

— Şi nu-i aşa că înţelege acuzaţiile care i se aduc?

— Scuzaţi-mă, domnule judecător, o întrerupse Vail. Dacă doamna procuror intenţionează să poarte după dumneaei martorul, ar trebui să-şi procure o lesă.

— Să vă interpretez aluzia ca pe o obiecţie? întrebă Shoat, cu o vagă nuanţă de ironie.

— Da, este o obiecţie.

— Voi reformula întrebarea, domnule judecător, anunţă Venable zâmbind către juriu. Înţelege domnul Stampler acuzaţiile aduse?

— Da, le înţelege.

— Vă mulţumesc, domnule doctor. Deocamdată nu mai am întrebări.

Asta fusese. Scurt şi la obiect. Ciudat de scurt chiar. Vail se îndreptă spre bara martorilor şi îşi sprijini braţul de balustradă. Într-o atitudine binevoitoare. Ca şi cum se pregătea pentru o discuţie amicală cu ursul cel blând.

— Domnule Bascott, începu el. V-aş ruga să explicaţi juriului în ce constă schizofrenia.

— Schizofrenia e cea mai întâlnită formă a psihozei. Cam doi la sută din populaţia ţărilor vestice se tratează de schizofrenie într-o anumită perioadă. Şi, evident, mulţi schizofreni nu sunt în evidenţa instituţiilor medicale.

— Ne-aţi putea face o aproximaţie numerică?

— Păi... cam jumătate din pacienţii internaţi în spitalele psihiatrice din Statele Unite suferă de schizofrenie.

— Ce este, de fapt, schizofrenia?

— Este eroziunea barierei dintre ego, care controlează gândurile şi acţiunile, şi subconştient, care este depozitul gândurilor şi al acţiunilor reprimate. Depozitul acesta se revarsă în ego, rezultând un haos mintal.

— Cum se manifestă efectiv?

— Subiectul devine disfuncţional. Simptomele constă, printre altele, în halucinaţii, dezorientare în spaţiu, iluzii, tulburări ale gândurilor şi personalităţii.

— Iluzii?

— Iluziile sunt false convingeri, de obicei absurde şi bizare.

— Ce înseamnă asta în termeni populari?

— Un pacient poate crede că e persecutat ori că e o celebră personalitate istorică, chiar decedată. Sau poate nutri convingerea că gândurile-i sunt controlate de o maşină. Am avut cazul unei femei care credea că prăjitorul de pâine din bucătărie îi dirijează gândurile. Stătea de vorbă cu aparatul, de la care primea diverse ordine.

Un val de râsete străbătu sala. Shoat lovi cu ciocănelul în masă, potolind publicul.

— Deci acest comportament bizar nu e o raritate?

— Relativ.

— Mă refer la cadrul spitalelor de psihiatrie.

— În cazul acesta, nu e absolut deloc o raritate.

— Există feluri... categorii diferite de schizofrenie?

— Da, multe.

— Vorbiţi-ne despre moştenirea genetică, doctore. Intră aici moştenirea genetică? Se moşteneşte schizofrenia din familie?

— Da, în proporţii variabile.

— De fapt, nu-i aşa că în jur de doisprezece la sută din persoanele schizofrenice au un părinte schizofren, iar cam patruzeci şi cinci la sută au ambii părinţi schizofreni?

— Nu sunt sigur de procentaj, dar, în general, afirmaţia e corectă. E un eşantion semnificativ.

— Aşadar, schizofrenia poate fi dobândită pe cale genetică, se poate datora unor factori de mediu sau sociologici. Corect?

— Da. În majoritatea cazurilor, e o combinaţie între cele trei elemente.

— Cunoaşteţi ceva despre localitatea în care s-a născut Aaron Stampler, Crikside, Kentucky?

— Mi-a fost descrisă, domnule.

— Aţi vizitat-o?

— Nu.

— Din câte aţi aflat, doctore, este oare posibil ca mediul din Crikside să contribuie la dobândirea schizofreniei?

Venable se ridică:

— Obiectez, domnule judecător. Zvonuri. În plus, întrebarea nu mi se pare relevantă.

— Domnule judecător, avem de-a face cu o crimă, pe care o considerăm rezultatul unei

tulburări mintale specifice. Nu fac decât să clarific această problemă.

— Vom audia cu această ocazie un curs de psihiatrie? comentă Venable.

— E cumva vreo obiecţie? întrebă Vail.

— Dacă vreţi, îi răspunse ea.

— Nu vă supăraţi, interveni Shoat plictisit. Doriţi să luaţi o pauză, pentru a purta discuţii particulare, ori sunteţi atât de amabili, încât să vă adresaţi Curţii?

— Scuzaţi-mă, domnule judecător, se conformă Vail. Consider însă că studiul şi delimitarea tulburărilor mintale sunt oarecum ambigue în anumite zone, mai ales în ceea ce priveşte diversele teorii. Freud şi Jung, bunăoară, nu sunt întru totul compatibili. Ceea ce intenţionez este să determin până unde concordă părerea domnului doctor cu cea a apărării, pentru a putea stabili faptele cât mai exact. Dacă există zone în care nu cădem de acord, trebuie lămurite înainte de-a merge mai departe. Prin urmare, nu vreau să atac expertiza doctorului Bascott, ci vreau să verific dacă teoria lui e compatibilă cu a noastră.

— Domnule judecător, interveni Venable pe un ton acid. Domnul Vail creează un forum pentru o dezbatere a diverselor teorii psihiatrice, împotriva căruia obiectez.

— Încerc doar să găsesc un teren comun pentru elementele de bază ale psihiatriei. Doctor Bascott poate fi adeptul unei anumite teorii: doctor Arrington o poate susţine pe alta. Dacă-i aşa, va trebui să aducem aici alţi experţi, care să lămurească diferenţele de opinie. Asta, în cazul în care nu ni se permite să clarificăm situaţia între noi.

— Doar în ceea ce priveşte limitele legate de acest caz, precizează Venable. Obiectez, pe motiv că linia acestui interogatoriu este prea vastă. Ar trebui să rezolvăm eventualele nelămuriri pe măsură ce ajungem la ele. Nu ne aflăm la o masă rotundă.

— În acest punct, îi dau dreptate acuzării, zise Shoat. Dacă va exista o zonă de neînţelegeri, voi permite introducerea unor martori, care să susţină una sau alta dintre teorii. Dar nu voi da ocazia unei dezbateri. Obiecţia se admite.

— Bine, se resemnă Vail. Doctore, sunteţi familiar cu teoria lui Jung şi anume că puteam ajunge la inconştient numai prin intermediul simbolurilor? Că simbolurile sunt limbajul universal, expresia primitivă a inconştientului?

— Da, cunosc teoria.

— Sunteţi de acord cu ea?

— Parţial.

— Deci nu sunteţi de acord?

— Obiectez! sări Venable. Doctor Bascott a răspuns la întrebare.

— Nu, domnule judecător, o contrazise Vail. A răspuns „parţial".

— Daţi-mi voie să vă explic, se oferi Bascott. Cred că şi visele sunt o fereastră către subconştient. Nu găsesc că aceste teorii sunt incompatibile. Nu putem exclude orice teorie recunoscută, pentru a stabili un diagnostic.

— Nu spunea oare Paul Tillich că *numai* limbajul simbolurilor poate deveni expresia absolutului?

— Ba da, dar asta nu exclude analizarea viselor pentru determinarea disfuncţiilor mintale, răspunse Bascott.

— Aţi utilizat analiza viselor?

— Domnul Stampler afirmă că nu visează.

— Afirmă că nu visează niciodată?

— Ca să fiu mai precis, afirmă că nu şi le aminteşte.

— Este acesta un lucru neobişnuit?

— Nu în mod special.

— Aţi încercat hipnoza?

— Da. Stampler e un mediu slab.

— Este neobişnuit?

— Nu... unii oameni rezistă subconştient hipnozei.

— Consideraţi acest fapt neobişnuit?

— Nu neapărat. Nu.

— Aşadar, analiza dumneavoastră s-a bazat doar pe discuţii cu pacientul. Aşa este?

— Nu, am discutat şi cu locuitori din oraşul lui natal, cu colegi de Savior House şi de la locurile de muncă.

— Câtă bază aţi pus pe informaţiile culese de la locuitorii din Crikside, Kentucky? Acela este oraşul de baştină al lui Aaron, aşa-i?

— Da. Am cules informaţii generale, prin telefon.

— Aţi contactat personal aceşti oameni?

— Pe unii dintre ei. Am vorbit cu fosta lui profesoară, ă...

— Rebecca Kramer?

— Kramer, da.

— Şi ce v-a spus?

— Că a fost un elev strălucit, un copil singuratic. Că aspira la mult mai mult decât i se oferea acolo.

— V-a spus că era nervos, irascibil ori violent?

— Nu, în nici un caz.

— Aţi discutat despre orientările lui sexuale?

— Obiectez, domnule judecător. Care e semnificaţia întrebării?

— Dacă-mi permiteţi să continuu, domnule judecător, cred că va fi imediat evidentă.

— Bine, domnule avocat. Vă dau mână liberă, dar să nu vă rătăciţi pe drum.

— Da, domnule. Doctore, aţi discutat despre orientările lui sexuale?

— N-am întrebat-o despre acest aspect.

— De ce?

— Ce mi-ar fi putut spune? Nu i-a fost decât profesoară.

— Înţeleg. Aş dori să vorbim puţin despre orientarea lui religioasă. Cunoaşteţi relaţia dintre acuzat şi un anume reverend Shackles?

— Da, Josiah Shackles.

— Aţi discutat cu domnul Shackles?

— Nu, domnule. Ni s-a spus că i s-a pierdut urma de ani de zile.

— Ce ştiţi despre el?

— Din câte se pare, era fundamentalist, dar avea păreri foarte stricte în ceea ce priveşte păcatul.

— L-aţi întrebat pe acuzat despre acest aspect?

— Da. În plus, am studiat şi discuţia pe care aţi avut-o cu el la închisoare.

— La ce concluzie aţi ajuns cu privire la această relaţie?

— Nefericită.

— De ce?

— Cum vă spuneam, reverendul Shackles era fundamentalist. Din câte înţeleg, credea că o dată ce ai păcătuit, nu există iertare.

— Cu alte cuvinte, credea în abstinenţa totală?

— Da.

— Dar rugăciunile?

— Îmi aduc aminte că Aaron l-a citat pe Virgiliu; ne-a spus că Shackles credea în ceea ce a scris Virgiliu.

— Ce a scris?

— Pot să-mi consult însemnările?

— Desigur.

Bascott frunzări câteva pagini dintr-o agendă neagră, până găsi ceea ce căuta.

— Iată citatul: „Încetaţi să credeţi că hotărârile zeilor pot fi schimbate prin rugăciuni".

— Deci Shackles credea în această idee?

— Conform spuselor lui Aaron, da.

— Dar Aaron o accepta?

— La vremea aceea, era doar un copil de opt, nouă ani. Evident, a fost impresionat.

— Dar *credea în această teză?*

— Obiectez, domnule judecător, îi întrerupse Venable. Acuzatul e cel mai în măsură să răspundă la întrebare.

— Numai că acuzatul nu e obligat să depună mărturie, argumentă Vail. În concluzie, cred că martorul este cel mai în măsură de a răspunde. La urma urmei, dr. Bascott şi echipa lui sunt responsabili pentru concluzia la care au ajuns în ceea ce priveşte sănătatea lui Stampler. Iar aceste informaţii vor fi coroborate de către apărare în decursul audierii dr. Arrington.

— Obiecţia se respinge, hotărî Shoat. Continuaţi, domnule avocat.

— L-a crezut Aaron pe Shackles când acesta i-a spus că nu există iertare pe pământ?

— Cred că a avut efect asupra educaţiei lui religioase.

— Dar dumneavoastră credeţi în ideea că nu există iertare?

— Obiectez. Întrebarea e neconcludentă.

— Ba dimpotrivă, domnule judecător. Punctul de vedere al doctorului e chiar foarte concludent în analiza acestei informaţii.

— Se respinge, spuse Shoat din nou, privind-o pe Venable şi ridicând din sprâncene a neputinţă.

— O asemenea idee ar anihila fundamentul credinţei creştine, răspunse Bascott.

— V-am întrebat: credeţi?

— Nu.

— Deci, credeţi în iertare?

— Păi... nu chiar, sunt... sunt ateu.

Răspunsul o prinse pe Venable descoperită. Deodată, înţelese că Vail urmărea să-l discrediteze pe Bascott în ochii unui juriu compus din credincioşi devotaţi.

— Obiectez! se repezi ea. Convingerile religioase ale medicului nu au nici o legătură cu

procesul.

— Şi le-a dezvăluit singur, nu l-am obligat eu, spuse Vail dând din umeri. Sunt de acord să obiectaţi, adăugă el şi, zâmbind către juriu, se întoarse la locul lui, luând o agendă de pe masă. Problema este, domnule doctor, că Aaron Stampler a fost afectat în mod hotărâtor de experienţa trăită cu Shackles: am dreptate?

— Da.

— Se poate spune deci că orientarea religioasă i-a fost zdruncinată?

— În afară de cazul în care aţi fi de acord cu Shackles.

— Şi-a schimbat Aaron părerea în această privinţă?

— Da: după mulţi ani, când episcopul Rushman i-a convertit la catolicism. Punctul de vedere catolic e total opus celui propovăduit de Shackles.

— Aşadar, mesajul religios e confuz, corect?

— Absolut.

— Este religia importantă pentru Aaron?

— Vorbeşte mult despre ea. Da, cred că e importantă. Dar cred şi că episcopul l-a ajutat să-şi aplaneze conflictul interior.

— Adică l-a convins că există iertarea?

— L-am crezut pe Aaron când mi-a confirmat.

Vail îşi răsfoi agenda.

— Doctore, în cea de-a treia discuţie cu Aaron, la pagina şapte din raport, apare acest dialog:

„Bascott: Deci crezi în iertarea păcatelor?

Stampler: Episcopul a fost foarte convingător în privinţa asta. Dar Ambrose Bierce a scris: E nedemn să ceri ca legile universului să fie anulate din pricina unui singur reclamant. Iar iertarea păcatelor se primeşte prin rugăciuni.

Bascott: Vasăzică, ai încă dubii?

Stampler: Mă gândesc mult la asta, domnule."

Vail puse agenda pe masă.

— Ei, domnule doctor, nu vedeţi aici un conflict interior?

— Faptul că se gândeşte la acest lucru nu înseamnă neapărat un conflict. Vorbim aici despre un tânăr deosebit de inteligent, dornic să înţeleagă şi să afle cât mai mult.

— Consideraţi că acest conflict nu a produs tensiune în mintea acuzatului?

— Faptul nu a părut echipei semnificativ.

— Este adevărat, doctore, că o mare parte dintre bolile mintale pot fi atribuite dezorientării religioase şi sexuale?

— Se poate spune asta, da.

— Este adevărat, doctore, că peste *cincizeci la sută* din cazurile de schizofrenie se pot atribui celor doi factori: sexul şi religia?

— E un procentaj exact.

— Deci, dacă Aaron Stampler a primit semnale divergente sub aspect religios şi sexual de la Shackles şi Rushman, nu creează ele un mediu propice pentru dezvoltarea schizofreniei?

— Mă rog, să spunem. Deşi „dezvoltare" pare un termen cam exagerat...

— Cincizeci la sută din totalul cazurilor? Exagerat?

— Mda, cred că ar trebui să fiu de acord cu dumneavoastră.

— Şi totuşi, n-aţi considerat aceste divergenţe semnificative?

— N-am observat vreun efect, răspunse Bascott. De aceea n-am căutat cauza.

— Înţeleg. *Bun răspuns,* constată Vail în gând. Dr. Bascott, aţi avut vreodată motiv să credeţi că mama lui Aaron Stampler a suferit de schizofrenie?

Venable îşi ascuţi simţurile. *Ce dracu urmăreşte de data asta?* se întrebă. *Oricum, toate informaţiile culese telefonic sunt doar zvonuri.*

Liniştită, îşi concentră atenţia asupra interogatoriului

— Nu... tocmai, răspunse Bascott la întrebarea lui Vail.

— Aţi mai luat personal legătura cu cineva din Crikside?

— Obiectez, domnule judecător. Sunt zvonuri.

— Toate răspunsurile doctorului sunt bazate pe zvonuri, domnule judecător, se justifică Vail, întinzându-şi mâinile în lături. Dacă a luat în considerare aceste informaţii în analizele sale, daţi-mi voie să le iau şi eu în seamă.

— Bine, puteţi continua, dar cu grijă, domnule Vail. Recitiţi întrebarea, domnişoară Blanchard.

— „Aţi mai luat personal legătura cu cineva din Crikside?"

— Da, răspunse Bascott. Cu medicul ei.

— Cu dr. Charles Koswalski?

— Da.

— Ce v-a spus despre mama lui Aaron?

— Mi-a spus că era „nebună de singurătate", râse Bascott.

Asistenţa izbucni în râs, forţându-l pe Shoat să restabilească din nou ordinea cu ajutorul ciocănelului.

— Nebună de singurătate? mimă Vail uimirea. Este cumva o boală mintală specifică?

— Mă tem că nu, domnule.

— Ce-a vrut să spună?

— Soţul doamnei Stampler murise, ca şi fiul său cel mare. Când a părăsit-o Aaron, a devenit bizară.

— Bizară?

— Da.

— Aşa a descris-o doctorul? Ca fiind bizară?

— Nu chiar în aşa de multe cuvinte.

— Mă refer acum la notele mele, doctore. A descris-o „nebună ca un câine pe lună plină"?

Din nou se auziră râsete la galerie. Shoat străfulgeră sala cu privirea şi spectatorii tăcură pe dată.

— Da, cred că asta e expresia pe care a folosit-o.

— Şi care erau simptomele?

— Păi... era recluzivă. Nu făcea niciodată curăţenie, nu gătea, vecinii aveau grijă de ea. Nu comunica cu nimeni. Obişnuia să vorbească singură şi să strige la oamenii care treceau pe lângă casa ei.

— Disociativă, cumva? întrebă Vail.

— Cam da.

— Dezorientată în spaţiu?

— ...Da.

— Doctore, nu sunt acestea simptome ale schizofreniei?

— Cred că da...

— Deci este posibil ca doamna Stampler să fi fost schizofrenă?

— Obiectez! urlă Venable. Nu e cu putinţă ca dr. Bascott să fi putut face o asemenea analiză!

— Domnule judecător, n-am spus decât că mama lui Aaron Stampler a suferit de tulburări mintale înainte de-a muri şi că acest aspect ar fi fost suficient pentru a ridica probleme serioase echipei asupra sănătăţii lui Aaron Stampler. Destule, încât să facă investigaţii la faţa locului, cum a procedat apărarea.

— Domnule judecător, acuzarea cere ca întreaga mărturie despre doamna Stampler să fie eliminată sub motiv că e bazată pe zvonuri.

— Domnule judecător, pară Vail atacul, consider că afirmaţiile privind starea ei sunt cu totul admisibile. În plus, faptul că simptomele ei indică schizofrenia este clar din punct de vedere medical. Nu văd ce-ar fi de obiectat aici.

— Vă repet, domnule judecător, e o analiză apriori, deci fără valoare.

— Bine, bine. Sunt tentat să-i dau dreptate doamnei Venable. Vă înţeleg argumentele, domnule avocat, dar cum informaţiile se sprijină pe zvonuri, sunt nevoit să le resping. Juriul nu le va admite. Continuaţi, domnule Vail.

— Excepţie! exclamă Vail.

— Se consemnează. Mai departe.

— Aş dori să revenim puţin la simboluri. Doctore, vă rog să explicaţi pe scurt juriului semnificaţia simbolurilor.

— Limbajul simbolic reprezintă desene, simboluri, adică semne recognoscibile, folosite în comunicare. De pildă, crucea este simbolul creştinătăţii, în timp ce numărul 666 este simbolul universal al diavolului. Or, ca să folosesc un exemplu mai uzual, simbolul pentru ceva interzis este un cerc tăiat de o linie. În circulaţia rutieră, acest semn este folosit atât aici, cât şi în Europa.

— Adică simbolurile transcend cuvintele?

— Da; dar nu întotdeauna.

— Poate un simbol lua formă de cuvinte? Un mesaj, bunăoară?

— Hmm. Posibil. Da.

— Aşadar, simbolurile se pot transmite sub mai multe forme, nu doar prin desene?

— Aşa este.

— Domnule doctor, aţi afirmat că aţi văzut fotografiile victimei, episcopul Rushman?

— Da.

— Le-aţi studiat îndeaproape?

— Da.

— Erau simboluri pe cadavru?

— Păi...

— Să fiu mai explicit: credeţi că ucigaşul a lăsat asupra victimei un mesaj sub formă de simbol?

Venable încerca să anticipeze tactica lui Vail. *Vrea să folosească numerele găsite pe ceafa lui Rushman, ca să-l discrediteze pe Bascott. Sau poate tatonează terenul, să vadă dacă am descifrat*

simbolurile. Ultima alternativă îi păru cea mai plauzibilă. Îşi notă în agendă cuvântul „simboluri" şi „B32.156", întorcând-o în aşa fel, încât să n-o poată citi nimeni. Hotărî că nu era momentul să intervină. Părea să aştepte mărturia lui Molly Arrington, când urma să o prindă în capcană, făcând-o să admită că mesajul fusese lăsat de Aaron.

— N-aş putea răspunde exact, răspunse Bascott. Se pare că ucigaşul a indicat ceva, dar n-am reuşit să aflăm ce anume, iar Stampler nu ne-a fost de ajutor.

— V-a spus că nu ştie ce reprezintă simbolul?

— Obiectez, domnule judecător. Nu s-a stabilit că e vorba despre un simbol.

— Se admite.

— Doctore, vorbim despre litera şi cifrele de pe ceafa victimei: corect?

— Presupun că la asta vă referiţi.

— Vă amintiţi succesiunea lor?

— Cred că „B 32.146".

— De fapt, „B 32.156", îl corectă Vail.

— Mă scuzaţi: 156.

— Credeţi că e vorba despre un simbol lăsat de ucigaş?

— Păi, bănuiesc că cu toţii am făcut această presupunere.

— Aţi încercat să analizaţi simbolul?

— L-am întrebat pe Stampler ce reprezintă.

— Iar el a afirmat că nu are cunoştinţă de semnificaţia lui?

— Da.

— Mai departe n-aţi încercat să mergeţi, aşa-i?

— Am discutat aspectul cu doamna Venable.

— Când?

— La început. Dacă nu mă înşel, chiar înainte de a-l vedea pe Stampler.

— Şi la ce concluzie aţi ajuns?

— Că problema depăşeşte limitele responsabilităţii noastre.

— Care constă în?

— A-l analiza pe pacient.

— Iar acest simbol nu constituie un element important în analiza dumneavoastră?

— Ba da, dacă l-am fi descifrat. Dar descifrarea anumitor mesaje poate lua ani de zile...

— Cu alte cuvinte, n-aţi avut destul timp la dispoziţie pentru a examina în amănunt problemele domnului Stampler?

— Obiecţie, domnule judecător, strigă Venable sărind în picioare. Apărarea încearcă să denatureze realitatea. Doctorul a afirmat că ar putea dura ani pentru descifrarea acestui simbol, cum îl denumeşte avocatul. Or, noi deţinem probe materiale extrem de clare. Aşa încât linia interogatoriului e total irelevantă. Cifrele ar putea însemna orice, poate chiar un număr de telefon oarecare.

— Atunci să-i dăm voie doctorului să afirme acest lucru, ripostă Vail.

— Reformulaţi întrebarea, domnule avocat, îl îndemnă Shoat, cu voce aspră.

— Doctore, consideraţi simbolul ca fiind relevant?

— Orice e posibil.

— Consideraţi că este irelevant?

— Nu pot răspunde cu exactitate.

— Dar ce *credeţi*?

— Obiectez! Ce-ar fi să nu se mai abată de la subiect, domnule judecător?

— Da, doamnă Venable. Obiecţia se admite. Să se păstreze limitele subiectului, porunci Shoat.

— Domnule doctor, vreţi să spuneţi că mesajul de pe ceafa victimei are probabil importanţa pe care n-aţi putut-o detecta?

— Da, e posibil să fie important.

— Vă mulţumesc. Dacă nu mă-nşel, aţi afirmat aici că diagnosticarea bolilor mintale e la

fel de precisă ca şi cea a bolilor fizice. Corect?

— Da.

— De-a lungul discuţiilor cu Aaron Stampler, v-a dat vreo explicaţie despre cele petrecute în seara crimei?

— Da.

— În ce a constat explicaţia?

— A afirmat că şi-a pierdut cunoştinţa înaintea comiterii crimei.

— A afirmat şi că mai era cineva în cameră, în acele momente?

— Da, a făcut această afirmaţie.

— Cine era acea persoană?

— N-a putut-o identifica.

— Deci, acuzatul recunoaşte prezenţa sa la locul faptei, dar neagă comiterea faptei. Este corect?'

— Da.

— E plauzibilă afirmaţia lui? Vreau să spun, şi-ar fi putut Stampler pierde cunoştinţa în acest mod?

— ...Da.

— Există un termen medical pentru asemenea stare?

— Da. Se numeşte stare de refugiu, un alt termen fiind amnezia temporară.

— Şi constituie o raritate în studiul psihologiilor anormale?

— Nu, nu e o raritate.

— Aşadar, aţi tratat cazuri de amnezie temporară, nu?

— Da.

— Cât durează de obicei o astfel de stare?

— De la câteva minute, la... de pildă, cunosc cazul unui pacient care a rămas timp de câteva luni în această stare.

— Pacientul era capabil să se comporte normal în acest interval?

— Da. Doar că ulterior nu şi-a putut aminti nimic din perioada respectivă.

— Ce poate cauza o stare de refugiu?

— Tensiunea psihică, anxietatea, amintirile...

— Amintirile?

— Amintirea unui eveniment traumatic din trecut. Poate fi declanşată de ceva foarte simplu: zbârnâitul unei sonerii; ori o anumită combinaţie de cuvinte ce evocă un traumatism din trecut.

— Deci spectacolul unei crime brutale ca aceasta poate da naştere unei stări de refugiu?

— Da, sunt nevoit să vă răspund că e posibil.

— Prin urmare, când Aaron Stampler afirmă că a intrat într-o stare de refugiu, nu face o afirmaţie absurdă, nu-i aşa?

— Nu, e o afirmaţie plauzibilă. Se putea întâmpla.

— Iar dacă s-a întâmplat, n-a fost o tulburare mintală?

— Ba da.

— Şi totuşi susţineţi că n-a dat semne de amnezie pe parcursul investigaţiei dumneavoastră.

— Nu, domnule, n-a dat semne.

— Doctore Bascott, să presupunem că un pacient suferă de emfizem pulmonar, iese afară în ploaie îmbrăcat prea subţire, răceşte şi nu se duce la medic. Aceste împrejurări pot duce la pneumonie. Corect sau fals? Mă-nţelegeţi?

— Da. Cauză şi efect.

— Exact. Cunoscând împrejurările, în momentul diagnosticării medicul poate anticipa evoluţia pneumoniei, luând măsurile de precauţie necesare pentru â o preîntâmpina. E o presupunere corectă?

— Domnule judecător, nu sunt deloc de acord cu această categorie de întrebări, se interpuse Venable. Nu sunt decât supoziţii şi jocuri de cuvinte. Unde vrea să ajungă avocatul?

— Mai acordaţi-mi o întrebare sau două, domnule judecător.

— Vă mai acord o şansă, domnule avocat. Treceţi la obiect, sau voi fi nevoit să sistez

întrebările.

— Domnule doctor, aveţi aici un tânăr pe care l-aţi supus unor teste, pentru a determina dacă e culpabil sau nu în cazul de faţă. Cunoaşteţi următoarele precedente: întâi, existenţa unor informaţii religioase confuze, iar apoi posibilitatea ca mama lui să fi fost schizofrenică. Nu credeţi că s-ar cuveni să aprofundaţi examenul, pentru a detecta eventuale simptome de schizofrenie la acest tânăr?

— Păi, da. Asta am şi făcut.

— Aţi omis în mod special eventualitatea schizofreniei?

— L-am examinat prin prisma tuturor tipurilor de tulburări mintale.

— Corectaţi-mă dacă greşesc, dar am impresia că singurul lucru pe care l-aţi urmărit în analizarea pacientului a fost să stabiliţi dacă este capabil să compară în faţa instanţei.

— Asta ne-a fost sarcina. Dar a inclus şi diagnosticarea din punctul de vedere al bolilor mintale.

— Aşadar, puteţi afirma cu convingere, în faţa Curţii, că acuzatul nu suferă de schizofrenie?

— Pot afirma că nu-i este afectată capacitatea de-a deosebi binele de rău şi că poate coopera la propria-i apărare.

— Cu alte cuvinte, n-are importanţă dacă suferă sau nu de vreo boală mintală.

— Obiecţie. Speculaţie.

— Se acceptă.

— Reformulez. *Este posibil* ca Aaron Stampler să sufere de vreo tulburare mintală gravă, pe care dumneavoastră s-o fi trecut cu vederea în cadrul examenului psihiatric? Este posibil?

— Ce să spun? Orice *este posibil.*

— Vreţi să spuneţi că e improbabil?

— Domnule avocat, Aaron Stampler a fost consultat şi de alţi doi psihiatri şi psihologi de

renume. E greu de crezut că toţi trei am putut omite ceva atât de important.

— Deci, răspunsul dumneavoastră e negativ.

— Obiecţie, interveni Venable. Doctorul şi-a clarificat poziţia.

— Domnule judecător, încerc să stabilesc dacă doctorul afirmă că e imposibil sau improbabil, sau dacă spune că e posibil.

Shoat oftă.

— Vă rog recitiţi întrebarea, o invită el pe grefieră.

— „Reformulez. Este posibil, domnule doctor, ca Aaron Stampler să sufere de vreo tulburare mintală gravă, pe care dumneavoastră s-o fi trecut cu vederea în cadrul examenului psihiatric? Este posibil?"

— Şi care a fost primul răspuns?

— „Ce să spun? Orice este posibil".

— Mi se pare, domnule avocat, că aţi primit răspunsul la întrebare, remarcă Shoat.

— Nu tocmai, răspunse Vail. Aş dori să se consemneze că posibilitatea moştenirii unei boli mintale pe cale genetică a fost exclusă. Aceasta e cheia apărării. Depăşeşte capacitatea de a distinge binele de rău, domnule judecător. Poate dr. Bascott jura că acuzatul Aaron Stampler nu suferă de vreo tulburare mintală, acţionând sub influenţa unui impuls ori a unui raţionament afectat?

Venable îl privi pe Vail. *Parşivul, pregăteşte o capcană. Ce dracu urmăreşte?*

— Domnule judecător, interveni ea grăbită. Îmi menţin obiecţia. Dr. Bascott şi-a clarificat poziţia.

— Într-un mod ambiguu, i-o taie Vail.

Judecătorul se uită la amândoi.

— Sunt de acord cu acuzarea, zise el brusc.

— În regulă, răspunse Vail. Vreau să limpezesc lucrurile. Doctorul admite posibilitatea omiterii unor aspecte în examinarea acuzatului.

— Obiecţie! strigă Venable, ridicându-se în picioare şi trântind cu pumnul în masă. Denaturează răspunsurile martorului!

— Nu, domnule, se apără Vail. Spun exact ceea ce a spus el. E posibil să fi trecut ceva cu vederea.

Dându-şi seama că e ceva pe cale de-a fi discreditat, Bascott vorbi deodată:

— Domnule, afirm că Aaron Stampler e pe deplin capabil de-a înţelege de ce se află aici. Dacă suferă de vreo boală mintală, consider că nu e destul de gravă pentru a-l scuza din punct de vedere legal de propriile-i acţiuni.

Vail zâmbi.

Te-am prins.

— Vă mulţumesc, domnule doctor.

TREIZECI ŞI TREI

— Onorată Instanţă, este chemat la bară dr. William Danielson.

Vail îşi răsfoia la întâmplare agenda, în timp ce Venable parcurgea întrebările de rutină, care stabileau că Danielson este expert legist şef al oraşului, studiile ce le efectuase şi natura expertizei sale.

— În calitate de expert legist al acestui caz, ce sarcini aţi avut? îl întrebă Venable.

— Să întreprind un studiu detaliat şi o analiză asupra cadavrului, a rănilor şi a leziunilor cauzatoare de moarte şi să centralizez aceste date într-un raport.

Vail avusese de a face cu Bill Danielson în multe procese. Îl plăcea. Aşteptă ca Venable să-l conducă de-a lungul descrierii crimei. Când se ajunse la prezentarea fotografiilor, sări în picioare.

— Obiectez, domnule judecător. Prezentarea tuturor celor treizeci şi ceva de poze constituie un

prejudiciu flagrant pentru clientul meu. Consider că acuzarea îşi poate realiza din plin scopul cu cinci dintre ele.

— Da, da, domnule avocat. Am mai discutat o dată acest aspect. Obiecţia se respinge.

— Scuzaţi-mă, dar cer excepţie la hotărârea dumneavoastră, răspunse Vail cu voce amabilă.

Obrajii lui Shoat virară spre roşu.

— Se consemnează excepţia, *domnule,* mârâi el. Puteţi continua, doamnă Venable.

Venable prezentă fotografiile una câte una, dându-i ocazia lui Danielson s-o descrie pe fiecare în amănunte sângeroase: cantitatea de sânge din fiecare rană, tipul (Danielson părea să descrie cu deosebită plăcere diferenţa dintre rănile produse prin înjunghiere, crestare, incizare şi amputări), cum au fost provocate, care dintre ele fusese fatală şi care doar dureroasă. Scopul era să stârnească o stare anxioasă în rândul celor mai sensibili membri ai juriului, înainte de a le fi arătate fotografiile, pentru a spori efectul. Într-adevăr, juriul studie îngrozit fiecare poză, aşa cum se aşteptase Venable.

— Deci, dr. Danielson, aţi ajuns la concluzia că moartea poate fi atribuită unei sume de factori?

— Da: trauma corporală, aeroembolia, spasmul cadaveric, câteva din rănile produse prin înjunghiere, şocul hemoragic, adică pierderea sângelui. Toate acestea au fost cauzatoare de moarte.

— Se poate identifica, după opinia dumneavoastră, principala cauză?

— Cred că a fost rana provocată la gât.

— De ce?

— Deoarece a cauzat aeroembolia, care înseamnă ieşirea bruscă a aerului din plămâni. Acest tip de rană e întotdeauna fatal; de fapt, moartea survine de obicei instantaneu. Iar rana aceasta a fost profundă. Un alt factor a fost şocul hemoragic.

— Pierderea de sânge?

— Da. Numărul de răni a provocat o sângerare excesivă. În mod normal, când organele încetează să funcţioneze, sângerarea se reduce. Sângele mai picură, dar nu se scurge în valuri. În cazul de faţă însă rănile au fost atât de multe şi de profunde, încât victima şi-a pierdut aproape tot sângele. Organismul uman conţine de obicei cinci litri de sânge; în trupul victimei, s-a găsit la autopsie doar jumătate de litru. După cum puteţi observa din fotografii, sângele a împroşcat pereţii, lămpile, ferestrele, iar o mare cantitate e colectată în jurul cadavrului.

— Ei bine, domnule judecător, cred că-i destul, strigă Vail. Suntem de acord că s-a strâns mult sânge la locul crimei. E oare necesar să se continue influenţarea juriului cu toate amănuntele scabroase?

— Domnule Vail, permiteţi-mi să mă îngrijesc eu de juriu.

— Perfect. Iar eu mă voi îngriji de clientul meu, răspunse Vail. După cum am avertizat mai devreme curtea, axarea acuzării pe detaliile morbide ale acestui caz constituie un grav prejudiciu. Ce are doamna procuror de gând? Să aducă în sală sângele episcopului adunat în gă-leţi, pentru a fi văzut în realitate de către juriu?

— Ajunge, domnule avocat, se răsti Shoat la rândul său. Doriţi să formulaţi o cerere?

— Da, domnule judecător. Suntem de acord că în camera crimei s-au găsit patru litri jumătate de sânge. Recunoaştem că a provenit de la victimă, că era roşu, vâscos şi mai dens decât apa...

— Gata, domnule, ajunge! zbieră Shoat.

— Dar obiectăm, domnule judecător, continuă Vail, îndreptându-şi degetul arătător spre Venable obiectăm împotriva prelungirii discuţiei referitoare la starea fluidelor organice ale episcopului Rushman.

Schimbarea rupse tensiunea. Câţiva juraţi chicotiră. Vail redusese cea mai devastatoare probă vizuală la dimensiunea unei glume, lucru de care Venable era perfect conştientă. Să meargă înainte pe aceeaşi temă ar fi însemnat să piardă jocul.

— Trecem mai departe, se oferi ea.

— Vă mulţumesc, doamnă procuror, îi răspunse Shoat.

Chemându-l pe Vail aproape de masa judecătorească, îi şopti:

Domoliţi-vă emoţiile, domnule.

— Ca şi cum v-aţi domoli câinele? mormăi Vail, întorcându-se la locul său.

— Ce-aţi spus? îl întrebă Shoat.

— Nimic, domnule judecător. Îmi dregeam doar vocea.

— Nu mai am întrebări, spuse Venable. Domnule avocat, puteţi prelua martorul.

Vail se îndreptă spre bara martorilor.

— Domnule Danielson, vă pun următoarea întrebare: sunteţi sută la sută sigur că aceeaşi persoană a provocat *toate* înjunghierile, crestăturile, inciziile şi alte răni, pe care le-aţi descris grafic, asupra corpului victimei?

— Vreţi să ştiţi dacă e posibil ca o parte din răni să fi fost provoca-te de către altcineva?

— Exact.

— Rănile traumatice şi anume cele de gât şi piept au fost făcute de o persoană cu mâna stângă, cu acelaşi cuţit. Asta se observă datorită...

— Bine, bine, domnule Danielson, nu vă contrazic. Sunt de acord că acele douăsprezece răni au fost administrate de către o persoană stângace. Dar celelalte... şaizeci şi cinci de răni? Toate au fost făcute de către o persoană stângace?

— E greu de spus. Nu se poate preciza întotdeauna dacă persoana care s-a folosit de armă e stângace sau dreptace.

— Depinde de natura rănii?

— Da.

— O înţepătură, de pildă, ar fi greu de distins dacă a fost executată de un dreptaci sau de un stângaci, nu?

— Da, e adevărat.

— Şi nu au fost, cel puţin două din cele douăsprezece răni pe care le-aţi identificat ca fatale, răni străpunse?

— ...Ba da.

— Cuţitul a pătruns perpendicular, nu-i aşa?

— Da.

— Rezultă că nu-i exclus ca o a doua persoană să fi provocat cel puţin două dintre rănile fatale. Corect?

— Probabil.

— Vă repet, dr. Danielson: Este posibil ca cel puţin două dintre rănile fatale să fi fost administrate de altcineva? Da, sau nu?

— Da.

— Vă mulţumesc, domnule doctor. Să vorbim puţin despre rana de la gât. După opinia dumneavoastră, aceasta a fost prima, corect?

— Aşa au arătat probele.

— Şi aţi afirmat că aeroembolia provoacă moartea aproape instantaneu. Aţi spus aşa: „În *majoritatea* cazurilor survine instantaneu spasmul cadaveric, adică rigor mortis". Corect?

— Da, aşa este.

— Şi totuşi susţineţi că episcopul s-a apărat. Că rănile de pe mâini şi braţe sunt rezultatul încercării sale de a se proteja. Corect?

— Da.

— Deci, în timp ce e posibil ca rana de la gât să fi fost prima, până la urmă *se pare* că n-a fost, nu-i aşa?

— E posibil să fi supravieţuit aproximativ un minut, apărându-se din reflex. Oricum, destul timp pentru a fi rănit la mâini şi la braţe.

— Cuţitul a pătruns pe-aici – Vail îşi puse degetul sub urechea dreaptă a lui Danielson, trasând încet o linie spre stânga, chiar sub urechea

dreaptă, a mers până sub urechea stângă, secţionând coloana vertebrală, jugulara, arterele, venele, laringele, muşchii şi ţesuturile. Aşa stipulează raportul dumneavoastră, nu?

— Întocmai.

— Deci au fost traumatizaţi muşchii şi ţesuturile?

— Da.

— S-a produs şi fenomenul de aeroembolie, care e aproape *întotdeauna fatal,* nu-i aşa?

— Da.

— Iar dumneavoastră susţineţi că episcopul a rezistat încă un minut, un minut jumătate?

Danielson îl privi pe Vail cu înţeles, înăbuşindu-şi un zâmbet. Era tare Vail. Un adevărat rechin.

— Am dedus... datorită cantităţii de sânge şi urmelor de ţesătură găsite... că, probabil...

— Probabil? Ce-i asta, domnule Danielson? Probabil, posibil sau eventual, un fel de loterie?

— E foarte posibil să fi fost a doua, ori a treia lovitură, cedă Danielson.

— Prin urmare... dacă două dintre rănile fatale din zona pieptului ar fi fost produse de o persoană, iar celelalte, de către altcineva, atunci e posibil şi ca prima persoană să fi aplicat loviturile mortale, iar a doua să-l fi ciopârţit pe episcop, după ce a survenit moartea. Ce spuneţi?

— Presupun că... da, dar e improbabil.

— De ce?

— De ce? repetă Danielson.

— Da. De ce e improbabil?

— Păi gândiţi-vă... Vreau să zic, e absolut logic.

— În concluzie, domnule doctor, nu puteţi dovedi că Aaron Stampler a fost autorul tuturor sau măcar al unei părţi din rănile produse prin înjunghiere; nu puteţi dovedi dacă episcopul a fost răpus de una sau de două persoane şi nici care a fost rana fatală. Am dreptate?

Danielson cântări situaţia câteva minute. Apoi dădu încet din cap:

— Este adevărat.

— Iar faptul că Aaron e stângaci constituie unica dumneavoastră dovadă că el a mânuit într-adevăr cuţitul. Corect sau fals?

— Da, domnule Vail. Este corect.

— Vă mulţumesc, dr. Danielson, îi spuse Vail, îndepărtându-se de la bara martorilor. Sunteţi liber.

— Un moment, îl opri Venable. Dr. Danielson, în cei douăzeci şi şase de ani de când sunteţi expert judiciar, aţi întâlnit vreun caz în care doi ucigaşi să fi folosit acelaşi cuţit pentru a lovi aceeaşi victimă?

— Nu, n-am întîlnit.

— Aţi auzit, ori aţi citit despre un asemenea caz?

— Nu.

— Mulţumesc.

— Scuzaţi-mă, dr. Danielson, ripostă Vail, despre câte cazuri aţi auzit în care penisul şi testiculele victimei să fi fost tăiate şi îndesate în gură?

— A... de fapt, despre nici unul.

— Deci, crima de faţă s-ar fi putut petrece exact aşa cum am descris-o eu; da sau nu?

Danielson oftă:

— Da.

— Vă mulţumesc, domnule.

Harvey Woodside îl urmă pe Danielson la bara martorilor. Sarcina lui constase în corelarea probelor medicale şi judiciare în scopul atingerii unei unice concluzii întemeiate: aceea că Aaron Stampler comisese o crimă premeditată, cu sânge rece.

Se deplasă greoi spre bara martorilor, respirând anevoios pe nas, se lăsă în scaun şi depuse jurământul. Vail asculta răbdător faza

preliminară dirijată de Venable, legată de studiile şi activitatea martorului.

— Aşadar, domnule Woodside, dumneavoastră aţi legat între ele toate elementele crimei, aşa este?

— Da.

— Inclusiv rapoartele medicale, probele de ţesături, amprentele, etcetera...

— Totul. Am corelat toate elementele.

În interogatoriul care urmă, Woodside combină fotografiile cu probele materiale, cu fibrele de ţesătură prelevate, cu petele de sânge şi cu amprentele, zugrăvind astfel un tablou al groazei.

— Domnule Woodside, continuă Venable, judecând după probele materiale găsite la locul faptei, cum evaluaţi derularea crimei?

— Stampler a intrat prin bucătărie, şi-a scos pantofii, a luat cuţitul din sertar, lăsând urme de ţesătură din mănuşi, a străbătut holul ajungând în dormitor, unde l-a atacat pe episcop. Episcopul Rushman s-a luptat pentru a-şi apăra viaţa, după cum reiese din existenţa rănilor de pe mâini. A fost înjunghiat, crestat şi spintecat de şaptezeci şi şapte de ori. În urma agresiunii, trupul său conţinea mai puţin de jumătate de litru de sânge, adică a douăsprezecea parte din cantitatea existentă de obicei în organism. Gestul final a fost amputarea aparatului sexual, pe care Stampler i l-a îndesat episcopului în cavitatea bucală. Stampler s-a întors în bucătărie, şi-a pus pantofii şi a fugit afară; cum pe-acolo trecea tocmai o patrulă a politiei, a intrat înapoi şi s-a ascuns într-un confesional, unde a fost găsit de politie şi arestat.

Vail îşi încheie haina şi se ridică. Înconjură masa apărării, sprijinindu-se în faţa ei, cu braţele încrucişate. Shoat îl privi cu gura căscată.

— S-a întâmplat ceva, domnule Vail?

— Ascult o poveste foarte interesantă, domnule judecător, îi răspunse Vail zâmbind.

Evident, mă opun întregii expuneri. E doar o înşiruire de supoziţii.

— Domnule judecător, pară Venable, domnul Woodside e unul dintre cei mai renumiţi patologi din ţară. Sarcina lui este să evalueze o crimă pe baza probelor judiciare.

— Nu există o dovadă că Stampler i-a amputat victimei, citez: „aparatul sexual", argumentă Vail. Atât domnul Woodside, cât şi dr. Danielson susţin această ipoteză dintr-un singur motiv: dacă cumva lucrurile nu s-au petrecut astfel, întreaga lor teorie se năruie.

— Domnule Vail, îi răspunse judecătorul, aplecându-se peste masă şi privindu-l, înlănţuirea logică a evenimentelor între ele intră în domeniul de expertiză al domnului Woodside. Asta e misiunea lui. N-a negat că declaraţia lui este o supoziţie şi sunt sigur că juriul va lua acest fapt în considerare cândva cântări probele. Obiecţia dumneavoastră se respinge.

— Deocamdată nu mai am întrebări, îşi încheie Venable interogatoriul.

— Martorul dumneavoastră, domnule Vail.

Frunzărindu-şi agenda, Vail se apropie tacticos de boxa martorilor.

— Domnule Woodside, spuse el, cercetându-şi notiţele, aţi căutat fibre de ţesătură pe covor, nu-i aşa?

— Corect. Am lucrat împreună cu dr. Danielson la analizarea tuturor probelor.

— Ce anume aţi mai căutat în covor?

— Pete de sânge, fire de păr ca şi alte corpuri străine.

— Amprente?

— Nu înţeleg întrebarea.

— Aţi căutat cumva şi amprente ori urme de paşi pe covor, pentru a detecta dacă, în afara episcopului Rushman şi a lui Aaron Stampler, a mai fost cineva în cameră?

— N-avea nici un rost, domnule Vail. Femeia de serviciu curăţase camera dimineaţa, devreme. După aceea au trecut şi alte persoane pe acolo.

— Cu alte cuvinte, dacă au existat alte amprente în covor, le-ar fi putut lăsa cineva înaintea producerii crimei?

— Da...

— Acelaşi lucru e valabil şi în ceea ce priveşte fibrele de ţesătură şi firele de păr, corect?

— Păi, da...

— Deci singura probă materială lăsată *cu certitudine* în timpul crimei o constituie petele de sânge?

— Asta...

— Da, sau nu, domnule Woodside?

— Presupun că aveţi dreptate. Există urme de paşi însângerate, bineînţeles.

— Clientul meu nu neagă că urmele de paşi îi aparţin, spuse Vail răsfoind în agendă. Bineînţeles că a fost acolo. Dar de vreme ce se afla într-o stare de refugiu, se pune următoarea întrebare: a mai fost cineva pe acolo? Această întrebare aş dori s-o clarificaţi, domnule Woodside, fără a da naştere nici' unui dubiu. Bazându-vă pe cercetările întreprinse, puteţi afirma cu toată convingerea că episcopul Rushman şi Aaron Stampler erau unicele persoane care se găseau în cameră în timpul agresiunii?

— Sunt nouăzeci la sută...

— Nouăzeci la sută nu este un procent mulţumitor, domnule Woodside. Declaraţi în faţa instanţei că sunteţi sută la sută sigur că nu a existat o a treia persoană în cameră în timpul crimei?

— Cred că nu.

— Da sau nu?

— Nu.

— Domnule Woodside, daţi-mi voie să vă amintesc cazul Wright. Vă amintiţi de cazul Wright?

— Bineînţeles.

— Aţi fost expert judiciar în cazul acela, nu-i aşa?

— Da.

— Exemplificaţi-i juriului despre ce este vorba.

— Mă opun, domnule judecător. Este irelevant. Nu văd scopul.

— Scopul e logica, domnule judecător.

— Logica? repetă Shoat.

— Domnul Woodside îşi bazează multe din deducţii pe logică. Aş dori să examinez percepţia domniei sale asupra logicii.

— Bine, domnule Vail. V-am promis că vă dau mână liberă în acest caz, aşa că puteţi continua.

— Cazul Wright, domnule judecător.

— Theodore Wright era comerciant. A fost găsit mort prin împuşcare într-o cameră de hotel. Arma crimei a fost descoperită mai târziu, după radiatorul cu aburi din colţul camerei.

— Deci, concluzia logică este că ar fi fost omorât, nu?

— Corect. Iniţial am presupus că Wright a fost omorât.

— Şi această presupunere corespunde adevărului?

— Nu. În urma cercetărilor am stabilit că Wright se împuşcase. Reculul armei i-a aruncat mâna înapoi şi arma a zburat în spatele radiatorului.

— Aşadar, concluzia logică, şi anume că a fost ucis, s-a dovedit falsă.

— Da.

— Domnule Woodside, judecând după probe, era logic să deduceţi că se sinucisese?

— Nu chiar.

— Vreţi să spuneţi „nu".

— Nu.

— De fapt, nu-i aşa că o mare parte din crime sfidează logica?

— Sigur, deşi majoritatea cazurilor...

— Majoritatea. Dar nu *toate,* corect?

— Corect, spuse Woodside oftând.

— Domnule Woodside, aţi afirmat că aţi găsit amprentele domnului Stampler pe toată suprafaţa cuţitului şi pe cadavru.

— Da.

— Aţi afirmat, de asemenea, că aţi găsit fibre din mănuşile lui Stampler în sertarul pentru cuţite?

— Întocmai.

— Şi pe baza acestor urme aţi dedus că Stampler a luat cuţitul din sertar, nu-i aşa?

— Pare, cu siguranţă, logic.

— Pare la fel de logic să-şi fi scos mănuşile înainte de a comite cri-ma?

— A... nu înţeleg...

— Evident. Înţelegeţi, dar vă pot repeta întrebarea cu alte cuvinte: sunteţi foarte antrenat în logică, domnule Woodside. Este oare logic ca domnul Stampler să fi intrat cu mănuşile pe mâini, să fi luat cuţitul, apoi să-şi fi scos mănuşile, pentru a-şi lăsa amprentele peste tot, după spusele dumneavoastră? Vedeţi aici vreo logică?

— Păi... aş spune...

— Spuneţi doar răspunsul, domnule. Consideraţi că este logic ca un om să premediteze o crimă, să plănuiască totul, iar apoi să-şi scoată mănuşile, înainte de a comite crima?

— Nu ştiu de ce a făcut asta.

— Este o acţiune logică? Are vreun scop?

— Nu tocmai.

— Cred că pot considera că aţi răspuns „nu". Cât despre celelalte probe de ţesătură pe care le-aţi găsit, ele puteau fi lăsate de domnul Stampler mai devreme, în aceeaşi seară. Este adevărat, sau nu?

— Este adevărat.

— Deci fibrele în sine nu dovedesc că acuzatul s-a aflat în cameră, în momentul atacului, este corectă afirmaţia?

— Da, este corectă.

— În concluzie, domnule Woodside, nu puteţi dovedi că Aaron Stampler şi episcopul au fost singuri în cameră, nu-i aşa?

— Ăă... păi eu...

— Da, sau nu?

— Nu, spuse Woodside, oftând.

— Şi nu puteţi afirma cu toată certitudinea că Aaron a luat cuţitul din bucătărie, nu?

— Nu chiar.

— Consider că aţi răspuns din nou „nu". Haideţi să vorbim puţin despre fuga lui Aaron prin uşa bucătăriei, după spusele dumneavoastră. Aţi dedus că a intrat prin bucătărie, şi-a lăsat acolo pantofii, a luat cuţitul şi a pătruns în dormitorul episcopului, unde l-a ucis pe acesta. Apoi s-a întors pe acelaşi traseu, şi-a pus din nou pantofii şi a ieşit prin uşa bucătăriei.

— Da.

— Pe ce vă bazaţi deducţiile?

— Pe logică. Faptul că şi-a scos pantofii la intrare e o deducţie logică, deoarece într-acolo duc urmele ciorapilor însângeraţi. Şi cum e absurd ca episcopul să fi ţinut cuţitul de tranşat carne în dormitor, am dedus de asemenea că acuzatul a luat cuţitul de bucătărie când a intrat.

Vail străbătu sala.

— Şi dacă acuzatul a intrat pe uşa principală, după cum a declarat? Care e primul lucru pe care-l faci când intri din ger într-o casă? Îţi scoţi mănuşile, nu-i aşa? Îţi freci mâinile, sufli peste ele. Prin urmare, Aaron a intrat în casa parohială, şi-a scos mănuşile, apoi a auzit un zgomot la etaj şi a urcat. A văzut pe cineva în cameră, aşa că – Vail se aplecă, îşi scoase mocasinii, îndesându-şi-i în buzunarele hainei – şi-a scos pantofii, ca să nu-l audă nimeni, punându-şi-i în buzunare. S-a dus în dormitor, s-a uitat înăuntru şi a văzut cum cineva îl înjunghia pe episcop; cineva care intrase *într-adevăr* prin bucătărie, de unde-şi procurase cuţitul cu care pătrunsese în dormitorul episcopului.

Episcopul a încercat să se apere, ţinându-şi mâinile pavăză. În cele din urmă cedează, iar criminalul îi provoacă, după cum aţi scris în raport, „rana numărul patru, o lovitură cardiovasculară, suficient de pătrunzătoare pentru a ucide aproape instantaneu". Episcopul s-a prăbuşit la pământ. Făptaşul a părăsit în grabă locul, iar Stampler, pradă unei stări de refugiu, apucă cuţitul într-o totală zăpăceală. A ieşit la rândul lui din cameră, a auzit pe cineva la parter, a fugit în bucătărie, unde şi-a pus din nou pantofii înainte de-a porni afară, în frig. Domnule Woodside, aveţi vreo dovadă că lucrurile nu s-au petrecut astfel?

— Nu, răspunse acesta, resemnat, nu pot dovedi nici că episcopul n-a fost înjunghiat de o raţă care a zburat pe geam.

Râsetele asistenţei nu se lăsară aşteptate. Shoat trebui să izbească de câteva ori cu ciocănelul în masă.

— Dacă nu vă potoliţi, evacuez sala, strigă el, apoi i se adresă lui Woodside: Domnule Woodside, remarca dumneavoastră a fost cu totul inoportună. Doar aveţi experienţa a ceea ce înseamnă un proces. Ar fi bine să vă conformaţi.

— Da, domnule. Îmi cer scuze, mormăi Woodside cu capul în pământ.

— Vă cred. Juriul va ignora remarca. E total irelevantă în derularea procesului.

— Nu mai am întrebări, anunţă Vail.

Portarul îi lăsa primul ziar de seară în faţa uşii. Îl citi instalată la birou, în faţa cinei, compusă din supă de pui cu tăiţei şi cu biscuiţi.

CELEBRII VULTURI AI LEGII
Venable versus *Vail*
Cel mai senzaţional spectacol din oraş
de
Jack Connerman

Zilele acestea, cele mai râvnite locuri din oraş sunt la Curtea Superioară a regiunii King, unde a început ieri bătălia juridică a secolului.

E un proces de vis: cazul unei crime abominabile, în care sunt implicate două vedete reprezentante ale legii, şi unul din cei mai proeminenţi cetăţeni ai oraşului, ca victimă. În joc este viaţa unui băiat de la munte, în vârstă de 19 ani, numit Aaron Stampler, posesor al unui indice de inteligenţă mai mare decât Himalaya, şi al unui accent aidoma sergentului York: el e acuzat de a-l fi transformat pe arhiepiscopul Richard Rushman, „Sfântul din Lakeview", într-un experiment anatomic, eveniment petrecut într-o seară a lunii februarie. Detaliile acestui măcel au fost atât de sinistre, încât poliţia a păstrat secretul asupra lor până ieri, la începerea procesului.

Are loc un nou meci între procurorul şef adjunct Jane Venable, o doamnă care şi-a confecţionat mai multe scalpuri decât orice alt procuror din istorie, şi copilul-minune al avocaturii, Martin Vail, căptuşit cu ceea ce se numeşte caz deschis-închis, drept pedeapsă că a păgubit recent oraşul, ţinutul şi statul de peste şapte milioane, în cazul Joe Pinero. Un nou meci, care s-ar putea numi Celebra Judecată.

Ultima oară, cei doi gladiatori s-au încleştat acum câţiva ani, în procesul traficantului de droguri Rodriguez. Vail a zburat atunci cu victoria-n dinţi, aşa că de astă dată adie vântul răzbunării dinspre biroul procurorului şef.

Prima zi a oferit toate deliciile aşteptate: palme verbale între Venable şi Vail, câteva admonestări posace din partea judelui Harry Shoat-Călăul, fotografii demne de un bal al

vampirilor şi o serie de lupte corp la corp, conduse de Vail.

Venable promite o judecată scurtă, în stil biblic. „Slavă Domnului că prin bunăvoinţa Curţii Superioare ne-a fost redat la timp scaunul electric pentru Aaron Stampler". Acesta este citatul ei preferat.

Ca de obicei, Vail are de spus două cuvinte: „Fără comentarii". Şi le păstrează pentru proces, iar luni le-a folosit cu mult succes. Cât despre cazul deschis-închis al lui Venable, acesta începe să arate mai deschis decât ne-am fi aşteptat.

Drapată într-un costum gri, care-i punea sânii în valoare, peste o bluză neagră, montată pe gât, cu părul învăpăiat strâns la spate în coc, cu ochelarii stil designer cocoţaţi pe vârful nasului, Venable ne-a arătat limpede în primele declaraţii că ziua întâi a fost marcată de culoarea roşie a sângelui. L-a caracterizat pe acuzat ca pe un ucigaş lipsit de scrupule, gelos şi răzbunător, care l-a măcelărit pe cel ce-i fusese timp de doi ani mentor şi înger păzitor.

„A lovit de şaptezeci şi şapte de ori, în vreme ce Sfântul din Lakeview încerca să se apere", a declarat ea. „Mâinile episcopului au fost străpunse şi înţepate, în încercarea lui de-a respinge cuţitul ucigaş. A primit douăsprezece răni fatale. Episcopul a fost efectiv decapitat. Aaron Stampler, care a deprins îndemânarea de-a folosi cuţitul lucrând ca ucenic într-o casă funerară, şi-a măcelărit fără milă binefăcătorul..."

Dinamită curată. O pledoarie care-a mers drept la ţintă, ţinta fiind pedeapsa maximă, urmată de expunerea fotografiilor color, care i-au susţinut din plin povestea încărcată de oroare.

Ca de obicei într-o ţinută alandala, Vail a oferit surprize. Versiunea lui: Stampler a intrat într-o stare de inconştienţă psihică, denumită clinic „stare de refugiu", şi nu-şi aminteşte nimic până în momentul în care poliţia l-a găsit ghemuindu-se într-un confesional, plin de sânge şi ţinînd încă în mână arma crimei. S-au făcut deja aluzii la existenţa unei a treia persoane în dormitorul episcopului, atunci când acesta a fost ucis.

Urmau câteva paragrafe dedicate depoziţiilor lui Bascott şi Danielson şi unele consideraţii asupra efectului dezastruos al fotografiilor. Sfârşitul articolului îi dădu fiori.

Dezinvolt, Vail a atacat credibilitatea evaluării făcute de echipa psihiatrilor din partea statului, ridicând următoarea întrebare: a fost cumva analiza echipei incompletă, ori greşit direcţionată? Versiunea cu pierderea cunoştinţei susţinută de Vail, luată până nu demult în derâdere în cercurile presei, a devenit nu doar credibilă, ci, prin propria accepţiune al lui Bascott, o posibilitate foarte reală. Este cu putinţă ca Stampler să fi suferit într-adevăr o pierdere a cunoştinţei? Prin atacul său, Vail a modificat total expectativele unei apărări slabe.

Să nu uităm interogatoriul furtunos condus de Vail în momentul audierii martorului Bill Danielson, care a dezvăluit o mulţime de puncte nebuloase. Acuzarea nu poate dovedi că Aaron Stampler s-a aflat singur în cameră ori că a aplicat vreuna sau toate loviturile; nu ştie nici care a fost rana fatală şi nici câte persoane au participat la atac.

Fără îndoială, probele materiale şi circumstanţele atârnă încă greu în favoarea lui Venable. Dar dacă Vail va proceda în

continuare ca în prima zi, procesul va fi cu siguranţă lung.

Urmează a doua rundă, marţi, ora nouă dimineaţa.

După ce citi de două ori articolul, Venable trânti ziarul pe jos. Connerman, veşnicul misogin înverşunat, îl curta ca de obicei pe Vail. Sentimentul se desluşea printre rânduri. Doamna procuror umbla de colo-colo prin cameră, ascultând înregistrarea depoziţiilor. La un moment dat opri banda şi o puse de la capăt.

Rămăsese la o serie de întrebări cu privire la simboluri. După ce intrase în subiect, Vail îl abandonase. *De ce?* Tatonase terenul, ca să afle ce reprezentau cifrele? Călcase pe pământ alunecos şi se grăbise să iasă din zonă? Ceva îl avertizase. Să fi fost unul din răspunsurile lui Bascott?

Brusc, Venable înţelese că Vail evita să aducă în discuţie simbolurile de pe ceafa victimei. Încerca să stoarcă indirect informaţii de pe urma depoziţiilor. După ce-l introdusese pe Bascott în problemă, se învârtise în jurul ei. Descifrase oare mesajul? Dacă da, atunci de ce-l ocolea? O străfulgeră gândul că Vail pregătea subtil o mărturie privind simbolurile similare găsite asupra lui Billy Jordan şi a lui Peter Holloway.

Asta era! Nemernicul încerca să-l lege pe Rushman de cei doi ministranţi, fără a explica înţelesul mesajelor. După care, urma să prezinte posibilitatea ca Rushman şi ministranţii să fi fost ucişi de către aceeaşi persoană, argumentând în final probabilitatea ca cei doi să fi murit după Rushman, când Stampler se afla deja în închisoare. Deschizând această uşă, ar fi forţat-o pe ea să prezinte înregistrarea video cu minis-tranţii, care ar fi dezavantajat-o cu siguranţă. În acelaşi timp, situaţia creată i-ar fi permis lui Vail să ceară compasiunea juriului faţă de premisele comiterii crimei.

Asta n-o să se întâmple, se gândi ea. *Niciodată.*

Pe de altă parte, dacă ar putea dovedi că Stampler cunoştea înţelesul mesajelor, s-ar alege cu o nouă probă a vinovăţiei lui şi poate l-ar împinge să admită în faţa instanţei că e autorul tuturor celor trei crime.

Ce lovitură, îşi zise. I-ar putea distruge jocul lui Vail, l-ar băga la apă pe criminal pentru uciderea lui Rushman şi în acelaşi timp i-ar putea pune juriului problema crimelor multiple. Juriul ar vota cu siguranţă pentru scaunul electric, iar Shoat ar fi încântat.

Era însă o manevră periculoasă. Trebuia s-o pună bine la punct.

Până una-alta, trebui să admită ca Vail se descurcase de minune. Îşi propusese să distrugă credibilitatea lui Bascott şi reuşise. Îi dăduse juriului o temă de gândire: exista oare un aspect pe care să-l fi omis Bascott şi echipa lui?

Dacă exista un asemenea aspect, Vail urma s-o aducă pe Arrington la bara martorilor. Iar Venable era pregătită s-o înfrunte.

TREIZECI ŞI PATRU

În următoarele trei zile, Jane Venable aduse o pleiadă de martori inofensivi în faţa juriului. Preoţi, călugăriţe, copii de la Savior House, oameni de afaceri influenţi, persoane publice care conduceau principalele fundaţii de caritate cu toţii depuseră mărturie că Rushman fusese un dar adus omenirii, meritând cu prisosinţă de-a fi numit Sfântul din Lakeview Drive. Vail puse câteva întrebări formale şi făcu o singură obiecţie. Martorii meniţi să caracterizeze victima erau irelevanţi, toţi membrii juriului cunoscând cine fusese Rushman. Vail nu avea însă intenţia să atace

credibilitatea comunităţii aparţinând de Biserică ori de lumea afacerilor. Oricum, juriul păru plictisit de procesiunea „personalităţilor notorii"; până şi Shoat se simţea mai relaxat, în timp ce tensiunea din sală scădea.

Apoi Venable îşi chemă ultimul martor.

— Să intre Abel Stenner.

Vail urmări cum locotenentul Abel Stenner se îndreptă spre scaunul martorilor, depuse jurământul, ridicând mâna dreaptă. Purtând un costum albastru-închis, cu o cravată vişinie, Stenner aducea mai degrabă a misit decât a poliţist, excepţie făcând privirea îngheţată în dosul ochelarilor cu rame de metal şi atitudinea distantă, aproape condescendentă. Dacă n-ar fi sfidat juriul cu acest comportament, ar fi fost un martor ideal. Cum depoziţia sa era aproape ultima, Stenner urma să preia rolul omului de serviciu sortit a face curăţenie în declaraţiile anterioare, coroborându-le. Şi-ar fi îndeplinit sarcina, cu aerul său rece şi viclean. Un martor periculos, poate cel mai periculos. Vail îşi sprijini bărbia în palmă, ascultând derularea întrebărilor de rutină, prin care Venable evidenţia cele patru diplome de onoare primite de Stenner pentru servicii meritorii şi pentru cei douăzeci şi trei de ani petrecuţi în cadrul forţelor de poliţie, dintre care zece ca detectiv criminalist.

Stenner descrise reacţia avută la impactul cu locul crimei, arestarea lui Aaron Stampler şi măsurile luate pentru „păstrarea integrităţii zonei de interes". Vorbea direct şi sec, la fel de normal ca un raport al poliţiei. Cum martorii nu aveau acces în sală, nu avea cunoştinţă despre interogatoriile luate de Vail lui Danielson şi lui Bascott. „Evaluarea" sa asupra faptelor era identică cu a lui Danielson.

— Obiectez împotriva aşa-numitei evaluări a locotenentului, domnule judecător, interveni Vail, sărind în picioare şi mimând furia, pentru acelaşi

motiv pentru care am obiectat şi împotriva expunerii domnului Danielson. Sunt simple supoziţii.

— Am mai discutat acest aspect, domnule Vail, răspunse Shoat tăios. Aceşti oameni depun mărturie în calitate de experţi calificaţi, şi, în această calitate, punctul lor de vedere e valid. Iar juriul este suficient de inteligent pentru a le cântări afirmaţiile. Obiecţia dumneavoastră se respinge.

— Presupun că e redundant să cer excepţie, remarcă Vail luând loc.

— Care vă sunt concluziile în ceea ce priveşte versiunea pretinsă de acuzat şi anume că a văzut pe cineva comiţând crima, şi-a pierdut cunoştinţa şi nu-şi mai aminteşte nimic? întrebă Venable.

— Concluzia mea este aceea că probele indică un singur ucigaş care a premeditat crima, a înfăptuit-o şi-a fost prins.

— Ucigaşul fiind domnul Stampler?

— Da.

— Vă mulţumesc, domnule locotenent, încheie Venable, adresându-i-se apoi lui Vail: Aveţi cuvântul.

Vail se ridică încet, se încheie la haină şi se apropie de boxa martorilor, cu nelipsita agendă galbenă în mână. Se rezemă de bara care despărţea boxa martorilor de restul sălii şi zâmbi.

— Domnule locotenent, zise el cu blândeţe, este adevărat că principala dumneavoastră sarcină constă în colectarea dovezilor privind cazurile de crimă şi predarea lor procuraturii?

— Una dintre sarcini, da.

— Care sunt celelalte?

— Există şi domeniul acela ambiguu, numit deducţie sau detectare, dacă doriţi, răspunse Stenner cu vocea lui înţepată, care-l făcea să pară nervos.

— Asta înseamnă corelarea probelor, urmată de o presupunere specializată privind înţelesul lor, nu?

— Domnule judecător, obiectez împotriva cuvântului „presupunere" folosit de avocatul apărării, îl întrerupse Venable.

— I-am atribuit calificarea „specializată", ripostă Vail, dacă există vreun alt mod de a defini termenul, accept propunerea.

Shoat i se adresă zâmbitor lui Stenner:

— Aţi avea ceva împotrivă dacă s-ar înlocui termenul „presupunere" cu „evaluare"?

Stenner clătină din cap.

— O alegere perfectă, domnule judecător. Mulţumesc, rosti Venable.

— Domnule locotenent, cum procedaţi cu informaţiile care sunt în detrimentul cazului cercetat?

— La fel ca şi cu toate celelalte probe.

— Cu alte cuvinte, nu faceţi o selecţie a informaţiilor pe care le furnizaţi procurorului?'

— Bine-nţeles că nu.

— De pildă, dacă arestaţi o persoană care are un alibi, verificaţi alibiul sau îi cereţi arestatului să dovedească?

— Îl verificăm.

— Asta face parte din investigaţie, aşa-i?

— Da.

— Domnule locotenent, când l-aţi văzut prima oară pe Aaron Stampler?

— Când se ascunsese într-un confesional, la catedrală.

— Atunci când l-aţi arestat?

— Da.

— V-a spus ceva?

— Spunea: „N-am făcut nimic, mamă. Mamă, n-am făcut nimic".

— Părea speriat?

— Da, era îngrozit.

— I-aţi citit atunci ce drepturi are?

— Da!

— Domnule locotenent, să trecem la cele trei interogatorii pe care i le-aţi luat arestatului...

— Obiectez, domnule judecător, interveni Venable, nu se admite introducerea interogatoriilor. Chiar domnul Vail a cerut să fie excluse!

— Nu intenţionez să prezint conţinutul interogatoriilor în cadrul depoziţiei, domnule judecător, vreau doar să amintesc faptul că ele au avut loc.

— Aveţi grijă să vă limitaţi la atât, se răsti Shoat.

— Înainte de primul interogatoriu, în drum spre secţia de poliţie, aţi avut vreo discuţie cu domnul Stampler?

— Am sporovăit, răspunse Stenner, i-am pus întrebările obişnuite: cum îl cheamă, unde locuieşte, unde lucrează şi altele asemenea.

— De fapt, nu i-aţi pus lui Aaron următoarea întrebare, pe care o voi reproduce întocmai? „De ce l-ai ucis pe arhiepiscop? Ce ţi-a făcut?"

— Obiectez, domnule judecător. Apărarea încearcă să introducă părţi din interogatorii în depoziţie, fără a le fi admis în întregime.

— Dimpotrivă, îl întreb pe domnul locotenent despre ceea ce el însuşi a denumit o sporovăială avută cu acuzatul în drum spre secţia de poliţie. Nu mă refer la cele trei interogatorii înregistrate, care nu au fost excluse din depoziţii.

— Obiecţia se respinge.

— Aşadar, domnule locotenent, i-aţi pus această întrebare lui Stampler?

— Ceva în genul acesta.

— Nu e aceasta o întrebare stil „când ai încetat să-ţi baţi nevasta"? În sensul că vă formaseţi deja convingerea că era vinovat?

— Cred că da.

— Ce v-a răspuns?

— Mi-a spus că nu-şi aduce aminte ce s-a întâmplat.

— Nu v-a spus cumva că şi-a pierdut cunoştinţa?

— Ba da, a folosit expresia asta.

— Şi v-a spus, de asemenea, că mai era cineva în cameră cu episcopul?

— Da.

— V-a spus cine anume?

— Nu. Mi-a spus doar că-i era teamă de acea persoană.

— Chiar aşa?

— Nu înţeleg...

— Permiteţi-mi să vă sugerez ce v-a spus. A refuzat să vă spună cine mai fusese în cameră. Dumneavoastră l-aţi întrebat: „Ţi-e frică să spui?", iar el a răspuns: „Da". Aşa s-au petrecut lucrurile?

— Cred că da. Vă repet, discuţia a avut loc acum două luni.

— Motivul... pentru care vă amintesc acea discuţie, domnule locotenent, este acela că bănuiesc o interpretare greşită dată de dumneavoastră afirmaţiilor acuzatului. Nu v-a spus că se temea de cealaltă persoană, ci că se temea să vă răspundă. Îşi exercita drepturile juridice pe care tocmai i le citiserăţi.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule avocat? se interesă Shoat.

— Vreau să spun că locotenentul Stenner a interpretat greşit declaraţia. Dacă el interpretează comentariile martorilor în evaluările pentru procuratură, acestea urmând să constituie dovezi ale acuzării, iar dacă aceste evaluări se bazează pe interpretări greşite, consider că acesta este un exemplu perfect al evaluării eronate, drept care sunt îndreptăţit să atac respectiva evaluare.

Shoat nu păru a fi înţeles explicaţia.

— Aveţi ceva de obiectat? întrebă el.

— Domnule judecător, am vrut să-mi clarific poziţia faţă de această aşa-zisă evaluare, care nu este de fapt bătută în cuie; am vrut, de asemenea, să arăt că nu confund faptele cu concluziile bazate pe presupuneri.

— Domnule judecător, avocatul a mai fost o dată admonestat pentru folosirea unui termen ca „presupunere"...

— Bine, bine, doamnă Venable, sunt conştient de asta. Domnule Vail, mi se pare că am convenit deja că termenul „evaluare" e mai nimerit.

— Dar eu n-am consimţit.

— Se consemnează, izbucni Shoat. Acum continuaţi!

— În regulă, dar, cu îngăduinţa Curţii, doresc să mă asigur că juriul înţelege că este falsă afirmaţia locotenentului Stenner referitoare la declaraţia lui Aaron Stampler, conform căreia aceasta se temea de persoana aflată în cameră. Este o supoziţie, chiar una falsă, car trebuie consemnată în depoziţie.

— Cine-a spus asta? întrebă Venable.

— Propriul dumneavoastră martor. La pagina doisprezece, în cadrul întrevederii dintre acuzat şi doctoriţa Ciaffo, sub coordonarea domnului doctor Bascott. Citez:

„Ciaffo: Şi spui că ţi-era frică de cealaltă persoană din încăpere?

Stampler: Nu, doamnă.

Ciaffo: Scuză-mă, nu-nţeleg ce-ai vrut să spui.

Stampler: Nu mai vreau să spun nimic despre asta." Am încheiat citatul. După cum se observă, Stampler n-a afirmat niciodată că se temea de cealaltă persoană din cameră. *Nu mai voia să spună nimic despre asta.* Aşadar, e limpede că nu-i vorba aici despre o evaluare ştiinţifică: este implicată şi eroarea umană, ca atare, afirmaţia ar trebui privită de către juriu cu lipsa cuvenită de acurateţe.

— Domnule Vail, dacă nu vă supăraţi, instruirea juriului cade în sarcina mea. Sunteţi deplasat. Păstraţi-vă remarcile pentru final şi reveniţi la subiect.

Vail reveni la masa apărării, luă un dosar, îl răsfoi, apoi se întoarse cu faţa spre Stenner, lansându-i următoarea întrebare de la distanţă:

— Domnule locotenent, v-a declarat Aaron Stampler că şi-a pierdut cunoştinţa, neamintindu-şi nimic până în momentul în care-a părăsit casa parohială?

— Cam aşa ceva.

— Şi cum aţi apreciat declaraţia?

— Am considerat-o o scuză prea slabă pentru comiterea unei crime.

— Nu l-aţi crezut?

— Nu, nu l-am crezut.

— Cunoaşteţi termenul medical „stare de refugiu", acelaşi cu „amnezie isterică"?

— Da, l-am discutat cu doctorul Bascott.

— De fapt, nu credeţi în această teorie, nu-i aşa, domnule locotenent Stenner?

— Nu mi-am format o părere clară.

— Dar este un fapt ştiinţific, domnule locotenent.

— După cum v-am spus, nu am o opinie fermă.

— Evident.

— Credeţi că pământul se roteşte în jurul soarelui?

— Da.

— Sunteţi creştin, domnule locotenent?

— Da.

— Mergeţi în fiecare duminică la biserică?

— Da.

— Credeţi în Învierea lui Hristos?

— Da, cred.

— Este Învierea un fapt, sau o teorie?

— Obiectez, domnule judecător. Credinţa religioasă a locotenentului Stenner nu are nici o legătură cu acest caz.

— Dimpotrivă, domnule judecător. Dacă-mi permiteţi să continuu, pot evidenţia legătura.

— Obiecţia se respinge. Citiţi vă rog ultima întrebare, domnişoară Blanchard.

— „Este Învierea un fapt, sau o teorie?"

— Domnule locotenent?

— Este o problemă de credinţă, domnule.

— Aşadar, acordaţi credit faptelor ştiinţifice şi credinţei religioase, dar vă îndoiţi de realitatea ştiinţifică a bolilor psihice, luate în considerare de orice psiholog şi incluse în MDS 3, manualul standard pe baza căruia sunt identificate toate tulburările psihice?

— Aceste tulburări pot fi simulate. Nu poţi simula că doi plus doi fac patru, dar poţi simula cu siguranţă o stare de refugiu.

— Înţeleg. Cunoaşteţi pe cineva care să fi simulat cu siguranţă o stare de refugiu?

După o scurtă pauză, Stenner răspunse:

— Nu cunosc.

— Deţineţi cumva, din lecturi, multe exemple de simulare a stării de refugiu?

— Nu.

— Deci e vorba de o presupunere, nu?

— E logic. Dacă există o astfel de stare, ea poate fi simulată.

— Aţi întrebat un psihiatru dacă e posibil?

— Nu.

— Deci faceţi o presupunere, domnule locotenent, da sau nu?

— Da.

— Bun, aşadar, vă îndoiţi de declaraţia lui Aaron Stampler pe baza presupunerii că a simulat sau a minţit, aşa este?

— Întocmai.

— Nu l-aţi crezut?

— Nu, deloc.

— În concluzie, aţi presupus că Aaron a minţit şi că el l-a ucis pe episcopul Rushman, corect?

— Presupunerea mea e logică.

— Nu v-am întrebat despre logica presupunerii dumneavoastră, ci despre existenţa ei. Aţi presupus că Stampler e vinovat?

— Da.

— Când v-aţi asigurat de faptul că Aaron s-a aflat singur în cameră cu episcopul, în timpul comiterii crimei?

— Nu înţeleg...

— În care moment aţi fost sigur, pe baza probelor, de faptul că Aaron Stampler a acţionat singur?

— Chiar de la început.

— Şi pe baza căror dovezi aţi stabilit că a fost singur în cameră?

— Pe baza dovezilor judiciare. Ă...

— Daţi-mi voie să reformulez. Aaron Stampler v-a declarat că şi-a pierdut cunoştinţa când a intrat în dormitorul episcopului, corect?

— Da.

— Ce-aţi întreprins pentru a nu-l crede? Adică, ce probă sau martor ne puteţi prezenta, pentru a vă întemeia concluzia că acuzatul s-a aflat singur în cameră şi a acţionat de unul singur?

— Probe judiciare, probe materiale, logică simplă...

— Credeţi în Înviere, cu toate că sfidează logica, nu-i aşa?

— Nu şi pentru un bun creştin.

— Prin urmare, credeţi într-un act de religie, dar negaţi existenta unei stări de refugiu, care este un fapt ştiinţific dovedit. Este adevărat?

— Am afirmat că n-am încredere în Stampler.

— Deoarece credeţi că e logic să se fi prefăcut, nu?

— Aşa cred.

— Vă amintiţi cazul unui anume John Robinson Jeffries?

— Obiectez, domnule judecător. Aspectul este neînsemnat şi irelevant.

— Intenţionez să dovedesc că este foarte însemnat, domnule judecător.

— Mă voi strădui să fiu îngăduitor respingând obiecţia, dar nu vă abateţi de la subiect, domnule Vail.

— Mulţumesc. Vă amintiţi cazul, domnule locotenent?

— Cred că da.

— Pentru ce a fost arestat domnul Jeffries?

— Crimă şi jaf armat.

— L-aţi arestat pentru că, la momentul respectiv, era logic să procedaţi astfel, nu-i aşa?

— Da, erau... ă...

Stenner şovăi în mijlocul propoziţiei.

— Erau o grămadă de probe materiale, îl ajută Vail, asta voiaţi să spuneţi, domnule locotenent?

— Aşa ceva.

— Aţi avut chiar şi un martor ocular, nu?

— Este adevărat.

— O preponderenţă a probelor, aşa-i?

— Da.

— A fost domnul Jeffries închis pentru acea crimă, domnule locotenent?

— Da.

— A fost judecat?

— Da.

— A fost găsit vinovat?

— Da.

— Care i-a fost sentinţa, domnule locotenent?

— A fost condamnat la moarte.

— Sentinţa a fost îndeplinită?

— Nu.

— De ce?

— Ulterior Jeffries a fost eliberat.

— Cine a făcut demersuri în acest sens?

— Eu.

— De ce? De ce după supunerea cazului procuraturii şi după darea verdictului de vinovăţie? De ce aţi ajutat tocmai atunci la eliberarea lui?

— În timp ce lucram la un alt caz, am descoperit că martorul nostru ocular minţise.

— Din care motiv?'

— Pentru că el era vinovatul.

— Vedeţi, domnule locotenent, iată de ce nu-mi plac presupunerile logice pe care le faceţi în acest proces. Mă înţelegeţi?

— În mare, da.

— Domnule locotenent, e în joc viaţa clientului meu. „În mare" nu este un răspuns satisfăcător. În ceea ce priveşte logica şi preponderenţa dovezilor, domnul Danielson nu poate afirma cu certitudine că Aaron s-a aflat singur în cameră, nu poate afirma cu certitudine că episcopul a fost înjunghiat de o singură persoană, nici nu poate dovedi clar că Aaron a intrat prin uşa bucătăriei ori că a adus cuţitul la locul crimei. Cu toate acestea, dumneavoastră aţi presupus că Aaron Stampler v-a minţit, deoarece versiunea lui nu era logică, aşa-i?

Nici un răspuns.

— De fapt, domnule locotenent, sunteţi gata să acceptaţi din credinţă că Isus a fost crucificat şi ucis, ca apoi să se scoale din morţi şi să meargă în rai. Dar nu acceptaţi faptul că o persoană supusă unei tensiuni externe, sau unui şoc psihic, îşi pierde cunoştinţa, intrând într-o stare descrisă ştiinţific, denumită stare de refugiu. Aşadar, nici n-aţi încercat vreodată să dovediţi că Aaron Stampler a minţit, nu-i aşa?

— Probele materiale...

— Răspundeţi-mi la întrebare, domnule locotenent. Aţi căutat dovezi în evidenţierea declaraţiei lui Aaron Stampler?

— Probele înseşi sunt în defavoarea ei.

— Chiar aşa? Ce v-a îndemnat să excludeţi ipoteza prezenţei unei a treia persoane în cameră?

— Acuzatul ţinea arma în mână, era plin de sânge, lăsase amprente...

— V-am întrebat ce anume v-a îndemnat să excludeţi ipoteza prezenţei unei a treia persoane în cameră.

Stenner ezită.

— Nu-i aşa, domnule locotenent Stenner, că nici măcar n-aţi luat în seamă această ipoteză?

— În mod serios, nu.

— Cu alte cuvinte, nu v-aţi asigurat niciodată de faptul că Stampler a minţit, pur şi simplu aţi presupus că povestea lui este trasă de păr şi că nu va fi crezută de juriu, nu-i aşa?

— Nu intră în atribuţiile mele să dovedesc nevinovăţia acuzatului, ci în ale dumneavoastră, ripostă Stenner.

— Ba chiar mai mult, domnule locotenent, este sarcina dumneavoastră să-i dovediţi vinovăţia.

Stenner îl privi pe Vail cu ochii aprinşi de furie.

— Este sarcina dumneavoastră să dovediţi, mai presus de orice urmă de îndoială, că această crimă s-a petrecut exact aşa cum aţi afirmat, iar pentru a reuşi, vă atrag atenţia că trebuie, de asemenea, să discreditaţi declaraţiile acuzatului, lucru pe care nu l-aţi făcut.

— Dar probele materiale sunt copleşitoare.

— Dar nu şi concludente.

— Ba sunt concludente.

— Câţi martori aţi interogat în legătură cu întrevederea ministranţilor care-a avut loc în seara crimei în casa episcopului?

— Pe nici unul...

— A existat o întrevedere în seara crimei în acea încăpere?

— Nu sunt sigur.

— Domnule locotenent, aţi prelevat de la locul crimei fibre de ţesătură pe care încă nu le-aţi identificat?

— Da.

— Deci e posibil ca ele să fi fost lăsate în cameră de o a treia persoană, corect?

— Cred că da...

— Sau de unul dintre ministranţi, mai devreme, în aceeaşi seară?

— Nu s-a consemnat nicăieri vreo vizită...

— Greşiţi, domnule locotenent. Vizita s-a consemnat în agenda episcopului, agendă pe care aţi inclus-o în cadrul probelor. Pe una din pagini, episcopul a scris: „Critica ministranţilor, ora opt seara."

— Se poate ca episcopul s-o fi anulat.

— Sigur, se poate şi să fi dansat într-un bar sexi, dar n-a făcut-o.

Publicul izbucni din nou în râs, cu toate admonestările primite din partea lui Shoat.

— Domnule judecător... Începu Venable.

— Da, doamnă Venable. Domnule Vail, ne puteţi lipsi de asemenea metafore şi analogii. Rezumaţi-vă la fapte.

— Domnule locotenent, puteţi dovedi mai presus de orice îndoială că, în timpul comiterii crimei, în cameră s-au aflat doar acuzatul şi episcopul?

— Nu cred, dar preponderenţa probelor indică...

— Indică? *Indică?* Probele sunt *în întregime* circumstanţiale, spuse Vail consultându-şi din nou agenda. Mai am o singură întrebare, domnule locotenent Stenner. Adineauri aţi afirmat că această crimă a fost premeditată. Aţi afirmat clar, ca pe o stare de fapt. Nu e vorba cumva despre o altă presupunere nefondată de-a dumneavoastră?

— Nu, domnule.

— Atunci explicaţi-ne, vă rog, pe ce vă bazaţi această afirmaţie.

— Pe mai mulţi factori, răspunse Stenner sigur pe el.

— Cum ar fi?

— Simbolurile de pe ceafa episcopului.

Răspunsul îl zgudui pe Vail. Îşi dădu seama că încălcase regula fundamentală a dreptului: nu

pune niciodată o întrebare fără a cunoaşte răspunsul. Deci adversarii dezlegaseră misterul simbolurilor. Acum nu mai putea da înapoi. Intrase în bucluc cu Stenner. Trebuia să continue linia pe care pornise cu maximă precauţie.

— Cum e cu simbolurile, domnule locotenent?

O urmă de zâmbet trecu peste buzele lui Stenner.

— Se referă la un citat dintr-o carte aflată în biblioteca episcopului. Pasajul era însemnat în carte. Am găsit semne similare într-o carte găsită în locuinţa lui Stampler din Caverne. S-a folosit aceeaşi culoare şi am identificat ambele feluri de scriere ca aparţinând lui Stampler.

— Domnule judecător, vă pot pune la dispoziţie ambele volume ca dovadă, se oferi Venable, iar în clipa următoare se îndreptă spre masa judecătorului, pe care aşeză două cărţi.

— În regulă, să fie luate în evidenţă, ordonă Shoat.

Gândurile lui Vail goneau cu viteza luminii. Îşi putea permite să continue? Dacă abandonează acum subiectul, riscă să i-l preia Venable. Dacă mergea mai departe, era ca şi cum şi-ar fi tras un glonte în picior. *Ce naiba,* îşi zise, *oricum s-a dat totul pe faţă.* Hotărî să meargă înainte..

— Domnule locotenent, de ce consideraţi că însemnările de pe ceafa victimei atestă premeditarea?

— Pentru că fapta a fost plănuită: a scris cu sânge pe ceafa victimei B32.156. B32.156 este codul acestei cărţi, conform unei metode de catalogare a volumelor din biblioteca episcopului.

— Şi ce reprezintă?

Ai grijă, Abel, se rugă Venable în gând.

— Este un citat din romanul *Scrisoarea purpurie,* de Nathaniel Hawthorne, explică Stenner, deschizând cartea. „Nici un om nu poate purta prea multă vreme două feţe, una pentru el,

alta pentru ceilalţi, fără a-şi pierde până la urmă identitatea."

— Ce semnifică acest citat?

— Credem că Stampler s-a simţit trădat de episcopul Rushman, care l-a alungat de la Savior House. Prietena l-a părăsit, el era nevoit să locuiască într-o hrubă insalubră. Vedea în episcop un om cu două feţe. Aşa că a scris cu sânge acest simbol pe ceafa victimei, pentru â adăuga o insultă la crima comisă.

— Atâta tot?

— E doar o dovadă în plus că Stampler plănuise din timp uciderea episcopului Rushman.

— De ce?

— Pentru că memorase indexul citatului, scriindu-l pe ceafa victimei după ce-a ucis-o, răspunse Stenner. Nu ştiu cum numiţi dumneavoastră acest act, domnule Vail, dar eu îl numesc premeditare.

Vail trebui să ia o hotărâre rapidă. Venise momentul să dezvăluie întregul adevăr sordid cu privire la ministranţi, ori să oprească interogatoriul? Decise să bată în retragere.

— Cred că înţelegeţi situaţia, domnule locotenent, spuse el întorcându-se la locul lui, nu puteţi dovedi că acuzatul s-a aflat singur în încăpere cu episcopul, nu puteţi dovedi că i-a aplicat lovitura fatală, nu puteţi dovedi că a intrat prin bucătărie ori că a dus cuţitul în dormitor şi argumentaţi premeditarea cu ajutorul unor adnotaţii aflate în nişte cărţi, fără a putea dovedi măcar ca aparţin domnului Stampler.

— Eu consider că am dovedit-o cu prisosinţă.

— Bine, cred că ar trebui să mulţumesc Providenţei pentru faptul că nu vă aflaţi în juriu, domnule. Nu mai am întrebări, domnule judecător. Martorul e liber.

Judecătorul îl privi pe Vail cum se aşeza. Fusese oare prins în vreo capcană? Îi părea, ca şi juriului, probabil, că Vail dăduse înapoi în faţa

citatului din carte, ca şi cum acesta i-ar fi oprit avântul, iar juriului nu-i scăpa de obicei astfel de schimbări de atitudine.

— Deocamdată nu mai avem martori, domnule judecător, anunţă Venable, acuzarea şi-a încheiat depoziţiile.

Venise rândul lui Vail. *Ce carte ascunde în mânecă?* se întrebă judecătorul. Răspunsul nu se lăsă aşteptat.

— Sunteţi gata, domnule Vail? întrebă Shoat.

— Da, domnule, apărarea este gata.

— Vă rog, începeţi.

Vail anunţă la rândul lui:

— Apărarea îl cheamă pe Aaron Stampler.

Iar Curtea spumegă de furie.

TREIZECI ŞI CI NCI

Deşi Aaron Stampler se aflase în faţa întregii asistenţe timp de câteva zile, ideea ca tânărul ucigaş să ajungă în boxa martorilor crea un moment de animaţie în sală. Shoat aduse publicul la ordine, iar calmul obişnuit se instală din nou asupra arenei de luptă judecătorească, în vreme ce Aaron se ridică.

Cinci zile încheiate ascultase tăcut şi atent cum martorii acuzării îl zugrăviseră ca pe un psihopat lipsit de recunoştinţă, care-şi dezlănţuise furia şi dorinţa brutală, perversă, de răzbunare asupra sfântului din Lakeview Drive. Pe parcursul procesului, tânărul arătos, bine îmbrăcat, ascultase concentrat acuzaţiile ce i se aduseseră, părând aproape intimidat de diversele depoziţii. Acum, apropiindu-se de bara martorilor, i se părea că sala de judecată semăna cu o sală mortuară, spectatorii urmărindu-i în tăcere fiecare pas, fiecare trăsătură a feţei, ca şi cum gesturile i-ar fi trădat cele mai negre taine din suflet. Fură însă dezamăgiţi. Nu

văzură decât un băiat vulnerabil, cu figură de copil, speriat şi zăpăcit deopotrivă.

Pronunţă jurământul cu voce tare, limpede:

— Jur că voi spune adevărul şi numai adevărul.

Vail veni lângă el, cu mâinile în buzunare, zâmbind vag, într-o atitudine calmă, liniştitoare.

— Te rog să spui instanţei cum te numeşti.

— Aaron Stampler.

— Câţi ani ai, Aaron?

— Am nouăsprezece ani.

— Unde te-ai născut?

— Într-un oraş numit Crikside, în Kentucky.

— Se scrie C-r-i-k-s-i-d-e? repetă Vail, producând un val de râsete.

— Da, domnule.

— E situat într-o zonă minieră din munţi, nu-i aşa?

— Da, domnule, cam la o oră de mers spre sud de Lexington.

— Unde locuieşti acum?

— Am avut un stander în Caverne.

— Era îngrozitor acolo, nu?

— Da, domnule. Era întuneric, murdar, putea, nu aveam nici tu aer, nici tu apă, nici toaletă sau duş. Da, era rău, domnule.

— Cât timp ai locuit acolo?

— Trei s'tămâni.

— Înainte să fii arestat?

— Da, domnule.

— Aveai o slujbă când ai fost arestat?

— Da, domnule, dădu el din cap, făceam curăţenie în bibliotecă.

— Cât câştigai?

— Lucram juma de normă. Câştigam doi-cincizeci pe oră şi munceam cam două'ş cinci de ore pe s'tămână.

— Deci primeai în jur de şaizeci şi cinci de dolari pe săptămână?

— Da, domnule.

— Aaron, l-ai învinovăţit pe episcopul Rushman pentru că ai fost nevoit să locuieşti în ruinele alea?

— Nu, domnule, a fost alegerea mea.

— Alegerea ta?

— Da, domnule. Prietena mea, Linda, şi cu mine am hotărât să locuim împreună. Am găsit o garsonieră. Ea avea o slujbă la magazin, aşa că ne-o puteam permite. P'ormă, ea s-a-ntors acasă, în Ohio, iar eu a trebuit să mă mut. Da' n-a fost vina episcopului, vreau să zic, tot ce s-a întâmplat n-a fost din vina nimănui.

— S-a supărat episcopul pentru că voiai să locuieşti cu Linda?

— Nu mi-a spus niciodată nimic despre asta, nici de bine, nici de rău.

— Aaron, ai avut vreo ceartă serioasă cu arhiepiscopul Rushman?

— Nu, domnule, nu m-am certat nişodată cu episcopul. Stăteam mult de vorbă, mai ales despre lucruri pe care le citeam în cărţi, idei de tot felul. Da' am fost totdeauna prieteni.

— Aşadar, episcopul nu te-a alungat de la Savior House şi eraţi prieteni când ai plecat?

— Da, domnule.

Vail merse până la capătul boxei juriului şi se rezemă de balustradă, astfel încât Aaron să privească spre juriu.

— Aveai acces în biblioteca episcopului, nu?

— Da, aveam.

— Puteai împrumuta cărţi oricând doreai?

— Da, când nu era cineva străin în birou. Avea biroul în bibliotecă.

— Asta se întâmpla şi după ce-ai plecat de la Savior House?

— Da, domnule.

— Deci avea încredere în tine?

— Da, domnule.

Nici o aluzie la cărţile însemnate de Stampler, îşi zise Venable, *mai ales cartea aceea.* Evident,

Vail se învârtea pe vârful picioarelor în jurul acelei cărţi. Venable îşi notă ceva în agendă.

— Câtă şcoală ai învăţat, Aaron?

— Am terminat liceul ş-am făcut un an de cursuri prelungite.

— Făceai cursuri la seral, aici în oraş?

— Da, domnule.

— Ce note aveai la şcoală şi la liceu?

— Am fost mereu un elev de nota A.

— Ai absolvit ultima clasă de liceu?

— Da, domnule.

— Dar colegiul?

— Am făcut paişpe ore în total, p'ormă a trebuit să mă las. Erau cu totul cinci cursuri. Am luat la toate A în afară de un B la economie.

— De ce-ai luat B la economie? Ţi-era greu?

— Nu, domnule, da' nu mă prea interesa.

— Când ai plecat din Crikside, Aaron?

— După ce mi-am terminat liceul. Aveam şapşpe ani.

— De ce-ai plecat?

— N-aveam ce face acolo.

— N-aveai viitor?

— Doar mina de cărbuni, unde am refuzat să merg.

— De ce? Mi-era frică. L-a ucis pe taică-meu, a ucis o mulţime de oameni pe care-i ştiam de mic. Nu se putea trăi acolo.

— Mama ta mai era în viaţă când ai plecat?

— Da, domnule.

— Ea te-a îndemnat să pleci?

— Nu, domnule, nu tocmai. Vroia să merg în văgăună.

— Adică în mină?

— Da, domnule. Eu îi zic văgăună. Taică-meu mă plesnea pen' că nu vroiam să cobor acolo, iar ea era de partea lui, pen' că atâta se pricepea să facă.

— Cum te bătea tatăl tău?

— Obiectez, domnule judecător, îi întrerupse Venable, este o diferenţă semnificativă între „a bate" şi a „plesni".

— Bine, voi reformula, se conformă Vail. Cât de des te lovea tatăl tău?

— O dată, de două ori pe s'tămână.

— Te lovea cu mâinile?

— Uneori. De cele mai multe ori sărea la mine cu cureaua.

— Cureaua?

— Cureaua lui. O curea mare şi groasă, lată de vreo cinci centimetri. Aaron ridică mâna, arătând lăţimea între degetul mare şi cel arătător. Şi-o scotea şi mă croia cu ea.

— Cum te lovea?

— Mă făcea să mă aplec peste un scaun şi să-mi trag pantalonii în jos şi-mi trăgea curele.

— Câte curele?

— Uneori cinci, alteori zece. Poate chiar mai multe.

— Îţi rupea pielea de pe spate cu curelele?

— Da, domnule. Câteodată sângeram.

— Şi făcea asta o dată pe săptămână?

— Câteodată şi mai des. De câte ori se îmbăta.

Vail i se adresă judecătorului:

— Domnule judecător, nu ştiu cum defineşte acuzarea bătaia, dar să fii snopit o dată pe săptămână cu o curea lată de cinci centimetri până la sângerare, eu unul n-o pot numi altfel decât bătaie.

— Te-ai făcut înţeles, domnule avocat, aprobă Shoat, dând din cap.

— Aaron, tatăl tău ştia să citească?

— Nu, domnule.

— Dar mama ta?

— Un strop. Ea mi-a citit prima oară Biblia, într-un fel poticnit.

— Ai avut un frate?

— Da, domnule, Sam îl chema. A murit într-un accident de maşină.

— Ai mătuşi, unchi sau alte rude?

— Nu, clătină el din cap.

— Cine a avut cea mai mare influenţă în viaţa ta, Aaron?

— Donşoara Rebecca, profesoara mea.

— Ţi-a fost profesoară până când ai mers la liceu, nu?

— Da, domnule, şcoala avea o singură încăpere, iar ea ne era profesoară. Ea m-a învăţat tot ce ştiu. M-a învăţat despre cărţi, despre istoria şi geografia lumii. Despre ştiinţă şi psihologie, cărţi de aventuri şi altele. Avea acasă o grămadă de cărţi şi-mi dădea voie să le citesc, câte una. Până să merg la liceu, am citit toate cărţile ei şi toate cărţile de la biblioteca din Crikside, care oricum nu erau multe. Poate juma' din câte erau în biblioteca episcopului.

— Părinţilor tăi nu le plăcea să aducă cărţi acasă pentru citit, nu-i aşa?

— Păi, pentru taică-meu, care nu ştia să citească, era o insultă. Cred că el şi cu mama socoteau că-i o pierdere de vreme.

— Te-a încurajat domnişoara Rebecca să părăseşti Crikside?

— Da, domnule. Mi-a spus că n-am nici un viitor acolo şi că mai devreme ori mai târziu o s-o mierlesc în văgăună.

— Aşa că ai plecat la şaptesprezece ani?

— Da, domnule.

— Unde te-ai dus la început?

— M-am dus la Lexington, un'e am lucrat la un birou de pompe funebre cam şase luni, p'ormă am venit aici.

— De ce-ai plecat din Lexington?

— Dintotdeauna aveam de gând să vin aici, în oraş.

Vail porni cu paşi rari de-a lungul băncii juriului, plimbându-şi mâna pe balustrada lustruită.

— Care a fost prima carte pe care ai citit-o, Aaron?

— Biblia. Era singura carte din casa noastră.

— Câţi ani aveai pe-atunci?

— Când am citit-o prima oară?

— Da.

— Vro şase.

— Ai citit Biblia la şase ani?

— Da, domnule.

— E importantă religia pentru tine?

— Da, domnule.

— De ce?

— Păi, asta cat şi eu să pricep.

— Te gândeşti mult la religie, nu?

Aaron dădu din cap:

— Da, domnule.

— Crezi în Dumnezeu?

— Da, domnule.

— Eşti creştin?

— Da, domnule.

— În afară de momentul în care ai citit Biblia, când ai aflat despre Isus?

— Am aflat cân' mi-a spus reverendul Shackles.

— Câţi ani aveai atunci?

— Vro nouă cred.

— Povesteşte-i juriului despre reverendul Shackles.

— Era un om de temut, 'nalt şi ascuţit ca un pin, avea nişte ochi fioroşi şi-o barbă care-i ajungea' pân-aici – Aaron îşi arătă pieptul –, îmi punea mâna pe umăr şi apăsa tare, până cân' mă dureau genunchii, şi-mi ţinea predici. Era ca şi cân' m-ar fi ales pe mine, ca să aibă la cine striga.

— Te simţeai jenat?

— Nu, eram ca scos din minţi de groază. Propovăduia focul iadului şi blestemele pentru păcătoşi. Spunea că, dacă ai păcătuit, eşti sortit iadului, fără să poţi îndrepta ceva. Nu există nici dezlegare, nici iertare, doar iadul care te-aşteaptă

acolo, jos. Ajungea numai să ai gânduri rele. Chiar şi cân' ai nouă ani, tot te mai trece câte-un gând rău uneori.

— Deci era un om înspăimântător?

— Da.

— Şi-ţi spunea că vei merge în iad?

— Da, domnule.

— Şi asta te necăjea, chiar şi la nouă ani?

— Da, domnule, de-atunci m-a necăjit întruna.

— Şi încercai să-ţi înfrânezi gândurile rele, cum le spui?

— Da, domnule.

— Încercai să n-ai gânduri rele?

— Încercam.

— Ce făceai când aveai câte unul?

— Mi-era frică... mă simţeam... ă...

— Vinovat?

— Vinovat, da, domnule, dar şi... neajutorat, mă-nţelegeţi?

— În ce fel neajutorat?

— Pentru faptul că urma să merg în iad şi că n-aveam nici o scăpare.

— Cunoşti termenul „refugiu" sau „stare de refugiu"?

— Da, domnule.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă să uiţi o vreme de tine.

— Tu numeşti într-un fel starea asta?

— Da, domnule. Zic că mi-a scăpat timpul.

— Şi ţi-a scăpat vreodată timpul?

— Da, domnule.

— Deseori?

— Da, domnule.

— Când?

— Păi, nu sunt chiar foarte sigur. La-nceput, nu-ţi dai sama că se-ntâmplă. P'ormă, ştii când îţi scapă timpul.

— Tu cum ştii?

— Păi, acuma şed ici-şa, iar dup-o secundă, cât ai clipi din ochi, şed dincolo sau merg pe stradă. Odată eram la cinema cu o fată şi imediat după aceea, ieşeam din sală. Nu ştiu cum s-a terminat filmul, ştiu doar că eram afară, în stradă.

— Ai spus cuiva despre stările astea?

— Nu, domnule.

— De ce?

— Nu-mi închipuiam ca m-ar crede cineva. Mă gândeam că lumea o să râdă de mine sau or să mă bage într-un azil.

— Deci ţi-a fost teamă să spui?

— Da, domnule.

— Te îngrijorează fenomenul?

— De multe ori mă-ntrebam dacă nu fac cumva ceva rău.

— De pildă, ce?

— Ştiu eu? Poate spuneam lucruri rele sau supăram pe cineva, sau ceva asemănător.

— I-ai spus domnişoarei Rebecca?

— Nu, domnule. N-am spus nimănui.

— Ştiai ce declanşează starea asta? Adică existau subiecte pe care le evitai, ştiind că ele-ţi pot declanşa starea de refugiu?

— Socot că erau o mulţime de lucruri. Uneori, cân' mă bătea taică-meu, îmi scăpa timpul. Mă trezeam în camera mea după o oră. Alteori, când făceam dragoste, eram deodată sub duş sau pe drum spre casă. Aşa se-ntâmpla. Am păţit-o prima dată cân' am intrat în catedrala catolică. Fără să-mi dau seama.

— Cum l-ai cunoscut pe episcopul Rushman?

— Eram pe South Street, cerşeam ceva de mâncare şi am văzut o maşină mare, neagră, cum s-a oprit în dreptul meu; s-a deschis uşa şi episcopul s-a aplecat în afară şi mi-a zis: „Vin-aici, fiule". Aşa că m-am dus la el şi m-a întrebat unde locuiesc; i-am răspuns că dorm în maşini descuiate; iar el mi-a zis: „Vino cu mine" şi m-a dus la Savior House şi m-am mutat acolo chiar în

seara aia. Cred că Billy Jordan îi vorbise despre mine.

— Şi după aceea aţi devenit prieteni?

— Da, domnule. Chiar pe-atunci.

— Discutai cu episcopul despre religie?

— Da, domnule. Cerca să mă convingă să devin catolic.

— Şi te-ai împotrivit?

— Nu chiar. Cercam doar să-mi limpezesc lucrurile în minte. Mă-nţelegeţi, reverendul Shackles îmi spusese un lucru şi episcopul îmi spunea taman pe dos.

— Te-ai gândit mult la problema asta?

— Da, domnule.

— Zici că atunci când te iubeai cu prietena ta îţi scăpa uneori timpul?

— Da, domnule.

— Dar nu ştii de ce?

— Nu prea.

— Şi nu-ţi aminteşti deloc ce se întâmplă când te afli în starea asta?

— Nu, domnule. Pur şi simplu, îmi scapă timpul.

— Asta ţi se întâmplă de cel puţin zece ani?

— Da, domnule.

— Şi n-ai spus niciodată nimănui?

— Nu, domnule.

— Aş vrea să vorbim despre seara în care a fost ucis episcopul Rushman. Fusese prevăzută o întrevedere cu ministranţii, nu?

— Da, domnule.

— A venit vreunul din ei la întâlnire?

— Nu.

— Nimeni altcineva? întrebă Vail.

— Nu, domnule.

— Episcopul era supărat?

— Nu. A spus că şi aşa-i obosit şi că ne putem întâlni al' dată.

— Ce-ai făcut când ai plecat de-acolo?

— M-am dus la Savior House, ca să găsesc un pat liber. Era tare frig în seara aia şi nu vroiam să mă-ntorc în Caverne. P'ormă, m-am hotărât să merg până-n biroul episcopului, să împrumut o carte. Când am ajuns acolo, am auzit zgomote, ca şi cum striga cineva sus, în dormitorul episcopului, aşa că ani urcat, să văd dacă totu-i în regulă. După ce-am urcat scările, mi-am scos pantofii şi mi i-am îndesat în buzunarele hainei. Episcopul era-n baie şi-atunci am înţeles că îl auzisem pe el, cum cânta. P'ormă... am simţit că mai era cineva acolo, lângă episcop şi-atunci mi-a scăpat timpul.

— N-ai văzut efectiv pe altcineva?

— Nu, domnule.

— Pe episcop l-ai văzut?

— Nu, domnule. Da-l auzeam. Cânta-n baie.

— Ai simţit numai că mai era cineva în cameră?

— Da, domnule.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Tot ce ştiu e că ajunsesem afară, în josul scărilor de lemn de la bucătărie ş-am văzut o maşină a poliţiei şi... luminau cu o lanternă, atunci m-am uitat în jos şi... era sânge peste tot... pe mâinile mele... şi cuţitul...

Aaron se opri, privindu-şi mâinile. Apoi continuă.

— Şi... p'ormă am fugit... nu'ş de ce, am fugit pur şi simplu în biserică în timp ce altă maşină de poliţie a oprit la intrarea principală şi m-am pitit în confesional.

— La ce te gândeai câtă vreme ai stat ascuns, până să te găsească poliţia?

— Nu ţin minte decât că eram speriat, aşa de speriat, încât mi se pusese un nod în gât.

— Aaron, ai avut vreun motiv să-l ucizi pe episcopul Rushman?

— Nu, domnule.

— Ai plănuit să-l omori?

— Nu, domnule.

— Eşti conştient de faptul că l-ai ucis pe episcopul Rushman?

— Nu, domnule.

— Mulţumesc! Vail îi făcu semn din cap lui Venable: Martorul dumneavoastră, îi spuse el.

Connerman era dezamăgit. Când Vail făcuse o mişcare atât de îndrăzneaţă, încât să-l citeze ca martor pe Stampler, se aşteptase la adevărate focuri de artificii. Unde era flerul lui Vail? Unde erau surprizele? Dar loviturile de teatru? Cum avea de gând să dovedească nebunia acuzatului? Avea oare de gând să-i lase lui Venable spuma berii, ca apoi să bea el paharul? Să fi fost psihiatrul Molly Arrington arma lui secretă? Până una-alta, în afară de puţin teatru interesant şi o retorică inteligentă, Vail nu doborâse nici una din probele aruncate în joc de către doamna procuror. Iar acum, îi oferise acuzatul pe tavă, cu toate că acesta nu s-ar fi prezentat la bara martorilor fără să-şi dea consimţământul.

Venise vremea ca Vail să piardă?

Venable îşi făcuse o grămadă de însemnări, dar prezentarea lui Stampler pe post de martor o luase prin surprindere. Nu era sigură ce strategie să adopte în interogatoriu. Avea de luat o decizie dificilă: să scuze martorul, argumentând juriului că depoziţia lui Stampler legată de propria-i persoană este lipită de valoare şi interes ori să păşească pe-un teren primejdios, aducând în discuţie cărţile cu adnotări şi simboluri de pe ceafa victimei. Putea oare prezenta proba, întărind astfel ideea de premeditare fără a intra în problema delicată a ministranţilor? Ar fi cea mai puternică lovitură, aşa încât hotărî să atace frontal.

Fără să lase prizonieri.

— Domnule Stampler, începu ea, afirmaţi că nu aţi plănuit uciderea episcopului Rushman.

— Aşa e, doamnă.

— Şi că nu vă amintiţi ce s-a întâmplat.

— Aşa e, doamnă.

— Aţi urcat scările şi l-aţi auzit pe episcop cântând în baie?

— Da, doamnă.

— De ce v-aţi scos pantofii?

— Mi s-a părut că-l aud pe episcop certându-se cu cineva şi-am vrut să văd dacă totul e-n regulă, da' n-am vrut să-şi închipuie că-mi bag nasul peste tot. Aşa că mi-am scos pantofii, să nu m-audă.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

— L-am auzit cântând în baie şi-atunci mi-a scăpat timpul.

— Şi nu vă amintiţi nimic mai departe?

— Nu, doamnă.

— Aveţi o memorie excelentă a citatelor şi proverbelor care vi se potrivesc, nu-i aşa, domnule Stampler?

— Da, doamnă, am o memorie bună.

— Cunoaşteţi cartea lui Nathaniel Hawthorne, întitulată *Scrisoarea purpurie?*

Asta e. A muşcat momeala, îşi zise Vail.

— Da, doamnă. Cunosc cartea.

— Expresia „B32.156" vă spune ceva?

Stampler şovăi. O privi câteva secunde, fără să-i răspundă.

— Domnule Stampler, înţelegeţi întrebarea? interveni Shoat.

— A, cred că astea sunt numerele de pe ceafa episcopului, care se văd în poze...

— În poze le-aţi văzut prima oară?

— Cre' că da...

— Şi nu ştiţi ce înseamnă?

— Nu-s sigur...

Venable simţi că Aaron devenea evaziv şi stânjenit. Se apropie de el, vorbindu-i cu voce aspră şi autoritară.

— Aveţi obiceiul să marcaţi în cărţi pasajele care vă interesează, nu-i aşa?

— Câteodată...

— Aţi marcat pasaje în cărţile din biblioteca episcopului, nu-i aşa? întrebă ea, din ce în ce mai

agresivă.

— Câteodată...

Pe fruntea lui Aaron apărură broboane de sudoare. Buzele i se uscară, căci şi le linse de câteva ori. Pentru un vânător antrenat cum era Venable, era cel mai bun semn. Stampler dădea semne de înfrângere. Doamna procuror se îndreptă spre masa ei, de unde luă o carte.

— Domnule judecător, aş dori ca această carte să fie consemnată ca proba numărul treizeci şi doi a acuzării, vă rog, spuse ea, arătându-i volumul lui Vail.

Era exemplarul *Scrisoarea purpurie,* de Nathaniel Hawthhorne, din biblioteca episcopului.

— Nu am obiecţii, anunţă Vail.

Venable se îndreptă spre banca martorilor şi îi înmână volumul lui Aaron.

— Recunoaşteţi această carte, domnule Stampler?

— Cre' că este din biblioteca episcopului, răspunse el cu o voce îngroşată.

Venable îi luă cartea şi o deschise la o pagină însemnată cu o fâşie de hârtie.

— Domnul Stampler, vorbi ea pe un ton şi mai dur, vă rog să-mi răspundeţi: aţi marcat sau n-aţi marcat un pasaj de la pagina 156 a acestui exemplar din *Scrisoarea purpurie,* indexat la numărul B32?

Aaron îi căută privirea lui Vail, dar avocatul îşi scria în agendă.

— Ăă... Îngăimă el, încet.

— Voi fi mai directă, domnule Stampler. Cunoaşteţi următorul citat din *Scrisoarea purpurie,* de Nathaniel Hawthorne: „Nici un om nu poate purta prea multă vreme două feţe, una pentru el, alta pentru ceilalţi, fără a-şi pierde până la urmă identitatea"? Recunoaşteţi citatul, domnule Stampler?

— Ăă...

— Îl recunoaşteţi? B32.156... nu vă poate spune nimic, domnule Stampler?

— Eu nu...

— Domnule Stampler, aţi memorat pasajul şi aţi imprimat acele numere pe ceafa episcopului, când l-aţi omorât?

Vail sări în picioare.

— Obiectez..., începu el, dar nu mai apucă să pronunţe vreun cuvânt.

Pe măsură ce interogatoriul se transformase într-un atac, Aaron se prăbuşise. Când Vail se ridică pentru a obiecta, Stampler îşi ridică ochii din pământ, dând la iveală o faţă schimonosită de ură. Statura i se modifică, umerii i se traseră înapoi, gâtul i se îngroşă. Buzele îi dezgoliră dinţii. Urlă ca un animal aflat în durere şi se repezi înainte, sărind peste balustrada care separa locul martorului de cel al judecătorului de ins-trucţie.

— Căţea mincinoasă, strigă el, vrei să mă omori...

Îngroziţi de brusca izbucnire violentă, juraţii se retraseră ca la comandă.

Stampler se mişcă atât de rapid, încât gardienii şi aprodul nu avură timp să intervină.

Oprindu-se la doi paşi de Venable, o apucă de păr şi-o răsuci brutal, trăgând-o spre el. Îşi încolăci un braţ în jurul gâtului ei, în timp ce cu celălalt o înşfăcă de sub bărbie, sucindu-i capul. Venable ţipă de durere!

Sala păru să explodeze. Mulţi dintre spectatori strigau, alţii se năpustiseră la uşi, îmbulzindu-se afară, în hol. În sală domnea haosul.

Înmărmurit şi mut, Shoat nici nu-ncerca să restabilească măcar ordinea cu ajutorul ciocănelului.

Stampler se feri din calea publicului, târând-o pe Venable de gât către scaunul judecătoresc.

— Doamne, zise Vail cu jumătate de gură, apoi strigă: Roy, dă-i drumul!

— O omor, urlă el, îi rup gâtul ăsta împuţit!

Vail alergă la câţiva paşi de Stampler, unde se opri. Cu ochii bulbucaţi de groază şi cu limba pe jumătate ieşită din gură, Venable îl apucă de braţ cu ambele mâini. Se uită la Vail, speriată şi rugătoare. Stampler îi suci uşor gâtul.

— Nu te-apropia, porunci el.

Din vocea lui dispăruse orice urmă de accent sau omenie. Rămăsese doar ura lui Roy.

— Linişteşte-te, Roy, îl abordă Vail, întinzând palmele către el, dă-i drumul, pentru Dumnezeu. Dă-i drumul!

— De ce? Ca să mă omorâţi cu toţii? Nici măcar n-aţi pomenit despre mine, aveaţi de gând să mă ignoraţi, nu? Aveaţi de gând s-o lăsaţi pe căţeaua asta să mă distrugă?

În timp ce Stampler se retrăgea, printr-o uşă din spatele lui intră un poliţist care se strecură spre el cu arma scoasă. Toată lumea aflată în sală îşi aţinti privirile către noul personaj din spatele lui Stampler. Stampler se răsuci, izbind cu braţul care-i sucise gâtul lui Venable. Îl nimeri pe poliţist cu cotul în faţă, zdrobindu-i nasul şi făcându-l să se dea, ameţit, îndărăt. Arma se descărcă, iar glonţul nimeri, din fericire, într-o grindă. Cei rămaşi în sală se repeziră, ţipând, spre uşa din hol, ori se lăsară la pământ. Vail continua să-l implore:

— Las-o baltă, Roy, nu vrea nimeni să-ţi facă rău.

— Mincinoşilor! Voi sunteţi adevăraţii ucigaşi, voi o să înfăptuiţi crima.

Deodată, Vail sări înainte, proptindu-şi braţul între braţul lui Stampler şi gâtul femeii. Un alt poliţist împreună cu aprodul ajunseră la ei şi îl apucară pe Stampler din spate, trăgându-l cu putere, în timp ce Vail îl desprinse de Venable. Aceasta căzu în genunchi şi, sprijinindu-se în mâini, se retrase din învălmăşeală. Ţinându-se de gât, privi îndărăt, uimită de scena pe care-o părăsise. Stampler părea un supraom. Îl împinse pe aprod cu un singur braţ, expediindu-l pe omul

masiv peste masa acuzării, care se prăbuşi cu tot cu el. Hârtiile, servietele, agendele se împrăştiară, căzând pe jos, ori fâlfâind prin aer.

Shoat îşi reveni îndeajuns pentru a încerca să restabilească ordinea. Admonestările lui se pierdură în hărmălaie.

În vreme ce poliţistul şi cu Vail se luptau cu Stampler pentru a-l supune, un alt ofiţer evacuă juriul din sală. Stampler se smucea înainte şi înapoi, încercând să-şi înlăture adversarii. Un al treilea ofiţer le veni în ajutor; îl apucă pe Stampler de braţe, trăgându-i-le îndărăt şi apăsându-i corpul înainte. Vail îşi pierdu echilibrul şi se prăvăli pe podea. Deasupra lui văzu faţa lui Aaron, faţa lui Roy, contorsionată de furie, şuierând ca un şarpe către el.

— *Aaron,* strigă Vail, Aaron, mă auzi?

Îşi regăsi poziţia verticală, la un pas de acuzat. La fel de brusc precum îi atacase, Stampler rămase fără vlagă. Începu să tremure, apoi se prăbuşi, fiind scos în pripă din sală de către aprod şi poliţist, urmaţi îndeaproape de Vail.

— Ordine! Ordine în sală! porunci Shoat spectatorilor, transformaţi într-o mulţime gălăgioasă. În cele din urmă, izbi cu ciocănelul în masă

— Şedinţa se suspendă, răcni el şi porni spre biroul său.

TREIZECI ŞI ŞASE

Când ofiţerii îl duseră pe Aaron, cu mâinile legate la spate, în celula adiacentă sălii de judecată, acesta se făcuse blând ca un miel. Era zăpăcit şi speriat, lăsându-se târât spre un scaun din colţul încăperii şi aşezat. Vail îngenunche dinaintea lui, îi luă faţa în palme şi-l privi drept în ochi.

— Aaron?

Ochii lui Stampler rătăciră un moment prin cameră.

— Am păţit-o, nu-i aşa? O, Doamne, am păţit-o chiar aici, în faţa tuturor.

— E-n regulă, linişteşte-te acum.

— Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?

— Nu-ţi fă griji, zise Vail, i-am trimis vorbă lui Molly, vine imediat.

Stampler închise ochii. Îşi lăsă capul pe spate şi oftă. Uşa se des-chise, iar Vail o avu deodată în faţă pe Venable.

— De-a ce dracu te joci? se răsti ea.

Înainte ca el să-i poată răspunde, în spatele ei apăru un ofiţer al curţii.

— Judecătorul vă cheamă urgent în birou, anunţă el.

— Vail... Începu Venable, dar el o ocoli zâmbind şi zise:

— Judecătorul a spus „urgent".

Tocmai când ieşeau din cameră, se năpusti spre ei Molly Arrington.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea.

— Aaron a avut o criză la bara martorilor.

— La bara martorilor! repetă ea, surprinsă.

— Îţi explic mai târziu. Acum du-te înăuntru şi stai de vorbă cu el. Linişteşte-l. Pe noi ne-a chemat judecătorul la o discuţie amicală.

Intrând în biroul lui Shoat, îl găsiră scoţându-şi roba şi aruncând-o furios pe scaun.

— Bun, vorbi el, roşu de furie, dacă nu vă supăraţi, ce-ar fi să-mi spuneţi şi mie ce mama dracului se petrece aici?

— E o cacealma, domnule judecător, izbucni Venable, a pus totul la cale.

— Domnule judecător, hotărâsem să nu mă folosesc de acest aspect în apărare, deoarece ştiam că juriului îi va fi greu să-l accepte. Dar nu mi-am închipuit că ea o să-l stârnească pe Roy.

— Roy! Doamne, e strigător la cer! N-am stârnit nici un *Roy.* Domnule judecător, astea sunt trucuri. Nimeni nu-şi pune clientul în postură de martor. În bătaia puştii. Asta-i sinucidere curată. A fost totul o înscenare.

— Cine dracu e Roy? întrebă Shoat.

— Domnule judecător, îi răspunse Vail, de curând, după ce doamna Venable i-a luat doctorului Arrington depoziţia, am descoperit că Aaron Stampler suferă de ceea ce se numeşte tulburări ale personalităţii multiple de tip disociativ.

— Fii mai clar, te rog, zise Shoat încruntându-se.

— Are personalitate dublă.

— Pentru Dumnezeu, şi mai ce? explodă Shoat, dându-şi ochii peste cap.

— Nu este o glumă, domnule judecător. Aaron Stampler suferă de o formă gravă de comportament disociativ. Intră în stare de refugiu, adoptând o altă personalitate, care este psihopată şi comite acte de care Aaron e total inconştient. Există deja o depoziţie în dosar în acest proces, care identifică dedublarea personalităţii ca pe o boală mintală.

— Astea-s baliverne! sări Venable.

— Uşor, doamnă Venable, o linişti Shoat.

— Domnule judecător, interveni Vail, dispunem de înregistrări ale schimbării de personalitate prin care trece Aaron. Fără nici o îndoială, puteţi vedea cum se întâmplă totul, exact cum aţi văzut adineauri în sală.

— V-am cerut acele înregistrări, dar aţi refuzat să ni le daţi, îi reproşă Venable.

— Înregistrările nu constituiau probe, deoarece, până acum, n-am intenţionat să le folosim în proces. Nu ne putem da seama când are Roy de gând să apară. Jane l-a scos la iveală, nu eu. În plus, înregistrările sunt confidenţiale. Reprezintă comunicarea confidenţială dintre

acuzat şi psihiatrul său. Nu pot fi făcute publice decât dacă noi hotărâm să le folosim la proces, cu acordul lui Stampler. Până acum, am hotărât să nu le prezentăm.

— Vrei, te rog, să-mi explici cine dracu e Roy? insistă Shoat, enervat.

— Este cealaltă personalitate a lui Aaron.

— Deci erai în cunoştinţă de cauză, domnule avocat? îl întrebă Shoat cu suspiciune în glas.

— Da, domnule, dar n-aveam cum dovedi acest fapt, decât dacă se petrecea efectiv, lucru de care, repet, nu sunt răspunzător.

— Sunt trucuri, domnule judecător, interveni Venable, nimeni nu expune în felul acesta acuzatul...

— Permiteţi-mi să vă dezaprob, ripostă Vail zâmbind.

Venable îl privi, cu faţa înroşită de umilinţă.

— A fost o înscenare, repetă ea.

— Iar ceea ce facem noi aici e pură semantică, răspunse Vail. Problema concretă este că dumneata ai deschis acest subiect, iar eu am dreptul să-l continui.

Judecătorul o privi pe Venable, ridicând o sprânceană:

— E rândul dumitale, doamnă procuror. Domnul Vail şi-a spus punctul de vedere. Nu sunt sigur că voi înghiţi povestea asta cu dubla personalitate, dar suntem datori să-i dăm curs.

— Cred că mi-a întins o capcană, ca să-i provoc criza lui Stampler, domnule judecător.

— Cum?

— Nu ştiu, murmură ea, am măcar dreptul să *văd* caseta aia, de vreme ce are de gând s-o expună în proces.

— Nu-i nici o problemă – încuviinţă Vail – n-are decât s-o vadă dacă doreşte. Dar voi obiecta dacă intenţionează să-şi aducă un psihiatru care să-mi analizeze clientul pe baza filmului.

— Cum aşa? îşi arătă judecătorul nedumerirea.

— Cea mai bună probă posibilă în acest caz este Aaron însuşi. Sunt de acord să fie examinat direct, în faţa instanţei.

— Prostii, sări Venable. Asta-i o situaţie fără câştig de cauză. Dacă noi îi provocăm criza, voi învingeţi. Dacă nu i-o provocăm, ne-atacaţi psihiatrul.

— Mi se pare că avem trei posibilităţi, spuse Vail: acuzarea poate continua interogatoriul încrucişat, urmând ca eu să-l preiau apoi, ori putem cădea la o învoială... ori se poate declara balotaj.

— Învoială? Niciodată, se răsti Venable.

— Scuzaţi-mă, domnule judecător, am eu vreo vină? *Ea* l-a provocat pe Stampler, nu eu.

— Ai fentat Curtea, zise ea.

— Nu tocmai, răspunse Vail.

— Staţi puţin, interveni Shoat, nu v-am chemat aici ca să vă ascult ciorovăiala. Vreau să ştiu ce se petrece.

Îşi frecă bărbia, cu ochii la Vail. Era adevărat. Vail nu fentase curtea, o fentase pe *ea.* Acum trebuia să-l atragă pe Shoat de partea lui.

— Experţii dumitale l-au considerat pe Stampler sănătos, doamnă procuror, zise Vail. Vi s-a părut adineauri sănătos? L-aţi simţit sănătos când era cât pe ce să vă rupă gâtul?

— Doriţi să declar procesul închis pentru a vă da posibilitatea să-l reexaminaţi, doamnă procuror; asta e linia pe care intenţionaţi s-o adoptaţi?

— Eu, ăă...

Vail o întrerupse:

— Ea l-a declarat pe Stampler sănătos. Noi suntem de acord. Roy e adevăratul ucigaş. Forţându-l să se manifeste, şi-a discreditat propriii experţi. Insist să ducem acest proces până la capăt, lăsând juriul să decidă dacă acuzatul e sănătos sau nebun de legat.

— De ce nu ai informat curtea la timp, domnule avocat? întrebă judecătorul.

— Vă repet: n-aveam despre ce să vă informez. Nu mi-am închipuit că puştiul îşi va pierde controlul în boxa martorilor. Dublura lui apare şi dispare pe neaşteptate. N-aş fi dezvăluit acest lucru fără să ştiu dacă-l pot dovedi.

— Deci, ce ai de gând să pledezi?

— Că nu Stampler a comis crima, ci Roy.

— Isuse Hristoase! exclamă Venable.

— Vrei să-l prăjeşti sau să-l vindeci, doamnă procuror? o înţepă Vail.

— Să-l vindec pe dracu'!

— Vă rog, calmaţi-vă, o temperă Shoat.

— Eu intenţionez să continui. Ea şi-a făcut rolul, acum e rândul meu, ceru Vail.

Shoat era încurcat de noua întorsătură. Ceea ce prevăzuse a fi un caz gălăgios, dar concis şi normal, se transformase într-un proces ciudat, căruia ziarele aveau să-i dedice multă vreme prima pagină. Hotărî că cea mai înţeleaptă atitudine era să se distanţeze de ambii jurişti.

— Sunt nevoit să accept continuarea procesului, doamnă Venable, anunţă el, în sfârşit. Mi se pare că ai în braţe un caz cu totul schimbat. La urma urmei, *dumneata* ai prezentat această nouă... persoană, cum naiba se numeşte, nu Vail. Oricum, fiind cea care ai produs complicaţia, nu poţi solicita un balotaj.

— Nu pot să cred, strigă ea, pur şi simplu, nu pot să cred. Vail a pretins că Stampler e nebun. Acum spune că n-ar fi.

— Nu, ceea ce spun este că Roy a comis crima, nu Stampler. Iar nebunul este *Roy.* Psihopat schizofren declarat.

— Şi ce-ai vrea să facem, întrebă ea sarcastic, să-i dăm drumul lui Stampler şi să-l electrocutăm pe Roy?

Vail dădu din umeri.

— Dacă aveţi cum, sunt cu totul de acord.

— Ei bine, dacă Roy a făcut-o, atunci Aaron e complice, spuse Venable, străduindu-se să-şi ascundă disperarea.

— Greşeşti din nou, o corectă Vail. Stampler n-a avut habar de ceea ce s-a întâmplat, până în momentul când i-a spus Molly. Nici nu e sigur că Roy există cu adevărat.

— Este Stampler capabil să înţeleagă acuzaţiile care i se aduc sau nu? întrebă Shoat.

— Stampler e sănătos, exact aşa cum a afirmat şi Bascott, numai că Roy nu prea înţelege conceptul de lege, pentru că nu distinge diferenţa dintre bine şi rău. Efectiv, nu concepe că trebuie să se supună legilor. Asta face parte din psihoză.

— Poate... cum îl cheamă... fi tratat şi vindecat? întrebă Shoat.

— Nu vă pot răspunde. Arrington sau Bascott ar fi în măsură să aprecieze situaţia.

— Dar zici că nu realizează că o crimă constituie un rău?

— Zic că nu realizează faptul că este rău ca el să comită o crimă. În mintea lui, legea e dictată de ceea ce gândeşte şi simte. El îşi este judecător, juriu şi călău totodată.

— Te referi la Stampler? întrebă Shoat.

— Din punct de vedere fizic, da. Dar nu mă refer strict la Aaron Stampler. Am aici nişte casete video. Cred că, dacă le vizionaţi...

— Nici nu mă gândesc, oftă Shoat, punându-şi haina. E problema voastră şi sunt convins că o puteţi rezolva între voi. Dar să fie clar, nu va exista balotaj în tribunalul meu. Ne-am implicat, deci vom îndeplini sarcina până la sfârşit, şi dacă mai aud o vorbă despre balotaj, vor cădea capete. M-aţi înţeles?

— Da, domnule.

— Perfect, domnule judecător.

— E aproape ora prânzului. Mă duc să iau masa. Îmi voi trimite secretara, să-i spuneţi ce doriţi să mâncaţi. Şedinţa se va redeschide la ora

două. Sper că până atunci veţi rămâne aici şi veţi lua o hotărâre. În ceea ce mă priveşte, optez ca şi Vail pentru continuarea interogatoriului. Stampler să fie examinat pe viu, în boxa martorilor, sau deloc. Fără analize prin televizor. E clar?

Shoat părăsi încăperea.

Venable se ridică în picioare şi merse le fereastră, oprindu-se acolo, cu spatele la Vail.

— Eşti în stare de orice, ca să cîştigi, nemernicule.

— Ei, haide, Janey...

Se întoarse spre el, punându-l la punct pe un ton înţepat:

— Nu-ţi permit să-mi spui Janey!

— Putem rezolva uşor chestiunea, doamnă procuror, răspunse Vail, calm.

— Oho, de data asta sunt sigură.

— Uite, Jane: Bascott a declarat sub jurământ că Stampler nu suferă de nici o tulburare mintală disfuncţională. Acum însă întreaga lui depoziţie s-a scufundat, iar tu eşti conştientă de asta. A zbârcit-o, împreună cu colegii lui.

— L-ai strâns cu uşa.

— Nu, el şi-a dat singur foc.

Doi ofiţeri le întrerupseră discuţia, aducând în cameră un televizor şi un aparat video.

— Ce mai e şi asta? mârâi Venable.

— Cred că ar fi bine să vezi ceva.

Cei doi avocaţi comandară sandvişuri, iar Vail instală televizorul şi aparatul video. Introduse prima casetă cu transformarea lui Aaron în Roy. O vizionară în timpul mesei. Iritarea şi scepticismul încercate iniţial de Venable făcură loc unei fascinaţii intense, care deveni la rândul ei o privire îngrozită. Când înregistrarea se termină, Vail scoase caseta, înlocuind-o cu cea pe care imprimase depoziţia-probă a lui Molly Ar-rington. Venable se rezemă în scaun şi, fumând ţigară după ţigară în stil Bette Davis, ascultă explicaţia dată de Molly în termeni medicali, sub formă de

răspunsuri la întrebările lui Vail legate de soarta lui Aaron Stampler.

— Se preface! exclamă ea, când Vail opri aparatul.

— În regulă. De cum se redeschide şedinţa, ai ocazia s-o dovedeşti.

— Ştii bine că s-a ajuns la balotaj!

— Dumneata l-ai scos pe Roy la iveală, doamnă procuror. Nu poţi declara balotaj, *ştii bine.*

— Nu-ţi scapă nimic din ochi, constată ea pe un ton amar.

— Nu-mi pot permite, doamnă. Întrecerea-i prea strânsă.

— La dracu, nici n-o să mai ai pe cine apăra! Dacă începem un nou proces, voi asmuţi armata de experţi asupra lui Stampler şi a domnişoarei Freud, care-i vor mânca de vii.

— Lucru pe care nu-l poţi face, şi, chiar dacă *ai putea,* treaba asta ţi-ar lua un an, un an şi jumătate. N-aş crede că noilor dumitale parteneri în drept le-ar conveni prea tare.

— Du-te-n p... mă-ti! slobozi ea, sărind în picioare şi întorcându-i din nou spatele.

Fir-ar să fie, şopti apoi pentru sine, cu ochii pierduţi pe fereastră.

— Îţi dai seama că vei fi nevoită să rezolvi şi chestiunea referitoare la mica pasiune a episcopului Rushman. Chiar *tu* vei aduce vorba.

— Ce tot spui?

— Haide, Jane, îşi încercă Vail norocul, ştiu că ai găsit caseta aia cu ministranţii. Eşti prea deşteaptă să nu realizezi că-i o problemă mult prea delicată. Oricine o pomeneşte calcă pe teren primejdios, căci n-o poţi dovedi fără ajutorul lui Roy, iar până una-alta tu eşti cea care-ai deschis portiţa asta.

— Dacă va mai ieşi la iveală, îmi va oferi un mobil perfect.

— Uiţi că Aaron e nebun de legat. Mobilul nu mai are nici o importanţă. În timpul ăsta îl vei

distruge nu doar pe Rushman, ci vei distruge întreaga fundaţie.

— Ce faci, pezevenchiule, ţii procesul în spatele uşilor? Vasăzică, de asta ţi-a fost atât de indiferentă selectarea juriului. *Ştiai* ce urmează.

— Chiar mă crezi atât de viciat?

— Ha! Cuvântul ăsta a fost creat anume pentru tine.

— Ce-ar fi să ne oprim aici, propuse Vail, şi să fii de acord să-mi axez pledoaria pe ideea că Roy este alienat mintal? Iar eu voi fi de acord ca Aaron Stampler şi Roy să fie internaţi şi trataţi. Dacă Roy va fi eliminat sau vindecat, sau zi-i cum vrei tu, Aaron Stampler va fi liber.

— Liber să iasă pe străzi şi să ciopârţească iar oamenii?

— Ţi-am spus că n-am nimic împotriva internării. Dar fii obiectivă, gândeşte-te la adevăratul criminal, *Roy.* Restul vor hotărî medicii. Crezi că juriul îl va aşeza pe Aaron Stampler în scaunul electric, după ceea ce s-a petrecut? De fapt, am chiar de gând să-ţi uşurez treaba.

— Nu mai spune, ce-o să faci, o să mi-l trimiţi la uşă să-mi cânte colinde de Crăciun?

— Voi admite nu numai uciderea lui Rushman, ci şi pe celelalte două, ale lui Peter şi Billy Jordan.

— Vei admite una ca asta? întrebă Venable.

— Am spus că voi face faţă situaţiei. În felul ăsta, tu rezolvi trei cazuri dintr-o dată. Altfel, voi insista să continuăm pe linia pe care-ai pornit şi te voi obliga să stabileşti adevăratul mobil al uciderii lui Rushman.

— Şi să distrug astfel reputaţia victimei. Rushman e mort, nu se mai poate apăra. Omul ăsta a fost un sfânt.

— Nu şi din punctul lui Roy de vedere. Nici prin prisma înregistrării cu ministranţii.

— Poate fi oricine pe caseta aia.

— Numai că Roy va spune toată povestea. Va confirma că Rushman a fost pedofil.

— Nemernicule!

Venable tăcu o vreme. Vail o încolţise, îi era limpede. Dar revolta interioară nu-i permitea să se supună.

— E vorba de adevăr, Jane, îi explică Vail calm. Problema e de domeniul medical. Bagă-l la Daisyland, publicul îl va uita în câteva luni, iar noi ne vom duce cuminţi acasă.

Venable se întoarse cu trupul ţeapăn de furie şi privi câteva minute lungi pe fereastră.

— Las-o baltă, dădu Vail din umeri, peste două luni, într-o seară, o să stăm împreună la un pahar şi-o să facem schimb de secrete.

— Cunoşti deja prea multe din secretele mele, constată ea mâhnită, răsucindu-se din nou spre el: de ce nu mi-ai împărtăşi acum unul de-al tău?

— Vrei să afli de ce nu te-am dat de gol în cazul Castillo, spuse Vail. Mă refer la faptul că trăiai cu Mike Rodriguez.

— Ai fler. Nu înţeleg de ce nu m-ai desfiinţat.

— M-a surprins comportarea ta, avocato.

Venable râse aspru.

— Îmi ceri cumva să te angajez ca dădacă? Cum Vail tăcu, continuă: Poate că eram îndrăgostită.

— Nu te-ndrăgosteşti niciodată de un client, replică el, e împotriva profesiei.

— Şi ce, tu nu te abaţi niciodată de la linia profesională?

— Nu fac niciodată lucruri care m-ar împiedica să câştig, îi zâmbi. Te-a măcinat tot timpul întrebarea asta, nu?

— Să zicem că eram curioasă.

— A trebuit să elimin înregistrările din strategia ta, apoi să le admit ca probe în favoarea mea; ce vrei, a fost un joc de noroc. M-am gândit că nu vei obiecta, de vreme ce ştiai că nu voi

dezvălui legătura ta cu Rodriguez; şi aşa a şi fost. O dată ce l-ai distrus pe Rodriguez, nu mai conta.

— Făcea parte din strategie, nu?

— Nu ţineam să fii tu câştigătoarea.

— Mă bucur, răspunse ea acru, mă temeam că m-ai cruţat pentru că ai o inimă.

— Nu te mai teme, răspunse Vail zâmbitor. Ei, ce zici? Ne-am înţeles, nu-i aşa?

— N-o să treci niciodată de Shoat, zise în sfârşit Venable cu voce slabă. Va dori să-l condamne la închisoare dacă şi când va fi vindecat.

— Lasă-l pe Shoat în grija mea, replică Vail. Vreau să ştiu: ne-am înţeles?

La întoarcerea lui Shoat, televizorul, aparatul video şi resturile prânzului fuseseră scoase din încăpere. Venable citea învoiala de pledoarie schiţată de Vail pe o foaie de hârtie.

— Ei, întrebă Shoat, aţi căzut la o-nţelegere?

— Aşa cred, îl lămuri Vail. Îi luă lui Venable hârtia din mână şi i-o întinse judecătorului peste birou. Shoat îşi puse ochelarii şi începu să citească învoiala. Deodată se opri şi-o privi intrigat pe Venable.

— Ai ajuns dumneata la o asemenea învoială, doamnă procuror?

— Da, domnule judecător.

— Ăsta nu-i nici măcar un compromis. Este exact ceea ce şi-a dorit avocatul de la bun început, constată Shoat supărat, dai totul din mână. Abandonezi până şi condamnarea la închisoare? Îi dai voie criminalului să recunoască trei crime violente şi, pe urmă, după vindecare, să fie eliberat?

— E bolnav, domnule judecător, interveni Vail. Iar dacă va fi vindecat, ce rost ar avea după aceea să fie băgat la temniţă grea?

Shoat se uită peste masă la Vail.

— A avut loc o crimă zguduitoare. O crimă zguduitoare se cere pedepsită.

— Adică răzbunată, nu-i aşa? întrebă Vail sfidător.

Shoat îl fixă cu severitate.

— Nu voi fi de acord, răspunse el, vreau ca, după ce va fi declarat sănătos, să execute cel puţin zece ani, evident, dacă va deveni vreodată sănătos. Trebuie să plătească pentru crima comisă.

— Nu, zise Vail.

— Nu? întrebă judecătorul ridicând din sprâncene.

— În nici un chip, se împotrivi Vail. Altminteri vom merge înainte cu procesul. Însă trebuie să fiţi conştient, domnule judecător, că până să se sfârşească, episcopul va fi trecut printr-o investigaţie minuţioasă.

— Cam ce-ai vrea să spui cu asta?

— Vom pune unele întrebări referitoare la mobil şi va trebuia să cercetăm fiecare faţetă din viaţa episcopului, să-i examinăm şi fundaţia... Vail făcu o scurtă pauză, apoi adăugă: operaţiunea Gudheim... absolut totul.

Shoat abia reacţionă. Ochii i se lărgiră aproape imperceptibil, maxilarele părură a i se încleşta, dar, în ansamblu, rămase rece.

— Crezi că e necesar?

— Daţi-mi voie să spun ce cred, domnule judecător, zise Vail. Doamna Venable aici de faţă este la curent cu o serie de probe distrugătoare împotriva episcopului. Ştie, de asemenea, că, dacă vom continua pe aceeaşi linie, aceste probe vor fi expuse la proces. Consider că ar fi păcat să pătăm bunul renume al unui defunct, să lovim de pomană în Biserică, să punem Fundaţia Rushman sub semnul dubiului... pentru ce? Ca să mai stoarcem încă zece ani din viaţa unui tânăr bolnav? Şi-a avut şi el partea de suferinţă.

Shoat nu înţelegea pe deplin despre ce este vorba. Ce probe? Era clar că Vail aflase despre

operaţiunea Gudheim.

Ar fi oare în stare să deconspire fundaţia, doar pentru a-l discredita pe Rushman?

Răspunsul era evident afirmativ.

Mai era ceva despre care nu ştia Shoat?

Cântări situaţia, privind fix învoiala scrisă de pe masă, ca şi cum ar fi atârnat pe-un talger al balanţei justiţiei. În final, Harry Shoat-Călăul luă o hotărâre şi anume pe cea mai înţeleaptă, care însă nu avea nici o legătură cu legea, cu dreptatea ori cu pedeapsa meritată.

Era un răspuns simplu la o întrebare simplă:

De ce-aş risca?

— În regulă, anunţă Shoat, dând din umeri, în interesul timpului şi-al banilor plătiţi de contribuabili, voi fi de acord cu învoiala. Să sperăm că micul asasin nu va scăpa niciodată de la Daisyland.

— Vă apreciez compasiunea, domnule judecător. La urma urmei, justiţia are totuşi un pic de suflet, răspunse Vail şi râse. Şi ţie îţi mulţumesc, Jane, pentru decizia ta profundă şi nehazardată.

— Mă pupi în fund, spuse Jane Venable.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Hotărârea luată surprinse întreaga instanţă.

— Domnule judecător, anunţă Venable fără vreo introducere, acuzarea a stabilit că domnul Stampler suferă de tulburări ale personalităţii multiple de tip disociativ şi de schizofrenie psihotică, astfel încât am acceptat pledoaria „vinovat, dar nebun" în ceea ce priveşte uciderea arhiepiscopului Richard Rushman, a lui Peter Holloway şi a lui Billy Jordan. Acuzarea propune ca numitul acuzat Aaron Stampler să fie internat la Institutul de Stat pentru Boli Mintale de la

Daisyland, pe o perioadă nedeterminată, până când vom hotărî că este capabil de-a se reîntoarce în societate.

Shoat nu trase de timp.

— Instanţa acceptă propunerea dumneavoastră. Acuzatul Aaron Stampler va fi imediat predat poliţiei, pentru a fi transferat la Daisyland. Şedinţa se suspendă până mâine dimineaţă, la ora nouă.

Cortina căzu. Aaron Stampler rămânea doar o amintire.

De cum se retrase Shoat în biroul său, presa năvăli ca o mare în timpul fluxului. Urmăriţi de reporteri ai radioului, ziarelor şi televiziunii, cu microfoanele întinse, Vail îl evacuă pe Aaron din sala de judecată, ajutat de gardieni. Un ofiţer stătea postat în fata uşii, ţinând ziariştii la distanţă. Câteva minute mai târziu, judecătorul o introduse pe Molly prin uşa din spate într-un birou gol, unde li se alătură şi Vail. Naomi şi Tom porniră în căutarea unei săli libere, organizând în grabă o conferinţă de presă pentru tânăra specialistă în psihiatrie.

— Încă nu înţeleg ce s-a întâmplat, spuse Molly. Totul s-a terminat pe neaşteptate.

— Marty i-a tras pe sfoară – o lămuri judecătorul – l-a adus pe Aaron în boxa martorilor, iar Venable l-a scos pe Roy la iveală. Şi deodată Roy a sărit peste balustradă şi-a încercat s-o sugrume. Judecătorul chicoti scuturând din cap.

— Doamne! exclamă ea.

— Cheia a fost depoziţia ta, Molly, adăugă Vail rânjind cu gura până la urechi. Venable a clacat când şi-a dat seama cu cine-şi măsura forţele.

— Depoziţia mea? Nici n-am apucat s-o fac, se plînse Molly.

— Ba ai făcut-o, o consolă Vail zâmbitor. În liniştea împărăţiei lui Shoat. Şi a avut efectul dinamitei.

— Scuză-mă, spuse ea, dar am crezut că formăm o echipă. Am crezut că munca noastră era menită... menită...

— Menită cui? Menită victoriei, Molly.

— Îmi amintesc discursurile tale despre măreţia justiţiei şi...

— Ţi-am spus printre altele că unicul mod de-a menţine justiţia puternică este de a o ataca. Noi am jucat cinstit, iar atuurile s-au aflat în mâna *lor.* Spune-i, judecătorule.

Judecătorul, care nu-şi dezminţea niciodată firea cinstită, ridică din sprâncene şi din umeri.

— Pe mine mă iertaţi – răspunse el – am nişte probleme de rezolvat.

În clipa următoare, dispăru din cameră.

— Ai pus totul la cale, îl acuză Molly pe Vail.

— Ai dreptate. Totul a fost o strategie. Nu înţelegi, Molly? N-am fi câştigat în veci dacă am fi jucat cinstit. Ar fi urmat un nou proces. Acuzarea şi-ar fi folosit artileria grea...

— Iar eu eram o armă destul de puternică împotriva lor...

— Nu, nu, nu m-ai înţeles...

— Ce să înţeleg, izbucni ea, că nu contează decât să câştigi?

— Exact, să câştig, ripostă Vail, să câştig viaţa lui Aaron Stampler.

Răspunsul îi curmă atacurile verbale, dar nu şi dezamăgirea.

— Instanţa avea dreptul să afle toată povestea, zise ea în sfârşit, pentru binele lui Aaron, trebuia să audă întreaga depoziţie.

— Bine-ai venit în lumea adevărată, Molly. Ăsta n-a fost un concurs de popularitate, ci o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Naomi băgă capul pe uşă. Pregătise conferinţa de presă, iar acum mâna turma gălăgioasă de ziarişti din sala de judecată de-a lungul holului.

— Conferinţă de presă? se miră Molly.

— Clipa ta de glorie, explică Vail. Ai ocazia să spui toată povestea. Presa va fi la picioarele tale.

— Vreau să mă-ntorc în lumea mea, replică ea, de îndată ce ia sfârşit manejul ăsta al presei. Dar vreau întâi să-mi iau rămas-bun de la Aaron. Pe urmă plec.

— Pleci?

— Mă întorc în lumea mea. La regulile mele de joc. La revedere, Martin.

— Cum aşa? Nici nu mă laşi să te invit la o cină de adio?

Molly zâmbi cu tristeţe.

— Înţelegerea noastră a existat numai pe durata procesului, îţi aminteşti? Procesul s-a sfârşit. Mă aşteaptă pacienţii mei.

— Molly...

Ajungând la uşă, se întoarse către el, spunând:

— Măcar l-am salvat, nu-i aşa? Măcar asta am reuşit.

— Stai puţin, aş vrea să te mai sun, poate vin o dată la Winthrop, să petrecem împreună un week-end grozav.

— Nu, n-o vei face, îi zise ea zâmbind.

Apoi plecă.

Aaron şedea singuratic într-un colţ al arestului, cu mâinile şi picioarele încătuşate. Gardienii şedeau în colţul opus, sporovăind liniştiţi.

— Aş vrea să vă mulţumesc, domnişoară Molly, începu Aaron timid când o văzu intrând. Ăă... socot că vă datorez viaţa şi... se poticni, căutând cuvinte pentru a-şi exprima recunoştinţa.

— Nu-mi datorezi nimic, îl întrerupse ea. Ai grijă doar să te faci bine, ne-am înţeles?

— Sigur c-am să-ncerc. Tăcu câteva clipe, apoi adăugă, dus pe gânduri: Ştiţi ce-i mai rău ca

toate?

— Ce, Aaron?

— N-am nici un viitor, continuă el trist, mă gândesc o grămadă la asta. Ani şi ani fără nici un viitor. Făcu o nouă pauză, înainte de-a adăuga: Da' e mult mai bine decât să mor.

Molly avea să se gândească mulţi ani la vorbele lui. Lipsa speranţei era probabil cel mai cumplit flagel. Cum îl putea consola pe Aaron, care urma să fie trimis într-un azil, probabil pentru totdeauna?

Se apropie de el, se aplecă şi-l sărută uşor pe obraz.

— Acum trebuie să plec, spuse ea. Promit c-am să vin să te văd. Am să-ţi aduc Coca-Cola şi prăjitură cu nucă de cocos.

— Mulţumesc, răspunse el zâmbind, în timp ce ea ieşi pe uşă.

Vail o privi cum se îndrepta grăbită pe hol, spre sala în care avea loc conferinţa de presă. Când uşa se închise în urma ei, îl cuprinse un sentiment viu al pierderii cuiva.

— De-a dreptul înduioşător, domnule avocat, se auzi o voce în spatele lui. O iubire lungă cât un proces?

Întorcându-se, îl văzu pe Shaughnessey în uşa încăperii lui Shoat.

— Hai înăuntru, îl invită bărbatul masiv, îţi fac cinste. O meriţi după un asemenea spectacol.

Vail îl urmă în birou. Shaughnessey porni spre chiuvetă, dar se opri pentru a-şi aprinde o ţigară de foi.

— Shoat va cădea secerat dacă află că fumaţi în sfântul lui sanctuar.

— Pot să-i aprind şi-un foc de tabără pe masă. Tot ce-o să-mi spună o să fie „mulţumesc", răspunse Shaughnessey, în timp ce împingea uşa

unui dulăpior aflat deasupra chiuvetei, dezvăluind un şir de sticle cu băutură.

— Obişnuieşti să bei bourbon? întrebă el.

— Da.

— Eram sigur.

Luă două pahare din sticlă mată, scăpă în fiecare câte un cub de gheaţă şi le umplu pe jumătate cu whisky. Se aşeză pe locul lui Shoat şi făcu semn din cap spre scaunul aflat de cealaltă parte a biroului.

— Ia un loc, domnule avocat.

Shaughnessey îl fixă pe Vail cu o privire scrutătoare şi circumspectă, în timp ce acesta luă loc pe un scaun, sprijinindu-şi picioarele pe colţul biroului lui Shoat.

— Rezolvarea asta nu-i va plăcea prea tare publicului, te asigur, deschise Shaughnessey discuţia.

— De ce? Pentru că nu l-au legat pe puşti în scaunul electric şi n-au apăsat pe buton? În şase luni, Aaron Stampler va fi uitat.

— Ne-ai împins în capcană, Martin. Cu personalitatea aia a ta dedublată. Şi l-ai şantajat pe Shoat.

— N-am şantajat pe nimeni.

— Vreau doar să spun ca întorsătura pe care-au luat-o lucrurile nu mă satisface. Iar publicul va fi de aceeaşi părere cu mine.

— Ce-mi pasă de public? Doar vorbim despre justiţie, nu despre o adunătură de psihopaţi cu spume la gură. Cei care vor să-l vadă pe Aaron Stampler prăjit sunt aceiaşi care adoră să asiste la execuţiile publice. Ar fi în stare să vândă cârnaţi şi tricouri şi să ofere la licitaţie privilegiul de-a apăsa pe buton.

— Episcopul a fost un om nobil, Martin. Era în stare să îmblânzească şi un şarpe cu clopoţei. În plus, nu cerea nimic pentru el. A fost un adevărat dar pentru oraşul ăsta.

Vail îi râse în faţă puternicului om de afaceri.

— Ce minciuni sfruntate! Scoate-i mitra şi roba; ce rămâne dedesubt? Un stereotip autentic al vânătorului de putere cu sânge rece. Se ridica deasupra regulilor. Era un porc arogant, rău şi josnic, care nu se dădea în lături de la nimic pentru a-şi sui cât mai sus propria persoană şi itinerarul politic.

— Ia-o uşor...

— Dacă procesul ăsta ar mai fi durat o singură zi, numele lui Rushman ar fi ajuns acum la gunoi, îl întrerupse Vail, ar fi fost anihilat! Şi-o grămadă de belferi umflaţi din oraş s-ar fi redus la dimensiunea unor nuci. Cruţă-mă de sentimente nobile şi înfloriturі despre Rushman şi nu-mi reproşa că am lovit în stânga şi-n dreapta. Poate n-o să mă crezi, dar am făcut tuturor un mare serviciu jucând în acest fel.

— Shoat susţine că l-ai strâns cu uşa. Pe el şi pe Venable.

— N-am făcut decât să amintesc despre Fundaţia Gudheim. Ştii totul despre ea, Roy, doar faci parte din consiliul de administraţie.

— Şi ce-i cu asta?

— E un mecanism ilegal. Toţi cei implicaţi sunt delincvenţi, iar Shoat ştie asta.

— Şi ce-ai să faci? Ai să dai iama în toată lumea? se încruntă Shaughnessey.

— Nu, dacă se pune capăt.

— Şi cum crezi că s-ar putea face una ca asta?

— Simplu. Reorganizaţi totul, anulaţi stilul ăsta de lucru. Scăpaţi de maşinăria asta. Nu mă interesează cum, vă priveşte.

— Nu înţelegi? Aşa se face totul în ziua de azi.

— Ajunge. Unul ca Harry Shoat contractează un fond de la tine sau de la ştiu eu ce grangur de avocat şi i se pare că nu datorează nimic. Ei bine, se înşală. Datorează nişte mulţumiri sincere, după cum ştii prea bine.

— Drace, aşa se lucrează, zise Shaughnessey cu năduf. Aşa merge şi ţara asta, în caz că nu eşti la curent.

— Când dai mâna cu diavolul, Roy, eşti la jumătatea drumului spre iad. Nu mai ai cale de întoarcere. Faci ceea ce ţi se spune, pentru că nu-ţi mai aparţii. Nu contează că ai fost cumpărat cu un milion de dolari sau cu cheia de la clădirea parlamentului. Contează doar preţul. E ca în Mafia. Unica diferenţă este că în cloaca voastră, dacă dai greş, mori falit. În Mafia, mori pur şi simplu.

Shaughnessey îşi curbă buzele într-un zâmbet neîncrezător.

— Eşti un şmecher cu nas de copoi. Vocea i se înăspri; străpunse aerul cu degetul arătător: Dar dacă ai de gând să pătrunzi în lumea asta, trebuie să cunoşti regulile.

— Nu ştiu sigur încotro vreau s-o apuc şi n-am chef să cunosc regulile, replică Vail. Până una-alta, sunt în slujba clienţilor mei şi-atât. Ei primesc tot ceea ce am de dat. Dacă cineva primeşte un glonţ în spinare în timpul unui proces, nu mă interesează. Ce-ar fi să-mi spui şi mie de ce mă aflu aici?

— Fir-ar să fie, nu poţi niciodată să fii *amabil?* zise Shaughnessey cu voce schimbată.

Vail îşi expuse zâmbetul parşiv.

— Ia te uită, şi eu care credeam că sunt.

— Am o ofertă fermă pentru tine, îl informă Shaughnessey.

— Nu mai spune! O ofertă legată de averi imobile sau de maşini uzate?

Shaughnessey nu luă în seamă aluzia ironică.

— Primeşti postul de procuror şef adjunct. Când pleacă Hardy, îi iei locul în frunte. Pe urmă devii ministrul justiţiei. Drace, până la patruzeci şi cinci de ani ajungi guvernator. Fără nici o obligaţie.

— Fără nici o obligaţie?

— Doar m-ai auzit.

Vail se ridică să plece. Îşi termină băutura şi puse paharul în chiuvetă.

— Pe dracu', nu-ţi doreşti tu să devin ministrul justiţiei.

— De ce, mă rog?

— Pentru că în cazul ăsta ai sfârşi, probabil, în puşcărie, spuse Vail chicotind şi ieşind pe uşă.

Pe hol, Vail îl întâlni pe Jack Connerman şezând pe bancă şi bând o cafea. Se ridică şi îl însoţi pe Vail de-a lungul holului.

— Curată dinamită, domnule avocat, îl abordă el. A fost probabil cel mai strălucit spectacol pe care l-aţi dat în ultimul timp. Arătă spre o uşă cu mâna în care ţinea ceaşca de cafea: Ceilalţi ziarişti au fugărit-o pe doctoriţă în camera asta.

— Şi de ce nu eşti înăuntru, cu ei? Are ce vă povesti.

— Povestea este aici, Martin. Tu eşti *întotdeauna* povestea. Ai dat o lovitură de maestru aşezându-l pe puşti în boxa martorilor. Cum de-ai fost sigur că Venable îl va stârni?

— Nu te dai niciodată bătut, Jack, replică Vail zâmbind.

— Îmi place să admir priveliştea maestrului la muncă.

— Cu linguşelile nu ţine. Ai mai încercat şmecheria asta.

— Nici tu nu te dai niciodată bătut, nu-i aşa?

— Jack, eu n-am secrete, zâmbi Vail, joc totul pe faţă.

— Sigur că da, iar procesul ăsta a fost un exemplu viu. Performanţa de azi merită consemnată în cartea recordurilor. Ai fost bun în cazul „Băibăiete", dar ăla a fost o simplă joacă în comparaţie cu acesta. Studenţii din primul an la

drept vor învăţa ani de-a rândul despre cazul acesta.

— Ba din anul doi, îl corectă Vail, e prea complicat pentru începători.

Râseră amândoi de înfumurarea lui.

— Poţi afla de la doctoriţa Arrington toate datele de care ai nevoie, îl informă Vail.

— Nu mă interesează jargonul psihiatric. Sunt sigur că explică totul în termeni specializaţi. Mă interesează cum ai manipulat cazul, ca să ajungi la învoială în pledoarie.

— N-am făcut-o eu, ci doamna procuror. Ea l-a provocat pe Aaron.

— Cum ai fentat-o?

— Despre ce vorbeşti?

— Haide, Marty, ţi-am urmărit cariera timp de şase sau şapte ani. Ai împins-o pe Venable să-l provoace în boxa martorilor.

— Cine spune asta?

— E clar ca lumina zilei.

— E o presupunere.

— Da? Ei bine, o să citesc depoziţia. Mă lămuresc eu. Adevărul e că puteai dezvălui chestia cu dedublarea personalităţii acum câteva săptămâni, dar ai folosit-o ca surpriză în instanţă, ca să creezi impactul, aşa-i?

— E versiunea ta, nu a mea.

— Ai strâns-o cu uşa pe Venable, continuă Connerman. Sunt sigur de asta. Când aţi ieşit împreună din biroul lui Shoat, arăta de parcă înghiţise un pumn de ciulini. Înainte de episodul ăsta, nu te bazai pe nimic... şi, cu toate astea, i-ai desfiinţat martorii. Connerman scutură din cap. Eşti cel mai mare actor, Marty. Dar pe mine mă intrigi.

— De ce?

— Drace, băiatul ăsta nu-i un borfaş de mâna a doua. Când mă gândesc la ce-a făcut, mă trec sudorile.

— Când va încheia tratamentul – cu cuburi de gheaţă şi şocuri electrice – băiatul va fi un mieluşel.

— Chiar crezi că puştiul înglobează în sine două persoane diferite?

— De ce n-o întrebi pe doctoriţa Arrington? Are dreptul să dea orice relaţie.

— Va voi să vorbească cu mine?

— Întreab-o, doar trăim într-o ţară liberă.

Se opriră la rotondă şi priviră holul uriaş al tribunalului. Podeaua din marmură era plină de mucuri de ţigară, ziare împrăştiate şi alte resturi lăsate de mulţime.

— Nu şi-a primit azi porţia de sânge, murmură Vail.

— Cine?

— Mulţimea. Nu scrii niciodată despre mulţime, Jack, şi, de fapt, mulţimea e actorul principal. Justiţia nu e decât un spectacol menit să dea satisfacţie mulţimii. Un spectacol în care se înghit capetele puilor de găină vii. Hoarda asta a aşteptat câteva zile ca doamna procuror să-şi măcelărească victima. Au vrut să fie cât mai aproape, ca să simtă mirosul sângelui. Când şi-a dat în petic în boxa martorilor, a fost ca... ca la Cupa Mondială. Le plăcea să vadă nebunia în persoană, de la doi paşi, trebuiau să-şi ude pantalonii văzându-l cum sfâşie sala. Eu nu mulţumesc hoardele, Jack, nu sunt un actor; mulţimea se mulţumeşte pe sine. Vine la proces ca să se masturbeze. Uneori, este nevoie să creezi cadrul pentru starea asta.

— Îţi voi reproduce cuvintele astea, orice ar însemna ele. Crezi că va ieşi vreodată de-acolo?

Vail începu să spună ceva, dar se răzgândi.

— Să sperăm, răspunse el. Ar fi îngrozitor să se piardă o minte ca a lui.

— Dar ce crezi *tu?*

Vail îl privi o clipă, apoi zise:

— Eu cred că sunt avocat, nu psihiatru.

Connerman îl privi cum se îndepărtează pe hol, în direcţia camerei de arest; îşi aruncă paharul gol de cafea într-un coş de gunoi şi porni spre sala în care avea loc conferinţa de presă.

În câteva minute Aaron urma să fie dus la Daisyland. Şedea lângă o masă, într-un colţ îndepărtat al încăperii, cu mâinile încătuşate la spate; cătuşele de la picioare erau legate între el de un lanţ scurt. Astfel îl găsi Vail când intră.

— Putem rămâne singuri un moment? îi întrebă el pe cei doi gardieni care se postaseră la uşă, fumând şi glumind între ei.

— De ce nu, Marty, îi răspunse unul dintre ei, oricum, puştiul n-are pe unde ieşi de-aici.

Gardienii ieşiră pe hol. Vail se aşeză lângă Aaron.

— Ştiţi ce i-am auzit spunând pe gardieni, zise Aaron, că donşoara Molly o să devină de-acum celebră.

— Tot ce se poate, constată Vail, o merită cu siguranţă.

Zâmbindu-i, Aaron vorbi cu voce scăzută:

— Po' să vă spun ceva, domnule Vail? Aşa, să rămână numa' între noi, da?

— Sigur.

— Mi-aţi fost trimişi de Dumnezeu, ştiţi asta? Dumneavoastră şi donşoara Molly.

— Mulţumesc, Aaron.

— În seara când m-au găsit în confesional, eram scos din minţi de groază.

— Sunt convins. Cred că a fost cumplit.

— Da, dar după ce v-am cunoscut, am ştiut că totul o să fie bine.

— Instinctul tău funcţionează bine, îl lăudă Vail.

— Aşa cre' şi eu. De cum v-am văzut, am ştiut c-o să câştigăm, orice-ar fi.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Din felul în care vorbeaţi – se aplecă spre Vail chicotind – aveaţi atitudinea potrivită.

Expresia îl surprinse pe Vail.

— Atitudinea potrivită? întrebă el.

— Mă înţelegeţi, răspunse Aaron făcând cu ochiul.

— Ascultă, Molly va parcurge înregistrările împreună cu doctorul Bascott şi personalul său. Îi va pune la curent cu ceea ce ştie despre starea ta.

— Ei nu sunt la fel de deştepţi ca ea.

— Sunt sigur că te vor trata cum trebuie. Sunt buni specialişti.

— Mie nu mi s-a părut. I-aţi făcut de râs.

— Aşa se-ntâmplă, uneori. Nu întotdeauna.

— Eu am să po' vedea vrodată înregistrările?

— Mai curând sau mai târziu, sunt sigur că vei putea. Asta va depinde de evoluţia tratamentului.

— Şi dacă nu vor fi de acord cu părerea doamnei doctor Molly, că eu sunt două persoane. Nu s-ar putea să mă trateze ea?

— Şi mie mi-ar plăcea, Aaron. Din păcate, acum te afli sub jurisdicţia statului. Vei urma tratamentul indicat de doctorii de-acolo.

— Cam idioată treaba, nu credeţi?

— Cum aşa?

— Păi, cum ea a lucrat destulă vreme cu mine, po' să crezi că ei vor să-i fure experienţa...

În timp ce Aaron vorbea, ceva din comportamentul lui îi atrase atenţia lui Vail. Ce putea fi? Privirea? O modificare imperceptibilă în expresia feţei...

— ...ea îl ştie bine şi pe Roy, adăugă el.

Vail îl studie câteva clipe. Gânditor, îşi scoase o ţigară din pachet şi şi-o aprinse.

— Ce spuneai despre Roy? întrebă el.

— Câteodată mă plictiseam, răspunse Aaron.

Vail simţi deodată un fior. Ceva dinăuntru. Instinctul. Era pe cale să se petreacă ceva.

— Poftim? întrebă el.

Brusc, dispăru orice urmă de accent appalahian, lăsând loc pronunţiei din Midwest a lui Roy. Vail fumă liniştit, suflând fumul spre tavan, în aşteptare.

— Roy? spuse el într-un târziu.

— Depinde, îi răspunse vocea lui Aaron, cu cine vrei să vorbeşti? Cu mine? Atitudinea i se modifică pe loc. Ochii îşi pierdură expresia, vocea i se înăspri: Sau vrei să vorbeşti cu 'nea Roy? Vrei să-ţi spun un secret? Din nou, comportamentul se schimbă, ochii i se luminară, accentul reveni în vorbire. Vei primi oşcum aceleaşi răspunsuri.

Şi îi râse lui Vail în faţă.

De astă dată, Vail simţi cum îngheaţă. Gura i se uscă. Îl privi o clipă pe băiat, apoi porni spre uşă.

— Stai puţin, Marty. Nu fi prost, limbajul trupului virase din nou, linişteşte-te şi ascultă-mă.

Se ridică, îşi întinse braţele la spate şi, fără a-şi lua ochii de la Vail, păşi poticnit până la capătul mesei şi înapoi. Se opri la un pas în faţa avocatului. Vail se aşeză la loc. În timp ce vorbea, Stampler îşi modifica întruna mişcările şi accentul. Înainte şi înapoi. De la Roy la Aaron, de la Aaron la Roy... Era parcă ieşit dintr-un film suprarealist de desene animate, sau dintr-unul de science-fiction. Era ca şi cum Vail ar fi urmărit alunecarea mercurului dintr-o eprubetă.

— Ia gândeşte-te, Marty. Ce-o să le spui? Că au zbârcit-o? Nu uita, omule, ai măturat sala cu nasurile lor. L-ai făcut pe judecător să pară că a înghiţit un pepene întreg. Se aşeză pe marginea mesei, uitându-se la Vail prin ochii calzi ai iui Aaron: Nu mă mai pot judeca încă o dată, ar fi un dublu risc – ochii se stinseră din nou – în plus, dacă le mărturiseşti că te-am dus de nas, ajungi pe primul loc în topul fraierilor din ţara asta. Cât despre doctoriţă? Va fi plecată. Poate va afla cândva. Roy râse: doar n-o să-i spui tu, ar fi o prostie, nu-i aşa? Râse din nou: Vor crede că aţi

înscenat totul împreună. Pe tine s-ar putea să te doară, dar pe ea o va *distruge* chestia asta.

Vail îl privi cu ochii măriţi. Simţea că îl macină furia, dar îşi păstră calmul rece. Îşi termină ţigara şi se întinse spre scrumieră.

— Dă-mi voie, spuse Roy, luându-i mucul de ţigară dintre degete. Trase cu sete în piept şi suflă un cerc perfect de fum, care pluti prin cameră, apoi se destrămă. Mulţumesc, Martin; de fapt, nu mi-a fost prea greu... n-a trebuit decât să te păcălesc pe tine şi pe Molly, ca şi pe maimuţoii ăia de la Daisyland, timp de câteva săptămâni. Atât, câteva săptămâni. Iar pe urmă, să-mi fac rolul în faţa adunăturii ăleia din tribunal... să mă schimb cu Aaron pentru tine şi Molly... să arăt autentic pe caseta ei... chicoti uşor.

Urmărindu-i transformările bruşte şi uşoare în mijlocul câte unei propoziţii, Vail simţi cum i se zbârleşte părul de pe mâini şi ceafă. Roy şi Aaron îi apăreau şi dispăreau pe rând în faţa ochilor, într-un spectacol de neînchipuit.

— Eu i-am plasat minciuna, iar tu ai întărit-o. Nu mi-am dat seama cât sunt de norocos, până când i-am auzit pe gardienii de la Daisyland sporovăind despre experienţa ei în domeniul dedublării personalităţii... de-aici mi-a venit ideea. Ştiam destul despre asta, ce dracu', doar am citit atâta, de ani de zile, chiar şi manualul de psihiatrie, MDS 3... aşa că, ce-aveam de pierdut? Gândeşte-te, Marty, riscam să fiu *prăjit!*

Vail îl fixă pe Aaron – şi pe Roy – şi spuse aspru:

— În regulă, ce vrei? De ce-mi spui toate astea?

— La dracu', trebuia să spun cuiva. N-ai fi vrut să afli?... Vreau să zic, nu poţi ţine pentru tine ceva aşa grozav. Cui ai vrea să-i spun, lui Harcourt Bascott? Ha, precis îşi face iluzii că va deveni celebru când va reuşi să mă vindece... crede că va scăpa de bătrânul Roy şi pe urmă voi fi sănătos...

Să-ţi spun un secret, Marty. 'Nea Roy o să mai bântuie o vreme. Mă-nţelegi, trebuie să ştie cineva adevărul. Dacă nu, la ce bun să-mi dau silinţa?

Roy se aplecă înainte şi-i şopti lui Vail:

— Ascultă, indiferent ce le spune doctoriţa, mă vor trata tot cum ştiu ei, acolo, în cutia de nebuni. Aşa că, de ce-ai face o prostie? Eşti un învingător, Marty. Ai învins. Nu-ţi da victoria pe-un fleac neînsemnat.

— Neînsemnat, dar nu şi pentru noi doi, răspunse Vail.

— Ai dreptate, replică Aaron, pentru noi doi. Şezând pe colţul mesei, continuă să se transforme succesiv, râzând de Vail, râzând de toată lumea, până când unul dintre gardieni îşi băgă capul pe uşă.

— E timpul s-o luăm din loc, fiule, anunţă el.

— Aşadar, Roy n-a existat niciodată – constată Vail pe un ton sec – asta ai încercat să-mi demonstrezi?

Stampler se aplecă încă o dată spre Vail.

— Vă mulţumesc pentru tot! vorbi Aaron, iar Roy adăugă o altă propoziţie. Apoi începu să râdă. Încă mai râdea în timp ce ofiţerul îl conducea către uşă. Vail îi putu auzi râsul din ce în ce mai îndepărtat, în timp ce-l duceau de acolo. Continuă să-l audă ani de zile după aceea, în liniştea nopţilor. Şi-l amintea întruna. Îşi mai amintea şi ultimele cuvinte ale lui Stampler.

„Şi dacă, de fapt, Aaron n-a existat niciodată?"

— ----------

Table of Contents

Title page

Table of Contents

Title page 1